

DE SPIRITUELE WETTEN

VU
Vicent Guillem

Titel: “De Spirituele Wetten”

Auteur: Vicent Guillem

Vertaald uit het Spaans. Oorspronkelijke titel: “*Las Leyes Espirituales*”

Vertaling: Albert & Annie Berkelaar (-Tomesen) en Cora Koolman

Wettelijk Depotnummer: V-352-2011, Valencia, Spanje.

Registernummer van het intellectuele eigendom: V-796-2009, Valencia, Spanje.

De gehele of gedeeltelijke reproductie van dit werk is toegestaan voor alle nu beschikbare media, onder de conditie dat dit niet gebeurt uit winstoogmerk en dat men de inhoud niet verandert.

De officiële web-site van het boek: <http://despirituelewetten.blogspot.com>

e-mailadres: lasleyes.espirituales@gmail.com

INHOUDSOPGAVE	Pagina
VOORWOORD	5
INLEIDING	6
HET EERSTE CONTACT	11
GOD	23
DE SPIRITUELE WETTEN	27
1E WET: WET VAN DE EVOLUTIE	28
De spirituele wereld	29
Evolutieschema	40
Uiterlijke vorm of gedaante van de mens	48
De reïncarnatie van de mens en zijn rol in de spirituele evolutie	51
De communicatie met de spirituele wereld	57
Het incarnatieproces	68
Leven in andere werelden	75
2E WET: WET VAN DE VRIJE WIL	88
3E WET: WET VAN DE SPIRITUELE RECHTVAARDIGHEID	95
4E WET: WET VAN DE LIEFDE	113
Liefde versus egoïsme	116
De persoonlijke relaties en de wet van de liefde	176
Ziekte in het licht van de liefde	186
DE MISSIE VAN JEZUS OP DE AARDE	200
HET AFSCHEID	234

VOORWOORD.

De inhoud van dit boek is een liefdesboodschap voor heel de mensheid. Het doet er niet toe hoe die verkregen is en evenmin van wie die afkomstig is. Wat van belang is, is de inhoud van die boodschap. Je bent vrij met die boodschap te doen wat je wilt: van negeren, bekritisieren en afkeuren tot het toepassen ervan in je eigen leven.

Het laatste is wat ik heb gedaan, hoewel ik eerst door een paar van de hiervoor genoemde etappes ben gegaan.

Daarom laat ik het aan jouw oordeel over om te besluiten of het personage van Isaias, mijn gesprekspartner en hoofdpersoon in dit boek, een literair hulpmiddel is of werkelijk bestaat, of de dialoog tussen hem en mij, die je zult aantreffen in de hiernavolgende pagina's, werkelijk heeft bestaan of niet en hoe dat dan gebeurd is. Hoe dan ook, wat wel waar is, is dat het een boodschap is die opgeschreven werd van hart tot hart, jouw hart.

Ik hoop dat je er net zoveel aan hebt als ik eraan gehad heb. Dat het dient om jezelf te leren kennen, om je gevoelens op te roepen, om je te bevrijden van je egoïstische deel, om het doel van je leven te begrijpen, van de dingen die gebeurd zijn en gebeuren. Opdat je verwachtingen blijft koesteren, opdat je andere mensen beter begrijpt en zover komt dat je op een dag van hen gaat houden, opdat je de wereld waarin je leeft begrijpt, opdat je uit de grootste tegenslag het meeste profijt trekt voor je ontwikkeling in de liefde. Kortom, opdat je jezelf kunt zijn, vrij, bewust om de echte liefde, de onvoorwaardelijke liefde te ervaren en daarom gelukkiger zal zijn.

Een liefdevolle groet!

INLEIDING

Ik heb me altijd veel vragen gesteld, heel diepgaande vragen.

Dat soort vragen die existentiële vragen genoemd worden. Ik heb altijd al willen weten wat de zin van mijn leven, van ons aller leven is. Wie ben ik? Waarom besta ik? Waarom bestaan alle anderen? Wat doen we hier? Zijn we hier met een speciale opdracht? Waarom worden we geboren? Waarom gaan we dood? Waar komen we vandaan, waar gaan we naar toe? Is er iets ná de dood?

En daarmee hield het niet op. Ander keren probeerde ik het antwoord te vinden op het grote aantal onrechtvaardigheden die ik in de wereld zie.

Waarom is het leven zo onrechtvaardig? Waarom zijn er kinderen die vanaf hun geboorte, die nooit iemand kwaad hebben gedaan, zo onmenselijk lijden door honger, oorlog, armoede, ziektes, misbruik en mishandeling omdat niemand van hen houdt, terwijl andere kinderen gezond geboren worden in een gelukkig milieu waar iedereen van hen houdt? Waarom worden sommige mensen ziek en anderen niet? Waarom leven sommige mensen heel lang en gaan anderen bijna vlak na hun geboorte dood? Waarom bestaat het lijden, het kwaad? Waarom zijn er goede en slechte mensen, gelukkige en ongelukkige mensen? Waarom ben ik in dit gezin geboren en niet in een ander? Waarom overkomen mij deze rampen en anderen niet? Waarom heeft iemand anders zoveel tegenslag en ik niet? Waarvan is dit allemaal afhankelijk?

Andere keren hadden mijn vragen betrekking op gevoelens.

Waarom voel ik me niet gelukkig? Waarom wil ik gelukkig zijn? Hoe kan ik gelukkig worden? Zal ik iemand vinden die me gelukkig maakt? Wat is liefde, wat zijn gevoelens? Wat voel ik eigenlijk? Houden van . . ., is dat de moeite waard? Lijden we meer als we van iemand houden of als we dat niet doen?

Ik denk dat jij je, op een bepaald ogenblik in je leven, ook deze vragen gesteld zult hebben of dat je af en toe daar nog mee bezig bent. Maar omdat we zó druk bezig zijn met ons dagelijks leven, zijn er maar weinig momenten waarin we ons dit bewust afvragen en amper tijd besteden om deze proberen op te lossen. We hebben veel verplichtingen, we worden constant afgeleid. En omdat we blijkbaar geen oplossing vinden en het zoeken ernaar ons onrustig maakt, geven we er de voorkeur aan die problemen te 'parkeren' in een hoekje van ons binnenste, wellicht gelovend dat we er dan minder last van hebben.

Bestaat er wel een antwoord op elk van deze vragen? Ik ben niet op zoek naar een willekeurig antwoord, maar naar een antwoord dat waar is. Bestaat er een waarheid? Wat is die waarheid dan? Waar moet ik die zoeken? Hoe

kan ik de waarheid herkennen?

Ik ben altijd sceptisch geweest, ongelovig, maar tegelijkertijd stond ik open voor onderzoek. Ik hield ervan om zelf de dingen te verifiëren. Ik verzeker je dat ik heel lang gezocht heb naar het antwoord op hetgeen men ons geleerd heeft sinds onze jeugd: de Religies, de Filosofie, de Wetenschap. Elk van hen hield er een eigen kosmogonie op na, een manier om de wereld te begrijpen. Maar er leek altijd een limiet te bestaan, zowel in de religie als in de wetenschap, om de werkelijkheid zoals ik die aanvoelde uit te leggen. Ik ben altijd onvolledige, tegenstrijdige antwoorden tegengekomen, die ver verwijderd waren van de realiteit, die nog steeds geen bevredigend antwoord gaven op mijn vragen. Hoezeer ik me ook in de zaak verdiepte, uiteindelijk stuitte ik op een ondoordringbare muur, het definitieve antwoord dat mijn verlangen naar verder onderzoek in de weg stond.

Het uiteindelijke antwoord dat ik van de religie kreeg, luidde ongeveer zo: "Het is de wil van God. Alleen Hij weet het. Wij kunnen dat niet begrijpen". Dat wil zeggen, wij kunnen niet begrijpen waarom sommigen geboren worden in meer of minder gunstige omstandigheden, waarom sommige mensen ziek worden en anderen niet, waarom sommigen vroeg sterven en anderen later. Wij kunnen niet begrijpen wat er ná de dood gebeurt, waarom jij in dit gezin terechtgekomen bent en niet in een ander, waarom je in deze wereld leeft, waarom God toelaat dat er onrecht in de wereld is, etc.

Het uiteindelijke antwoord dat ik kreeg van de wetenschap luidde ongeveer zo: "Er is voor alles een fysische verklaring, maar op een filosofisch niveau. De antwoorden op bijna alles luiden: "Het is toeval", of: "Er kan niet wetenschappelijk worden bewezen dat zoiets wel of niet bestaat". Dat wil zeggen, dat er geen reden is waarom je bestaat, er geen bijzondere reden om te leven is. Wanneer de omstandigheden waarin je geboren wordt meer of minder gunstig zijn, dan is dat een kwestie van toeval. Als je vanaf je geboorte ziek of gezond bent, dat je in het ene of in het andere gezin geboren wordt, dat je vroeger of later sterft, dan komt dat alleen door het toeval. Dat er een leven bestaat vóór de geboorte of ná de dood kan niet wetenschappelijk bewezen worden. Het bestaan van God kan niet wetenschappelijk worden aangetoond, etc., etc."

De meeste mensen situeren zich in deze aangeleerde antwoorden en wanneer je met iemand wilt praten over deze thema's, antwoorden de gelovigen van de religie je min of meer op deze manier: "Het is de wil van God. Alleen Hij weet het. Wij kunnen dat niet begrijpen". En degenen die zich situeren als wetenschappers of in de wetenschap geloven, die denken dat ze meer weten dan de mensen uit de eerste groep, vertellen je: " Het is een toevalstreffer.", of: "Het kan niet wetenschappelijk

worden aangetoond”.

Er was nog een derde groep mensen die me antwoordde: “Luister eens, ik weet niet wat de antwoorden op jouw vragen zijn maar, ik ben niet geïnteresseerd, niet om me deze af te vragen noch ze te beantwoorden.”

En toen ik ze allemaal antwoordde: “ Het spijt me, maar ik heb niets aan die antwoorden. Ik kan er niets mee, omdat ze mijn vragen niet beantwoorden”, zeggen de mensen uit de eerste groep me: “Dat komt door gebrek aan geloof. Wanneer je gelooft, hoef je niet méér te weten.”.

Die uit de tweede groep vertellen me: “Dat komt door gebrek aan scholing. De Wetenschap zal je het antwoord geven en je zult zien dat het is zoals ik zeg: het is wetenschappelijk aangetoond dat het niet wetenschappelijk kan worden bewezen”.

De mensen uit de derde groep zeggen tegen me: “Ik heb een hypotheek die betaald moet worden, een gezin dat ik moet onderhouden, een auto die ik moet betalen en ik ga volgend weekend op reis. Zeur niet aan mijn hoofd hierover, want ik heb al genoeg om over na te denken.”

Tegen de eersten zal ik zeggen dat ik het niet kan opgeven om te proberen een antwoord op mijn vragen te vinden. Ik denk dat de enige manier om dat op te geven betekent, dat ik van mijn wil moet afzien en daartoe ben ik niet bereid.

Tegen de mensen uit de tweede groep zal ik zeggen dat het niet komt door gebrek aan scholing. Ik heb die scholing genoten. Ik ben doctor in de scheikunde en ik ben nog nooit tot de conclusie gekomen dat ik me belemmeringen moet opleggen bij mijn onderzoek, dat er gebieden zijn die ik niet mag onderzoeken, alleen maar omdat ik niet over een apparaat beschik om dat te meten. Ik breng mezelf mee, ik zal mezelf gebruiken als 'apparaat'. Wat ik waarneem en voel zal door mij net zo serieus genomen worden als de meetgegevens van een geavanceerd meetapparaat, en ik zal ervan uitgaan dat anderen ook 'apparaten van zichzelf' zijn. En als er iets is dat ik niet met mijn 'apparaat' kan ontdekken, zal ik aan hen vragen, wat zij met hun levende 'apparaten' hebben kunnen opvangen om te kunnen nagaan of ik er iets aan heb.

Tegen de mensen uit de derde groep zal ik niets zeggen, want ze willen toch niet naar me luisteren.

Hiermee wil ik niet zeggen dat ik geen dingen tegengekomen ben die mijn aandacht getrokken hebben en die ik heb kunnen gebruiken bij het zoeken naar mijn antwoorden, maar ik heb deze veeleer buiten de officiële kanalen gevonden. Het waren juist de belevenissen van andere mensen die me het meest interesseerden. Dat waren de dingen waarmee je zelf aan de slag kon gaan. Als iemand anders het eerder had kunnen doen, misschien zou ik het

dan ook kunnen doen. Mijn aandacht werd speciaal getrokken door twee dingen: astrale reizen en het leven van een zekere Jezus van Nazareth. Deze naam komt jullie bekend voor, nietwaar? Ik heb het hier niet over wat de Kerk van hem zegt. Ik heb me goed op de hoogte gesteld via vele officiële en inofficiële, religieuze en lekenbronnen. Maar er zijn twee dingen waarover ze het bijna allemaal eens zijn: dat deze man werkelijk bestaan heeft en dat wat hij zei en deed een grote impact heeft veroorzaakt op de mensheid. Wat trok dan mijn aandacht? Welnu, zijn boodschap: “. . . heb je vijand lief, heb iedereen lief”. Zeg me nou niet dat in een wereld waarin de mensen en de volkeren constant om welke reden dan ook met elkaar in strijd waren (bijna zoals tegenwoordig), waar de goden van alle godsdiensten elkaar gebruikten om welk veroveringsdoel en welke oorlog dan ook te rechtvaardigen, het opduiken van iemand met een boodschap die zó tegen de algemene mening inging, niet geruchtmakend was. En dat niet alleen, hij maakte dit met zijn voorbeeld ook waar. Oftewel, het waren geen loze woorden waaraan we zo gewend zijn van onze politici die je gouden bergen beloven en later het tegengestelde doen van wat ze zeggen. Maar natuurlijk . . . , men heeft zo ontzettend veel over hem geschreven, ná hem, door anderen dan hijzelf en die niet eens met hem samenleefden! Hoe kun je dan weten wat er werkelijk gebeurd is? Wat heeft hij wel gezegd en wat zei hij niet? Dat intrigeerde me.

Het thema Jezus leg ik nu even terzijde want, zoals jullie zullen zien, komen we hier later op terug en zal ik het nu over de astrale reizen hebben. Ik kwam het tegen in verscheidene boeken van verschillende auteurs. Zij beweerden dat iemand, door middel van bepaalde ontspanningsoefeningen, erin kan slagen uit zijn lichaam te treden. Dat noemt men: een astrale reis maken, je afscheiden van je lichaam. Ongelooflijk, nietwaar? Het feit op zich dat men uit zijn lichaam kan treden, was niet het enige dat mijn aandacht trok. Degenen die daarin geslaagd waren, beweerden bovendien dat ze in die toestand verbazingwekkende dingen konden doen, zoals door materiële objecten heen gaan, of met gedachtesnelheid ieder willekeurig reisdoel bereiken. En dat niet alleen, ze raakten in een toestand van bewustzijnsverruiming, waarin ze heel duidelijk het doel van het leven begrepen en wat we op deze wereld komen doen. Dit laatste interesseerde me heel erg. Misschien was dat de sleutel die toegang gaf tot de antwoorden op mijn vragen. Ik had niet veel te verliezen. Ik dacht: “Het ergste dat me kan overkomen, is dat er niets gebeurt.”. Dus ging ik aan de slag. Iedere nacht deed ik vóór het slapen de ontspanningsoefening. Dat deed ik een maand lang zonder dat er iets gebeurde, oftewel, zonder dat ik erin slaagde uit mijn lichaam te treden. Het is niet zo dat ik door die ontspanningsoefening niets voelde, ik vond het prettig. Wat ik gewoonlijk voelde was een trilling in mijn voetzolen en deze trilling klom dan op tot in mijn benen, totdat ik er niets meer van merkte.

Op een dag trok die trilling omhoog, verder dan mijn benen, naar mijn romp,

mijn hals, mijn hoofd. Op gegeven moment voelde ik mijn lichaam niet meer, alleen maar een heel intense, aangename vibratie. En toen gebeurde het. Plof! Plotseling voelde het alsof ik razendsnel door een tunnel schoot. Het was een ongelooflijke sensatie. Ik heb er geen woorden voor om dit te beschrijven. Ik had het gevoel of ik in enkele seconden duizenden miljoenen kilometers met een duizelingwekkende snelheid had afgelegd, maar zonder dat ik last had van misselijkheid of een onprettig gevoel. Langzamerhand nam die snelheid af en kon ik zien waar ik me bevond. Het was een ongelooflijke, sprookjesachtige plek. Er lag een meer dat omringd werd door een schitterende, onbeschrijflijk mooie natuur. Alles, het licht, de kleuren, de geuren, de geluiden, alles en werkelijk alles was adembenemend. Ik voelde het zó intens, alsof ik er een deel van uitmaakte. Alles ademde een onbeschrijflijke rust uit. Ik was zó gefascineerd door alles wat ik zag en voelde, dat ik niet rustig kon nadenken. Toen voelde ik dat ik niet alleen was. Vlakbij het water zat iemand op een steen. Ik wilde naar hem toelopen en ik was meteen, ik weet niet hoe, op de plek waar hij zat. Het leek wel of je in die toestand alleen door het willen en het denken dingen kon laten gebeuren. Ik voelde dat hij op mij wachtte en helemaal niet verbaasd was toen hij me zag. Het was een oudere heer met een lange, witte baard en eveneens lang, wit haar, maar het leek erop dat hij geen gebreken had zoals gebruikelijk is bij oude mensen. Hij droeg een soort witte tuniek met een ceintuur. Maar dat was niet wat het meeste opviel aan hem. Wat de aandacht trok was zijn blik, zo'n schitterende blik dat ik denk dat ik die nooit nog eens zal zien in deze wereld. Zó zoet, zó doordringend, zó helder, dat deze me een gevoel van onbeschrijflijke rust en vrede overbracht. Jullie zullen het misschien vreemd vinden, maar ik kreeg de indruk dat die onbekende oude man mij liefde overbracht met zijn blik en de impact daarvan was zó groot, dat de gedachte niet bij me opkwam hoe vreemd die prettige situatie was waarin ik me bevond.

Van nu af aan zal ik proberen de dialoog weer te geven die ik met hem had, zowel van het eerste gesprek als die van de daaropvolgende ontmoetingen met die geweldige oude man, die Isaiās heette. Die dialogen die zoveel teweeg gebracht hebben, die mijn hele leven diepgaand en in positieve zin veranderd hebben en die ik met zo weinig mogelijk onderbrekingen met jullie wil delen, want ik geef de voorkeur aan zijn eigen woorden en niet aan mijn interpretaties of indrukken, opdat jullie je eigen conclusies trekken.

Ga lekker zitten . . . , het optreden begint!

HET EERSTE CONTACT

Hij richtte zich eerst tot mij. Hij pakte mijn handen vast en nodigde me uit om tegenover hem te gaan zitten.

Welkom! Ik zat op je te wachten.

Op mij? Maar ik ken je niet!

Ik ken jou wel. Maar dat doet er niet toe.

Eh . . . ik ben . . . wáár ben ik? Hoe ben ik hier gekomen?

Dat doet er nu evenmin toe. Ik zal het je straks vertellen.

En wie ben jij?

Noem me maar Isaías. En ook al herinner je mij nu niet, we kennen elkaar al heel, heel lang.

En wat voor relatie bestond er tussen jou en mij?

Beschouw me maar als je oudere broer.

Ik herinner me niet dat ik je ooit gekend heb.

Dat doet er nu niet toe. Besteed de tijd om belangrijke dingen te vragen. Had je geen vragen?

Vragen? Wat voor vragen?

Herinner je je dat nu niet? Die diepzinnige vragen waarmee je al heel lang worstelt en waarop je geen antwoord gevonden hebt.

En hoe weet jij dat?

Ik heb je al gezegd dat ik je ken. Ik weet heel goed hoe je 'van binnen' in elkaar zit; vraag dus maar rustig, je bent hier helemaal vrij.

Ik ben nogal verbaasd. Deze plek is zó schitterend. Ik voel me zó prettig hier. Het is hier zo anders dan in de normale wereld. Ik voel me op mijn gemak, zo vol van . . . ik weet niet goed hoe ik het zeggen moet!

Zo vol liefde.

Ik weet het niet . . . , omdat ik me nog nooit van mijn leven zo gevoeld heb. Maar het is prachtig!

Dat is normaal. Het is je eerste keer, je eerste bewuste reis hier naar toe, in dit leven. Maar gebruik de tijd alsjeblieft goed. Voor de dag met je meest diepzinnige vragen.

Ik weet niet waar ik beginnen moet. Ik voel me vaak zo leeg, alleen en

onbegrepen. Waarom overkomt me dat?

Dat is normaal en dat overkomt veel mensen. Dat komt omdat je in een heel liefdeloze wereld leeft, waarin de mensen met de ruggen tegen elkaar staan. En het is een feit dat men zich eenzaam kan voelen in het gezelschap van veel mensen, omdat het gevoel van eenzaamheid veroorzaakt wordt doordat men zich niet geliefd voelt. De meeste mensen op jullie wereld zijn eraan gewend geraakt zo te leven, zonder te voelen, in innerlijke eenzaamheid, in afwezigheid van echte liefde. Jullie geloven dat jullie eenzaam zijn omdat jullie je nog niet bewust geworden zijn van het feit dat jullie broeders zijn met dezelfde bestemming en dat jullie elkaar nodig hebben om die te bereiken.

En wat is die gemeenschappelijke bestemming die we moeten bereiken?

Het echte geluk, dat alleen bereikt kan worden door middel van ontwikkeling in de liefde. De liefde is het enige dat de innerlijke leegte kan opvullen. Is er iets dat je bijzonder verontrust?

De fundamentele vraag die me voortdurend dwars zit, is: waarom en waarvoor besta ik? Waarom ben ik geboren? Ben ik gekomen om iets te doen? Want ik weet niet wat ik hier ben komen doen.

Je bent hier gekomen om je te ontwikkelen.

Wat bedoel je met 'ontwikkelen'? Waarin moet ik me ontwikkelen?

Het transformatieproces van egoïsme naar liefde noem ik evolutie of ontwikkeling. Evolueren betekent leren om lief te hebben.

Je praat me over ontwikkeling in de liefde, maar wat ik in de wereld zie is geen liefde. Waartoe dient het lijden? Waarom leven we in een wereld met zoveel tegenstrijdigheden, van het allermooiste tot het meest afschuwelijke en destructieve? De haat, de oorlogen, de honger, de ellende, het lijden. Ik kan niet begrijpen wat de zin van dit alles is. Heeft het wel zin of zoek ik die en is die er niet?

Ja, het heeft zin, evolueren. Al deze ellende waarover je praat komt voort uit dezelfde oorsprong: afwezigheid van liefde, noem het egoïsme. Net zoals de som van het egoïsme van elke persoon een echte hel van de wereld kan maken, zoals dat vandaag de dag gebeurt, wanneer dit egoïsme verandert in liefde, kan de som van de liefde van elke persoon een paradijs van de wereld maken. De innerlijke transformatie van egoïsme naar liefde hangt af van jullie wil, en wanneer jullie slagen in die innerlijke verandering, zal de uiterlijke wereld, de hele wereld om jullie heen, als logische consequentie daarvan, ook veranderen. De fysieke wereld waarin jullie leven, is er om jullie te helpen dit transformatieproces door te maken. Het is net als klei voor een kind die wil leren boetseren.

Ik begrijp het nog steeds niet. Waarvoor evolueren, waar naar toe? Wat voor zin heeft die inspanning wanneer het per slot van rekening allemaal ophoudt met de dood?

De ontwikkeling van ieder wezen naar een groter vermogen om lief te hebben, om te voelen en om kennis te nemen van meerdere facetten van het geluk, houdt nooit op; als dat niet het geval was, zou het allemaal zinloos zijn.

Wat wil je daarmee zeggen?

Dat het wezen nooit ophoudt te bestaan, dat wil zeggen dat het onsterfelijk is.

Hoe kun je dat nou zeggen wanneer we elke dag duizenden, miljoenen mensen zien sterven?

Wat sterft is slechts het 'voertuig' dat het wezen gebruikt om zich op het fysieke niveau te manifesteren, dat wil zeggen, zijn fysieke lichaam sterft. Zijn essentie, zijn bewustzijn, blijft bestaan.

Wil je daarmee zeggen dat er leven is ná de dood?

Ja. Wat ik in feite wil zeggen is, dat de dood niet bestaat en dat wat tot ontbinding overgaat alleen het 'voertuig' is dat de geest gebruikt om zich op het fysieke niveau te manifesteren.

En wat is die geest?

De geest is het wezen dat bestaat, dat leeft en voelt. In de geest verblijft de wil en het individuele bewustzijn dat nooit vernietigd wordt. Jij bent een geest. Jullie mensen zijn allemaal geesten, verbonden aan een materieel lichaam gedurende bepaalde periodes, welke we incarnaties zullen noemen. Jullie denken dat jullie je fysieke lichaam zijn, maar deze is alleen maar het kledingstuk dat jullie nodig hebben om in de materiële wereld te kunnen handelen.

Even kijken of ik het goed begrepen heb. Je wilt dus zeggen dat de geest, oftewel wij, onafhankelijk van het lichaam kunnen bestaan?

Ja, dat gebeurt ná de dood. De geest scheidt zich volledig af van het fysieke lichaam en blijft bestaan, leven.

En kan de geest niet sterven?

Nee, de geest is onsterfelijk. Hij kan evolueren, ten goede veranderen, of stagneren, maar nooit vernietigd worden.

Ja, maar welke bewijzen hebben we dat er leven is ná de dood van het lichaam? Omdat er, voor zover ik weet, nog nooit iemand is teruggekomen om dat te vertellen.

Sorry dat ik je tegenspreek, maar deze bewering is niet helemaal juist. Er

bestaan duizenden getuigenissen van mensen die klinisch dood waren en gereanimeerd werden. Veel van deze mensen herinneren zich dat ze bepaalde, behoorlijk intense en reële ervaringen hebben beleefd gedurende de tijd dat ze fysiek dood waren.

En kunnen deze belevenissen die zij vertellen niet het gevolg zijn van een of andere hallucinatie, veroorzaakt door de kritieke situatie waarin zij zich bevonden?

Dat moet dan wel een collectieve hallucinatie zijn over welke iedereen het met elkaar eens is geworden hetzelfde te hallucineren, want al die mensen vertellen hetzelfde verhaal.

Enfin, soms vraag ik me af of mijn eigen bestaan geen hallucinatie kan zijn....

Om te kunnen hallucineren is het noodzakelijk dat je bestaat. Er bestaat een uitdrukking van een denker uit jullie wereld die zegt: “. . . ik denk, dus ik besta”! Ik zou hieraan toevoegen: “Ik voel, dus ik besta”! Je kunt twijfelen aan het bestaan van anderen, omdat dit geen eigen ervaring is. Maar aan wat jezelf ervaart, kan niet getwijfeld worden en het eigen bestaan wordt beleefd en ervaren door jezelf. Degene die deze ervaring geleefd en gevoeld heeft, twijfelt er niet aan dat deze echt is.

En hoe luidt dat verondersteld, gemeenschappelijke verhaal dat zij vertellen?

De scheiding van het fysieke lichaam en de visie van het eigen lichaam van buitenaf. Het gevoel door een donkere tunnel te reizen terwijl men aan het eind daarvan een intens licht ziet. De ontmoeting met familieleden, of vrienden die eerder gestorven zijn. Een dialoog met een lichtgevend wezen. De terugblik op het eigen leven . . . tot het ervaren van de terugkeer naar het lichaam, met een daaropvolgende verandering van levensnormen en een nieuwe kijk op de dood. Het zijn mensen die geen angst meer hebben voor de dood, omdat ze ervaren hebben dat het leven doorgaat en dat wat er later komt, beter is dan wat ze achter zich laten.

Nou, ik geloof nog steeds dat het hier over persoonlijke indrukken gaat.

Het is erg makkelijk deze getuigenissen in diskrediet te brengen wanneer men ze afzonderlijk en oppervlakkig analyseert. Maar wanneer een verschijnsel zich herhaalt, met kenmerken die zo'n grote overeenkomst vertonen, onafhankelijk van het land, cultuur en de religie van zowel de volwassenen als de kinderen . . ., denk ik dat het op zijn minst uitnodigt tot een serieuze bestudering ervan. Er zijn heel serieuze en erkende onderzoekers op jullie wereld die zich gewijd hebben aan een grondige bestudering van bijna-dood ervaringen en aan het verzamelen van de getuigenissen van de daarbij betrokken personen, zoals de Noord

Amerikaanse psychiater en filosoof Raymond Moody, of de kinderarts en neurologie onderzoeker Melvin Morse, die met kinderen gewerkt heeft die dit type ervaringen hebben gehad, onder vele anderen. Ik adviseer je hun boeken "Life After Life", (Raymond A. Moody) en "Closer to the Light" (Melvin Morse) te lezen. (originele titels. ,vert.)

Toch lijkt het me nog steeds een inconsistente houvast, bijna toevallig, om dit te gebruiken als bewijs van leven na de dood. Verhoudingsgewijs zijn er maar weinig gevallen van klinische dood en reanimatie vergeleken met de mensen die sterven en niet terugkeren.

Er zijn veel meer getuigenissen, juist van mensen die op sterven liggen, die het proces van de definitieve afscheiding van het lichaam meemaken, dat jullie de dood noemen, want, gedurende dit proces, beweren velen van hen dat zij hun reeds overleden geliefden zien en met hen praten, of praten met andere lichtgevende wezens die hen voorbereiden op de overgang naar de andere kant. In bijna alle families is er wel iemand die zich een getuigenis van deze aard herinnert van één van zijn intussen overleden familieleden. Maar, gewoonlijk denkt men dan dat er sprake is van een hallucinatie. Opnieuw lijkt het erop dat, wanneer de dood dichterbij komt, over de hele wereld iedereen met elkaar afstemt hetzelfde te hallucineren. Ook zijn er veel onderzoekers geweest, zoals de prestigieuze psychiater Elisabeth Kübler-Ross, die zich gewijd hebben aan een serieuze bestudering van dit thema. Ik nodig je uit tot het lezen van van haar boek: "The final Stage of Growth" (Elisabeth Kübler-Ross). (De originele titel in het Duits luidt: "Über den Tod und das Leben danach.")

Maar dit zijn allemaal gevallen van mensen die, hoewel zij dicht bij de dood zijn geweest, nu fysiek leven.

Er zijn ook getuigenissen van mensen die in contact kwamen met niet geïncarneerde wezens, meestal met pas overleden geliefden, die afscheid kwamen nemen in zeer levendige dromen of verschijningen aan het voeteneinde van het bed. Ook dit komt behoorlijk vaak voor, hoewel minder bestudeerd door de onderzoekers.

Ik ben nog steeds van mening dat er deugdelijkere bewijzen moeten zijn, niet alleen maar degenen die zich beperken tot de fase tussen leven en dood.

Er zijn mediums (gevoelige personen) die een frequent en duurzaam contact onderhouden met de spirituele wereld.

Dat lijkt me nog moeilijker te geloven.

Geloof dat nou niet direct, maar bestudeer het, analyseer de ontvangen berichten want door de kwaliteit van de boodschap zal je de auteur kennen.

En hoe weten we of dit geen fraude is, dat wil zeggen, of het zogenaamde medium niet doet alsof hij een overledene is, terwijl hij het zélf is?

Fraude is altijd mogelijk. Maar net als dat niet al het geld vals is omdat er valsmunters zijn, zijn niet alle mediums oplichters omdat sommige mensen zich onterecht voordoen als mediums. De beste garantie dat er niet gefraudeerd wordt, is dat het medium in zijn dagelijkse leven een eerlijk mens is en zijn talent niet gebruikt om er profijt uit te trekken. Er zijn veel meer mensen dan jullie denken met één of andere soort aangeboren mediamieke gave die zich al in de kinderjaren manifesteert. Maar vanwege de afkeuring en het onbegrip die zij over het algemeen van hun omgeving ontvangen, zijn zij geneigd hun gave te onderdrukken en de weinigen die erin slagen dit talent verstandig te ontwikkelen en voor de medemens te gebruiken, doen dit discreet om maar niet het voorwerp te worden van spot en diskwalificaties die hun dagelijkse leven aantasten.

Waarom beschikken sommige mensen over mediamieke gaven en anderen niet? Waar hangt dat van af?

Dit is afhankelijk van het evolutieprogramma van iedere geest. Medium zijn, is iets waarvoor men kiest en al kent vóór het incarneren, en, als deze correct gebruikt wordt, dient het voor de bezitter van de gave om sneller te evolueren door de hulp die hij verleent heeft aan andere personen. Dit is sterk gerelateerd aan de daden van die geest in andere levens.

Wil je daarmee zeggen dat de geest bestaat voordat men geboren wordt en dat hij andere levens geleefd heeft?

Zo is het! De omstandigheden en beproevingen die de geest in dit leven ondergaat, zijn nauw verbonden met de besluiten die hij nam in eerdere fysieke levens en gedurende de periode dat hij leefde tussen de incarnaties in, niet gebonden aan een fysiek lichaam.

En welke bewijzen hebben we dat er eerdere levens bestaan, dat wil zeggen, waaruit bestaat het leven vóór de geboorte?

Er bestaan getuigenissen van mensen die herinneringen hebben aan vorige levens, die kunnen spontaan optreden (vooral bij kinderen) of opgewekt worden via regressieve hypnose. Er bestaat een uitgebreide bibliografie over dit thema. Met betrekking tot de herinneringen bij kinderen raad ik je aan dat je het werk van Ian Stevenson leest, een Canadese psychiater die zich bezig houdt met het bestuderen van de zogenaamde gevallen van reïncarnatie bij kleine kinderen die zich “een vorig leven herinneren”. Hij heeft tot nu toe meer dan 2.500 gevallen van mogelijke reïncarnatie in de hele wereld bestudeerd. Hij heeft meer dan 20 boeken en diverse artikelen in tijdschriften gepubliceerd die gespecialiseerd zijn in Psychologie en Psychiatrie. Ik kan je zijn boek: “Twenty Cases Suggestive of Reincarnation” (Ian Stevenson)

aanbevelen.

En kan dit alles niet het gevolg zijn van de verbeelding?

Hoewel ik moet toegeven dat er gevallen bestaan die het gevolg kunnen zijn van de verbeelding, of van een andere psychische afwijking, of van welke andere reden ook, bestaan er toch veel andere gevallen waar de erbij betrokken personen zich heel concrete details herinneren uit een vorig leven, die historisch gecontroleerd zijn. Zij herinneren zich heel gedetailleerd plaatsen, namen en gebeurtenissen, velen daarvan beleefd in landen waar die persoon in zijn huidige leven nooit geweest is. De meest opvallende gevallen doen zich voor bij kleine kinderen die zelfs spontaan kunnen gaan praten in een taal die zij in hun huidige leven nooit hebben horen spreken, welk een herinnering aan de taal is die zij in een vorig leven spraken. Gewoonlijk zijn het kinderen in de leeftijd tussen 2 en 4 jaar die tegen hun ouders of broertjes en zusjes gaan praten over een leven die het had op een andere plaats en in een andere tijd. Het kind voelt zich gewoonlijk sterk aangetrokken tot de gebeurtenissen uit dit leven en dringt er vaak bij zijn ouders op aan dat zij hem terug laten keren naar het gezin en de familie waarin het beweert eerder geleefd te hebben.

Tja, kinderen beschikken over veel fantasie. Het is moeilijk geloofwaardigheid te geven aan deze getuigenissen.

Welnu, we hebben hier wel te maken met een wonderbaarlijke verbeeldingskracht, wanneer aangetoond wordt dat wat zij zich “inbeelden” wáár blijkt te zijn. Aan de andere kant zijn er veel gevallen van volwassen mensen die zich vorige levens herinneren wanneer ze hypnotische regressies ondergaan.

En is het dan niet mogelijk dat dit zogenaamde, vroegere leven dat men zich herinnert, het gevolg is van de tijdens de hypnose gesuggereerde verbeeldingskracht?

Ik zal het nogmaals zeggen. Hoewel ik moet toegeven dat er gevallen bestaan die het gevolg kunnen zijn van de verbeelding of die een andere oorzaak hebben, zijn er wel andere bekend waarbij de personen zich heel concrete dingen herinneren uit het vroegere leven die historisch bewezen zijn. Het is ook erg opvallend dat veel mensen, die het bestaan van reïncarnatie niet accepteren omdat dat ingaat tegen hun religieuze overtuiging, zich onder hypnotische regressie gebeurtenissen uit vroegere levens herinneren. Maar dit alles moet serieus en grondig bestudeerd worden om de gevallen die mogelijkterwijs op fantasie berusten, te kunnen scheiden van de gevallen waarin wellicht sprake is van een herinnering aan een ander leven. Er zijn veel serieuze wetenschappers die zich bezig gehouden hebben met onderzoek naar de mogelijkheid van het bestaan van vroegere levens via de bestudering van de antwoorden die verkregen werden van personen in

een hypnotische regressie, zoals de psycholoog Helen Wambach, schrijfster van het boek: "Life before Life" (Helen Wambach), de psychiater Brian Weiss en zijn boek: "Same Soul, Many Bodies" (Brian Weiss), of de al eerder genoemde Raymond Moody in zijn boek: "Coming Back" (Raymond A. Moody). Alle wetenschappers die de antwoorden bestudeerd hebben die aan duizenden personen onder hypnose gesteld werden over hun mogelijke levens vóór hun geboorte, hebben een serie gemeenschappelijke elementen in deze experimenten als authentiek beschouwd en zijn tot dezelfde conclusies gekomen.

En wat houden deze conclusies in?

Dat het fysieke leven niet meer is dan een oogwenk van het werkelijke leven, dat nooit ophoudt. Dat de dood van het lichaam niet het einde is, maar een overgangsfase naar een ander, minder beperkt bestaan. Dat we onze geliefden opnieuw zullen zien die vóór ons naar de andere kant zijn gegaan en dat we elkaar ook weer in latere reïncarnaties zullen ontmoeten. Ze zeggen ons dat er werkelijk een plan bestaat voor ieder van ons, dat gericht is op onze 'groei', zowel in wijsheid als in liefde en dat die 'groei' afhankelijk is van onze eigen verdiensten op basis van vrijwillige, fysieke ervaringen.

Ik begrijp niet hoe ze deze conclusies kunnen trekken uit het geleefde in andere fysieke levens, wanneer we in die levens beschikken over hetzelfde bewustzijn als in dit leven, dat wil zeggen, we zijn net zo onbewust van vroegere levens als in dit leven.

Omdat veel van hen zich niet alleen de details herinneren van vorige levens, maar tegelijkertijd ook de reden waarom zij bepaalde levens moesten leven en beproevingen moesten doorstaan. Dat wil zeggen, dat ze zich ook herinneren wat ze meemaakten in de periodes tussen de fysieke levens in, waarin ze niet geïncarneerd waren. Er zijn onderzoekers die zich specifiek hebben bezig gehouden met onderzoek naar deze herinneringen aan periodes tussen de incarnaties in, zoals Michael Newton, doctor in de psychologie.

Dr. Newton heeft zich gespecialiseerd in het induceren van zeer diepe hypnoses waarin de personen zich de ruimte tussen twee levens herinnerden en de besluiten die hen er toe brachten om precies op een bepaald moment, in een bepaald gezin en onder bepaalde omstandigheden te incarneren. Ik raad je zijn boeken: "Life between Lives" (Michael Newton) en: "Destiny of Souls" (Michael Newton) aan.

En wat voor beproevingen en omstandigheden moeten we meemaken in elk leven en waartoe dienen die?

Veel van deze beproevingen bestaan uit het bij onszelf ervaren wat we anderen hebben aangedaan, door ons te confronteren met de gevolgen van de situaties die we zelf hebben teweeg gebracht, om bewust te worden van

het lijden of geluk die deze handelingen hebben veroorzaakt bij anderen. Er zijn allerlei verschillende soorten beproevingen, maar in het algemeen zijn het beproevingen die bedoeld zijn om ons van het egoïsme te ontdoen en in de liefde te vorderen.

Is het nodig te sterven of een bijna dood ervaring mee te maken om je bewust te worden van het feit dat je geest bent en niet je lichaam?

Nee. In feite bezitten jullie allemaal het vermogen om je tijdelijk van je lichaam af te scheiden en dat vindt op een onbewuste manier plaats in een slaapfase. Maar er zijn ook mensen die in staat zijn deze scheiding bewust teweeg te brengen via bepaalde ontspanningstechnieken. De astrale reizen dragen bewijzen aan dat het bewustzijn niet aan het lichaam gebonden is.

Wat is een astrale reis?

Dat is een tijdelijke verwijdering van de geest van het lichaam. Maar waarom vraag je iets wat je al weet? Ben je soms niet op die manier hier gekomen?

Ik probeerde alleen maar te bewijzen wat anderen geschreven hebben. De theorie is één ding, de praktijk iets anders. Ik verwachtte niet dat er zoiets zou gebeuren.

Welnu, dat gebeurt. Je lichaam is niet hier, het ligt in je bed. Maar jij bent hier wel.

Wil je zeggen dat we niet alleen kunnen leven zonder gebonden te zijn aan een lichaam, maar dat we, terwijl we fysiek levend zijn, uit het lichaam kunnen treden en er weer in kunnen terugkeren zonder dat we dood gaan?

Zo is het.

Wat scheidt zich precies af?

De geest verwijderd zich van het fysieke lichaam dat, zoals ik al eerder gezegd heb, alleen maar een omhulsel is dat gebruikt wordt om in de fysieke wereld te kunnen handelen. Deze afscheiding is echter slechts tijdelijk en er is altijd tussen beide een verbinding die nooit stuk gaat en die de terugkeer naar het fysieke lichaam mogelijk maakt, zonder dat er gezondheidsproblemen optreden. Men noemt die verbinding het zilveren koord.

Wat is dat, het zilveren koord?

Dat is het verbindingskoord tussen het astrale- en het fysieke lichaam, als een navelstreng die het mogelijk maakt de vitale energie toe te voeren die het fysieke lichaam nodig heeft om in leven te blijven bij afwezigheid van het astrale lichaam. De helderzienden beschrijven dit 'koord' als een heel elastische, zilverkleurige 'draad' die zo rekbaar is, dat hij, hoe ver het astrale

lichaam zich ook van het fysieke lichaam verwijderd, de noodzakelijke vitale energie blijft toevoeren, dat wil zeggen, dat het grote afstanden overbrugt wanneer de geest zich afscheidt en zich op zijn reizen ver van het fysiek lichaam verwijderd.

En waar gaat de geest heen wanneer hij zich van het lichaam afscheidt?

Naar een 'plek' waar zijn gedachte hem heen leidt, naar de astrale wereld; en dit is een natuurlijke reis die beantwoordt aan een noodzakelijke dynamica voor de ontwikkeling van de mens. Deze nachtelijke bezoeken verschaffen de mens energieën en ervaringen die hem later in zijn fysieke leven helpen, aangezien hij daar bijgestaan wordt door verder gevorderde, spirituele entiteiten, die hem raad geven en leiden. Wanneer je daar iets meer over wilt weten, dan raad ik je aan het boek: "Astral Projection" (Oliver Fox) te lezen.

Astraal lichaam? Astrale wereld? Spirituele entiteiten? Pfff! Wacht even! Dit gaat mij te vlug!

Oké, ik probeer alleen maar te antwoorden op wat je me vraagt. Maar omdat we van de hak op de tak springen, kunnen we nergens dieper op ingaan. Als je het goed vindt, kunnen we dit even laten voor wat het is, omdat het tijd wordt dat je naar je lichaam teruggaat. Je beschikt nu al over een aantal dingen die je zelf verder kunt onderzoeken en over na kan denken. Zoek de boeken op die ik je heb aangeraden en probeer die te lezen. Die zullen je dienen als bewijs, om te geloven dat alles wat je nu meegemaakt hebt geen hallucinatie is geweest, maar een authentieke werkelijkheid.

Ik weet niet of ik me alles nog zal herinneren . . .

Maak je geen zorgen. Als je het echt wilt, zul je je herinneren wat je nodig hebt om het te vinden. Verzamel gedurende deze tijd de nieuwe vragen die bij je opkomen, om ze te verwoorden in de volgende gelegenheden dat we elkaar zien, als je wilt dat we elkaar blijven ontmoeten.

Wanneer zullen we elkaar weer ontmoeten?

Dat hangt van jou af, of je door wilt gaan met het verdiepen van de thema's die we nog maar zo oppervlakkig hebben aangeroerd, of dat je er de voorkeur aan geeft te blijven zoals je nu bent.

Naarmate we aan het praten zijn, komen er nieuwe vragen bij me op; vragen over de evolutie, over de onsterfelijkheid van de geest en zulke zaken.

Bewaar ze voor de volgende keer. We kunnen de vragen thema-gewijs aanpakken, hoewel, zoals je zult zien, het bijna onmogelijk is dieper in te gaan op één aspect ervan, zonder je noodzakelijkerwijs bezig te houden met een ander. Ook roepen de antwoorden weer andere vragen op die meer uitleg vereisen.

Maar je moet wel begrijpen dat ik momenteel alles wat je vertelt heel sceptisch benader.

Dat begrijp ik. Ik weet dat je zoektocht naar antwoorden oprecht is en dat je openstaat voor wat er gezegd wordt, als dat niet het geval was, zou ik hier niet zijn. Ik zie dat je heel aandachtig geluisterd hebt en dat je tijd nodig hebt om na te denken over alles wat we besproken hebben. Dat is voor mij genoeg. Tot ziens, broeder.

Tot ziens, Isaiás!

Ik voelde een flinke ruk en had nauwelijks tijd om afscheid te nemen. En met dezelfde snelheid waarmee ik uit mijn lichaam was gekatapulteerd werd ik -voor mijn gevoel als in een vrije val- met de snelheid van het licht gelanceerd tot ik terugviel in mijn lichaam. De terugkeer naar mijn lichaam viel mij erg zwaar. Wat een verschil met het lichte gevoel buiten het lichaam, met de aangename en rustige vibratie die ik voelde op die droomplaats. Ik had het koud. Ik was misselijk, wilde overgeven en voelde me zwaar, alsof ze me een loden pak van zo'n 100 kilo hadden aangetrokken. Aanvankelijk kon ik me niet bewegen of praten. Toen begon ik me bewust te worden van wat ik had meegemaakt. Ik was geschokt. Ik was zó geëmotioneerd, dat ik ervan moest huilen. Het was de vreemdste ervaring van mijn leven geweest. De daaropvolgende maanden probeerde ik naar het alledaagse leven terug te keren. Maar, hoezeer ik het ook probeerde, ik kon de dingen niet meer op dezelfde manier zien. Bijna alles leek me banaal. De dagelijkse zorgen, het werk. Ik voelde me vaak verward, luisterde niet, zag niet wat er om me heen gebeurde en was in gedachten steeds bezig met die ervaring. Ik wilde het graag aan de mensen, aan mijn familieleden of aan een vriend vertellen. Maar daarna zei mijn gezonde verstand me dat ik dat maar niet moest doen, dat ze het niet zouden begrijpen, dat ze me voor gek zouden verklaren. Ik voelde me een vreemdeling, alsof ik buitenaards was. Ik vroeg me af hoeveel mensen dit hadden meegemaakt. Na een tijdje begon ik te twifelen. En als alles een hallucinatie was geweest, ik me het alleen maar had ingebeeld? In een poging dit tegen te gaan, dacht ik terug aan iets dat Isaiás me gezegd had: "Ga op zoek naar de boeken die ik je aanbevolen heb en lees die. Ze zullen je als bewijs dienen om vrouwen te krijgen dat alles wat je meegemaakt hebt geen hallucinatie is". Ik begon op Internet de boeken te zoeken. Ik kon me de namen en de titels niet meer herinneren, maar wel woorden en namen van ons gesprek. Ik tikte in Google "reïncarnatie, vroegere levens, leven ná de dood" in en daar begonnen de namen van auteurs en titels te verschijnen, daaronder herkende ik de boeken die Isaiás had genoemd. Ik bestudeerde ze grondig, punt voor punt bevestigend wat hij gezegd had. Als dat een hallucinatie was geweest, dan zat die er toch niet ver naast.

Ik kreeg er weer zin in Isaiās te ontmoeten. Ik hoopte dat zijn vriendelijke blik me zou bemoedigen; dat ik me weer rustig zou voelen. De boeken hadden me geholpen in die zin, dat ik er achter gekomen was dat er ook andere mensen waren die geprobeerd hadden een antwoord te vinden op dezelfde vragen die ik had en dat zij een weg waren ingeslagen in een poging die antwoorden te vinden. Maar die boeken riepen ook veel meer vragen op, vragen die ik op ging schrijven in een boekje en die ik mentaal nog eens doornam om ze me te kunnen herinneren voor het geval dat ik de kans zou krijgen Isaiās nog eens te ontmoeten. Hoewel het me moeite kostte om dat toe te geven, ik had het nodig dat Isaiās doorging met uitleggen, met het wegnemen van twijfels, omdat die jonge, 'oude' man er, voor het eerst in mijn leven, in geslaagd was me diepzinnige antwoorden te geven. Bovendien gaf hij me een prettig gevoel, alsof hij van me hield . . .! Ik bleef sceptisch, maar iets in me zei dat ik op de goede weg was. Ik deed weer de ontspanningsoefeningen in de hoop weer in contact te komen met Isaiās. En opnieuw trad ik buiten mijn lichaam. Het kostte me dit keer niet zoveel moeite. Na vijf ontspanningsoefeningen was ik al buiten mijn lichaam. Ik maakte weer dezelfde gevoelens, dezelfde reis mee. En daar zat hij weer op me te wachten met een glimlach op zijn gezicht en zijn hartveroverende blik van de eerste keer.

GOD

Hallo, broertje! Het werd tijd. Ik ben oud geworden door het wachten op je! Kijk maar eens hoe wit mijn haar nu is.

Hoezo . . ? Maar je haar was de vorige keer toch al wit?

Trek het je niet aan! Het was een grapje! Wat dacht je, dat wij hier boven geen gevoel voor humor hebben? Enfin, hoe is het je vergaan bij je terugkeer naar de wereld? Heb je me gemist?

Jazeker. Ik wilde je graag terugzien, weer terug gaan naar die vredige rust. Ik heb de boeken die je me aanraadde gevonden en gelezen. Ze hebben me geholpen, maar ik heb nog veel vragen.

Dat doet me deugd. Vooruit, barst maar los! Voor de dag ermee!

Ik zeg niet dat ik het aannemelijk vind, maar wat jij over de spirituele evolutie vertelt en wat ik uit de boeken heb kunnen afleiden, moet er een soort georganiseerd plan bestaan dat behoorlijk complex is.

Ja, zo is het. Een plan dat alle wezens van de schepping en alles wat bestaat, omvat. Omdat er van ieder wezen van de schepping gehouden wordt en het de bedoeling is dat het gelukkig wordt, bestaat er voor iedere geest een concreet evolutieplan. Aan dit persoonlijke evolutieplan nemen een groot aantal wezens met een verschillende evolutieniveaus deel, wat iedere geest helpt bij het afleggen van deze weg.

Wat wil je daarmee zeggen?

Welnu, dat je een spirituele familie hebt. Er zijn een groot aantal spirituele wezens die van jullie allemaal en van ieder afzonderlijk houden. Te beginnen bij God en jullie spirituele gids die jullie nooit in de steek laat en nog een behoorlijk aantal geesten. Onder hen heb je vrienden, overleden familieleden uit dit en uit andere levens. Bovendien, alsof dit alles nog niet genoeg is, hebben jullie allemaal en een ieder van jullie een tweelingziel, jullie zielsverwant, een perfect bij jullie passende ziel, een volmaakte levensgezel door wie je leert kennen wat echte liefde is. Sommigen van hen kunnen tegelijk met jullie geïncarneerd zijn en kunnen -al dan niet- bloedverwanten zijn of simpelweg vrienden.

En hoe kan het dan dat iemand waarvan zoveel gehouden wordt, zich vaak zo alleen voelt?

Omdat jullie een leven leiden dat los staat van de spirituele wereld, onwetend van jullie verbinding met andere gerelateerde wezens, zowel van degenen die tegelijkertijd met jullie geïncarneerd zijn als degenen die jullie vanuit de spirituele wereld steunen, onbewust zijn van jullie taak op de aarde, zó bezig zijn met het alleen maar zien van jullie verstand en wat jullie hoofd zegt, zó

ver van hetgeen jullie kunnen waarnemen vanuit het gevoel. Laat één ding duidelijk zijn, hoewel jullie je alleen voelen in de fysieke wereld, zullen jullie nooit alleen zijn wat de spirituele wereld betreft. Iedereen moet deze verbinding zelf ontdekken, deze subtiele deur ontdekken achter welke jullie je échte leven zullen vinden, een deur die alleen de sleutel van het gevoel kan openen. Vraag oprecht en men zal jullie helpen jullie gevoeligheid te ontwakken en jullie troosten met jullie beproevingen. Maar jullie zullen je moeten ontdoen van je anti-liefde-harnas om dit te voelen want, degene die alleen wil zijn en geïsoleerd van de wereld wil leven, zal gerespecteerd worden.

Oké, nu je God hebt genoemd, ik heb serieuze twijfels dat er een God bestaat. Heeft iemand Hem ooit gezien?

Heb jij Zijn werk niet gezien? Het Universum, het leven, jij zélf. God kan niet dichter bij je zijn dan Hij al is. Maar Hij verplicht je er niet toe dat te erkennen en je voor Hem te openen. Je moet Hem willen voelen, waarnemen. Maar als je verwacht iemand te zien zoals jij, iemand van jouw formaat, met ogen, een gezicht, armen en benen, dan zul je Hem nooit herkennen, omdat God veel meer is dan dat. Het zou zoiets zijn als wanneer een lichaamscel vraagt: "Waar is het lichaam waar ik deel van uitmaak en dat ik niet zie?" "Je zit erin, celletje. Ben je je daar niet van bewust?" En de cel zou zeggen: "Maar het enige dat ik zie zijn cellen, cellen, cellen, en nog eens cellen!" "Welnu, denk dan eens na over je eigen natuur, over hoe je functioneert en over de relaties die je onderhoudt met andere cellen en over die van de cellen onder elkaar en hoe ze zich schitterend organiseren om samen één geheel te vormen en kijk dan maar hoe dit geheel er uitziet. Dan zul je, celletje, het lichaam waar je deel van uitmaakt, leren kennen en herkennen".

Waar kunnen we dan bewijzen vinden van het bestaan van God?

Net als het celletje in het voorbeeld, allereerst in je eigen bestaan en daarna in het bestaan van de dingen om je heen. Wat kan de oorsprong zijn van een wezen dat voelt, denkt en bewust is van zijn eigen bestaan? En van een zo perfect functionerend Universum? Dat kan niet het niets zijn, omdat het niets niet iets kan creëren dat zó complex en tegelijkertijd zó mooi is. Of kan iemand geloven dat je een mooie symfonie kunt maken door in het wilde weg de toetsen van een piano in te drukken? Welnu, op dezelfde manier is het onmogelijk dat iets zó mooi en tegelijkertijd zó complex als het Universum, het Leven en de Mens, door toeval is ontstaan. dat moet op een oorzaak gebaseerd zijn.

Maar waarom moet het God zijn die alles gecreëerd heeft? Bestaat er in de natuur niet zoiets als een scheppingskracht?

Ja, dat is zo. Maar waar komt die scheppingskracht van de natuur vandaan? Waar komen de natuurwetten van het Universum vandaan? Jullie erkennen

dat er in de natuur, in het Universum een scheppingskracht en een aantal wetten bestaan, de wetten van de Fysica, van de Scheikunde, van de Biologie, die structureel en ordenend werken, zodanig dat wetenschappers, wanneer zij een onbekend verschijnsel ontdekken, dat niet aan het niets toeschrijven, maar de oorzaak ervan proberen te vinden. Dat betekent dat jullie in je dagelijkse leven toegeven dat één van de wetten van het Universum zegt dat er geen gevolg bestaat zonder oorzaak. Maar op het moment dat je antwoord moet geven op de vraag: Wat is de oorsprong van het Universum, dat wil zeggen: de eerste oorzaak?, hebben jullie er geen moeite mee om, tegen de wet oorzaak-gevolg in die jullie als geldig accepteren, aan te nemen dat dit een gevolg zonder oorzaak was, dat wil zeggen, dat het uit het niks kwam!! Dat is een tegenspraak!! Daarom moet er een eerste oorzaak van alles bestaan en dat is God.

Sorry, dat ik aandring, maar waarom moet het zo nodig God zijn die alles geschapen heeft? Zijn de mensen soms niet in staat mooie en complexe dingen te creëren? Er bestaan toch computers, er is toch muziek . . . ?

Klopt, want jullie beschikken ook over scheppingskracht. Maar als dat zo is . . ., waar komt die dan vandaan? In het Universum bestaan veel wezens op verschillende evolutieniveaus die beschikken over een grotere of kleinere scheppingskracht dan jullie, afhankelijk van hun evolutieniveau. Maar we zullen moeten toegeven, dat wanneer zij een begin hadden, zij -volgens de wet oorzaak-gevolg- geschapen moeten zijn door een voorafgaand proces en dat in feite de scheppingskracht van de gecreëerde wezens wordt uitgeoefend over iets dat al geschapen is en dat onderhevig is aan enkele al bestaande wetten. Zo komen we dus aan een punt waar we noodzakelijkerwijze een scheppend beginsel tegenkomen dat niet geschapen is, maar altijd heeft bestaan en altijd zal blijven bestaan, dat de wetten en de grondbeginselen van alles wat bestaat heeft vastgesteld en dat is God.

Goed, laten we alleen als loutere mogelijkheid aannemen dat God kan bestaan. In het hypothetische geval dat God bestaat, zou ik benieuwd zijn naar wie en hoé deze zogenaamde God is, die zo moeilijk te vinden is en zich niet zomaar laat zien.

Aan zijn werken zul je de maker ervan kennen. Ken jezelf en de wereld om je heen en je zult beginnen God te kennen. In het geschapene zijn de potentiële vermogens van de schepper aanwezig, als je je alle goede menselijke kwaliteiten in de meest volmaakte mate voorstelt, dan begin je een beeld van God te schetsen dat -hoewel zeer onvolmaakt- het dichts bijzijnde beeld is, gezien je huidige vermogen, wat je van Hem kunt hebben. Er bestaat een heel oud en heel waar spreekwoord die op de vraag "Hoe is God?" antwoord: "Zo als jij, wanneer je bij Hem bent aangekomen."

Welke eigenschappen zijn dat?

Liefde, wijsheid, rechtvaardigheid, waarheid, nederigheid, edelmoedigheid, oprechtheid, gevoeligheid, begrip, meeleven . . .

Bestaan er eigenschappen van God die wij niet kunnen hebben?

Ja. De Schepper is onveranderlijk, almachtig, niet geschapen en heeft altijd bestaan. Het schepsel heeft, hoewel het geen einde heeft, wel een begin. Het is veranderlijk daar het een proces doormaakt van constante verbetering en hoewel zijn progressieve vermogen geen grenzen kent, omdat het continu toeneemt, is het niet eindeloos.

En als dit wezen zo perfect is . . ., waarom laat het dan toe dat het kwaad in de wereld bestaat?

Het staat toe dat de schepsels naar eigen goeddunken experimenteren, opdat ze van hun fouten kunnen leren. Het kwaad in de wereld komt niet van God, maar van de schepsels die een evolutieproces doormaken die, als gevolg van hun onwetendheid van de spirituele wetten, handelen tegen de andere wezens van de schepping.

Dan zul je me moeten uitleggen hoe deze wetten werken, omdat ik er erg aan twijfel dat ze me een verklaring kunnen geven voor de vele vragen die ik heb, waarop ik tot nu toe geen bevredigend antwoord heb gekregen en voor de dingen die ik niet begrijp en die me ontzettend onrechtvaardig lijken van de wereld waarin we wonen.

Uitstekend. Bereid je maar voor, want we zullen veel te bespreken hebben.

DE SPIRITUELE WETTEN

1^e Wet: De Evolutiewet

- ⤴ De bestemming van de geesten is evolueren, op een onbegrensde manier en voor altijd.
- ⤴ Waarin evolueert men? In Liefde en Wijsheid. Zonder liefde bestaat er geen evolutie. Zonder liefde bestaat er geen wijsheid. Zonder liefde bestaat er geen geluk.
- ⤴ De evolutie is afhankelijk van iemands eigen wil en krachtsinspanning.

DE SPIRITUELE WERELD

Je hebt in het begin gezegd dat het leven van de geest niet begint bij de geboorte?

Ja, dat is zo.

Wat is er dan vóór de geboorte?

Hetzelfde als erna: LEVEN, de periodes wisselen zich af met leven zonder aan de fysieke wereld gebonden te zijn en met de perioden waarin het wezen terugkeert naar de fysieke wereld door in een pasgeboren baby te incarneren.,

Het leven begint dus niet met de geboorte?

Nee.

En we hebben allemaal andere levens geleefd dan dit leven?

Ja.

En waar veronderstelt men dat we zijn vóór de geboorte?

In de spirituele wereld.

En wat gebeurt er ná de dood?

De geest ontdoet zich van het fysieke lichaam en keert terug naar de spirituele wereld waar hij vandaan gekomen is. Dat wil zeggen, hij gaat door met zijn leven zonder gebonden te zijn aan de materie. Anders en samenvattend gezegd, de uit de spirituele wereld afkomstige geest verbindt zich met de fysieke wereld door in een pasgeboren baby te incarneren, blijft een periode fysiek geïncarneerd tot aan de dood van zijn lichaam. Op dat ogenblik maakt hij zich daarvan los en keert terug naar de spirituele wereld.

Dit principe omtrent de oorsprong en bestemming van de mens, werd al door Jezus geformuleerd in een eenvoudige zin geladen met betekenis die tot nu toe niet helemaal begrepen is en die opgenomen is in het evangelie van Johannes (3:13): *“En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel is nedergedaald . . . “*

Ja, maar . . . , in wat voor toestand keren we terug naar de spirituele wereld? Dat wil zeggen . . . , maken we dat bewust mee? Zijn we ons bewust van wat er met ons gebeurt is, of -zoals sommige religies aannemen- blijven we in een staat van onbewustheid tot er iets gebeurt “aan het eind der tijden”?

Integendeel! Men is zich in de spirituele wereld meer bewust van de werkelijkheid dan wanneer men geïncarneerd is. Jullie moeten niet denken dat de geest zijn bewustzijn verliest wanneer hij geen fysiek omhulsel meer

heeft en dat hij evenmin in een staat van voortdurende lethargie verzinkt. Integendeel! Weliswaar kan de geest een tijdje een fase van verwarring doormaken, die afhankelijk is van de ontwikkeling van de geest en van de omstandigheden waaronder hij afscheid nam van zijn fysieke lichaam, maar hij gaat de confrontatie aan met zijn authentieke, werkelijke leven en wordt zich bewust van, onder andere, het doel van de incarnaties. Het spreekt vanzelf, dat hij contact heeft met andere wezens, in een wereld die net zo werkelijk of zelfs nog reëler is dan die van jullie, daar jullie wereld een verwrongen afbeelding, nauwelijks een afspiegeling is van de spirituele wereld.

Ja . . . , maar waar gaat hij precies heen?

Normaal gesproken vestigt iedere geest zich na een desincarnatie op het niveau van de spirituele wereld dat overeenkomt met zijn ontwikkelingsgraad. En die is afhankelijk van hoe hij zich gedurende de incarnatie gedragen heeft met betrekking tot de wet van de liefde. De eindbestemming van de geest is altijd het terugkeren naar zijn spirituele thuis. De misdadige geesten, die grote misdaden begaan hebben tegen de andere wezens van de schepping, blijven, door het gewicht van hun daden, gevangen zitten op het laagste frequentieniveau van de onderste laag van de astrale wereld. In het uiterste tegenovergestelde geval zal de geest die een groot gedeelte van zijn egoïsme overwonnen heeft en zich liefdevol gedragen heeft, 'opstijgen' naar de hoogste frequentielagen van de bovenste, astrale wereld. Tussen deze beide uitersten bestaan een groot aantal tussen-niveaus waar iedere geest zijn thuis vindt in overeenstemming met zijn spirituele niveau en zijn gedrag met betrekking tot de wet van de liefde.

Wacht heel even, want ik raak het spoor wat bijster. Kun je me duidelijk maken wat dat “frequentieniveau” betekent en wat dat te maken heeft met het evolutieniveau?

Het frequentieniveau verwijst naar de manier waarop de ontwikkelingsgraad van de geest zich uit op energetisch gebied. We kunnen zeggen dat de uiting van liefde op het astrale of energetische niveau een hoge trillingsfrequentie heeft. Daarom komt die trillingsfrequentie overeen met het astrale lichaam van de meest gevorderde geesten met het hoogste vermogen om lief te hebben en die losgekomen zijn van het egoïsme. De lage trillingsfrequentie is eigen aan de weinig gevorderde geesten die nog steeds handelen uit egoïsme. Tussen deze twee extremen zijn er geesten met een middelmatig evolutieniveau en -dus- met een middelmatige trillingsfrequentie. Elk van deze geesten zal zich na de desincarnatie, afhankelijk van zijn evolutieniveau, plaatsen op het niveau dat overeenkomt met zijn trillingsniveau.

Ik begrijp er niets van. Je praat over een spirituele wereld, trillingsniveaus, energieniveaus, hogere en lagere astrale werelden . . ., maar dat lijken ambigue termen waarvan ik niet precies de betekenissen, noch weet waarnaar ze verwijzen. Zou je me een beschrijving kunnen geven van hoe die zogenaamde spirituele wereld er uitziet, wáár die energetische trillingsniveaus, of hoe die dingen waarover je het hebt, ook heten, zich bevinden en wat die lagere en hogere astrale wereld betekenen?

De spirituele wereld heel gedetailleerd beschrijven aan iemand die geïncarneerd is en die in zo'n staat dit niet in zijn totale omvang kan waarderen, is erg moeilijk. Dat is net zoiets als het uitleggen wat een kleur is aan iemand die blind geboren is. Maar ik zal proberen enkele dingen te verduidelijken, vooral over die bestanddelen van de spirituele wereld waarover religieuze opvattingen en ideeën een foutieve of misvormde visie van de werkelijkheid hebben gegeven.

Als eerste wil ik je zeggen dat de spirituele wereld geen vage of lege plek is waar geen vormen bestaan en waar de geesten werkeloos en doelloos rondlopen. Het is een reële, tastbare wereld die altijd bestaan heeft en ook altijd zal blijven bestaan en het echte thuis is van de geest, omdat deze wereld, in tegenstelling tot de fysieke werelden die een begin en een einde kennen, nooit vernietigd kan worden.

Oké, maar als die wereld zo reëel is, waarom kunnen we die dan niet zien?

Het feit dat die wereld voor jullie niet zichtbaar is, betekent niet dat die wereld niet bestaat. Wanneer jullie geïncarneerd zijn, zijn jullie waarnemingen beperkt aan hetgeen jullie fysieke zintuigen in staat zijn op te vangen. Bijvoorbeeld, jullie definiëren het licht als een groep golven die met verschillende frequenties trillen. Het spectrum van zichtbaar licht dat jullie kunnen zien, is beperkt tot de zeven kleuren van de regenboog, waarvan de trillingsfrequentie van het licht vanaf rood tot violet toeneemt. Er bestaat echter licht boven en onder deze frequentie-scala, dat jullie niet kunnen zien, maar dat toch bestaat en dat jullie door middel van apparaten hebben kunnen opsporen. Boven de frequentie van de violette kleur bestaan het ultraviolette licht, de röntgenstralen en de gammastralen. Onder de frequentie van de rode kleur hebben we de infrarode stralen, de microgolven en de radio- en t.v.-golven.

Iets dergelijks is er aan de hand met de waarneming van de spirituele wereld. Analoog aan de lichtgolven zou je kunnen zeggen dat de spirituele wereld zich bevindt in een reeks van frequenties die jullie zintuigen niet kunnen opvangen en dat er binnen die reeks, frequenties bestaan met een hogere en lagere trilling.

Maar als die wereld bestaat, dan moet die toch van iets gemaakt zijn? We weten dat de materie van onze wereld samengesteld is uit verschillende soorten atomen die gegroepeerd zijn in verschillende klassen en vormen en uit de combinatie van die atomen komt de materie voort en daarvan is onze wereld met zijn bijzondere fysieke eigenschappen gemaakt. Bestaat er in het geval van de spirituele wereld een of ander soort grondstof waaruit al het andere gevormd wordt?

Ja, die zou je vitale essentie of “spiritueel beginsel” kunnen noemen.

En wat is de aard daarvan?

Dat is moeilijk uit te leggen, maar ik zal jullie een paar tips geven om het te begrijpen. Door het werk van Albert Einstein en de daaropvolgende ontwikkelingen van de Quantum Fysica, weten jullie dat de materie niet meer is dan een vorm van gecondenseerde energie, dat de atomen gesplitst kunnen worden in eenvoudigere deeltjes en dat bij deze splitsing een deel van de materie overgaat in licht. Hoewel het licht en de materie heel verschillende eigenschappen hebben –en wel zodanig dat ze onafhankelijke dingen lijken- is het verschil tussen het licht en de materie niet de essentie, maar de structuur en de condensatiegraad. Als jullie het moeilijk vinden dit te begrijpen . . ., stel je dan voor wat er met het water gebeurt, dat zulke verschillende eigenschappen vertoont wanneer het vast (ijs), vloeibaar of gasvormig (damp) is, terwijl de samenstelling ervan altijd dezelfde is, alleen omdat de beweeglijkheid of de trillingsgraad van de moleculen varieert; die is lager in het ijs, minder laag in het water en nog minder laag in de waterdamp. Met dit voorbeeld als model kunnen we zeggen dat het fysieke universum de meest gecondenseerde vorm is van de vitale essentie; in die staat manifesteert die vitale essentie een serie eigenschappen en volgt er een reeks wetten die de Fysica probeert te kennen. Maar er bestaan tussenliggende condensatie-niveaus tussen het zuiver spirituele- en het fysieke universum in, welke ingedeeld kunnen worden in groepen -vanaf het meest ijle tot het meest dichte- in een spiritueel, mentaal, astraal (of energetisch) en materieel (of fysiek) universum, met allemaal hun eigen eigenschappen en wetten. Deze werelden zijn niet van elkaar gescheiden, maar perfect met elkaar verbonden, omdat de meest vaste vormen niet kunnen bestaan zonder de meest ijle.

Is er dus een verschil tussen de termen “astrale wereld” en “spirituele wereld”? Ik heb soms de indruk dat je ze gebruikt als equivalente termen.

Ja, er bestaan verschillen. Zoals ik al zei is de spirituele wereld het niveau waar al het andere ontstaat en die wereld is onverwoestbaar, terwijl de astrale wereld de uiting is van de spirituele wereld op energetisch niveau. Ofwel, het betreft een heel erg 'verdichte' vorm van de vitale essentie, hoewel

die vorm nog niet zo 'verdicht' is als de materiële wereld. De astrale wereld is veranderlijk en onderhevig aan periodieke processen van ontwikkeling en achteruitgang. Het geval is, dat wanneer ik het heb over de spirituele wereld, ik inderdaad die term gebruik om te verwijzen naar het totaal van de drie ijste werelden (de spirituele, mentale en astrale wereld) en dat die buiten jullie waarnemingsvermogen vallen, dit in tegenstelling tot de term “fysieke wereld”, die verwijst naar de wereld die jullie kennen. Het feit dat ik de ene of de andere term gebruik, zal afhangen van de context of de nadruk die ik wil leggen op een aspect ervan. Ik zal de term “spirituele wereld” gebruiken als de meest algemene en omvattende term, terwijl de “astrale wereld” een meer concrete term is, omdat die een onderdeel uitmaakt van de ijle wereld die het dichtst bij de fysieke wereld staat.

Ik krijg een beeld van wat je me vertelt, maar, wanneer je het hebt over de astrale wereld . . . , waar verwijst je dan concreet naar?

Iedere fysieke planeet staat in verbinding met zijn overeenkomstige energetische of astrale planeet, die boven hem staat, maar die veel groter in omvang is dan de fysieke planeet, hoewel hij een ijlere samenstelling heeft. Laten we zeggen dat als de fysieke planeet zo groot is als een koffieboon, de astrale planeet de omvang heeft van een voetbal, maar dan energetisch van aard, waarbij de koffieboon zich in het centrum van de voetbal bevindt. De fysieke planeet zou niet kunnen bestaan zonder de astrale planeet, omdat deze laatste hem energetisch vitaliseert en zijn structuur en werking in stand houdt. Binnen deze astrale wereld bestaan verschillende niveaus of trillingslagen die zich door hun dichtheid van elkaar onderscheiden; de dichtste lagen bevinden zich het dichtst bij het oppervlak van de fysieke planeet en de ijlere geleidelijk aan verder verwijderd. Elk niveau heeft zijn eigen geologische en natuurlijke structuur. Er zijn dalen, bergen, rivieren, flora en fauna, hoewel er tussen hen verschillen bestaan, is de natuur mooier en volmaakter in de ijlere lagen dan in de dikkere lagen. We kunnen zeggen dat de natuur in de fysieke wereld een onvolledige afspiegeling is van de astrale natuur en dat alles wat er in de fysieke wereld bestaat, al eerder in de astrale wereld beproefd is.

En is er leven op deze astrale planeet?

Deze globe of astrale planeet is vol leven en vormt het thuis van de geesten en levensvormen die niet geïncarneerd aan de Aarde gebonden zijn. De meeste wezens die in jullie fysieke wereld geboren worden, zijn afkomstig van deze astrale planeet en is de bestemming van degenen die hier op jullie wereld sterven. Toen ik voorheen heb gezegd dat de gedescarneerde geest terugkeert naar de spirituele wereld, wat er eigenlijk gebeurt is dat de geest zich op één van deze trillingsniveaus van de astrale planeet vestigt die overeenkomt met zijn energetische niveau, dat op zijn beurt weer afhangt van zijn spirituele niveau. Wij bevinden ons nu op één van deze niveaus en

de natuur die je rondom je ziet, hoort bij dit trillingsniveau.

Je beweert dat er geesten zijn die in de astrale wereld leven en dat zij degenen zijn die op de Aarde incarneren. Graag zou ik iets meer over deze wereld en zijn bewoners willen weten, ook waar het van afhangt dat we ons op het ene of andere niveau van de astrale wereld vestigen nadat we gestorven zijn. Ah! En dat je me nu eens en voor altijd duidelijk maakt waarnaar je verwijst als je het hebt over een hogere- en lagere astrale wereld, want dat heb je nog niet gedaan!

Goed. Zoals ik je al verteld heb, daar er geesten zijn die in elke vibratielaag van de astrale wereld wonen, hebben zij ook vanaf de natuurlijke elementen hun eigen beschaving gecreëerd. Naarmate de geest evolueert, dat wil zeggen zich afkeert van het egoïsme en liefdevoller wordt, verhoogt zijn altruïstische handelen zijn trillingsfrequentie, waardoor hij toegang krijgt tot de trillingslagen die overeenkomen met zijn nieuwe evolutieniveau. Volgens de wet van de vibratieovereenkomst, de meest gevorderde geesten, die een uiterst verfijnde aard bezitten, bewonen de gebieden met de hoogst subtiële trillingsfrequenties die het verst verwijderd zijn van de oppervlakte van de Aarde, terwijl naarmate we afdalen naar lagen die geleidelijk aan steeds dichter worden, we gemeenschappen van geesten zullen tegenkomen die minder gevorderd en tevens minder verfijnd zijn. Als gevolg hiervan is in de ijste lagen de civilisatie perfecter en in moreel en technisch opzicht verder gevorderd dan in de dichtere lagen. We kunnen deze bepaalde trillingsniveaus -hoewel zo'n indeling zuiver arbitrair is- verdelen in een laag-, middel- of hoog astraal, afhankelijk van het feit of de vibratiefrequentie toeneemt of de dichtheid afneemt. De geesten uit de hogere astrale wereld zien al heel duidelijk wat de bestemming van de geest is en bevinden zich in de fase van bewuste ontwikkeling. Zij focussen hun wil en inspanningen op hun spirituele groei en het helpen van minder gevorderde geesten bij hun ontwikkeling, hoewel deze geesten zich vaak niet bewust zijn van de hulp die zij ontvangen. Daaraan besteden zij voornamelijk hun tijd.

In de lagere astrale wereld bevinden zich de minder spiritueel gevorderde geesten, dat kunnen zowel de nog jonge geesten zijn die nog in een primitieve staat van ontwikkeling verkeren, als degenen die al veel levens geleefd hebben en wel hun intelligentie maar niet hun gevoel hebben ontwikkeld. In de middelste astrale wereld zullen we de geesten tegenkomen met een middelmatige ontwikkelingsgroei. Daar komen de meeste op de Aarde geïncarneerde geesten terecht na hun desincarnatie, hoewel velen van hen, voordat ze hier terecht kwamen, een aantal meer of minder langdurige etappes doorbrachten in de lagere, astrale wereld vanwege het feit dat ze tijdelijk -door de daden die tegen de wet van de liefde ingingen gedurende hun incarnatie- zijn blijven steken.

Uit wat je zegt valt op te maken dat je de lagere astrale wereld zou kunnen beschouwen als de hel, en de hogere als de hemel, waarbij de middelste astrale wereld het vagevuur zou vertegenwoordigen?

De concepten hel, vagevuur en hemel geven een uiterst gedefformeerd beeld van de spirituele realiteit die ik aan het toelichten ben en zij hebben er ook weinig mee te maken. Alle geesten die de hogere, astrale wereld bereikt hebben, bevonden zich in het verleden in de lagere, astrale wereld en passeerden de middelste, astrale wereld. Als ze tot hier zijn gekomen, komt dat omdat ze door eigen verdiensten spirituele vorderingen maakten in de liefde, waardoor ze hun vibratieniveau verhoogden en het verdienden te wonen in de gebieden waar ze nu verblijven. En alle geesten uit de lagere, astrale wereld, wanneer ze zich voldoende ontwikkelen, komen uiteindelijk terecht in gebieden van de hogere, astrale wereld, omdat dat deel uitmaakt van het spirituele evolutieproces. Er bestaan dus geen plaatsen die speciaal gecreëerd zijn om als kerkers te dienen, noch dat het lijden, dat een wezen kan ervaren door daar te wonen, eeuwig duurt.

Maar, volgens hetgeen je zegt, is het waar dat de slechte wezens uiteindelijk in de lagere, astrale wereld blijven en daaronder lijden, toch?

Ja, maar niet alle bewoners van de lagere, astrale wereld zijn noodzakelijkerwijze "slecht" en zij "lijden" niet allemaal. Ook de term 'slecht' is niet exact. Het zou beter zijn hen achtergebleven geesten te noemen, die alleen intellectueel verder gekomen zijn, maar in de liefde weinig vorderingen gemaakt hebben. Zoals ik al eerder gezegd heb, wonen in de lagere, astrale wereld 'primitieve' geesten, in de eerste stadia van spirituele ontwikkeling als geïndividualiseerde wezens met een vrije wil. Deze primitieve geesten wonen niet samen met de 'achterblijvers', maar ze vormen -in dezelfde laag-groepen volgens hun overeenkomstige trillingsfrequentie en wonen in van elkaar gescheiden zones. Maar de primitieve geesten voelen zich niet ongelukkig omdat ze zich in de lagere, astrale wereld bevinden, omdat die de woonomgeving is die past bij hun niveau. Het zijn de achteropgeraakte geesten die lijden, omdat ze, hoewel ze geen liefde geven, er gevoeliger voor zijn die te ontvangen dan de primitieven en zo lijden door de afwezigheid ervan. Ze lijden door het samenleven met andere wezens die net zo egoïstisch zijn als zijzelf. Zij lijden omdat zij een glimp opvangen van een beter leven en weten dat hun moeilijke, smartelijke situatie te wijten is aan het verkeerde gebruik dat zij maakten van hun vrije wil, door te handelen tegen de belangen in van de anderen.

Ik vind het moeilijk me dat voor te stellen.

Opdat je het verschil kunt begrijpen tussen hoe een primitieve geest en een achteropgeraakte geest zich voelen in de lagere, astrale wereld, zal ik je een voorbeeld geven uit je eigen wereld. Stel je het verschil voor tussen de

gevoelens van een primaat en een westerse man die beiden in het oerwoud zijn achtergelaten. Terwijl de primaat daar een volmaakt gelukkig leven leidt omdat hij deel uitmaakt van de jungle, zal iemand uit de westerse wereld, die gewend is aan het comfort van het geciviliseerde leven, het als een marteling ervaren en het er niet best afbrengen.

Waarom bestaat er een lagere, astrale wereld als die omgeving zo afschuwelijk is?

Omdat er in het Universum een plaats is voor alle wezens, van de meest primitieve tot de meest gevorderde en op elke planeet van een soortgelijk niveau als die van jullie, is de lagere, astrale wereld het "thuis" van de wezens die nog bezig zijn met het zetten van de eerste stappen om te leren wat gevoelens zijn. Je moet ook voor ogen houden, dat het geen plaats is die speciaal gecreëerd is voor de geesten die tegen de wet van de liefde gehandeld hebben. En als het zo'n afschuwelijke plek is, dan komt dat doordat zij zelf de condities hebben gecreëerd waardoor deze plaatsen die zij bewonen zo verstikkend zijn, door de gezamenlijke trillingen die zij voortbrengen van hun eigen lage spirituele niveau, net zoals een natuurgebied dat kan veranderen in een vuilnisbelt wanneer de kolonisten die zich in dat gebied gaan vestigen, weinig respect tonen voor het milieu.

Nu we het hebben over de geesten van de lagere, astrale wereld, ben ik benieuwd of de Demon of de Duivel bestaat.

Er bestaat geen enkele entiteit die zich voor altijd bezighoudt met het kwaad en nog minder met de almachtige vernietigingskrachten die men toeschrijft aan deze zogenaamde Duivel. De entiteiten uit de lagere, astrale wereld zijn geesten die nog weinig vorderingen hebben geboekt op het gebied van de gevoelens. En dat kan gebeuren, zoals ik al gezegd heb, omdat we te maken hebben met jonge geesten, of omdat het geesten betreft die wel al wat ouder zijn, maar weinig vorderingen hebben gemaakt met de ontwikkeling van hun gevoelens. Hoewel er geesten in de lagere, astrale wereld leven die heel intelligent kunnen zijn en die hun intelligentie gebruikt hebben om andere geesten schade aan te richten, zijn deze geesten, als ze hun gevoelens nog niet ontwikkeld hebben, niet erg wijs, omdat de wijsheid voortkomt uit de kennis van de gevoelens en zij zijn ongelukkig omdat zij als egoïsten leven en het geluk niet kennen. Zij zijn jaloers omdat zij niet de wijsheid en geluk bezitten die zij intuïtief aanvoelen van andere geesten die het egoïsme overwonnen hebben en de liefde kennen, dit drijft hen ertoe met alle kracht de spirituele groei van hun geïncarneerde broeders te dwarsbomen, opdat die er evenmin in slagen van het uit de liefde voortvloeiende geluk te genieten. Zoals het spreekwoord zegt: "Gedeelde smart is halve smart". Daarom vormen zij georganiseerde groepen met het doel de vorderingen van de niet-geïncarneerden te dwarsbomen en volgelingen te werven voor hun geleerden. Maar de invloed van hun activiteiten op de geïncarneerde geesten

is nogal beperkt, hetzij dat de geïncarneerden zich, door hun eigen daden, door hen laten beïnvloeden. Hun expansie in de lagere vibratieniveaus is ook beperkt, want, om hogere niveaus te bereiken, moeten zij kunnen liefhebben, en daar zij weigeren dit te doen, sluiten ze zichzelf op in hun huidige niveau. Dan hebben ze nog het probleem van de constante strijd tussen de rivaliserende groepen, omdat als gevolg van het egoïsme “allen de baas willen spelen”. Maar deze geesten krijgen er vroeg of laat genoeg van “slechte mensen” te zijn, omdat ze buitengewoon ongelukkig zijn en daardoor proberen om uit deze situatie te komen. Dan worden ze gered door de geesten uit hogere niveaus die hulpposten hebben in de aangrenzende gebieden van deze onherbergzame streken.

Toen we spraken over de astrale reizen, zei je me dat de geïncarneerde geest, wanneer hij zich bevrijd heeft van het lichaam, kan reizen naar iedere plek waar zijn gedachten hem heen leiden en wel vrijwel onmiddellijk.

Zo is het, maar dat geldt alleen voor niveaus die bij zijn eigen trillingsniveau passen.

Komt het ook voor dat een gedesincarneerde geest vrij is om in de verschillende lagen van de astrale wereld te reizen?

De geesten uit de bovenste niveaus genieten een grotere bewegingsvrijheid en kunnen afdalen naar de lagere niveaus, hoewel dat voor hen net zo onaangenaam is als het voor jullie is, wanneer jullie in een modderpoel lopen. De geesten uit de lagere niveaus kunnen niet opstijgen naar de hogere niveaus totdat ze erin slagen hun vibratieniveau te verhogen, wat ze alleen kunnen bereiken door spiritueel te evolueren. De contacten tussen geesten van verschillende niveaus komen dus altijd tot stand, wanneer een verder gevorderde geest afdaalt naar het gebied van de minder gevorderde. De geesten die de 'dichtere' zones van de lagere, astrale wereld bewonen, hebben er meer moeite mee zich te bewegen in hun omgeving, het lijkt er bijna op dat zij leven met dezelfde beperkingen als een geïncarneerd mens, want de trillingsfrequentie van de “astrale materie” van dat gebied is zo laag dat deze erg veel lijkt op de fysieke materie. Dat is niet het geval bij de geesten uit de hogere, astrale wereld, die dan ook vrij kunnen reizen, hoewel ze hun trillingsfrequentie moeten aanpassen om zich in de lagere, astrale wereld te kunnen manifesteren en gezien te worden door de bewoners daarvan, en dit is voor hen net zo moeilijk als het voor jullie is om te ademen in een kamer die vol rook staat.

Waarom zijn die niveaus van elkaar gescheiden?

Deze scheiding is inherent aan de natuur van de astrale wereld en verhindert dat de weinig gevorderde geesten infiltreren in de gebieden met een hoge trillingsfrequentie waar de liefde heerst, en de bewoners schade aanrichten.

Maar is er een soort verbinding tussen deze trillingslagen of zijn die volledig van elkaar gescheiden?

De separaties zijn niet abrupt, maar de gebieden gaan langzaam in elkaar over. Net zo als de dichtheid van de atmosfeer progressief afneemt wanneer wij ons van de aardoppervlakte verwijderen, zo gebeurt dat ook met de dichtheid van de astrale materie. De verschillende gemeenschappen van de astrale wereld zijn onderling met elkaar verbonden en er bestaat onderling verkeer tussen de geesten met de al eerder aangegeven beperkingen. Dat wil zeggen dat, terwijl de gevorderde geesten zich vrij in hun niveau en de lagere niveaus kunnen bewegen, de minder gevorderden de hogere niveaus alleen kunnen bereiken door hun vibratieniveau via spirituele ontwikkeling te verhogen. De gemeenschappen van de astrale midden-wereld worden geholpen door de gemeenschappen uit de hogere, astrale wereld, zij krijgen spirituele en technische adviezen om hun gemeenschappen te organiseren volgens de meest gevorderde spirituele wetten. Op hun beurt, vertrekken uit de gemeenschappen van de astrale midden-wereld hulpmissies naar de geesten van de lagere, astrale wereld die er klaar voor zijn om uit deze vibratielaag te vertrekken, omdat ze zich bewust geworden zijn van de schade die ze hebben aangericht, spijt getoond hebben en hun leven willen beteren en omdat ze oprecht hulp hebben gevraagd om uit deze situatie te komen.

En waaruit bestaan precies deze hulpmissies?

Om jullie een idee te geven, kunnen we zeggen dat de groepen verder gevorderde geesten optreden als een soort spirituele NGO's die afdalen om de lijdende geesten die in behoorlijk moeilijke omstandigheden verkeren te helpen en te redden. Het lijkt op het redden van burgers die gewond geraakt zijn tijdens een bombardement met een hinderlaag van de strijdende partijen, of van de vluchtelingen uit door oorlog verwoeste gebieden, of waar hongersnood heerst of natuurrampen hebben plaatsgevonden. Met dit doel zetten ze ziekenhuizen, onderkomens en scholen op in bepaalde aangrenzende gebieden tussen de lagere- en de midden astrale wereld om de zojuist geredde geesten uit de gebieden met een lage trillingsfrequentie te verzorgen en hen op te voeden. Op deze plaatsen zullen ze de tijd doorbrengen die nodig is voor hun rehabilitatie. Na hun herstel zijn velen van hen actief betrokken bij hetzelfde hulpverleningswerk voor geesten die lijden in de lagere, astrale wereld van wie zij profiteerden, daardoor voelen zij zich nuttig en een beetje gelukkiger, omdat dit een manier is om te tonen dat zij dankbaar zijn voor wat zij voor hen gedaan hebben en omdat ze van harte verlangen hun broeders te helpen, want ze begrijpen precies wat er aan de hand is, omdat zij nog maar kort geleden dit lijden aan den lijve hebben ondergaan. Zo helpen zij ook zichzelf, ze verhogen met de liefdesdaden voor anderen hun frequentieniveau. Wanneer zij het gepaste trillingsniveau

hersteld hebben en dat wensen, kunnen zij terugkeren naar hun spirituele woonplaatsen.

EVOLUTIESCHEMA

Terugkomend op het thema over reïncarnatie . . . : ik vraag me af: als we andere levens geleefd hebben, en de geboorte in het fysieke leven niet het begin is . . . , wat is dan het begin van het leven van de geest, als dat er is?

De geest wordt onwetend geschapen. In feite wordt er een spiritueel beginsel, de levensvonk, gecreëerd. Vanaf dat ogenblik ondergaat de oorspronkelijke levensvonk door middel van ervaringen een verbeteringsproces dat miljoenen jaren duurt en dit bereikt door zich te binden aan de materiële vormen die passen bij zijn ontwikkelingsniveau.

Ik begrijp niet waarnaar je verwijst met de zin: “ . . . zich te binden aan de materiële vormen die passen bij zijn ontwikkelingsniveau”. Zou je dat wat beter kunnen uitleggen?

Ik bedoel de incarnatie. Wanneer het oorspronkelijke, spirituele beginsel al voldoende ontwikkeld is en al veel meer is dan dat, dan noemen we het geest. De geest verenigt zich met de materiële vorm wat het lichaam is, om van die ervaring te leren. In veel primitievere fasen verbindt het oorspronkelijke, spirituele beginsel zich met veel eenvoudiger vormen, eerst met vormen uit het minerale rijk (eerste niveau), daarna met vormen uit het vegetale rijk (tweede niveau), daarna met vormen uit het dierlijke rijk (derde niveau) en veel later als geest, in de menselijke fase (vierde niveau) en in elk van deze fysieke ervaringen leert hij. Wat er geleerd is, wordt door het spirituele wezen voor altijd onthouden, zodanig dat hij een nieuwe incarnatie begint met de al verkregen kennis, opgedaan in de ontelbare, voorgaande incarnaties.

Wil je zeggen, dat we in vroegere levens dieren geweest zijn en, als we nog verder terug zoeken, dat we misschien in een steen geïncarneerd zijn?

Min of meer, hoewel niet precies, daar in die vroegere fasen de individualiteit van het wezen nog niet zo vastomlijnd is als in de menselijke fase. Die individualiteit groeit langzaam en progressief.

Wat wil je daarmee zeggen?

Welnu, dat het niet correct is wanneer je zegt dat je geest in een steen geïncarneerd is, omdat je in die fase de levensvonk niet kon zien als een individuele geest noch dat een steen een individualiteit heeft binnen het minerale rijk. Wat zou er gebeuren met de levensvonk als we die steen in twee of drie stukken zouden hakken? Zou die zich delen? Nee. Toch kunnen we zeggen dat een pre-geest geïncarneerd is in een hond, omdat zijn individualiteitsgraad dan al verder gevorderd is.

En waarom noem je die “pre-geest”?

Ik heb die naam hier gebruikt om die te onderscheiden van de geest die men in de menselijke fase aantreft. Het is een vroegere fase van het spirituele wezen, waarin al een behoorlijk hoge graad van individualiteit bestaat, maar nog niet beschikt over de vrije wil, die past bij de spirituele wezens die incarneren in hogere zoogdieren.

Wat wil men bereiken met dit soort opeenvolgende incarnatieprogramma's?

Dat het spirituele wezen vorderingen maakt in zowel kennis als in gevoelens, dat het groeit in wijsheid en liefde.

Tot wanneer? Dat wil zeggen, is er een maximum grens die we kunnen bereiken?

De bovengrens die men via de progressieve evolutie kan bereiken, is de capaciteit van God. En daar deze oneindig is, komen we tot de conclusie dat er geen grenzen zijn. Het is een constante en oneindige ontwikkeling. Maar wanneer je verwijst naar het proces van materiële incarnaties . . . , dan kan gezegd worden dat er tussen de incarnaties steeds meer tijd verstrijkt naarmate de geest vorderingen maakt en dat dus de tijd die de geest doorbrengt zonder te incarneren, toeneemt. Totdat de geest een punt bereikt waarop hij niet meer hoeft te incarneren in de fysieke wereld om zich verder te ontwikkelen en hij dus verder evolueert op de ijlere bestaansniveaus. We zouden daarmee dan het vijfde bestaansniveau betreden met nog twee niveaus daarboven. Maar de aardse mens is nog lang niet aan dit punt toe en daarom heeft het geen zin daar nu verder op in te gaan.

Hoewel ik nog al eens in herhaling val met mijn vragen, doe ik dat nog een keer omdat ik denk dat je sommige antwoorden uitgebreider kan geven. Bijvoorbeeld op deze vraag: “Als de geest een begin heeft, heeft hij dan ook een eind? Oftewel, kan de geest sterven?”

De geest kan niet sterven. Het zou eigenaardig zijn dat, na alle inspanningen van de geest om zich verder te ontwikkelen, op het hoogtepunt van zijn evolutie zou ophouden te bestaan. Laat het vooral duidelijk zijn: de geest is onsterfelijk. Alleen de verschillende lichamen waarin hij incarneert om te evolueren sterven.

Zou het kunnen gebeuren dat een heel ver ontwikkelde geest die dicht bij God is met Hem 'samensmelt'?

Door zich verder te ontwikkelen komt de geest dichter bij God, maar hij smelt niet met Hem samen, dat wil zeggen, hij verliest niet zijn individualiteit, omdat het verliezen van die individualiteit bijna zou neerkomen op sterven. Je kunt eerder zeggen dat zijn wil steeds meer met die van de Schepper overeenkomt en dat hij vrijwillig een integraal deel gaat uitmaken van het

godelijke plan.

Zou je me een algemene visie of een of ander voorbeeld kunnen geven, zodat we een globaal idee kunnen krijgen van het spirituele evolutieproces?

Ja. De individuele evolutie van de geesten lijkt op de ontwikkeling van het menselijke leven in één leven. Het pasgeboren kind ontwikkelt alleen uit zichzelf, en op een biologisch geprogrammeerde manier, de levensfuncties voor het handhaven van het organische leven. Het kan nog niet zelf beslissen en is volledig afhankelijk van zijn ouders om in leven te blijven. Naarmate het kind groeit, zal het langzaam aan meer zelfstandigheid krijgen en wordt het steeds onafhankelijker van de ouders. In de pubertijd voelt het steeds meer de behoefte om zelf te experimenteren, om zich vrij en onafhankelijk te voelen, om zijn eigen beslissingen te nemen. Daardoor komt het vaak in botsing met zijn ouders. Het feit dat die proberen adviezen te geven op grond van de ervaring die zij opgedaan hebben in een langer leven, ziet de puber als een inmenging in zijn leven. Vaak neemt hij foutieve beslissingen, hoewel de ouders gewaarschuwd hebben. Maar hij vindt dat zelf experimenteren nodig is, ook al loopt hij daardoor schade op. Naarmate hij meer experimenteert en leert van de gevolgen van zijn eigen beslissingen, ontwikkelt hij zich meer en meer, tot hij de fase van volwassenheid bereikt en volledig onafhankelijk wordt van zijn ouders.

Het spirituele evolutieproces lijkt op dat van een kind dat volwassen wordt. Aanvankelijk is het spirituele beginsel afhankelijk van andere, verder gevorderde spirituele wezens die zijn ontwikkeling volledig leiden. In deze fase dient de incarnatie ervoor om ervaring op te doen en daardoor bepaalde eigenschappen te ontwikkelen als intelligentie en emoties, die de basis vormen waarop de eigen wil van de toekomstige geest zich zal ontplooiën, net als voor het kleine kind de interactie met de wereld dient om zich te ontwikkelen, te leren praten en lopen, hoewel het zelf nog geen belangrijke beslissingen kan nemen. Naarmate het spirituele wezen evolueert, wordt toegestaan dat hij deelneemt aan het nemen van beslissingen, dat wil zeggen, het verwerft een bepaalde autonomie. Wanneer het spirituele wezen volwassen is, verwerft het de vrije wil die het in staat stelt zijn bestemming zelf te bepalen. Dat wil zeggen: het verwerft zijn onafhankelijkheid en neemt zijn eigen beslissingen wat zijn evolutie betreft. De beschermgeesten spelen dan een rol die vergelijkbaar is met die van de ouders die raad geven en waarschuwen voor de gevaren van bepaalde houdingen, maar ze verplichten tot niets en laten toe dat de geest zijn eigen weg kiest, zich daarbij talloze keren vergist, leert van zijn eigen ervaringen en dat hij, op grond van zijn eigen belevenissen, zelf besluit wel of niet de koers van zijn evolutie te veranderen.

Dit neemt een paar twijfels bij me weg, maar ik begrijp nog steeds de eerste fasen niet, waarin je het hebt over die levensvonn en de incarnatie in het minerale-, plantaardige- en dierlijke rijk. Wat probeert men het wezen in deze fasen te laten leren? Het lijkt er toch op dat het spirituele beginsel, de levensvonn, de pre-geest, of hoe je die ook noemt, zich niet bewust is van zijn handelingen.

Hetzelfde wat er gebeurd met een pasgeborene, hoewel het geïncarneerde spirituele wezen in de eerste fasen van zijn evolutie niet bewust is, zelfs niet van zijn eigen bestaan, verhindert hem dat niet te leren en dat wat hij geleerd heeft, blijft voor altijd in de geest aanwezig; hoewel dit onbewust plaats vindt totdat die geest verder ontwikkeld is, begint hij in een nieuwe incarnatie niet bij nul, maar met de kennis die hij in de voorafgaande incarnaties en in de periodes tussen die incarnaties heeft opgedaan.

Jullie zouden de spirituele evolutie kunnen begrijpen wanneer je als voorbeeld het evolutieproces van de soorten neemt. Jullie gaan er zelf van uit, dat het begin van het leven duizenden-miljoenen jaren geleden plaats vond met het verschijnen op de Aarde van ééncellige wezens, die langzaam aan een complexere structuur kregen en daardoor een verschil tussen het dieren- en plantaardige rijk ontstond; elk rijk evolueerde langzaam van de simpelste vorm tot een grote veelvoud en complexiteit van levensvormen. Bijvoorbeeld: het dierenrijk ontwikkelde zich in de eerste fase van ééncelligen tot méércelligen. Later verschenen de gewervelde dieren, waaronder de vissen. De vissen evolueerden tot amfibieën, de amfibieën tot reptielen, de reptielen tot vogels en de vogels tot zoogdieren, in een proces dat miljoenen jaren heeft geduurd. De meest gevorderde zoogdieren ontwikkelden zich later tot mensachtigen en daaruit ontstonden later de opeenvolgende soorten primitieve mensen, die iedere keer een grotere hersencapaciteit hadden dan hun voorouders; van de Homo Habilis, via de Neanderthaler, de Cromagnon Mens tot de huidige Homo Sapiëns Sapiëns.

In werkelijkheid wordt dit hele evolutieproces op fysiek niveau vanuit de spirituele wereld geleid met de bedoeling dat de ontwikkelende geesten de benodigde fysieke steun ondervinden om hun groeiende capaciteiten te ontwikkelen, want ze hebben de ervaring van het fysieke leven in al zijn manifestaties, van de eenvoudigste tot de meest ontwikkelde vormen, nodig om vooruit te komen. Het zijn de vergevorderde spirituele entiteiten die het verschijnen van meer geëvolueerde soorten in de fysieke wereld bevorderen wanneer het nodig is de spirituele wezens te voorzien van een meer geschikt, fysiek 'voertuig', dat hen in staat stelt verder te blijven leren. Deze nieuwe soorten ontstaan door modificaties van al bestaande soorten, opdat de overgang van de geest van de ene soort in de andere, langzaam en progressief verloopt.

Wil je zeggen dat het spirituele wezen moet incarneren in alle soorten om vooruit te kunnen komen?

Niet in alle, omdat er vele soorten zijn met een gelijkwaardig niveau. Maar het moet wel alle niveaus doorlopen.

En kan het niet vóórkomen dat naarmate de geesten vorderingen maken, er een schaarste aan pre-geesten optreedt die in de lagere soorten moeten incarneren? Wat zou er dan met deze soorten gebeuren?

Het scheppingsproces houdt nooit op, zodat er altijd wezens bestaan in de verschillende evolutieniveaus, die het nodig hebben om in de fysieke wereld te incarneren om te leren. Het is wel een feit dat er in het scheppingsproces cycli of fasen zijn met een grotere of kleinere scheppingsintensiteit, zodat het soms vóórkomt dat er zich in een fase een groot aantal geesten of pre-geesten bevinden, terwijl er in de voorafgaande- of daarop volgende fasen minder kunnen zijn, net zoals dat het geval is met de geboortecijfers in veel landen, waarin periodes zijn met een demografische explosie die afwisselen met periodes met weinig geboorten. Maar dit is allemaal voorzien in het kosmische evolutieplan en jullie moeten maar niet worstelen met de twijfel of de hogere, spirituele entiteiten die belast zijn met de leiding van dit proces, wel goed op de hoogte zijn van wat er nodig is. Wanneer er een groot aantal wezens bestaan die gelijktijdig dezelfde evolutiesprong maken, kunnen die hogere, spirituele entiteiten besluiten tot de uitroeiing van bepaalde soorten die op bepaalde momenten niet nodig zijn, zoals dat gebeurde met de dinosauriërs en tot het verschijnen en de snelle toename van nieuwe, evolutionair verder ontwikkelde soorten.

Volgens hetgeen je uitlegt, wil je zeggen dat de geest van een dier in een mens kan incarneren?

Zoals ik al gezegd heb, naarmate de geest vorderingen maakt, heeft hij het ook nodig in een materieel verder ontwikkeld lichaam te incarneren, maar niet veel verder dan wat hij kan 'hanteren', daar dit anders zijn krachten te boven zou gaan. Op dezelfde manier begint een student op een school voor piloten zijn opleiding niet direct met de besturing van een passagiersvliegtuig, maar begint die eerst in een vliegsimulator, daarna met de besturing van een licht vliegtuigje en pas aan het eind van zijn opleiding begint het vliegen met grote vliegtuigen. De pre-geest die in een primaat heeft kunnen incarneren en die nog niet beschikt over een volledig vrije wil kan, hoewel hij al wel kan beschikken over heel wat potentiële vermogens zoals intelligentie en gevoelens, incarneren in een mensachtige en naarmate hij verder leert zal hij incarneren in soorten met een hersencapaciteit die geschikt is voor zijn ontwikkelingsbehoeften. Zodoende dat de geest van een dier uiteindelijk zover zal evolueren tot hij een menselijke geest wordt die op een bepaald ogenblik in de menselijke soort incarneert. Maar dit zal niet plotseling

gebeuren, direct in een volgend leven, maar na een incarnatieproces in tussenliggende soorten, net zoals een kind in de eerste klas van de lagere school dat voor alle vakken voldoende heeft, niet zal overgaan naar de tweede klas van de middelbare school, maar van de lagere school en als het de opvolgende klassen goed doorlopen heeft, zal het moment aanbreken dat het de tweede klas van de middelbare school zal bereiken.

En omgekeerd, kan de geest van een mens incarneren in een dier?

Volgens hetgeen we eerder beschreven hebben, is de incarnatie van mensen in dieren niet mogelijk, want dit zou een terugval in de evolutie betekenen. De geest kan stagneren in zijn evolutie, maar hij ondergaat geen regressie oftewel hij kan niet terugvallen naar evolutionaire fasen die hij al overwonnen heeft, net zo als een leerling die niet slaagt voor de examens van een cursus, niet teruggaat naar een lagere cursus, maar het volgende jaar zijn huidige cursus opnieuw doet.

Maar als dat zo is, dat wil zeggen, wanneer we allemaal dieren zijn geweest en de dieren in de toekomst net zo zullen zijn als wij . . . , dan zet ik veel vraagtekens bij ons gedrag ten opzichte van hen, vooral ten opzichte van de dieren die evolutionair het dichtst bij ons staan, zoals de hogere zoogdieren. Bijvoorbeeld: het fokken van dieren om hun vlees op te eten of hun huid te gebruiken, de jacht en de voorstellingen gebaseerd op het laten lijden van de dieren zoals de stierengevechten, als zij spiritueel gezien zo dicht bij ons staan, is dit bijna alsof je het een mens aandoet!

Ja, zo is het! Als kleine broeders dat zij van jullie zijn, verdienen zij met meer achting en respect behandeld te worden. Maar aangezien de meeste mensen geen respect tonen voor het leven noch voor de rechten van hun eigen soortgenoten, valt het moeilijk te verwachten dat zij respect zullen hebben voor de wezens die zij beschouwen als minder dan niets. Ondanks alles maken jullie heel langzaam vorderingen ten opzichte van vergane tijden. De holenmensen hadden er geen enkel probleem mee om mensenvlees te eten, en toch wordt het kannibalisme tegenwoordig beschouwd als een weerzinwekkende en inhumane daad. En waarom? Welnu, omdat de mate van gevoeligheid ten opzichte van de rest van de menselijke wezens toegenomen is, vergeleken met die van die primitieve periode. Met de dieren zal hetzelfde gebeuren. Wanneer de meeste mensen gevoeliger worden voor hun lijden en er zich rekenschap van geven dat zij in de evolutie broeders zijn die zowel fysiek als spiritueel heel dicht bij hen staan, zullen deze dieren niet langer slaven zijn die gemarteld en vermoord worden om opgegeten te worden en om hun huid te gebruiken voor kleding. In feite zijn er bij jullie al veel mensen die het een afwijking vinden hun mascottes op te eten en jullie hebben in jullie wereld al veel mensen die zich inzetten om de rechten van de dieren te verdedigen en die het eten van vlees afgewezen hebben, omdat zij

zich ver genoeg ontwikkeld hebben om zich bewust te worden van de band die hen met ons verbindt. Naarmate de mens spiritueel vordert, zullen het vegetarisme en het respect voor de rechten van de dieren ook toenemen. In de spiritueel verder gevorderde, menselijke civilisaties -één trede hoger dan die van jullie- is het eten van vlees net zo weezinwekkend als voor jullie het eten van mensenvlees en ze vermaken zich uiteraard niet met het in kooien zetten, martelen of doden van dieren zoals dat in jullie wereld gebeurt.

Ja, maar ik heb altijd gehoord dat je van alles moet eten om gezond te worden en te blijven, óók vlees, en als je geen vlees eet ziek kunt worden door het tekort aan een of ander, noodzakelijk bestanddeel van het voedsel. Wat is daarvan waar?

Het is juist dat iemand die zijn hele leven vlees gegeten heeft en besluit vegetariër te worden, wordt aangeraden dat langzamerhand te doen, omdat zijn fysiologie hieraan moet wennen. Maar het is niet juist dat een vegetariër in zijn voedsel iets tekort komt. Groenten zijn overvloedige bronnen van eiwitten en die eiwitten zijn niet afkomstig van vlees. Integendeel. Het vegetarische 'dieet' is veel gezonder. Als vegetariër vermijden jullie veel ziekten die afkomstig zijn van de vertering van vlees in jullie organisme en die veroorzaakt worden door de vervorming en verlaging van de trillingsfrequentie van het astrale lichaam als gevolg van het eten van een wezen dat een evolutie doormaakt die zoveel lijkt op die van jullie. Voor jullie organisme is een vegetarisch 'dieet', met melkproducten en eieren perfect en gezond en het biedt alles wat het organisme nodig heeft.

En waar hangt het van af of de geest niet langer binnen een bepaalde soort incarneert, maar overstapt naar een andere, meer geëvolueerde soort?

Dat hangt af van de vooruitgang in deze fase. Zolang het spirituele wezen nog niet voldoende geleerd heeft door te incarneren in de soorten met een gelijk evolutieniveau, zal hij niet incarneren in soorten met een evolutieniveau dat direct boven het zijne ligt. De wezens die sneller vorderingen maken zijn de eersten die incarneren in soorten die een trede hoger staan op de evolutieladder dan waarop zij nu staan.

En dit kan ook mensen overkomen? Ik bedoel . . . , wat zal er gebeuren wanneer wij ons ontwikkelen boven de fysieke capaciteit van onze soort?

Jullie gebruiken nog niet een vierde deel van de potentiële capaciteit van jullie organisme, zodat jullie nog ver verwijderd zijn van het moment dat jullie kunnen argumenteren dat jullie organisme te oud geworden is om jullie groeiende vermogens te ondersteunen. De menselijke soort op jullie planeet zal zich fysiek langzaam verder ontwikkelen, langzaam maar zeker, parallel aan jullie spirituele vorderingen, zodat jullie je geen zorgen hoeven te maken

over de mogelijkheid dat het lichaam niet meer beantwoordt aan jullie evolutieniveau. Zoals ik al gezegd heb, is de fase van de menselijke evolutie absoluut niet het einde van de spirituele evolutie. En evenmin is het niveau van de mensheid waarin jullie verkeren een gevorderd niveau, noch spiritueel, noch fysiek. Twee treden lager dan die van jullie bestond de Homo Hábilis en één trede lager de Neanderthaler; boven jullie niveau bestaan er nog vier menselijke niveaus (van 4.4 naar 4.7) met mensen die spiritueel over een groter vermogen van liefde en wijsheid beschikken. Deze wezens hebben wél een ontwikkelder, ijler lichaam nodig dat over meer capaciteiten beschikt dan dat van jullie om hun totale potentieel tot ontwikkeling te brengen.

En waar zijn deze super mensen? Want ik kan ze nergens vinden.

Er bestaan hele menselijke gemeenschappen die op andere planeten wonen, zij omvatten alle evolutieniveaus dus ook degenen die hoger zijn dan die van jullie. Het is zelfs zo dat enkelen van deze verder geëvolueerde mensen tussen jullie leven en hebben geleefd om jullie te helpen bij het groeiproces van jullie evolutieniveau. Maar we zullen dit thema verderop bespreken.

En waar gaat onze fysieke evolutie naartoe? Ik bedoel, waarin veranderd ons fysieke lichaam?

Dat proces zal zoiets zijn als het verwisselen van kleding: van een linnen pak naar zijden pak, met ribfluweel, wol en katoen als tussen-etappes. Men wordt verfijnder, minder compact, dus zal men minder agressief voedsel nodig hebben die meer energie en minder materiaal bevatten. De hersencapaciteit zal vervolgens toenemen; behalve dat dit een betere ontwikkeling van het intellectuele vermogen mogelijk zal maken, zal dit de ontwikkeling van de buitenzintuiglijke waarnemingen zoals telepathie, helderziendheid en telekinese helpen ondersteunen. Deze vermogens zijn nu bij jullie alleen latent aanwezig en wel in die mate, dat de meesten van jullie deze vermogens niet kennen en het bestaan ervan ontkennen. In feite worden de weinige mensen die over deze vermogens beschikken, aangeboren of door eigen wil en met veel krachtsinspanning ontwikkeld, door de andere mensen beschouwd als gekken. In het algemeen zal het lichaam minder geschikt zijn voor zware, fysieke arbeid en gevoeliger voor emoties en gedachten.

UITERLIJKE VORM OF GEDAANTE VAN DE MENS.

Daar we het nu toch hebben over de evolutie van het fysieke, menselijke lichaam, zou ik graag het thema van de gedaante van de mens weer opnemen dat we aan het begin al aangeroerd hebben omdat ik iets meer moet weten. Als ik het goed begrepen heb, bestaat het geïncarneerde menselijke wezen uit een lichaam en een geest, en in de laatste bevinden zich alle vermogens die we gewoonlijk toeschrijven aan de hersenen, zoals de intelligentie, het bewustzijn, de wil, het vermogen om te voelen. Is dat juist?

In werkelijkheid is het iets complexer.

Zou je me dat kunnen uitleggen?

Ja. Als je je nog herinnert wat we bespraken toen we het hadden over de essentie en de structuur van het Universum, dan weet je dat we spraken over de vier verschillende condensatie toestanden van de levensvonnk of het spiritueel beginsel, die de spirituele-, mentale-, astrale- en fysieke Universa vorm geven.

Het menselijke wezen participeert ook in elk van deze bestaansvormen. In feite, een fysiek geïncarneerd mens bestaat uit vier onderling verbonden lichamen. Van een lage- naar een hoge trillingsfrequentie zijn dat het fysieke lichaam, dat jullie allemaal kennen, het astrale of energetische lichaam, het mentale lichaam en het spirituele lichaam. Nou moeten jullie niet denken dat deze lichamen, omdat ze verfijnder zijn, geen structuur en complexe organisatie hebben.

Wat is de aard van deze lichamen?

We kunnen zeggen dat elk lichaam een eigen genetische code bezit en zich vanaf dat punt structureert. De organisatie van de 'grofste' lichamen is afhankelijk van die van de verfijnde; ze zijn allemaal onderling nauw met elkaar verbonden, op zo'n manier dat de lichamen met de meeste dichtheid niet kunnen bestaan buiten de verfijnde.

Ik begrijp niet wat je wilt zeggen!

Welnu, dat het fysieke lichaam in werkelijkheid opgebouwd wordt volgens het model of patroon dat bepaald is door de vormgeving van het astrale lichaam en dit astrale lichaam volgens het patroon van het mentale lichaam, die zich op zijn beurt opbouwt volgens het patroon die het spirituele lichaam aangeeft, zodanig dat het mentale lichaam een brug is tussen het spirituele- en het astrale lichaam, en het astrale lichaam een brug is tussen het fysieke lichaam en de beide andere. Wanneer de dood intreedt, scheidt in feite één van deze lichamen, het fysieke, zich definitief af van de andere drie en doordat het de steun van het leven verliest, gaat het over tot ontbinding, maar het spirituele wezen leeft voort met zijn drie verfijnde lichamen.

En hoe ziet het astrale lichaam eruit?

Het astrale lichaam is een lichaam dat dezelfde vorm heeft als het menselijke lichaam, met een lichtgevend aspect en is half doorzichtig. Het bestaat in feite uit een vloeibaar met energie geladen gas dat voortkomt uit de combinatie van vier edelgassen: helium, argon, xenon en krypton, dit mengsel verkrijgt zijn energie van zonlicht met een hoge trillingsfrequentie. Het fysieke lichaam van een geïncarneerd mens is ondergeschikt aan het astrale en is er intens mee verbonden, zodanig dat dit astrale lichaam diep doordringt in elke cel van het organisme en de levensenergie geeft die het nodig heeft. De functie van de edelgassen is dat zij de dragers zijn van deze energie, die niet direct door het fysieke lichaam geabsorbeerd kan worden. Dat wil zeggen: de gasmoleculen vangen de levensenergie van de zon op die hun trillingsfrequentie verhoogt en geven die vervolgens af aan het lichaam met een lager trillingsniveau. Wanneer de incarnerende geest zich verenigt met de net bevruchte eicel, vormt zijn astrale lichaam een patroon voor de ontwikkeling en vormgeving van het menselijke lichaam, van de kiemcel tot de volwassene en draagt aan de kiemcel zelfs een gedeelte van zijn eigen genetische constitutie over.

Ik dacht dat het kind voor 100% de genen erfde van zijn ouders: 50% van elke ouder.

De ouders dragen 90% van de genetische constitutie bij en de incarnerende geest, via de genetische constitutie van het astrale lichaam, zorgt voor 10%. Dit is het voornaamste mechanisme waardoor de evolutie van de soort ontstaat, omdat in elke generatie de incarnerende geesten een gedeelte overdragen aan het fysieke lichaam van de modificaties die zij in hun astrale lichaam hebben opgenomen, welke op hun beurt een gevolg zijn van de veranderingen van de mentale- en spirituele lichamen die ze tot stand gebracht hebben als gevolg van hun evolutionaire groei.

Kun je me nog wat meer uitleg geven over de structuur van het astrale lichaam en vertellen hoe dit verbonden is met het fysieke lichaam?

Ja. Het astrale lichaam bestaat uit 7 lagen. Elke laag vibreert in een bepaalde frequentie-range. Daarom heeft elke laag een andere kleur en is verbonden met verschillende functies van het fysieke lichaam. De structuur lijkt op die van een elektriciteitsnet die tot doel heeft het gehele lichaam van levensenergie te voorzien, samengesteld uit ontelbare 'draden' of 'vezels' (die in het Oosten "nadis" worden genoemd) die in bundels samenkomen in bepaalde punten. Deze bundels noemt men "meridianen" waardoor de belangrijkste energiestromen vloeien. Er zijn hoofdcentra waar de energie binnenkomt; de Oosterse geneeskunst noemt ze "chakra's" en die liggen langs de wervelkolom. De hoofdchakra ligt in de zonnevlecht aan het einde van het borstbeen. Deze chakra heeft tot taak de levensenergie op te vangen

en te verdelen over de andere zes hoofdchakra's. Elk van deze chakra's vertegenwoordigt de verbinding met elk van de lagen van het astrale lichaam met het fysieke lichaam. Om nog meer details te weten te komen over de vormgeving van het astrale lichaam en de verbinding tussen de lagen, chakra's en organen, raad ik het boek: "El Hombre, célula cósmica", ("De Mens, kosmische cel", vert.) van de groep Aztlán aan.

Je hebt gezegd dat het astrale lichaam een lichtgevend aspect heeft en semi-transparant is. Kunnen wij dat dan zien?

Met de nodige training kan men de energie van het astrale lichaam leren zien die het fysieke lichaam omringt, welke men normaal gesproken kent onder de naam "Aura". Er zijn mensen die dit vermogen op een natuurlijke manier hebben ontwikkeld. Wanneer het wezen van het fysieke lichaam ontkoppeld is, kan het in zijn hele omvang gewaardeerd worden dat het aspect werkelijk die van een menselijk wezen is maar met een semi-transparant- en lichtgevend aanzicht en dat is wat men gewoonlijk ziet wanneer iemand vertelt dat hij een geliefd wezen heeft gezien die onlangs overleden is. Met bepaalde apparaten kan men dit astrale lichaam ook waarnemen en de trillingen ervan meten. Voor degenen die hun kennis over dit thema willen uitbreiden, raad ik de boeken aan van Barbara Ann Brennan, doctor in de atmosferische fysica, die werkzaam was als onderzoekster bij de NASA en die één van de onderzoeksters is, die begonnen is het bestaan van het astrale lichaam voor jullie wereld wetenschappelijk aan te tonen; zij noemt dit astrale lichaam: "het Menselijke Energetische Veld". (CEH = Campo Energético Humano")

Is het juist dat je door de kleuren van de aura het evolutieniveau van iemand kan weten?

Ja. De verder gevorderde wezens hebben een uitgebreidere en schitterende aura. De wezens die tegen de wet van de liefde ingaan hebben een 'onzuivere' aura, dat wil zeggen, dat de kleuren van hun aura dof en troebel zijn, een mengsel van elke kleur met zwart. Ook een emotionele depressie en een ziekte verminderen de glans van de aura.

En hoe zien het mentale- en spirituele lichaam eruit?

Ik ga niet gedetailleerd in op de samenstelling van deze lichamen, want dit zou jullie in verwarring brengen. Het belangrijkste is, dat het denken tot het mentale lichaam behoort en het bewustzijn, de wil en de gevoelens thuis horen in het spirituele lichaam. Later zullen we dieper ingaan op de ontwikkeling van de gevoelens en de relaties tussen gedachten en gevoelens, omdat ze de sleutel zijn van het spirituele evolutieproces.

DE REÏNCARNATIE VAN DE MENS EN ZIJN ROL IN DE SPIRITUELE EVOLUTIE.

Hoewel we er al over hebben gesproken . . . , zou je me een nauwkeurige definitie willen geven van reïncarnatie?

Reïncarnatie verwijst naar de veelvoud van fysieke levens of incarnaties, dat wil zeggen, dat hetzelfde wezen of dezelfde geest die, vanaf de geboorte tot aan de dood, een lichaam bezield heeft, terug kan komen om te incarneren in een pasgeborene en in de fysieke wereld een nieuw leven te leiden.

Wat is het doel van de incarnatie met betrekking tot de spirituele evolutie?

Het spirituele leerproces lijkt op dat wat er op school gebeurt. Op school is er een afwisseling van studieperiodes met tijdvakken waarin er geëvalueerd of geëxamineerd wordt; in de laatste periodes moet de leerling laten zien wat hij geleerd heeft. In het spirituele leerproces gebeurt hetzelfde. In de desincarnatieperiode studeert de geest en bereidt zich spiritueel voor. In de incarnatiefase gaat het erom datgene wat men vrijwillig -dat wil zeggen uit vrije wil van de geest- geleerd heeft, in praktijk te brengen. Iedere incarnatie is een evaluatiemogelijkheid van een specifieke cursus. Als deze evaluatieperiode met goed gevolg doorlopen wordt, zal men 'overgaan' naar de studie van een cursus-voor-gevorderden, die op spiritueel niveau met nieuwe spirituele lessen zal beginnen. Wanneer de geest ervoor klaar is en zijn nieuwe kennis verwerkt heeft, zal hij incarneren om met de opgedane praktische ervaringen die kennis te verankeren.

Het komt mij voor dat er mensen zijn die in het leven geconfronteerd worden met heel zware beproevingen die ik wellicht niet te boven zou kunnen komen.

Iedere geest wordt in elke incarnatie geconfronteerd met enkele beproevingen die kenmerkend zijn voor deze incarnatie en die in overeenstemming zijn met zijn spirituele vermogen. De geest weet vóór hij incarneert welke beproevingen hij nodig heeft om te 'groeien' en hij bereidt zich voor, gedurende de periode dat hij niet geïncarneerd is, om die succesvol te kunnen overwinnen, net zoals de sportbeoefenaar die deelneemt aan een finale-wedstrijd dat niet toevallig zover brengt; hij heeft het hele jaar lang gedegen getraind en al eerder verschillende classificatie wedstrijden gewonnen. Niemand wordt dus geconfronteerd met beproevingen die hij niet kan overwinnen.

Ik begrijp niet waarom de reïncarnatie nodig is. Waarom is het nodig meerdere malen in de fysieke wereld te leven?

Beëindigt een leerling zijn vorming na één enkele cursus? Hoewel hij in één

cursus veel dingen heeft geleerd, zal er altijd iets zijn dat hij niet heeft kunnen leren en meer tijd vereist. De evoluerende geest is ook een leerling en heeft ook méér dan één cursus nodig, oftewel, méér dan één leven, om alles wat hij nodig heeft en wenst te leren.

En zou hij niet één keer hier kunnen leven en daarna naar een ander bestaansniveau kunnen gaan en daar doorgaan met evolueren zonder dat het nodig was om naar de Aarde terug te keren?

Dat zou kunnen, maar net zoals het een verspilling zou zijn om een kledingstuk weg te gooien nadat je het één keer gedragen hebt, zou het een verkwistend gebruik van de materiële wereld zijn wanneer we die slechts één keer zouden benutten (op zijn hoogst 100 jaar dat één van jullie fysieke levens duurt), wanneer we dat vergelijken met de honderden-miljoenen jaren die het kostte voordat er zich een planeet gevormd had met de noodzakelijke voorwaarden voor het herbergen van leven.

Het is een kwestie van optimalisering van hulpmiddelen. Zijn er bij jullie soms scholen gebouwd voor één jaar? In jullie wereld gaat een leerling minstens zes jaar naar dezelfde school zonder dat het nodig is van school te veranderen. Bijvoorbeeld, op een lagere school zal een leerling van zijn zesde tot zijn twaalfde jaar verblijven. Hij gaat pas naar een andere school wanneer hij de lagere school doorlopen heeft en naar het vervolgonderwijs gaat. Welnu, hetzelfde gebeurt er met een geest-in-opleiding. Jullie planeet is zoiets als een 'lagere school' waar de jonge geesten naar toe gaan om te leren. Wanneer een geest alles geleerd heeft wat deze school hem kan onderwijzen, zal hij naar een andere 'school' gaan, waar hij een hogere opleiding zal krijgen, dat wil zeggen, waar hij zal kunnen incarneren in een andere wereld die beter past bij zijn evolutieniveau en bij de dingen die hij nog moet leren. Intussen zal hij zich in deze wereld, of in een andere wereld van hetzelfde niveau, blijven ontwikkelen.

Als wij al eerder geleefd hebben . . . , waarom herinneren we ons dan die andere levens niet?

Dat heeft de geest op dit evolutieniveau nodig.

Waarom is het nodig dat we de zogenaamde andere levens vergeten?

Dit is nodig om ons te concentreren op de huidige levensdoelen, zonder dat er eigen herinneringen of herinneringen aan anderen zijn, die verhinderen dat de geest uit vrije wil handelt; zijn handelingen zijn dan niet geconditioneerd door die uit het verleden.

Dit lijkt in strijd met de wet van de progressieve evolutie: als de geest zich niet kan herinneren wat hij in vroegere levens geleerd heeft . . . , lijkt het er dan niet op dat hij steeds weer bij nul moet beginnen?

De concrete herinneringen worden vergeten maar wat er op spiritueel gebied

geleerd is, niet. Dat blijft opgeslagen in het spirituele geheugen van de geest, niet in het fysieke geheugen, die begint in elke incarnatie weer bij nul. Om dit te kunnen begrijpen zal ik jullie een modern voorbeeld geven. Stel je iemand voor die aan zijn eerste informaticacursus begint; hij krijgt een computer om de cursus te kunnen volgen, om praktische ervaring op te doen en alle oefeningen en opdrachten van de cursus op te slaan. De leerling zal op het einde van de cursus een aantal aspecten van de informatica geleerd hebben. De volgende cursus zal hij in een andere klas komen en een andere computer krijgen. Hij krijgt de beschikking over een nieuwe computer met een leeg geheugen en een grotere verwerkings- en geheugencapaciteit, opdat hij over heel het vermogen zal kunnen beschikken om zijn kennis uit te breiden. Hoewel de leerling de documenten en de oefenstof uit het geheugen van de eerste computer niet heeft kunnen overzetten in het geheugen van de nieuwe computer, zal hij zijn al opgedane kennis van de informatica niet vergeten. Met deze kennis zal hij de nieuwe computer naar believen kunnen instellen en hierbij hoeft hij niet 'bij nul' te beginnen, maar kan hij gebruik maken van de uit de eerste cursus opgedane kennis; dit is onafhankelijk van wat er met de eerste computer, of met de zich daarin bevindende data gebeurt.

Wanneer de geest incarneert in een nieuw lichaam, is dit lichaam zoets als die computer met een leeg geheugen die de leerling krijgt om met de cursus te beginnen en die zal gebruiken om te leren. Met de tijd takelt het fysieke lichaam af, zodanig dat de geest het niet meer 'gebruiken' kan om te blijven groeien. Dan is het nodig de oude 'computer' met pensioen te sturen, dat wil zeggen: te desincarneren. Het fysieke geheugen, de hersenen, gaan met de rest van het fysieke lichaam tot ontbinding over, maar het spirituele geheugen niet, daarin blijft alles wat in dit leven geleerd is, opgeslagen. De geest heeft in de gedesincarneerde staat toegang tot alle details uit eerdere incarnaties, omdat zijn capaciteit niet meer beperkt wordt door de capaciteit van het fysieke lichaam.

Zullen we ons dus al onze vroegere levens kunnen herinneren wanneer we doodgegaan zijn?

Alles wat een geest in de incarnaties heeft beleefd en alles uit de fases tussen fysieke levens blijft opgeslagen voor het persoonlijke gebruik van de geest, hoewel, terwijl de geest nog weinig ontwikkeld is, zijn exploratiecapaciteit in dit geheugen beperkt wordt tot de meest recente levens. De penetratie in het spirituele geheugen van de vorige levens neemt toe naarmate de geest evolueert.

Ik zie nog steeds het nut niet om de andere levens te vergeten. Waarin schuilt het nadeel voor de geest als hij zich andere levens herinnert? Ik denk dat het tegendeel beter zou zijn. Wanneer de geest de herinnering aan zijn eerdere levens bewaart . . . , zal hij zich dan niet meer bewust

zijn van het evolutieproces en zal hij dan de incarnatie niet beter benutten om zichzelf te ontwikkelen?

Je redenering is correct voor de geesten die al een bepaald evolutieniveau hebben bereikt, maar niet voor de minder geëvolueerde geesten, voor hen zou een overdaad aan informatie hun ontwikkeling in de weg kunnen staan en zouden deze kennis niet goed weten te gebruiken. De kennis komt langzaam beschikbaar naarmate de geest zich ontwikkelt en zich inspant die te zoeken.

Welnu, je zult me een voorbeeld moeten geven opdat ik begrijp wat je wilt zeggen, omdat het me niet duidelijk is op welke manier de herinneringen van vroegere levens de evolutie van een wezen kunnen belemmeren.

Oké. Stel je voor dat iemand in een vorig leven een moordenaar is geweest en dat zowel hij als andere geesten die toen met hem samenleefden, zich de misdaden kunnen herinneren. Deze geest heeft nu nagedacht over het kwaad dat hij heeft aangericht en is van plan in het nieuwe leven dat hij begonnen is, zijn gedrag te verbeteren. Stel je voor dat hij opnieuw incarneert te midden van de mensen met wie hij samenleefde en die zich herinneren wat hij toen gedaan had. Onder deze omstandigheden zou de geest door zijn verleden getekend zijn en ongetwijfeld doorlopend veracht worden door de mensen die zich herinneren dat hij een moordenaar was en die spiritueel niet voldoende gevorderd zijn om te begrijpen dat we allemaal in het verleden fouten hebben gemaakt en dat we talloze gelegenheden nodig hebben gehad om die te corrigeren. Het is zelfs mogelijk dat sommigen met hem af zouden willen rekenen, wraak nemen voor de openstaande rekeningen uit het verleden. Tevens zou de geest zich, onder druk van zijn omgeving, emotioneel teveel zorgen kunnen maken, of, nog erger, wraak nemen op degenen die hem onder teveel druk zetten en terugvallen in zijn criminele activiteiten, waarmee ze hem, ver van het bereiken van een verbetering, zouden veroordelen tot een spirituele stilstand.

En welke voordelen heeft hij bij het vergeten van vroegere levens?

Jullie kunnen het beschouwen alsof de geest zijn toevlucht genomen heeft tot getuigenbescherming, waarin de beschermde getuige, de delinquent van vroeger die met de justitie wil meewerken en om represailles van zijn voormalige collega's te vermijden, een nieuwe identiteit krijgt met een nieuwe baan elders opdat hij ver van het gevaar een nieuw leven kan beginnen en met de bedoeling weer een plaatsje te kunnen innemen in de maatschappij. Dit effect -dat van een nieuwe identiteit- bereikt men via de reïncarnatie en het niet herinneren van vroegere levens.

En moet dat altijd zo zijn? Dat wil zeggen, zullen we ons -vóór onze dood- nooit kunnen herinneren wat we in vroegere levens gedaan hebben?

Een enkele keer wel. Er zijn, zoals ik je al aan het begin verteld heb, mensen die zich af en toe dingen herinneren uit andere levens, vooral in de kinderjaren en sommigen slagen erin zich enkele details te herinneren via regressies onder hypnose. In het Oosten kent men bij kinderen veel meer gevallen van spontane herinneringen aan vroegere levens dan in het Westen. Dit is te danken aan het feit dat dit gebieden zijn waar men in de reïncarnatie gelooft, de ouders onderdrukken de kinderen niet wanneer zij vertellen wat ze herinneren. Maar, de bewuste herinnering zal alleen mogelijk zijn, wanneer er in de wereld voornamelijk geesten incarneren die voldoende vorderingen gemaakt hebben in de leer van de liefde, zodat ze het verleden niet gebruiken als excuus om niet lief te hebben. Jullie zullen herinneren wanneer jullie begrijpen dat we allemaal broeders zijn en dat we allemaal fouten hebben gemaakt in het verleden en we allemaal ontelbare kansen nodig hadden om die fouten te corrigeren. Zo gebeurt dat in verder geëvolueerde werelden waar het herinneren van één of verschillende vroegere levens normaal is.

Nu je dit thema toch ter sprake brengt, merk ik even op dat ik niet de indruk heb dat ze in de gebieden waar de Oosterse godsdiensten de overhand hebben, die in de reïncarnatie geloven zoals het hindoeïsme en het boeddhisme, het beter hebben dan wij. Daar heb je het voorbeeld van het hindoeïsme, waar men het geloof in de reïncarnatie gebruikt om de ongelijkheden onder de mensen te rechtvaardigen. Ik verwijs daarbij naar het kastensysteem.

Hier heb je een voorbeeld van dat het de innerlijke evolutie is en niet de uiterlijke kennis die ervoor zorgt dat de geest groeit, want, hoewel ze in het bestaan van de reïncarnatie geloven, hebben zij de betekenis hiervan gemanipuleerd om hun egoïsme te rechtvaardigen. Het is tevens een voorbeeld dat duidelijk maakt dat voor de minder gevorderde geesten een teveel aan informatie hun evolutionaire ontwikkeling belemmert omdat ze deze kennis niet correct weten te gebruiken. De hindoes die het kastensysteem rechtvaardigen, zonder het directe verleden van de geest te kennen, gaan ervan uit dat degenen die in de kaste van de "onaantastbaren" incarneren, iemand geweest moet zijn die in een ander leven verkeerd heeft gedaan en dit als excuus gebruiken om, in plaats van hen te helpen, hen het leven zo moeilijk mogelijk te maken. Wat een betreuenswaardige conclusie, gebaseerd op het egoïsme van degenen die, na het incarneren in de meest bevoorrechtte materiële kaste, in plaats van de ongelukkige een handje te helpen, hem vernederen zodat hij niet eens uit eigen kracht uit zijn ellende komt.

Zo lopen degenen, die dachten dat zij 'beter' waren omdat ze zich in

materieel opzicht in een bevoorrechte positie bevonden, het gevaar in de volgende incarnatie in een ellendige situatie te incarneren zoals die van de “onaantastbaren”, opdat ze aan den lijve ervaren wat ellende, racisme en onbegrip betekent. Met deze ervaring, wanneer zij in omstandigheden verkeren waarin zij de dingen kunnen veranderen, bijvoorbeeld wanneer zij opnieuw incarneren in de dominerende kaste, herinneren zij zich wellicht datgene wat zij innerlijk in het vorige leven als “onaantastbaren” leerden en zullen zij zich inzetten voor de afschaffing van het kastensysteem.

Het boeddhisme daarentegen -veel later ontstaan en in spiritueel opzicht veel verder ontwikkeld- voegt, met behoud van het geloof in de reïncarnatie, het geloof in de naastenliefde toe en zoekt geen argumentatie voor het onderdrukken van de naaste. De boeddhisten geloven in de reïncarnatie maar zijn geen aanhangers van het kastensysteem, oftewel zij zijn tegen dit systeem.

DE COMMUNICATIE MET DE SPIRITUELE WERELD.

Sorry dat ik aandrings, maar zou het voor allemaal niet beter zijn als we ons bewust herinnerden hoe het systeem van de opeenvolgende reïncarnaties werkt, opdat de geesten evolueren?

De spirituele evolutie is alleen maar echt wanneer die werkelijk, door eigen besluit van de geest gekozen is. Wanneer de geest zich steeds bewust zou zijn van de aanwezigheid van superieure wezens die zijn vorderingen begeleiden, dan zou hij niet vrij zijn in zijn daden, maar geconditioneerd door de aanwezigheid van zijn eigen gidsen. Het zou hem net zo vergaan als het kind dat zich in de aanwezigheid van zijn ouders of zijn onderwijzers op een bepaalde manier gedraagt, uit angst of uit respect voor hen; wanneer die er niet zijn, gedraagt het zich anders, meer zoals het in feite is, omdat het zich vrijer voelt, daar er geen volwassene in de buurt is die hem terecht kan wijzen als het kattenkwaad uithaalt. Gedurende de periode dat de geest gedesincarneerd is in de spirituele wereld, is de aanwezigheid van toezichthoudende, superieure wezens manifester. De incarnatie in de fysieke wereld, in de omstandigheden die jullie daar aantreffen, dat wil zeggen zonder herinneringen aan of duidelijke tekenen van een toezicht door superieure wezens, beoogt een volkomen vrij handelen van de geest, zonder elke vorm van dwang, opdat hij zélf, via zijn eigen ervaringen, besluit wat hij wil.

Dat wil dus zeggen dat men zich niet bewust kan zijn van de spirituele realiteit wanneer men geïncarneerd is?

Dat is nou ook weer niet het geval. Als dat zo zou zijn, zouden jij en ik daarover niet aan het praten zijn, want jijzelf bent nu geïncarneerd. Wie zich oprecht wil verdiepen in de spirituele werkelijkheid, zal de antwoorden en de spirituele hulp krijgen die hij nodig heeft. Kijk maar naar jezelf als voorbeeld. Je bent begonnen je fundamentele vragen te stellen en oprecht te gaan zoeken en je krijgt beetje bij beetje antwoorden. Maar de meeste mensen geven er de voorkeur aan om de andere kant op te kijken. Jullie enorme nieuwsgierigheid naar het materieel functioneren van het Universum, is een goede voedingsbodem voor steeds belangrijkere wetenschappelijke ontdekkingen. De geest heeft in het spirituele ook antwoorden nodig op zijn vragen om zich voldaan te voelen en door het zoeken naar de relaties oorzaak-gevolg, lukt het hen realiteiten te ontdekken die op het eerste gezicht verborgen bleven.

En hoe zal dat gebeuren? Hoe zullen we een antwoord krijgen?

De geest kan deze blijkbaar verborgen spirituele werkelijkheid (her)kennen wanneer hij zijn best doet zich in zichzelf te verdiepen, omdat de spirituele wetten in de geest gegrift staan. Er is 'iets' in de geest waardoor hij het ware van het valse kan onderscheiden, wanneer hij ermee geconfronteerd wordt.

Dit 'iets' is de stem van het geweten, de stem van het gevoel, die steeds duidelijker spreekt naarmate de geest verder geëvolueerd is. Als we er af en toe bij stilstaan om naar die stem te luisteren, zouden we veel antwoorden krijgen. Het lukt echter alleen door eigen krachtingspanning en eigen vrije wil deze spirituele realiteit te (her)kennen, die ook de realiteit van jezelf is. Daarom zegt een heel oud spreekwoord: “Ken jezelf . . . en je zult het Universum kennen”.

Laat je zo de geest niet aan zijn eigen lot over, net als een klein kind dat door zijn ouders in de steek gelaten wordt?

Hij wordt niet in de steek gelaten, de spirituele gidsen zijn altijd in de buurt om de helpende hand te reiken, zij geven ons op een subtiele manier de antwoorden in, wanneer we vragen hebben die we echt niet kunnen beantwoorden. Jullie hebben zoveel angsten en taboes dat het voor jullie broeders in de spirituele wereld soms heel moeilijk is om jullie te helpen, daar jullie geen antwoorden accepteren die niet overeenkomen met jullie vooroordelen en archetypen.

Wat bedoel je daarmee?

Wil je een voorbeeld? Kijk nou eens naar jullie houding tegenover de dood. Momenteel is de dood een taboe voor de westerse maatschappij, ieder keer wanneer er een geest desincarneert, ontketent dat onder de familieleden en vrienden een echte tragedie. En waarom? Omdat jullie de bewijzen die ze jullie geven met betrekking tot het overleven van de geest na de dood, niet willen zien, eenvoudigweg omdat jullie je huidige paradigma zouden moeten veranderen om dit te verklaren. Wanneer de geesten die overgegaan zijn naar een ander niveau, proberen afscheid te nemen en hun familieleden en vrienden gerust willen stellen door zich op de een of andere manier te manifesteren, bestaat er altijd de neiging geen geloof te hechten aan wat men beleeft en waarneemt, eenvoudigweg omdat jullie niet geloven dat dat mogelijk is, omdat het niet past in jullie mentale schema's en je 'verstand' laat je geloven dat je met een hallucinatie te maken hebt als gevolg van de shocktoestand waarin je nog verkeert. Aan de ene kant is er de invloed van de Religie, die geeft een verklaring van de dood en wat er daarna komt, die op nauwelijks aanneembare, stompzinnige dogma's gebaseerd is en niet op de bewijzen en reële getuigenissen en die van mening is dat elk contact met de spirituele wereld dat niet onder hun toezicht staat, ofwel pure verbeelding is, of – zoals dat in het verleden gebeurde- “een duivelse aangelegenheid” is en daarmee angst opwekt voor elk contact met het hiernamaals. Aan de andere kant is daar de Materialistische Wetenschap die alleen maar gelooft in wat zij met haar apparaten kan meten en die weigert het thema serieus te onderzoeken. Zij belemmert daarmee in hoge mate het werk van enkele weinige, maar moedige onderzoekers, die terminale zieken en patiënten met bijna-doodervaringen hebben begeleid en wel degelijk de moed hebben

gehad om een poging te wagen de sluier op te lichten. Het uiteindelijke resultaat is, dat de mensen die deze trance meemaken en hun familieleden en vrienden, zich emotioneel volledig hulpeloos voelen omdat zij geen enkele, geloofwaardige verklaring of troost gevende hoop vinden.

En wat moet men doen om hulp uit de spirituele wereld te krijgen?

Dat is heel makkelijk! Erom vragen, dat is alles. Het gaat erom een telepathische boodschap, vanuit het gevoel en via de gedachte, naar de spirituele wereld te zenden en af te wachten wat er gebeurt. Het is eenvoudigweg een kwestie van uitdrukking geven aan wat er met je aan de hand is, wat je nodig hebt en . . . om hulp vragen. De spirituele geesten zijn er om deze boodschappen op te vangen en als gevolg daarvan te handelen. Als je dit op een oprechte manier vraagt, met heel je hart en de intentie spiritueel te groeien . . ., twijfel dan niet . . ., je krijgt een antwoord. Dit is de echte manier van bidden en niet het steeds herhalen van vele zinnen met lofuitingen voor God, Jezus of de Maagd Maria die geen enkele betekenis hebben, niet voor jullie en evenmin voor de spirituele wereld.

En hoe kom je in contact met één of meer spirituele gidsen? Dat wil zeggen, hoe ziet deze hulp uit de spirituele wereld eruit, daar ik me niet bewust ben dat ik -noch verbaal, noch visueel- ooit contact heb gehad met geen enkele geest.

Je bedoelt tot aan het moment dat je in contact kwam met mij, want ik ben momenteel niet geïncarneerd. Maar ik begrijp wat je wilt zeggen, want dit is niet de normale manier om contact te hebben. Als de hulp die jullie krijgen niet zo duidelijk is voor jullie, komt dat omdat deze heel subtiel gegeven wordt, om niet te interfereren met jullie vrije wil, en alleen gegeven wordt als de geest die nodig heeft en er ontvankelijk voor is. De spirituele gids communiceert mentaal met jullie, via de stem van het geweten. Ook de andere geesten praten mentaal met jullie en suggereren ideeën afhankelijk van het soort rusteloosheid die jullie hebben. In de stem van het geweten van ieder van jullie is een deel afkomstig uit de spirituele wereld, zowel van de gidsen als van de spirituele broeders. Maar er is ook een deel van ons eigen spirituele 'ik' dat de wijsheid in zich heeft van ontelbare incarnaties. In ieder geval, deze stem probeert jullie raad te geven en te helpen om jullie problemen op te lossen, opdat jullie uit elke -pijnlijke of gelukkige-omstandigheid van het leven het beste profijt trekken voor jullie spirituele ontwikkeling, opdat het jullie helpt bij jullie proces om het egoïsme te elimineren en bij jullie leerproces van de onvoorwaardelijke liefde. Om deze hulp op te merken moet je geloven dat die mogelijk is, bereid zijn de vragen te stellen waarop jullie een antwoord willen hebben en bereid zijn te luisteren naar de antwoorden die tot jullie komen via de stem van het geweten.

Heeft dit te maken met meditatie?

Ja. Gezien vanuit een spiritueel gezichtspunt is mediteren een poging om los te komen van de dagelijkse problemen, om in een staat van sereniteit te komen die het mogelijk maakt om te luisteren naar de innerlijke stem die ons helpt een beter mens te worden, onze fouten in te zien en te beginnen met leven vanuit onze gevoelens. Mediteren impliceert zichzelf analyseren om zichzelf te kennen, ontdekken wanneer men uit egoïsme of uit gevoel handelt. Het doet er niet toe welke methode we gebruiken om dat te bereiken, of deze min of meer esthetisch is, omdat het er niet om gaat wát men doet, maar om de intentie waarmée men het doet en soms houden we het meer op het uiterlijk vertoon dan op de inhoud. Ik zeg dat, omdat er veel mensen zijn die een lenig, soepel lichaam hebben en gemakkelijk in de lotushouding gaan zitten en dat uren volhouden, die diep ademen en hun geest leeg maken, maar die nadat ze uit de ontspanningshouding komen, doorgaan met hun slechte, spirituele gewoontes en die zichzelf ervan overtuigen dat ze spiritueel bezig zijn, alleen maar omdat ze een bepaalde ontspanningstechniek beoefenen. Dat laatste is geen mediteren, maar slechts doen alsof.

Ja maar . . . , hoe kun je de stem van het geweten horen? Dat lijkt me erg moeilijk! Dat wil zeggen . . . , hoe kun je onderscheid maken tussen een gedachte die opkomt uit het geweten en een gewone, andere gedachte uit ons verstand? Dat lijkt me helemaal niet eenvoudig.

Om duidelijk de stem van het geweten te horen moeten jullie het gekwebbel van jullie hersenen even proberen stop te zetten en het bewustzijn even bevrijden van de dagelijkse zorgen. Zoek een rustig moment van de dag uit om bij jullie zelf te komen, om te mediteren over jullie fouten en houding van die dag en als jullie dat oprecht doen zal dat helpen om de antwoorden te vinden die jullie nodig hebben en het zal jullie bemoedigen, opdat jullie de beprovingen met meer moed tegemoet treden. De stem van het geweten is niet toegeeflijk, niet bevooroordeeld, liegt niet en zegt dingen die ons egoïsme kunnen irriteren. Er zijn mensen die een heel 'open' verbinding hebben met de spirituele wereld en er gemakkelijk mee communiceren, omdat ze vertrouwen op deze manier van waarnemen en deze communicatie vrijwillig willen verbeteren; zij kunnen een antwoord dat zij zelf door nadenken hebben gevonden, onderscheiden van een door de spirituele gids gegeven antwoord en met die geesten een bewust dialoog kunnen aangaan.

En dit is de enige manier waarop wij geholpen worden door de spirituele wereld?

Nee. Jullie krijgen ook allemaal directe hulp wanneer jullie slapen. Terwijl het lichaam slaapt, maakt de geest zich even los van het fysieke niveau om zich naar het spirituele niveau te begeven, om zijn gidsen, familieleden en vrienden te ontmoeten die hem een handje helpen om de dagelijks

problemen op te lossen en hem kracht geven om door te gaan. Dat wil zeggen dat jullie 's-nachts allemaal onbewust astrale reizen maken. De meeste mensen herinneren zich dit contact met de spirituele wereld gedurende de slaap niet duidelijk, die komt alleen maar in min of meer vage beelden en herinneringen bij hen op: de dromen; deze bevatten een vorm van gecodeerde spirituele hulp die ons helpt om de dingen die ons -als we wakker zijn- zo moeilijk lijken, duidelijker te zien. Daarom is het zo belangrijk goed te slapen om geestelijk fit te zijn, omdat iemand die niet slaapt zichzelf belemmert om in direct contact te treden met de spirituele wereld en de hulp en bemoediging te krijgen die hij nodig heeft om de beproevingen van de fysieke wereld het hoofd te bieden.

De dromen zijn dus herinneringen aan astrale reizen?

Niet altijd. De meeste dromen zijn mentale angsten of zorgen. Maar sommige zijn wat vage herinneringen aan astrale reizen; veel dromen zijn symbolisch.

De dromen hebben dus een verklaring?

De dromen die gezien kunnen worden als hulp uit de spirituele wereld hebben inderdaad een verklaring. Er bestaan wijdverbreide symbolen die in alle dromen vóórkomen. Normaal is de sleutel voor de verklaring van de droom te vinden in het symbool zelf. De stieren vertegenwoordigen materiële beproevingen of verleidingen, de kinderen het gevoel, het water de gevoeligheid. Als dat water schoon is betekent dat, dat de gevoeligheid ook in orde is. Als het troebel is geeft dat aan dat er met de gevoeligheid iets niet pluis is. Dit kan egoïstische bedoelingen weergeven. Een huis vertegenwoordigt het spirituele innerlijk. Wanneer iemand door het raam een huis binnengaat en niet door de deur, geeft dat aan dat men niet oprecht is, dat men iets verbergt, of probeert te manipuleren. Wanneer men wat moeilijk op de weg loopt of daar in een auto rijdt, geeft dat gewoonlijk het spirituele pad aan en de hindernissen die men op deze weg tegenkomt vertegenwoordigen de beproevingen die men zal ervaren. IJs kan voldoening weergeven. Naar beneden vallen betekent een emotionele inzinking, een depressie.

Ja, maar . . . , als men nou de betekenis van elk symbool niet kent?

Je kunt leren hoe je die moet interpreteren. Over algemeen bevindt de sleutel tot de interpretatie zich in de droom zelf en de eigen geest voelt aan of de droom wel of niet van belang is en of die te maken heeft met iets van hemzelf. Als iemand die dromen niet kan interpreteren, geeft de spirituele wereld aanwijzingen die hij nodig heeft om dat te kunnen doen. Maar eerst moet je de wil hebben om je te verdiepen in jezelf en in de dromen die ze je geven om je in dat proces te helpen.

Waarom krijg je die hulp gecodeerd en niet direct?

Om geen inbreuk te maken op de vrije wil van de geest en om ervoor te zorgen dat het de geest zélf is die aan zijn eigen ontwikkeling werkt. De goede wiskundeleraar weet dat als hij wil dat zijn leerlingen echt leren, hij niet direct de oplossingen moet geven van de wiskundige problemen die hij ter sprake brengt, maar dat hij de helpende hand moet reiken, opdat zij die problemen zélf oplossen; daartoe geeft hij hun afgepaste en nauwkeurige aanwijzingen wanneer zij door hun aanleg onmogelijk verder kunnen komen. Met de ontwikkelende geest gebeurt hetzelfde. Als je die direct de oplossingen zou aanbieden, zou die zichzelf niet inspannen om zijn eigen spirituele problemen op te lossen en dan zou hij geen vorderingen maken. Hij zou lui worden en verwachten dat zijn gidsen zijn problemen wel zullen oplossen. Het zou evenmin juist zijn om iemand te zeggen welk besluit hij moet nemen, omdat dat een interferentie zou betekenen in zijn vrije wil. De geest moet zelf beslissen. De aanwijzingen die men hun geeft zijn noodzakelijk, omdat er bepaalde, belangrijke details zijn die de geest niet ziet en die moet hij kennen om de problemen zelf te kunnen oplossen. Wanneer de geest zich geheel en al bewust is van zijn probleem en in staat is dat zelf op te lossen, maar vrijwillig besluit dat niet te doen, dan biedt men hem geen hulp aan, omdat hij die niet nodig heeft. Dat zou net zo nutteloos zijn als eten verdelen in een rijke woonwijk, waar men zélf voor het eten dat hun wordt aangeboden, kan zorgen.

En waarom zijn we ons niet bewust van die uittrekking in de nacht?

Sommige mensen kunnen uittrieden wanneer ze willen en volledig bij bewustzijn zijn gedurende de astrale reis.

En alle mensen kunnen astrale reizen maken?

Onbewust reizen jullie allemaal gedurende de droomfase. Sommige mensen slagen erin toevalligerwijze uit te treden en zich bewust te zijn van deze afscheiding. Maar slechts enkelen kunnen dit op een bewuste manier. Met de nodige training en volharding zouden veel mensen bewust astrale reizen kunnen maken. Maar omdat de meeste mensen niet geloven dat dat mogelijk is en zich niet voorbereiden om daarin te slagen, gebeurt dat dus nooit. In de gevorderde werelden leert men van kind af aan bewust astrale reizen te maken als een extra hulpmiddel dat je kunt gebruiken voor je eigen, persoonlijke ontwikkeling en dat wordt zó degelijk gedaan, dat iedereen die reizen bewust kan maken.

En waarvan hangt het af of iemand meer of minder aanleg heeft om astrale reizen te maken?

Van het spirituele vermogen van de persoon, van de wil om spiritueel te 'groeien', van zijn spiritueel bewustzijn en van waarvoor hij vóór zijn geboorte heeft gekozen. Er zijn ook mensen die vanaf de geboorte al een aangeboren

talent hebben om in contact te komen met de spirituele wereld op een nog directere manier. Dat zijn de mensen die jullie gewoonlijk mediums noemen.

Zou je me kunnen uitleggen wat -volgens jou- een medium is?

'Medium' betekent 'kanaal'. Een medium is iemand die in contact staat met de spirituele wereld op een directere en duidelijkere manier dan de andere mensen, alsof hij een ADSL-Internetverbinding heeft, terwijl de gewone mensen een normale telefoonverbinding hebben. Voor de meeste mensen is het bestaan van een wereld buiten het fysieke absoluut niet duidelijk, omdat ze nauwelijks de dingen uit hun omgeving en dat wat hun zintuigen kunnen opvangen, waarnemen. Maar een medium heeft een additionele gevoeligheid, alsof hij een krachtige antenne heeft waarmee hij kan afstemmen op zenders die een ander frequentiebereik hebben, die de andere mensen niet met hun conventionele antennes ontvangen.

Maar ik begrijp dat niet alle mediums gelijk zijn en evenmin alle mediamieke vermogens. Ik bedoel . . . , bestaan er verschillende soorten mediums?

Ja. Men kan die classificeren op basis van de manifestatie of het soort contact met de spirituele wereld dat de overhand heeft. Volgens deze manier van classificeren komen we het helderziende medium tegen dat geesten kan zien, of het helder horende medium, dat hen kan horen. Een helder schrijvend medium ontvangt geschreven boodschappen; deze kan zich daarbij wel of niet bewust zijn van wat hij schrijft. Een intuïtief medium ontvangt de door de geesten geïnspireerde boodschappen direct in zijn geest. Een inlijvingsmedium 'leent' tijdelijk zijn lichaam en zijn zintuigen geheel of gedeeltelijk uit aan een gedesincarneerde geest, of staat toe dat deze zijn lichaam gebruikt om zich op het fysieke niveau te manifesteren, waarbij deze daarna weer de controle over zijn lichaam krijgt.

Een therapeutisch medium kanaliseert energieën van verheven geesten met de intentie de vitale staat van een geïncarneerde geest te verbeteren. Een sensitief medium kan de aanwezigheid, stemming en de boodschappen waarnemen, maar die doet dat niet via een fysiek zintuig. Een voorspellend medium kan scènes uit het verleden of uit de toekomst ontvangen, etc., etc..

Dus, iemand die mediamiek is, is ten opzichte van de andere mensen bevoorrecht, daar hij meer bevoordeeld is dan anderen om op een eenvoudigere manier contact met hen op te nemen.

Het aangeboren mediumschap wordt gegeven aan de geest die dat in bepaalde omstandigheden nodig heeft, opdat die geest er een goed gebruik van maakt om vlugger te evolueren, als instrument dat hij moet gebruiken om de andere geïncarneerden of gedesincarneerden te helpen. Het geval is dat de meesten als ze eenmaal geïncarneerd zijn ofwel er de voorkeur aan geven dat mediumschap niet te bezitten, als gevolg van het onbegrip dat ze

tegenkomen van de kant van de mensen die deze gave niet hebben, ofwel ze proberen dat ten eigen bate te gebruiken. Het vermogen om contact te maken is niet beperkt tot de spirituele gidsen, maar betreft de spirituele wereld in het algemeen en in deze wereld zijn er, net als in die van jullie, niet alleen 'goede' geesten. Er zijn geesten in verschillende evolutiegraden en het kanaal staat open voor alle geesten en wel zodanig dat we positieve en negatieve invloeden kunnen ontvangen. Afhankelijk van het gebruik dat het medium van dit kanaal wil maken, zal het de invloed van meer- of minder gevorderde geesten aantrekken.

De lagere geesten kunnen ons dus ook beïnvloeden?

Ja, dat kan ook. Alle geïncarneerden ondergaan de invloed en de suggesties van de geesten, of ze nu mediamiek zijn of niet en ook van de lagere geesten. Maar evenals dat het geval is bij de hogere geesten, kunnen ze alleen maar invloed uitoefenen als iemand dat toelaat. Als wezens met een lage trillingsfrequentie stemmen ze zich op je af wanneer jij je trillingsfrequentie verlaagt. Ze maken misbruik van de zwakke, spirituele momenten, de fouten, om naar binnen te dringen. De schade berokkende gevoelens, de daden die ingaan tegen de wet van de liefde vormen de deur waardoor ze binnendringen.

Nadert een weinig gevorderde geest altijd om te storen, bijvoorbeeld, een medium?

Nee. Hij kan ook op hem afkomen omdat hij hulp nodig heeft om weg te komen uit een pijnlijke situatie. Als het een geest betreft die zich om de een of andere reden hardnekkig heeft vastgehouden aan het materiële leven, merkt hij de hulp die hem direct wordt aangeboden uit de spirituele wereld niet op. Voor hem is het medium -door de verwarring waarin hij verkeert- een soort lichtbaken in de mist en zo kan het medium dienen als intermediair om hem de nodige hulp te bezorgen, om hem op weg te helpen naar zijn bestemming in de spirituele wereld.

Ja . . . , maar het mediumschap heeft in deze wereld niet zo'n goede reputatie.

Ja. Dat is gewoonlijk het geval in de werelden met jullie evolutieniveau.

Waarom?

Daar zijn veel redenen voor. Eén van die redenen is het slechte voorbeeld van degenen die het contact met de spirituele wereld proberen te gebruiken om duistere en egoïstische doeleinden te bereiken, door de invloed van de laagste geesten aan te trekken, of het slechte voorbeeld van hen die deze invloed transformeren in fraude en zich zo, ten koste van alles, proberen te verrijken. Men heeft het mediumschap ook vervolgd en op alle mogelijke manieren in diskrediet gebracht, omdat het de machtigen op aarde niet goed

uitkwam dat het zich ontwikkelde; immers de kennis die men direct uit de spirituele wereld krijgt, kan ervoor zorgen dat de mensheid ontwaakt en zich bewust wordt van de spirituele werkelijkheid, van de echte bedoeling van het leven en zich probeert te bevrijden van de ketenen die haar belemmeren te evolueren, waardoor deze machtige heren volledig hun invloed zouden verliezen om de mensheid te bedriegen en te manipuleren en haar -ten eigen bate- te blijven exploiteren.

Maar wat voor zin heeft het dat er mensen zijn die deze speciale verbinding hebben (als intermediair voor de andere mensen met de spirituele wereld), als iedereen zijn eigen verbinding heeft met die wereld?

Wanneer iedere mens zijn kanaal met de spirituele wereld open hield, zou het niet nodig zijn dat er geesten incarneren met de bedoeling te dienen als kanaal met de spirituele wereld voor de andere mensen. Als gevolg van de geweldige moeite die veel mensen in deze wereld hebben om hun eigen contact-mogelijkheid te activeren, door gebrek aan wil daartoe, door gebrek aan kennis, of uit angst, ontnemen ze zich de mogelijkheid om direct de hulp te krijgen die ze nodig hebben. De spirituele wereld maakt gebruik van bepaalde geesten die met de specifieke missie komen om als spreekbuis te fungeren en de boodschappen over te brengen die de geïncarneerde geesten voor hun evolutie nodig hebben. Laat het duidelijk zijn, het contact tussen de spirituele wereld en de geïncarneerden zal er altijd zijn, omdat de geïncarneerde geest hulp nodig heeft om vooruit te komen en dan doet het er niet toe hoe dit contact tot stand komt.

Maar . . . , als ik het niet verkeerd begrepen heb, zijn er in de spirituele wereld niet alleen geesten die ons goedgezind zijn en ons willen helpen, maar ook weinig gevorderde geesten die al het mogelijke proberen te doen om onze vooruitgang te belemmeren en dat deze geesten ook contact met ons kunnen opnemen. Hoe weet je nou wie je gesprekspartner is 'aan de andere kant' en welke bedoelingen hij heeft?

De kwaliteit van de boodschap is de beste manier om de bedoelingen van de auteur te (her)kennen. Wanneer het een nuttige en bruikbare boodschap is, die je ontroert en dient om progressie te maken in de liefde, twijfel er dan niet aan dat het een boodschap betreft van een 'goede' geest. Wanneer de boodschap een poging is om het egoïsme in één van zijn vele uitingen te stimuleren . . . , dan kun je -ook al heeft de gesprekspartner zich geïdentificeerd met een beroemde naam van het type: Jezus, de Maagd Maria, of St. Theresia- er zeker van zijn dat je met een bedrieger te maken hebt, die geen goede bedoelingen heeft. Zoals Jezus gezegd heeft: "Aan de vruchten zullen jullie ze (her)kennen. Een gezonde boom kan geen slechte vruchten dragen en evenmin kan een zieke boom goede vruchten voortbrengen".

En waarvan hangt het af met welk soort geesten we contact opnemen?

Het paranormale contact lijkt veel op het contact via Internet, daar je in beide gevallen je gesprekspartner niet kunt zien. In beide gevallen kunnen we in contact komen met mensen uit verre landen en, ervan uitgaande dat we die niet kennen, kunnen we mensen met goede of kwade bedoelingen aantreffen, die ons proberen te bedriegen. Onze contacten met deze of gene mensen zijn afhankelijk van de liefhebberijen die we hebben. Wanneer iemand zich aangetrokken voelt tot een bepaald thema, zal hij een chat of een forum opzoeken over deze thematiek en contact maken met mensen met dezelfde liefhebberij. Als iemand bijvoorbeeld lid wil worden van een NGO om anderen te helpen, zal hij op de computer sites of forums zoeken over deze thematiek. In deze forums is het moeilijker mensen te vinden met slechte bedoelingen, omdat dit soort thematiek de mensen met slechte bedoelingen niet interesseert. Maar wanneer iemand toenadering zoekt tot forums die rijkdom beloven zonder dat je daar iets voor hoeft te doen, of een partner zoekt in een catalogus, kan die ervan verzekerd zijn, dat daar niets goeds uit voortkomt. Op dezelfde manier zal men, of iemand nou een medium is of niet, de invloed aantrekken van meer- of minder gevorderde geesten door de affiniteit in denken en doen die men met hen heeft. Dat wil zeggen . . . , iemand die een liefhebber is van games en gokken, zal de invloed aantrekken van verslaafde geesten die zich na hun overlijden nog niet losgemaakt hebben van hun verslaving, zij zullen zijn verslaving aan games stimuleren om hun eigen verwachtingen te bevreemden.

Aan de andere kant . . . , wanneer iemand ernaar verlangt andere mensen te helpen, zal hij de invloed aantrekken van weldoende geesten die hem zullen helpen zijn doelen te bereiken. De meeste garantie om in contact te komen met gevorderde- of welmenende geesten, is de oprechte wil om het contact te gebruiken om er zelf spiritueel beter van te worden en anderen daartoe bij te staan. De verheffing van gevoelens en gedachten genereert in het medium en in zijn omgeving een hoge trillingsfrequentie die de (binnen)komst van geesten met een lage trillingsfrequentie, die geen goeie intenties meebrengen, belemmert.

Maar kan het niet vóórkomen dat iemand, of die nou wel of niet mediamiek is, slachtoffer wordt van de invloed van negatieve geesten en dat hij, hoewel hij wil veranderen, er door hun schuld niet in slaagt de goede koers weer in te slaan?

Nee! Een goede of slechte koers inslaan, hangt van iemand zelf af. Zich losmaken uit de kring van verkeerde 'vrienden' die zullen proberen iemand zó te beïnvloeden dat zij hem niet kwijtraken, kan moeilijk zijn; maar zij zijn niet sterker dan iemands eigen wil, daar dat een inbreuk zou betekenen op de wet van ieders vrije wil. Bovendien hebben we, zoals ik al verteld heb, allemaal een persoonlijke spirituele gids, een heel ver geëvolueerd wezen

dat onze spirituele mentor en beschermer is. Door de religie wordt dit wezen de “engelbewaarder” genoemd. Dit wezen is zelf veel machtiger dan alle lagere geesten samen en het staat ons altijd ter beschikking om ons te oriënteren op en te stimuleren naar het inslaan van de juiste koers. Wanneer deze spirituele gids dat zou willen, dan zou hij in ene keer de minder geëvolueerde geesten die ons voortdurend lastig vallen, kunnen weggagen. Maar het komt vaak voor, dat iemand die hulp niet wil; de “engelbewaarder” wacht dan, uit respect voor de vrije wil, af en laat toe dat zijn pupil zich voegt bij het gezelschap van zijn keuze en wacht op het ogenblik dat hij weer wil luisteren. Er zijn ook andere wezens die, hoewel ze nog niet zover geëvolueerd zijn, gewoonlijk ons pad volgen om ons te helpen, zoals bijvoorbeeld bepaalde familieleden of vrienden die al overleden zijn, en andere geesten die het goed met ons voor hebben, die we weliswaar niet kennen, maar die hulp bieden aan degenen die deze hulp nodig hebben. Maar nogmaals, als iemand niet naar hen wil luisteren, of hulp wil accepteren . . . , dan zit er niets anders op dan wachten op een betere gelegenheid.

En hoe kunnen we de invloed van die negatieve geesten kwijtraken?

Met de houding die we aannemen. Hoe meer we leven vanuit ons gevoel . . . , denken en handelen we in overeenstemming met de wet van de liefde . . . , des te meer zullen we de invloed aantrekken van de hogere geesten en des te minder mogelijkheden zullen we bieden aan de lagere geesten om ons lastig te vallen.

HET INCARNATIEPROCES

Aan het begin hebben we gesproken over wat er gebeurt na de dood of desincarnatie. Maar ik zou graag meer details willen weten over wat er gebeurt vóór de geboorte. Hoe incarneert men? Dat wil zeggen . . . , als de geest bestaat vóór de geboorte, dan begrijp ik dat er een begin is van zijn relatie met zijn lichaam waarin hij zal incarneren. Hoe en wanneer integreert de geest zich in het lichaam van de baby?

Als algemene regel geldt, dat de geest die gaat incarneren gewoonlijk zijn toekomstige familie bezoekt, zelfs vóór de conceptie; hij stimuleert dan het verlangen naar kinderen bij de moeder en de vader. Vanaf de conceptie verenigt hij zich met het pas bevruchte eitje en tijdens de zwangerschap neemt hij deel aan de groei en de correcte ontwikkeling, waarbij de band tussen het lichaam en de geest niet verbroken wordt tot het ogenblik van de desincarnatie. Gedurende de zwangerschap bestaat er een progressieve koppeling tussen het astrale lichaam van de incarnerende geest en het fysieke lichaam van het ongeboren kind. De incarnerende geest begint waar te nemen wat er met de foetus gebeurt en wat de moeder voelt of gewaarwordt. Hoewel de geest al met het lichaam verbonden is, heeft hij nog een grote bewegingsvrijheid. Hij blijft in contact met zijn vrienden en gidsen in de spirituele wereld. Het is een overgangperiode waarin de geest doorlopend tussen de spirituele- en de fysieke wereld heen en weer gaat, zich voorbereidt op de geboorte, vertrouwd raakt met zijn ouders en (bloed)verwanten in de fysieke wereld en afscheid neemt van zijn spirituele familie. De intrede van de geest in het lichaam van de baby vindt over het algemeen plaats op het ogenblik van de geboorte.

Ja, maar er zijn veel paren die geen kinderen willen en vindt er dan toch een incarnatie plaats. Hoe wordt dit bereikt?

Door het stimuleren van het verlangen naar seks bij de ouders en het aanzetten tot onvoorzichtigheid als er anticonceptiemiddelen gebruikt worden.

Aan de andere kant zijn er ook paren die wel kinderen willen en hoe ze ook hun best doen, vindt er geen incarnatie plaats.

Geloof je werkelijk dat jullie het incarnatieproces controleren? Dan vergissen jullie je. Ik heb jullie al gezegd dat de incarnatie afhangt van vóór de incarnatie genomen besluiten door de geesten. Soms zijn er mensen met een kinderwens die geen kinderen kunnen krijgen zonder dat er sprake is van een fysiek beletsel. Bij andere gelegenheden echter vindt er -wanneer men geen zwangerschap nastreeft- 'per ongeluk' een conceptie plaats. Vandaar dat de uitdrukking: "Leven en dood worden in de hemel bepaald", heel juist is. Jullie kunnen de komst van een geest op de

wereld beletten of vertragen, maar jullie zullen de komst van een geest niet kunnen forceren wanneer de spirituele wereld die niet voorzien heeft en die niet als juist beschouwt, rekening houdend met spirituele criteria.

Aan de andere kant zouden jullie veel gevoeliger moeten omgaan met de ongeboren baby, daar er al een geest met hem verbonden is die het goede en het kwade al waarneemt en zich gelukkig voelt als hij merkt dat hij met liefde ontvangen wordt en die lijdt wanneer hij begrijpt dat hij niet welkom is, of dat men hem pijn wil doen, zoals wanneer men probeert de zwangerschap te af te breken.

Er zijn echter mensen die er voor zijn de zwangerschap te onderbreken omdat zij denken dat het beter is dat een kind, wiens ouders dat niet willen of niet goed kunnen opvoeden, of omdat het misvormd is, niet geboren wordt, omdat zij van mening zijn dat zo'n kind ter wereld komt om te lijden.

Wanneer dat kind al geboren is en zij willen er om dezelfde redenen niet voor zorgen . . . , vinden zij het dan geoorloofd het in de steek te laten of te vermoorden?

Uiteraard niet! Een pas geboren kind in de steek laten of vermoorden zou misdadig of een onmenselijke daad zijn.

Als men dat dus als een misdaad beschouwt nadat het kind ter wereld is gekomen, waarom denkt men daar dan anders over wanneer het nog niet geboren is?

Oké, ik begrijp dat er gerefereerd wordt aan een abortus voordat het kind zich gevormd heeft, in de eerste maanden van de zwangerschap wanneer de foetus nog geen vorm heeft aangenomen.

Uit je uiteenzetting leid ik af, dat de kern van het probleem gereduceerd wordt tot de vraag of je bij het afbreken van een zwangerschap het leven-in-wording toekent aan een groep cellen, of aan een al min of meer gevormd kind en of je daarbij een grens kunt passeren. Wil je zeggen dat je die zwangerschap geoorloofd mag onderbreken wanneer we te maken hebben met alleen maar een groep cellen? En wanneer je die groep cellen beschouwt als een kind, dat je je dan serieus moet bezighouden met de vraag of je dan zijn leven moet respecteren?

Zoiets, denk ik.

En wanneer overschrijdt men, volgens deze manier van denken, de grens tussen het beschouwen van een groep cellen als een embryo, of een kind? Tien dagen, een maand, drie maanden, vijf maanden?

Ja, dat weet ik niet. Ik denk dat iedereen wel zijn eigen opvatting heeft met betrekking tot wanneer je wel of niet met een kind te maken hebt.

Misschien de eerste drie maanden niet en daarna wel.

In feite gaan de voorstanders van abortus uit van het principe dat het menselijke leven begint met de geboorte en eindigt met de dood, zij zien niet erg duidelijk wanneer je moet beginnen een mens te zien in een ongeboren baby. Daarom zie je ook dat dezelfde mensen tevens voorstanders zijn van euthanasie bij terminale patiënten of bij mensen met ernstige beperkingen, die zich niet kunnen bewegen etc. En dat komt doordat zij een materialistisch concept hebben van het leven, dat wil zeggen dat zij slechts fysiek leven accepteren en de mens identificeren met het lichaam dat hij gebruikt om zich op fysiek niveau te manifesteren. Daarom beschouwen zij, vanuit dit gezichtspunt, de cellen van het embryo die zich in de eerste fasen van de zwangerschap nog niet voldoende gedifferentieerd hebben om de vorm van een baby aan te nemen, niet als een menselijk wezen en hebben er dus geen bezwaar tegen de zwangerschap af te breken. Maar vanuit het spirituele standpunt is een lichaam, en dan maakt het niet uit of dat een foetus, een kind of een volwassene is, zonder geest geen leven, omdat het leven niet mogelijk is zonder het spirituele beginsel. Het leven is het leven van de geest en niet dat van het lichaam waarin die incarneert en we moeten onze aandacht niet richten op de ontwikkeling van het lichaam, maar op het moment waarop de geest een binding aangaat met de ontwikkeling van het embryo; dat is het ogenblik dat het begint te leven en dat is, zoals ik al gezegd heb, vanaf het moment van de conceptie. Daaruit volgt dat het afbreken van de zwangerschap vanaf het moment dat de geest zich aan het lichaam bindt, een inbreuk is op de vrijheid van de geest die gaat incarneren.

Ja, maar ik denk dat het voor de geïncarneerde moeder heel moeilijk is om de dingen in dit perspectief te zien, wanneer we rekening houden met het soort geloofsovertuigingen in deze wereld, die voor het grootste deel het bestaan uit het leven niet erkennen vóór de geboorte.

Elk mens en dus elke moeder voelt intuïtief aan hoe het incarnatieproces werkt, aangezien dit proces ontelbare malen door elk geïncarneerde mens is beleefd. De stem van het geweten wijst ons erop dat we met de abortus een inbreuk maken op de vrije wil van het wezen dat gaat incarneren.

Ja, maar daar is ook de vrijheid van de moeder om te beslissen of ze wel of niet kinderen wil.

Zeker. Maar wanneer zij echt geen kinderen wil, moet zij maatregelen nemen voordat het wezen dat gaat incarneren ten tonele verschijnt, oftewel, ze moet anticonceptie-methoden gebruiken opdat ze een proces dat al begonnen is, niet hoeft te onderbreken.

Moet de procreatie beperkt worden door het gebruik van anticonceptie-methoden?

In jullie wereld is het raadzaam niet meer kinderen te krijgen dan waarvoor je

bereid bent de verantwoordelijkheid op je te nemen en de anticonceptie is de manier om dat te doen zonder een incarnerende geest te benadelen. In de ontwikkelde werelden is er iets meer nodig dan een seksuele relatie om een kind te krijgen en daar incarneren meer of minder kinderen afhankelijk van de evolutiebehoeften.

Ja, maar wanneer een moeder, om welke reden dan ook, geen kinderen wil en geen voorbehoedsmiddelen gebruikt heeft . . .

Dan zal zij ermee akkoord gaan dat, wanneer zij in de volgende levens moet incarneren, haar moeder besluit haar zwangerschap af te breken om dezelfde redenen die zijzelf had om dat te doen. De geest die als moeder een leven aborteerde, loopt het gevaar de volgende keer dat zij moet incarneren als kind geaborteerd te worden, of in een volgende incarnatie geen kinderen te kunnen krijgen, omdat zij, toen ze dat wél kon, die mogelijkheid niet wilde gebruiken, want de wet oorzaak-gevolg confronteert ons met precies dezelfde omstandigheden die wij gecreëerd hebben. Weten jullie dat veel van de problemen tussen kinderen en hun moeders of vaders, abortussen of pogingen daartoe als uitgangspunt hebben? De incarnerende geest die niet voldoende geëvolueerd is, zou het heel slecht kunnen accepteren dat zijn toekomstige moeder of vader proberen een eind te maken aan zijn kans om te incarneren en zou zich kunnen proberen te wreken vanuit de spirituele wereld door hen negatief te beïnvloeden. En wanneer hij uiteindelijk incarneert, kan de onbewuste herinnering aan wat hij tijdens de zwangerschap meemaakte, overgaan in antipathie tegen de verwekker of verwekkers die hem afwezen. Hij kan zelfs getraumatiseerd blijven en ter wereld komen met een mentale of fysieke ziekte.

En is er geen enkele omstandigheid waarin de abortus acceptabel is vanuit spiritueel standpunt? Mij schieten verschillende extreme gevallen te binnen, zoals het risico dat de moeder sterft, of dat de conceptie het gevolg is van een verkrachting, of in die gevallen dat het kind met afwijkingen geboren wordt?

In de eerste twee gevallen is het acceptabel, vooral wanneer er een duidelijk risico bestaat dat de moeder sterft, want als men moet kiezen tussen het leven van een wezen dat nog niet geboren is en dat van een leven dat al bestaat, kan er beter voor het laatste gekozen worden.

In het geval van een conceptie als gevolg van een verkrachting prevaleert de vrije wil van de moeder boven het recht van de geest om geboren te worden en omdat de conceptie tot stand gekomen is tegen haar wil, heeft zij het recht het kind niet te krijgen zonder dat dat beschouwd wordt als een daad tegen de wet van de vrije wil. Desalniettemin, de spirituele wereld moedigt altijd het leven aan, ook al komt het uit een zo betreuwenswaardige daad als een verkrachting. Weet dat deze omstandigheden gewoonlijk niet het gevolg zijn van het toeval en dat dit iets kan zijn waarmee de geest geconfronteerd

wordt vanwege het gedrag in andere levens. In ieder geval zal de moeder moeten besluiten met welke optie zij zich het meest identificeert.

Het laatste geval dat je naar voren brengt, dat wanneer de ongeboren baby een aangeboren ziekte vertoont, is heel anders en een abortus met dit motief is vanuit spiritueel standpunt niet gerechtvaardigd. Vanuit jullie materialistische gezichtspunt menen jullie, dat het leven van iemand met een of andere ziekte, zinloos is en onnodig lijden betekent. Maar in de spirituele wereld ziet men de dingen vanuit een ander perspectief. Weet, dat achter dit onvolmaakte lichaam een geest schuil gaat die net zo is als degenen die incarneren in gezonde lichamen en dat het feit dat de geest zich in de fysieke wereld niet in zijn volle omvang kan manifesteren, omdat hij niet over een instrument beschikt dat past bij zijn capaciteiten, niet betekent dat hij niet voelt en waarneemt net als ieder ander geïncarneerd wezen in een gezond lichaam noch dat hij van deze ervaring kan leren die hij waarschijnlijk zelf gekozen heeft. Weet, dat het niet toevallig is dat de geesten incarneren in deze situatie, maar dat het een situatie is, die -hoewel die voor jullie onbegrijpelijk en vol lijden blijkt te zijn- kan dienen voor de spirituele groei, zowel voor de incarnerende geest als voor het ontvangende gezin. Het fysieke- of mentale gebrek is een situatie van voorbijgaande aard, die eindigt wanneer het lichaam sterft. Maar de gevoelens die deze ervaring, zowel bij de geest als bij de anderen, heeft opgeroepen en versterkt hebben, zullen voor altijd een blijvend karakter krijgen als een spirituele verworvenheid. Weet dus, dat je met een abortus in deze situatie, een mogelijke, spirituele progressie van één of meerdere geesten afbreekt.

Het is dus incorrect technieken te gebruiken zoals de keuze van eitjes, zaadcellen of embryo's wanneer men dat doet om een aangeboren ziekte bij de pas-geborene te vermijden, daar dit een door de geest gekozen omstandigheid had kunnen zijn voor zijn vooruitgang en een gevolg van de slechte daden in andere levens?

Welnee. Dit is iets heel anders. Het is altijd positief te werken aan de bevordering van het voorkómen van ziektes of van welke, andere pijnlijke of ongunstige situatie ook. Maar dat moet niet ten koste gaan van het genereren van een andere nóg pijnlijkere situatie. De daad om de ziekte te vermijden wordt niet afgekeurd, maar de daad die gericht is tegen het leven. In het vorige geval, waarbij het ging om een kwaad te vermijden -het lijden aan een ziekte- creëert men een ander kwaad: het uitschakelen van een leven. In het tweede geval is het precies andersom. Men bestrijdt de ziekte door leven te genereren, niet door het te vernietigen en dat is altijd positief. Weet, dat je in ieder geval altijd hulp moet bieden aan degene die die hulp nodig heeft, zonder rekening te houden met wie die persoon is en wat hij gedaan heeft. De kennis over de herkomst van pijnlijke omstandigheden die de mens treffen en die voor jullie onbegrijpelijk zijn, wordt jullie gegeven om

een beter begrip te krijgen en opdat dit begrip jullie de kracht geeft degene die dat nodig heeft te helpen, niet om die te gebruiken om hulp te verhinderen aan wie die nodig heeft met het argument dat diegene zijn lot verdient om hoe slecht hij het in een ander leven heeft gedaan.

En in het geval van een reageerbuisbevruchting buiten het lichaam van de moeder. Wat gebeurt er met de bevruchte eitjes die niet geïmplant worden?

Weest gerust, er verbindt zich geen enkele geest met ingevroren embryo's. In de gevallen van bevruchting buiten het lichaam van de moeder, komt de inlijving van de geest tot stand op het moment dat de embryo wordt geïmplant in haar uterus, om zich daar verder te ontwikkelen; wanneer er geen enkele mogelijkheid bestaat dat het embryo zich ontwikkelt, zal de geest eenvoudigweg geen deel uitmaken van dit embryo. Wanneer de bevruchting extern plaatsvindt of kunstmatig tot stand komt, gaat de mogelijkheid verloren dat er wezens incarneren die spiritueel verder ontwikkeld zijn dan hun ouders.

Waarom?

Om dat te laten gebeuren is het nodig dat de geesten die het paar vormen, van elkaar houden; deze liefde genereert gedurende de seksuele relatie van de conceptie een accumulatie van energie met een hoge trillingsfrequentie, die van de liefde, die het mogelijk maakt dat op dat moment een veel verder geëvolueerde geest met een hoge trillingsfrequentie intreedt.

En wanneer raak je het bewustzijn van en de herinnering aan het spirituele verleden kwijt?

Dit gebeurt niet plotseling en is niet traumatisch, omdat de geest geleidelijk in een toestand van progressieve lusteloosheid komt, alsof hij slaperig wordt; die toestand kan al beginnen gedurende het proces van de zwangerschap. De minder gevorderde geesten treden sneller in deze situatie van lusteloosheid. De verder gevorderde geesten beschikken over een grotere mate van spirituele autonomie en verliezen hun bewustzijn later, waardoor ze hun vrijheid kunnen handhaven tot aan het moment van de geboorte en die niet volledig kwijtraken, totdat er enkele jaren van het kind zijn leven voorbij zijn.

Kan een geest die als man geïncarneerd is, in het daaropvolgende leven incarneren als vrouw en omgekeerd, dat wil zeggen, incarneren de geesten altijd in mensen van dezelfde sekse, of kunnen zij van sekse veranderen van het ene naar het andere leven?

In zijn zuivere staat heeft de geest geen sekse, zodat de seksuele aard noodzakelijk is om in de fysieke wereld te kunnen incarneren. Vandaar dat de geest in één leven man kan zijn en vrouw in het daaropvolgende; dit hangt af

van zijn spirituele leerbehoefte. Hoewel dat zo is, zal hij er gewoonlijk meestal toe neigen één van de beide seksen te kiezen om te incarneren; zijn tweelingziel zal het tegenovergestelde sekse kiezen, als zij besloten hebben samen als paar te incarneren.

Ja, maar, naar ik begrepen heb, wanneer een gedesincarneerde geest aan de geïncarneerden verschijnt, doet hij dat wel als man of vrouw. Hoe is dat mogelijk als, zoals je hiervoor zei, de geest geen sekse heeft?

Wanneer de geest zich nog in de fase van menselijke evolutie bevindt, ook al is hij gedesincarneerd, behoudt hij in zijn astrale lichaam de karakteristieke trekken die hem seksueel kenmerken en hij neemt de gedaante aan die het meeste overeenkomt met zijn evolutionaire staat en zijn voorkeur. De geesten die recentelijk zijn gedesincarneerd, behouden gewoonlijk, tenminste gedurende een bepaalde tijd, bepaalde trekken van het uiterlijk uit het laatste leven, hoewel, wanneer we te maken hebben met een hoogstaande geest of een geest die zich volledig bevrijd heeft van de gebeurtenissen uit zijn laatste incarnatie, deze trekken mooier zullen zijn en de zwakke punten van de ouderdom zullen hebben verloren. De zeer gevorderde geesten kunnen, wanneer het nodig is aan een geïncarneerde te verschijnen, het uiterlijk aannemen dat hen het meest geschikt lijkt voor de missie die zij moeten uitvoeren.

LEVEN IN ANDERE WERELDEN.

In het begin heb je gesproken over een plan dat alle wezens van de schepping omvat, over het feit dat iedere planeet een overeenkomstige, astrale planeet heeft . . . , bovendien eindig je veel van je antwoorden met de korte toevoeging van wat er gebeurt “in de gevorderde werelden.” Hoewel we niet specifiek over dit thema gesproken hebben, leid ik eruit af dat er intelligent leven bestaat op andere planeten.

Uiteraard. Het Universum is heel groot. Overal in het Universum bestaan geesten die constant evolueren en die incarnaties nodig hebben in de fysieke wereld om verder te komen op hun weg naar volmaaktheid.

En waarom hebben wij geen vaststaand bewijs dat er buitenaardse beschavingen of menselijke gemeenschappen bestaan?

Zij die minder gevorderd of net zo gevorderd zijn als jullie, beschikken niet over de technische hulpmiddelen om te reizen naar of contact op te nemen met andere werelden. De verder gevorderden die in staat zijn jullie planeet te bezoeken en met jullie een interactie aan te gaan, proberen zich niet met jullie evolutie te bemoeien en interveniëren heel subtiel op jullie planeet. Desalniettemin bestaan er sinds onheuglijke tijden veel bewijzen van contacten met wezens uit andere werelden, die geregistreerd staan in de heilige boeken van veel beschavingen (uiteraard niet onder de naam “buitenaardsen”, maar als “goden” of “door de goden gezonden”). Ook tegenwoordig bestaan er veel waarnemingen van ruimtevaartuigen die door de manier waarop ze zich kunnen voortbewegen, ruimschoots de prestaties van jullie huidige technologie overtreffen; tevens zijn er veel getuigenissen van mensen die wel degelijk in contact gekomen zijn met wezens uit andere werelden, hoewel jullie regeringen zich inspanssen om dat verborgen te houden, uit angst de controle over jullie te verliezen.

Wanneer je over verder gevorderde menselijke samenlevingen praat, verwijst je dan naar technisch vergevorderd?

Ik refereer dan aan menselijke samenlevingen die spiritueel verder geëvolueerd zijn, hoewel ze technisch gezien ook veel verder gevorderd zijn.

En kunnen er ook menselijke samenlevingen of beschavingen zijn die technisch verder ontwikkeld zijn, maar die spiritueel niet verder gevorderd zijn dan onze mensheid?

Ja, in feite bestaan die. Wanneer die de wet van de liefde niet naleven, gaan die samenlevingen ten onder, ze vernietigen zichzelf door een verkeerd gebruik van de technologie, zij zetten die in bij interne gevechten of in gevechten tegen naburige beschavingen. Alleen de beschavingen die gevormd zijn op de basis van de liefde en het respect voor de vrije wil zijn

duurzaam, daar zij geen tijd verloren laten gaan en evenmin hulpmiddelen en krachtsinspanning verspillen aan vernietiging, maar om iets op te bouwen. Zo zijn de spiritueel verder gevorderde beschavingen uiteindelijk ook technologisch verder gevorderd.

En wat gebeurt er met deze geesten die leefden in beschavingen die de wet van de liefde niet naleefden en die zichzelf vernietigden?

Zoals ik al gezegd heb, zijn de geesten onsterfelijk en gaan, uiteraard, verder met hun leven op spiritueel niveau. Ze zullen hun evolutie voortzetten door te incarneren in de overblijfselen van de vernietigde beschavingen. Wanneer de hele planeet vernietigd is, zullen zij overgebracht worden naar het astrale deel van andere planeten die op hun planeet lijken om daar te kunnen incarneren. Dit gaat net zo als in jullie wereld, wanneer een stad met de grond gelijk gemaakt is door een inundatie, brengt men de overlevenden naar minder gevaarlijke gebieden. De minder gevorderde geesten worden overgebracht naar 'primitievere' planeten, waar de omstandigheden voor de overlevenden veel moeilijker zijn en heel veel van hen eisen, opdat ze dat wat ze eens hadden en niet in stand wisten te houden, beter leren waarderen.

Kunnen de van andere planeten afkomstige geesten dus incarneren op de Aarde en -omgekeerd- die van de Aarde afkomstige geesten op andere planeten?

Ja en niet alleen in het extreme geval dat er sprake is van vernietigde planeten. Er vinden regelmatig terugkerende overplaatsingen plaats van geesten van bepaalde planeten naar andere planeten, maar wel met enige beperkingen, daar de geesten niet kunnen incarneren op planeten die op een hoger niveau staan dan hun eigen evolutieniveau. Zij zullen dat moeten doen op planeten met een soortgelijk niveau als hun oorspronkelijke planeet, of op planeten van een lager niveau, maar er zijn ook aanpassingsproblemen op het gebied van het trillingsniveau als de geesten vergevorderd zijn en de planeet erg 'primitief' is. Wanneer de geëvolueerde geesten incarneren op een planeet die nog niet op hun niveau is, moeten zij hun trillingspatroon van hun astrale lichaam aanpassen aan dat van een fysiek lichaam van die planeet. Wanneer het trillingsniveau van de geest veel hoger is dan dat van de planeet, is die aanpassing vrijwel onmogelijk. Om jullie een idee te geven . . . , het zou lijken op het aantrekken van een kledingstuk dat twee maten te klein is. Daarom kan het evolutieniveau van gevorderde geesten, die op jullie planeet incarneren, hoogstens één trede hoger zijn dan dat van jullie, en in heel speciale gevallen wellicht twee treden, maar niet meer.

Met welk doel incarneren de geesten van een planeet die niet vernietigd is, op een andere planeet?

In het algemeen om de spirituele ontwikkeling te bevorderen. De gevorderde

geesten kunnen op minder gevorderde planeten incarneren, om de spirituele progressie van de geesten van die planeet te bevorderen. Het komt ook voor dat bepaalde geesten vlugger evolueren dan de gemiddelde bewoner van zijn planeet van herkomst en deze planeet biedt dan te weinig mogelijkheden om in zijn ritme te blijven evolueren. Zij zullen dan in verder geëvolueerde werelden incarneren, die in overeenstemming zijn met hun evolutieniveau; op dezelfde manier gaan jullie, wanneer jullie de laatste klas van de lagers school doorlopen hebben, naar een andere school om de studie van de middelbare school te volgen. Het komt ook voor dat er zich op bepaalde ogenblikken op enkele planeten heel gunstige omstandigheden voordoen, die een geest in staat stellen zijn capaciteiten op de proef te stellen en zijn evolutieproces te versnellen. Dat gebeurt wanneer er op de planeet een groot aantal geesten zijn die in een positie verkeren om een collectieve evolutiesprong te maken. De planeet moet zich dan in zijn geheel herstructureren om zich aan te passen aan de behoeften van de geïncarneerde geesten die in deze nieuwe fase verkeren. Wanneer een planeet in deze omstandigheden verkeert, voelen veel geesten van een andere planeet met een soortgelijk evolutieniveau zich aangetrokken en zij vragen dan om op deze planeet te mogen incarneren, om deze omstandigheden te kunnen ervaren en te gebruiken voor hun spirituele progressie.

En wat voor soort omstandigheden zijn dat, die zo attractief zijn voor de geesten van andere planeten?

Jullie planeet lijkt het moment te naderen waarop een niveauverandering mogelijk wordt. Hij kan van een derdegraads planeet een vierdegraads planeet worden. En dat kan gebeuren als er voldoende geesten in slagen zich bewust te worden van de bestemming van de geest, van zijn onsterfelijkheid, van het feit dat alle geesten broeders zijn en dat we incarneren om spiritueel te evolueren, om te leren liefhebben en ons te ontdoen van ons egoïsme dat de oorzaak is van al het kwaad op de planeet. Deze geesten zullen eraan werken dat er op de Aarde een nieuwe aanpak komt van de dingen, die gebaseerd is op de liefde en dit zal de wereld op alle niveaus veranderen: op sociaal, economisch en politiek niveau. Maar het is ook zo dat er tegelijkertijd een massa geesten zijn die hun egoïsme niet willen opgeven, zoals de mensen met veel macht die de wereld besturen, die niet willen dat er iets verandert omdat ze niet van hun macht en hun materiële rijkdom willen afzien die gebaseerd is op de onderdrukking van hun broeders en zich uit alle macht zullen verzetten tegen de hervormingspogingen van de eerste groep. Iedere geest zal een besluit moeten nemen, óf strijden voor de liefde, óf strijden voor het egoïsme en zich actief inzetten voor de keuze die hij gemaakt heeft. En dit is nu de uitzonderlijke omstandigheid, de buitengewone kans op progressie voor de geest die kiest voor de groep van de liefde, omdat hij een massa

hindernissen het hoofd zal moeten bieden: onbegrip, valse beschuldiging en geweld van de geesten die nog steeds vasthouden aan het egoïsme en die met alle middelen zullen proberen hem zijn doel te laten opgeven. En wanneer hij, ondanks alle aanvallen, vernederingen, allerlei soorten agressieve benaderingen, erin slaagt in de liefde te blijven geloven, dan zal dat een extra stap voorwaarts betekenen in de richting van het grote doel van de geest: het bereiken van de onvoorwaardelijke liefde.

Ja, ik ken de geschiedenis. In de films winnen misschien de goeden . . . , maar in de werkelijkheid winnen uiteindelijk altijd de slechte mensen, omdat de goeden, juist omdat ze vreedzaam zijn, altijd worden afgeslacht. De geschiedenis is vol van dit soort gevallen: de eerste christenen, de katharen . . .

Het is zeker dat een onbeperkte voortgang van deze strijd zou leiden tot een spirituele impasse en een onverdiend en steriel lijden van de liefhebbende groep, omdat de egoïstische groep tot in het oneindige alle hervormingspogingen zou kunnen boycotten. Maar deze hevige strijd zal niet voor onbepaalde tijd voortduren. Het zal nodig zijn dat de twee groepen uiteindelijk uit elkaar gaan. De scheiding impliceert dat één van de groepen de planeet moet verlaten om op andere planeten te incarneren, waar zij de condities zullen aantreffen die geschikt zijn voor hun evolutieniveau. Jullie samenleving maakt nu zo'n proces door dat zal eindigen met de hiervoor beschreven spirituele selectie.

Dat doet me denken aan het laatste oordeel van de Apocalyps uit de bijbel. Heeft het daarmee te maken?

Laten we zeggen dat het laatste oordeel waarvan de bijbel spreekt, een persoonlijke interpretatie is van de auteur met betrekking tot een paar visioenen van de waarschijnlijke toekomst van de Aarde, waar hij een glimp opving van dit proces en in de verwoording ervan kon hij het alleen zó beschrijven. Natuurlijk is het einde van de cyclus niet het einde van de wereld, alleen maar het einde van een etappe. Evenmin het feit dat men besloten heeft om nu niet af te zien van het egoïsme, impliceert dat deze keuze definitief is. Men kan van mening veranderen wanneer men maar wil en als men van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt heeft, zal men dat later kunnen doen. Evenmin is het dus God die kiest "dat de goeden aan Zijn rechterhand moeten gaan staan en de slechten aan Zijn linkerhand". Die keuze maakt iemand zelf. De spirituele wereld geeft aan iedereen dezelfde kansen en het is men zelf die via zijn vrije wil kiest wat hij wil doen, in welke wereld hij wil leven. Afhankelijk van de wil en de dingen waarvoor hij zich inzet, zal hij het ene of het andere krijgen. Degenen die in liefde willen leven, zullen leven in een op de liefde gebaseerde wereld. Degenen die egoïstisch willen leven, zullen dat doen in een op egoïsme gebaseerde wereld, totdat ze zich realiseren dat deze manier van leven hen ongelukkig maakt en zij

vervolgens besluiten dat te veranderen.

En welke groep zal er vertrekken en welke zal hier blijven?

Dat hangt ervan af. Er zijn twee opties. Wanneer het aantal geesten dat erin geslaagd is te evolueren, niet voldoende is om de planeet de weg van de liefde te laten inslaan, zal deze in zijn geheel geen evolutiesprong maken. De planeet zal dan zijn actuele trillingsniveau behouden en als huisvesting dienen voor de geesten die de evolutiesprong niet maakten. De geesten die de sprong wel maakten zullen overgebracht worden naar planeten met een hoger trillingsniveau om daar te incarneren. De Aarde zal dan dus een derdegraads planeet blijven en bewoond blijven door de geesten die hun egoïsme niet wilden loslaten en millennia-lang geconfronteerd zullen worden met dezelfde soort beproevingen die zij niet overwonnen. Ondertussen zullen de liefdevolle geesten die wel wilden afzien van het egoïsme, incarneren op planeten met een hoger trillingsniveau, dat in overeenstemming is met het evolutieniveau dat zij bereikt hebben voor zichzelf. Daar zullen ze andere geesten ontmoeten die harmoniëren met hun eigen innerlijk en waar ze gelukkig kunnen zijn, omdat ze geen tegenstand zullen ondervinden bij het manifesteren van hun liefde en geconfronteerd zullen worden met geavanceerdere uitdagingen.

Daarentegen, als er genoeg geesten zijn die erin geslaagd zijn te evolueren, die kunnen bereiken dat de mensheid op weg is naar en bestuurd wordt volgens de spirituele wetten, zal de planeet in zijn geheel een evolutiesprong maken. De geesten die er inderdaad in geslaagd zijn deze evolutiesprong te maken, blijven dan op de planeet, terwijl degenen die dat niet konden, overgebracht worden naar planeten met hun eigen evolutieniveau, om daar te incarneren. Dat betekent de zin die Jezus uitsprak in de bergrede: “Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de Aarde beërven”. Deze zin kan niet begrepen worden zonder de kennis van de reïncarnatie, van de evolutiewet en van de spirituele rechtvaardigheid. Want hoe kunnen de zachtmoedigen de Aarde bezitten, wanneer we het beu zijn om te zien dat het de onderdrukkers, de machthebbers, de gewelddadigen zijn die uiteindelijk de macht en de heerschappij over de Aarde bezitten, terwijl “de zachtmoedigen”, de pacifisten, altijd moeten vluchten voor de conflicten als ze niet afgeslacht willen worden. Jezus spreekt juist over dit selectieproces op grond van het evolutieniveau, dat ertoe zal leiden dat in de toekomst die geesten op de Aarde zullen incarneren, die vorderingen gemaakt hebben in de liefde en de vrede. (“de zachtmoedigen”), terwijl degenen die zich niet houden aan de wet van de liefde, overgebracht of “verbannen” zullen worden om te incarneren op een planeet die beter past bij hun evolutieniveau.

Hoe zullen de geesten die niet kunnen blijven, naar andere werelden worden overgebracht?

Dat zal een geleidelijk proces zijn. De geesten die niet passen bij het trillingsniveau van de planeet, zullen na hun overlijden niet meer op de Aarde incarneren, maar op andere planeten overeenkomstig met hun evolutieniveau. In het geval dat de planeet in niveau stijgt, zal de verhoging van het trillingsniveau verhinderen dat de geesten die dit niveau nog niet hebben bereikt, op deze wereld geboren worden; zij zullen moeten incarneren op werelden die overeenkomen met hun vibratieniveau. Vanaf een bepaald ogenblik zullen er alleen kinderen geboren worden met een minimaal vereist trillingsniveau.

Men moet dus wachten op de dood om naar een andere planeet te kunnen gaan?

Normaal wel, maar niet altijd. In het geval van planetaire rampen wordt de overbrenging van fysiek geïncarneerde geesten mogelijk gemaakt via het optreden van buitenaardse beschavingen die beschikken over voldoende technologie om duizenden mensen van de ene naar de andere planeet te transporteren, net zoals er bij natuurrampen in bepaalde gebieden van jullie planeet, humanitaire hulpmissies georganiseerd worden met het doel de overlevenden van de getroffen gebieden te helpen en te evacueren.

Wanneer er geen evolutiesprong plaatsvindt, wordt de planeet dan veroordeeld tot spirituele stilstand?

Op geen enkele manier! Binnen enkele duizenden jaren zal er zich nog zo'n kans voordoen om een evolutiesprong te maken. Een groot deel van de geesten die nu egoïstisch zijn, zullen dan voldoende ervaringen opgedaan hebben om hen de ogen te openen voor de liefde, zij kunnen dan zo de evolutiesprong maken die zij bij de vorige gelegenheid daartoe niet wilden maken. Deze gelegenheden voor een collectieve progressie hebben zich op de Aarde in het verleden al eens voorgedaan. De laatste keer moesten de wezens die erin geslaagd waren voldoende te evolueren en die op jullie planeet een minderheid vormden, naar een andere, verder gevorderde planeet overgebracht worden, terwijl de Aarde de huisvestingsplaats bleef van de geesten die daarin niet geslaagd waren. Men profiteerde van dat moment van geologische veranderingen om een aantal massieve, planetaire migraties te realiseren tussen planeten die dezelfde omstandigheden doormaakten. De planeet Aarde bleef het toevluchtsoord van lichten mensen die er niet in geslaagd waren de evolutiesprong te maken op hun respectievelijke planeten van herkomst.

Wil je daarmee zeggen dat veel van de aardse rassen oorspronkelijk niet afkomstig zijn van onze planeet, maar uit andere werelden komen?

Ja, zo is het. Dit is ook een manier om te begrijpen dat jullie allemaal

broeders zijn, aangezien op veel plaatsen in het Universum het leven zich ontwikkelt volgens soortgelijke aardse patronen en de rassen die afkomstig zijn van diverse planeten kunnen zich vermengen en als broeders en zusters samenleven, omdat de verschillen tussen hen minimaal zijn.

Dit lijkt me wat moeilijk te accepteren.

Dat is heel normaal, want er zijn veel gebeurtenissen uit het verleden, uit de geschiedenis van de Mensheid, die jullie niet kennen omdat historische registers talloze malen zijn vernietigd door de bestuurders uit verschillende tijdperken, met de bedoeling dat het volk onkundig blijft van de fouten die men heeft begaan in het verleden en daar niet van kan leren. Een onwetende bevolking is gemakkelijker te manipuleren. Zoals het spreekwoord zegt: “De volkeren die hun geschiedenis vergeten, zijn veroordeeld die te herhalen.” Maar als jullie goed om je heen kijken, zul je zien dat er in veel culturen voorouderlijke tradities bestaan, die mondeling van generatie op generatie zijn overgebracht, die de oorsprong van hun volk of ras buiten de Aarde plaatsen, in mensen die van de sterren kwamen.

Nu je het over de grote evolutiesprong die de Aarde kan maken hebt gehad, zou ik graag wat meer bijzonderheden weten over deze wonderbaarlijke toekomst die op ons wacht, welke ik nog vrij ver verwijderd zie, en heel eerlijk onrealistisch vind, gezien de moeilijke situatie van de planeet en de mensheid op dit moment.

Welnu, deze toekomst die je zo onwaarschijnlijk lijkt, is een realiteit op duizenden-miljoenen planeten. En hoewel de Aarde en haar mensheid zich inderdaad in een behoorlijk jammerlijke situatie bevinden, kunnen binnen een paar eeuwen de zaken een radicale wending nemen. Wil je een voorbeeld? Vergelijk het technologische niveau van de mensheid in het jaar 1800 met dat van diezelfde mensheid in het jaar 2000. De vooruitgang is werkelijk verbazingwekkend. Maar als je tweehonderd jaar terug zou kunnen gaan in de tijd, om dat aan de mensen uit die tijd te vertellen, zou niemand je geloven. Maar stel je nu eens voor dat de mens de spirituele groei met dezelfde wilskracht en hetzelfde enthousiasme zou nastreven zoals hij dat deed met zijn verstandelijke en materiële ontwikkeling. De Aarde gaat op dit ogenblik door een tijdperk van spiritueel ontwaken. Wanneer alle geesten die willen ontwaken dat ook inderdaad doen en zij hiermee aan het werk gaan, zullen de dingen heel snel veranderen.

Kan je me dan beschrijven hoe de verder gevorderde beschavingen leven, degenen die de wet van de liefde volgen, zodat we kunnen zien of zij ons als voorbeeld en model kunnen dienen?

Heel graag. Ik zal je de beschavingen beschrijven die evolutionair gezien onmiddellijk één trede of twee verder gevorderd zijn dan die van jullie, omdat het voor jullie heel moeilijk te begrijpen zal zijn hoe de beschavingen leven

die nóg verder geëvolueerd zijn. Hou er in ieder geval rekening mee dat geen enkele beschaving gelijk is aan een andere. Maar, er zijn een aantal dingen die zij allemaal gemeen hebben en die zal ik je beschrijven, omdat die betrekking hebben op het spirituele gedeelte. Het allerbelangrijkste is, dat het beschavingen zijn die zich bewust zijn van het individuele en collectieve, spirituele evolutieproces en dus al hun krachtsinspanningen richten op het streven naar de spirituele vooruitgang van elke bewoner en hun gehele samenleving. Derhalve zijn al hun normen, wetten, regeringssystemen en het beheer van de hulpmiddelen geïnspireerd door de wet van de liefde en de rest van de spirituele wetten. Als gevolg daarvan zijn er bij hen geen uitingen van individuele en collectieve haat noch egoïsme, geen enkele vorm van geweld en zijn er evenmin vormen van misbruik van mensen door anderen. Er bestaan dus geen oorlogen, terrorisme, criminaliteit, moorden, prostitutie, ontvoeringen, dictaturen, militarisme noch slavenarbeid omdat ze elkaar allemaal als broeders beschouwen.

Het lijkt wel een droombeeld. Hoe hebben ze dat bereikt?

Omdat ze tot de conclusie zijn gekomen dat het egoïsme alleen maar tot vernietiging en lijden leidt en dat liefhebben de enige manier is om echt gelukkig te zijn. Derhalve hebben zij al hun energie gericht op de ontwikkeling van de liefde en de progressieve verwijdering van het egoïsme uit hun hart en als gevolg daarvan hebben ze hun werelden in harmonieuze woonplaatsen veranderd. Nu moeten jullie niet denken dat het een pad van rozegeur en maneschijn was om dit te bereiken, want zij moesten ook een moeilijk evolutieproces doormaken. Zij moesten de gevolgen van hun egoïstische houding ervaren en dezelfde wederwaardigheden als die van jullie doorstaan. Het verschil tussen de ene en de andere wereld is de snelheid waarmee zij begrepen hebben dat de weg van het egoïsme en de afwezigheid van de liefde nergens heen voert.

Wat kun je me vertellen over hun regering en over hun politieke- en economische structuur?

Normaal gesproken heeft elke planeet een gemeenschappelijke planetaire regering. Er bestaan geen verdelingen in landen of naties met onafhankelijke regeringen, hoewel elke regio zijn eigen historische bijzonderheden behoudt en zijn er autonome regeringen die geïntegreerd zijn in de structuur van de planetaire regering. De staat controleert en beheert de productiemiddelen in overeenstemming met de behoeften van de bewoners van de planeet, met het doel het gemeenschappelijke welzijn te bereiken. Er bestaan ook geen privé bedrijven, omdat er geen speciale belangen aanwezig zijn die enkelen bevoordelen ten koste van de rest. Er bestaat dus geen noodzaak de overmatige consumptie van producten te promoten via de media, om de winsten van de bedrijven te handhaven. Hoewel er een methode is om de waarde van de inspanningen te kwantificeren, die overeenkomen met de

werktijd en die dienen om bepaalde consumptiegoederen te verkrijgen, bestaat er geen geld op zich, als iets dat een onafhankelijke waarde heeft, waardoor verrijkende activiteiten door middel van speculatieve financiële zaken, zoals het bankwezen, de beurs etc., wegvallen. Als gevolg daarvan is de economie uiterst stabiel, daar er geen inflatie, devaluatie en valuta waardering, verhogingen en dalingen van de rente bestaan, eenvoudigweg omdat het concept 'rente' niet bestaat. Indien de kosten van sommige producten varieert, hangt dit uitsluitend af van de beschikbaarheid van de hulpbronnen om ze te produceren. Omdat het bedrijven zijn met een vooruitziende blik, zijn ze erin geslaagd zich te bevrijden van de afhankelijkheid van bepaalde grondstoffen en uitputtende energiebronnen. Ze zijn heel voorzichtig met het milieu en hebben geleidelijk vervangbare, niet vervuilende energiebronnen aangenomen. Ze veroorzaken weinig afvalstoffen die bovendien voor bijna 100% opnieuw gebruikt worden. Op sociaal niveau zijn er bepaalde minimale en vaststaande rechten waarop iedereen recht heeft alleen al door het feit dat men bestaat, zoals het recht op voedsel, huisvesting, onderwijs en werk. Er bestaat dus geen honger, dakloosheid, hypotheek, armoede, werkeloosheid noch ontscholing. Het materiële levenspeil van de bewoners is behoorlijk hoog en gelijk aan dat van de mensen in alle regio's van de planeet, daar er, door de afwezigheid van egoïsme, bij de bewoners van deze planeten geen verlangen bestaat om rijkdommen of materiële eigendommen te vergaren.

Wat voor werk doen de mensen, als ze tenminste werken?

Doorgaans werken ze in onderwijs en wetenschappelijk- en technologisch onderzoek voor het gemeenschappelijk welzijn, om het levensniveau van alle bewoners maximaal te verbeteren en de individuele- en collectieve spirituele evolutie te bevorderen. Het zwaarste werk van de primaire en secundaire sector, met name de landbouw en de industrie, is volledig geautomatiseerd en in dit geval bestaat het werk van de professionelen uit de supervisie van de productieprocessen. De werkdagen zijn er veel korter dan op jullie planeet, maar wel veel productiever omdat niemand onprettig werk doet of dat niet overeenkomt met zijn roeping. Tegelijkertijd is er niemand die niets doet of die leeft van het werk van anderen, omdat iedereen ervan geniet met hun werk een bijdrage te leveren aan het algemeen welzijn. Bepaalde aardse beroepen die gericht zijn op de handel, zoals verkopers en publicisten, bestaan daar niet, omdat de eigen aard van de samenleving de noodzaak vermijdt om producten te promoten. Men produceert wat nodig is en iedereen neemt daarvan wat hem toekomt, zonder dat het nodig is druk uit te oefenen om méér of minder te consumeren. Er bestaat dus geen mode en de consumptiegewoonten worden niet willekeurig gemoderniseerd, maar alleen wanneer men erin geslaagd is betere producten te maken, die eraan bijdragen de gezondheid en het innerlijke- en uiterlijke welzijn van de bewoners te verbeteren. Als eenmaal de overbodige activiteiten

geëlimineerd zijn, maken de samenlevingen, zowel technologisch als spiritueel, sneller vorderingen, omdat men vermijdt mensen tot slaven te maken van egoïstische of destructieve activiteiten.

Wat je beschrijft lijkt op het communistische- of socialistische economische systeem van een aantal landen op de Aarde.

In sommige opzichten wel.

Welnu, dit systeem is op de Aarde ronduit mislukt.

Houd er rekening mee, dat in de landen op de Aarde waar men het socialisme invoerde, dit met geweld opgelegd werd en nooit een spirituele- maar slechts een materialistische kant had. Ondanks de schijnbare collectiviteit, bevorderde het individuele egoïsme, wat de basis is van ongelijkheid, in werkelijkheid het ontstaan van een dominerende klasse, die aan de anderen zijn oordeel oplegde. Een echt en functionerend socialisme moet zich niet alleen materieel, maar ook spiritueel ontwikkelen en moet op grond van innerlijke overtuiging geaccepteerd worden en nooit door het gebruik van geweld worden afgedwongen, zoals dat gebeurd is in jullie wereld. Dat wil zeggen dat het innerlijke egoïsme van elke bewoner geëlimineerd moet worden en vervangen door liefde en dan zullen de materiële veranderingen zich op collectief niveau spontaan voordoen, als logische consequentie van de innerlijke verandering. In tegenstelling tot het egoïstische, materialistische en atheïstische socialisme van de Aarde, leven deze werelden in wat je zou kunnen noemen een "spiritueel socialisme".

En wat voor regeringssysteem hebben ze daar, oftewel gaat het om democratieën, republieken of monarchieën?

In geen van deze namen komt de juiste term voor. Het is een regering van de meest geëvolueerden. Degene die in termen van wijsheid en liefde het verst gevorderd is, draagt de grootste verantwoordelijkheid.

Is er op de Aarde een regering die er op lijkt?

De indiaanse stammen met hun raad-van-ouden lijkt er nog het meest op.

En hoe worden de bestuurders gekozen?

Wel, dat is op elke planeet anders. Normaal gesproken zijn er verschillende bestuurscolleges die door vertegenwoordigers uit verschillende gebieden gevormd worden en binnen zo'n college kiezen de leden de coördinator die, en dat verschilt per planeet, roterend of op langere termijn benoemd kan worden.

En hoe word je lid van deze bestuurscolleges?

Door de capaciteit die bepaalde mensen tijdens hun jeugd tonen, wordt hun opleiding gericht op leidinggevende taken en, terwijl zij hun capaciteit

ontwikkelen, vervullen zij taken met een grotere verantwoordelijkheid in overeenstemming met de behoefte aan bepaalde leidinggevende functies.

Het lijkt me niet een erg democratisch systeem, maar eerder een zeer hiërarchische vorm van regering. Ik denk niet dat dit een keus van het volk is, maar eerder dat degenen met een hoge functie hun opvolgers kiezen.

De mensen van deze werelden gaan akkoord met deze regeringsvorm, omdat ze immers weten dat de regering in handen is van de wijste en meest liefdevolle mensen. Degenen die regeren hebben niet de intentie te overheersen, te onderdrukken of misbruik te maken van hun macht zoals dat in jullie wereld voorkomt, in tegendeel zelfs. Zij zien hun taak als een gelegenheid om hun broeders te helpen bij hun vooruitgang waarbij zij tot het uiterste gebruik maken van hun capaciteiten. Evenmin verlangen zij er in geen enkel opzicht naar, eindeloos aan de macht te blijven om rijkdommen te vergaren en van privileges te genieten, omdat zij noch die intentie hebben, noch het bekleden van deze functies geen enkel privilege biedt ten opzichte van de andere bewoners. Bovendien worden veel besluiten die alle burgers beïnvloeden, genomen via een referendum.

Het lijkt mij dat we te maken hebben met oligarchieën, waar slechts een select aantal de mogelijkheid heeft om te regeren.

Aan de regeringstaken van deze werelden kan inderdaad niet iedereen deelnemen. Maar in tegenstelling tot de Aarde, waar de machtselites gevormd worden uit leden van de economisch rijkste en machtigste families, dat normaal gesproken personen zijn met een laag spiritueel niveau en buitengewoon egoïstisch en belust zijn op macht en rijkdom, gebeurt in deze werelden juist het tegengestelde. De leiding wordt juist in de handen gelegd van de minst egoïstische mensen, aan degenen die over een vergevorderd niveau van liefde voor de medemens beschikken, aan de nederigste en wijste.

Ik vind het nog steeds een heel hiërarchisch regeringssysteem, waar dezelfde mensen te lang blijven regeren.

Dat je dit zo ziet is heel normaal, omdat in jullie wereld jullie er aan gewend zijn dat de mensen die een bepaalde tijd aan de macht zijn corrupt eindigen (als ze aanvankelijk al niet corrupt waren) en de macht gebruiken in bepaalde machtige groepen of om er zelf beter van te worden, ten koste van de rest. Maar in deze werelden gebeurt dat niet.

Het is me nog niet helemaal duidelijk.

Welnu, ik zal je een voorbeeld geven uit je eigen wereld, zodat je het begrijpt. Om in jullie wereld arts te worden, heb je een jarenlange academische opleiding, een minimale ervaring, een demonstratie van professionaliteit

nodig en een belofte dat men zich zal houden aan een heel strikte ethische code. Het zou een verspilling zijn om na deze voorbereiding zo iemand elke vier jaar te ontslaan. Stel je voor dat je blindedarmontsteking hebt en dat je geopereerd moet worden. Zou je willen dat de chirurg iemand was zoals ik die beschreven heb, of zou je toevallig de voorkeur geven aan iemand die men uit verscheidene personen kiest, maar die niet opgeleid is tot chirurg? Dit laatste gebeurt in jullie wereld, jullie laten elke willekeurige gewetenloze persoon toe tot een regeringsfunctie. In deze werelden eist men van de bestuurders hetzelfde als jullie van een arts eisen, dat zij goed zijn voorbereid, dat zij een bepaald niveau van liefde bezitten en dat zij dat met feiten bewijzen.

Vind je dan niet dat de democratie een geavanceerde regeringsvorm is?

Misschien heb ik me verkeerd uitgedrukt. Dat de mensen capaciteit hebben om hun regering te kiezen en niet door bepaalde mensen wordt opgelegd, is spiritueel gezien voortuitstrevend. Feitelijk zijn de regeringen die ik beschrijf, vrijwillig door de burgers van deze werelden gekozen en alle belangrijke veranderingen die men introduceert, behoeft de instemming en de acceptatie van de bewoners. Het feit dat er periodieke verkiezingen zijn om bepaalde vertegenwoordigers te kiezen, betekent soms niet dat we te maken hebben met een vrije democratische verkiezing, als de kandidaten al van tevoren geselecteerd zijn uit een groep mensen die 'gemakkelijk-in-de-omgang' zijn voor degenen die achter de schermen de macht bezitten en als de propaganda gericht is op het bevoordelen van bepaalde politieke opties ten koste van andere. Wat zouden jullie denken van verkiezingen met Stalin en Hitler als kandidaten?

Het zou misschien beter zijn je stem niet uit te brengen, of blanco te stemmen.

In ieder geval is momenteel het systeem van periodieke verkiezingen in jullie wereld de meest vooruitstrevende vorm om een regering te kiezen, want met het corruptieniveau in de politieke klasse is het niet verstandig dezelfde personen gedurende langere tijd aan de macht te laten.

Wacht even. Je hebt iets gezegd over degenen die achter de schermen de macht bezitten, wat wil je daarmee zeggen?

Jullie moeten er rekening mee houden, dat degenen die de politieke functies bekleden, soms niet de echte bestuurders zijn, maar eenvoudigweg marionetten en dat de ogenschijnlijke democratieën met periodieke verkiezingen en conflicterende politieke partijen een dekmantel zijn van een dictatuur van een elite die geen ander doel heeft dan de onwetendheid van de mensen in stand te houden, om hen te kunnen blijven misbruiken.

Hoe staat het daar met onderwijs?

Globaal gesproken onderwijst men de geest, het verstand en het lichaam tot het uiterste van zijn vermogen en is gericht op de roeping van de leerling. In deze werelden zijn de buitenzintuiglijke waarnemingen erg ontwikkeld. Daardoor kennen de leraren hun leerlingen veel beter en maakt het hen mogelijk hun vermogens, hun roeping en hun belangstelling te (her)kennen. Naast de intellectuele vorming brengt men individuele, potentiële vermogens tot ontwikkeling, vermogens die jullie niet eens zouden toestaan, die het mogelijk maakt hun eigen verbinding met de hogere spiritualiteit te ontwikkelen, zoals de helderziendheid, de telepathie en de psychokinese.

Wat voor religies hebben ze?

Er bestaan geen godsdiensten, tenminste, als je daar een organisatie met priesters en dogma's onder verstaat, waarbij je je op de één of andere manier moet aansluiten, in bepaalde dogma's moet geloven en aan bepaalde normen moet houden.

Zoals ik al gezegd heb, bestaat er een heel duidelijk bewustzijn van de spirituele werkelijkheid, van de oorsprong en de bestemming van ieder wezen, van de wetten die het Universum besturen en dat wordt weerspiegeld in elke activiteit die zich op de planeet ontwikkelt, in het onderwijs, in de economie, in de politiek, etc.

2^e Wet: Wet van de Vrije Wil.

- ⤴ De geest bezit de vrijheid om zijn bestemming te kiezen, om wel of niet evolueren.
- ⤴ De geest maakt vorderingen wanneer hij zich uit eigen vrije beslissing harmoniseert met de wet van de liefde, omdat hij het met deze wet eens is en begrijpt en in overeenstemming ermee handelt.
- ⤴ Spirituele vooruitgang vindt alleen plaats wanneer deze uit vrije wil gekozen en verinnerlijkt wordt en door de eigen inspanning van de geest, zonder enige vorm van dwang of oplegging.
- ⤴ Er bestaat alleen evolutie met vrijheid.

In veel van je uiteenzettingen praat je over de vrije wil als iets belangrijks dat je moet respecteren.

Ja, dat is zo.

Maar wat is eigenlijk die vrije wil?

Dat is het vermogen van de geest om zelf te besluiten wat hij wil doen.

En waarom is het zo belangrijk die vrije wil te respecteren?

Omdat dit een fundamentele spirituele wet is, waarop de progressieve evolutie van de geest berust.

En waaruit bestaat de wet van de vrije wil?

Het is een spirituele wet die zegt dat de geest de vrijheid bezit om zelf zijn eigen bestemming te kiezen.

En waarom zeg je dat de progressieve evolutie van de geest berust op de vrije wil?

Omdat de spirituele progressie alleen bestaat wanneer deze uit vrije wil gekozen en verinnerlijkt wordt, dat wil zeggen, uit een vrije keuze van de geest, zonder enige vorm van dwang of oplegging.

Waarom is dat zo?

Als deze progressie gedwongen zou zijn en de dwang of verplichting weg zou vallen, dan zou de geest weer worden zoals hij eigenlijk is en niet zoals de omstandigheden hem gedwongen hadden te zijn.

Als het een spirituele wet is, waarom wordt deze wet dan niet nagekomen op de aarde?

Men komt deze wet wel na, omdat de spirituele wetten geschreven staan in het wezen van elke geest. Er is een kracht die de geest aanzet om altijd het geluk te zoeken en door deze zoektocht evolueert de geest. Net zoals het onmogelijk is om gelukkig te zijn zonder liefde, zo is er geen geest die echt spiritueel gelukkig kan zijn zonder vrijheid, omdat deze vrijheid in zijn wezen gegrift staat. Als God gewild had dat de geesten niet vrij waren, dan zou Hij in hun natuur geprogrammeerd hebben gelukkig te zijn als slaven. Maar precies het tegengestelde doet zich voor, dat wil zeggen, dat de geest zich ongelukkig voelt als slaaf in welke vorm die slavernij zich ook voordoet; we zullen dus moeten concluderen dat de geest gecreëerd is om vrij te zijn en dat is op de Aarde net zo als in de rest van het Universum.

Ja, maar in feite is het zo, dat de meeste mensen van onze planeet niet vrij handelen, maar òf ze leggen deze handelingen aan zichzelf op, òf ze

worden verplicht heel veel dingen te doen die ze niet willen.

Inderdaad, zo gaat dat in jullie wereld. Ze maken constant inbreuk op deze wet als gevolg van het beperkte evolutieniveau van de meeste bewoners, die nog steeds die wet niet kennen of niet willen respecteren, omdat ze het egoïsme zouden moeten opgeven om de vrije wil te respecteren. Vandaar dat één van de doelstellingen van de spirituele leertijd is: leren om de vrije wil van anderen te respecteren, maar ook eisen dat anderen jouw eigen vrije wil eerbiedigen.

Wil je zeggen, dat in andere, verder ontwikkelde werelden de wet van de vrije wil gerespecteerd en erkend wordt door de bewoners?

Ja, zo is het, omdat het een universele spirituele wet is. Hun werelden zijn veel gelukkiger dan die van jullie, juist omdat ze veel nadruk leggen op het respecteren van de vrije wil, evenals de rest van de spirituele wetten.

Nou, ze zouden kunnen komen om ons het geheim van hun geluk te leren....

Juist omdat de gevorderde geesten de wet van de vrije wil kennen, respecteren en er zich aan houden, zijn ze erg voorzichtig om die wet niet te overtreden, vooral in alles wat betrekking heeft op de bemoeienis met de werelden die bewoond worden door minder gevorderde geesten. Hoewel er geen intentie bestaat die bewoners te benadelen, kan een overmaat aan bemoeienis afhankelijkheid creëren van de geesten of beschavingen die minder gevorderd zijn ten opzichte van de gevorderden, en dat zou een evolutiestilstand teweeg brengen in de ontvangende planeet. Daarom is de gegeven hulp, zowel van het spirituele vlak als van de fysieke spiritueel gevorderde werelden aan de minder gevorderde werelden, altijd heel subtiel en nooit tegen de wil in van het wezen of wezens die dit nodig hebben, omdat dan dwang zou worden uitgeoefend op hun vrije wil. Het is ondergeschikt aan de wens van elk wezen door middel van zijn vrije wil kenbaar te maken om te evolueren en hulp te krijgen.

Het is me niet helemaal duidelijk wat het probleem is. Kan je me een voorbeeld geven zodat ik het beter begrijp?

Oké! Stel je voor dat een bewoner van een gevorderde wereld naar de Aarde komt en dat jullie, zijn verdere evolutie erkennend, besluiten hem de planeet te laten besturen om zo alle problemen op te lossen. Op grond van zijn kennis van de spirituele wetten en in overeenstemming met de praktijk op zijn planeet van herkomst, waar het respect voor andere lagere wezens van de evolutie hen ertoe gebracht heeft een vegetarisch dieet te volgen en geen enkel dier pijn te doen, besluit hij wetten uit te vaardigen ter bescherming van de dieren, die onder andere de jacht, het stierenvechten en de vleesconsumptie verbieden. Zou de mensheid van de Aarde bereid zijn van dergelijke zaken afstand te doen?

Ja, dat weet ik niet. Ik neem aan dat er mensen vóór en mensen tégen deze wetten zouden zijn.

In de huidige staat van de mensheid, en dan ben ik genereus, zou méér dan 80% tegen deze maatregelen zijn. Overal op de planeet zouden er zich met enorm veel geweld gepaard gaande protesten en rellen voordoen om de uitvoering van deze nieuwe wet te verhinderen. Wat zou de politieke leider onder druk van zo'n dilemma moeten doen? Zijn eigen overtuigingen opgeven om het volk te behagen, of omgekeerd, de wetten opleggen ondanks de tegenstand van de meerderheid van de mensen? Als hij voor de eerste optie kiest, maakt hij inbreuk op zijn eigen vrije wil. omdat hij dingen moet doen die tegen zijn eigen wil ingaan. Kiest hij voor de tweede optie, dan zou hij inbreuk maken op de vrije wil van de bevolking, omdat hij een wet oplegt die ingaat tegen hun wil.

Dan gaat het hier om een dilemma zonder een mogelijke oplossing.

Die is er wel. En dat is wat we nu hebben. Namelijk, dat er geen geëvolueerde mensen zijn die jullie wereld besturen. Dat verder gevorderde wezens geen materiële regeringsfuncties op zich nemen in werelden zoals die van jullie, komt eenvoudigweg door het feit dat de meerderheid van jullie niet wil dat zij het gezag voeren noch willen jullie de veranderingen accepteren die zij voorstellen. Zij willen evenmin hun wil opleggen aan jullie, omdat zij weten dat verplichten tot niets leidt. Er zijn in de geschiedenis van jullie planeet talrijke gevallen geweest waar min of meer eerlijke mensen erin slaagden hoge functies met veel macht te bekleden en de zaken ten goede probeerden te veranderen. En wat gebeurde er? Welnu, hun tijd was van korte duur. Mensen uit hun omgeving verwijderden hen. Daarom adviseren de hoogstaande geesten alleen en geven zij het goede voorbeeld zonder iets op te leggen, iedereen kiest daarna zelf wat het beste bij hem past.

Wat zouden de praktische resultaten zijn van het toepassen van de wet van de vrije wil op de Aarde als wij zouden besluiten, net zoals dat gebeurt op andere verder gevorderde werelden, deze wet na te komen?

Elke vorm van dwang, slavernij, onderdrukking, manipulatie en schade die sommige mensen anderen aanrichten zou verdwijnen. Een gevorderd wezen zou nooit het recht op leven van andere wezens schenden. Dus zouden de oorlogen, de doodstraf, de moord en de abortus verdwijnen, omdat met deze praktijken het recht op leven van andere wezens wordt geschonden.

Elke vorm van mishandeling of seksueel misbruik van kinderen of volwassenen zou verdwijnen. Dus verdwijnen pedofilie, verkrachtingen, prostitutie en alle andere vormen van seksuele praktijken waarin geweld wordt gebruikt of op de wil van andere mensen dwang wordt uitgeoefend, bovenal wanneer het de zwakkere en weerloze wezens betreft.

Elk willekeurig voorschrift dat de vrije meningsuiting en het uiten van

gevoelens aan banden legt, zal verdwijnen. De censuur, manipulatie, onderdrukking en ontvoering zullen niet bestaan.

Elke willekeurige religie, filosofie of egoïstische doctrine die de onderdrukking, agressie, controle en/of het geweld tegen andere menselijke wezens rechtvaardigen vanwege raciale, religieuze, culturele, economische, politieke of andere soort verschillen, zullen verdwijnen. Dus het racisme, totalitarisme, fascisme, religieuze fanatisme, militarisme, imperialisme of kapitalisme zullen verdwijnen, want dat zijn ideologieën die het welzijn van enkelen berusten op het lijden van andere menselijke wezens. Elke willekeurige vorm van slavernij, of deze nu materieel of mentaal is, die men het spirituele wezen probeert op te leggen, zal mislukken, omdat de geest zich innerlijk zal verzetten tegen degenen die een slaaf van hem wil maken, en vroeg of laat zal hij uit alle krachten de strijd aangaan om zich te bevrijden. Dat is de reden dat elke religieuze doctrine, ideologie, politiek of economisch systeem dat de wet van de vrije wil van de geest niet respecteert, onstabiel en van voorbijgaande aard zal zijn, terwijl diegenen die op de spirituele wetten berusten, stabiel en duurzaam zullen zijn. Elke vorm van slavernij, fysieke of psychische mishandeling, binnen of buiten de familiesfeer, zullen verdwijnen; de ouders zullen zich niet laten gelden tegenover hun kinderen en de kinderen zullen niet rebelleren tegen hun ouders, de man zal zich niet keren tegen zijn vrouw en de vrouw niet tegen haar man, de bazen zullen niet ingaan tegen de belangen van hun werknemers en de sterken zullen de zwakken niet uitbuiten. Elke praktijk, liefhebberij of vermaak die gebaseerd is op het teweeg brengen van lijden en vernietiging van andere wezens (vooral van wezens die evolutionair dichtbij ons staan, zoals de zoogdieren) die niet voortvloeien uit strikte overlevingsmotieven, zoals de jacht, het stierenvechten, het vissen en de veeteelt in de ontwikkelde landen zullen ook verdwijnen.

Maar om een wet te kunnen naleven, moet men die kennen, nietwaar? Hoe kan je iets aan de mensen onderwijzen die geen interesse hebben in leren, zonder hen daartoe op de één of andere manier te dwingen? Zou dat niet zó moeten zoals dat met een opstandig kind gedaan wordt dat niet naar school wil, die je op de één of andere manier dwingt zodat hij gaat en leert?

Zoals ik al gezegd heb, als we zeggen dat het naleven van de wet van de vrije wil het respecteren is van de wil van de geest om vrij besluiten te nemen, hoe spiritueel hij ook is, dan verbiedt de aard van de wet ook dat we die aan anderen opleggen, want als we dat doen, zouden we op diezelfde wet inbreuk maken. Met andere woorden, het doel heiligt niet de middelen en nog minder als we met de middelen verzuimen in het doel dat we nastreven. Verplichten is niet de manier en, zoals ik al gezegd heb, wat je door opleggen of dwingen verkrijgt, je dit weer verliest als de beperkte macht verdwijnt. De geest zou weer zijn wie hij in werkelijkheid is en niet zoals de

omstandigheden hem dwongen te zijn. Juist daarvoor zijn de reïncarnatie en het vergeten van eerdere levens bedoeld, opdat de geest de vrije wil experimenteert en zich door eigen verdienste ontwikkelt, zonder enige vorm van dwang. We hebben daar al eerder uitgebreid over gesproken, over het feit dat het de geest zélf is die vrij kiest of hij wel of niet vooruit wil gaan en over het soort beproevingen die hij het hoofd wil bieden om vorderingen te boeken. En met betrekking tot het voorbeeld dat je aanhaalt van het kind en de school, de spiritueel meest geavanceerde, educatieve stromingen, die ook jullie wereld bereikt hebben, proberen geen dwang uit te oefenen op het kind, maar trachten zijn eigen talenten te stimuleren door het leerproces aantrekkelijk en niet saai te maken, welke de beste manier is om het kind te laten leren, niet door dwang maar door toewijding.

Wat is dan de juiste manier om de mensen met de spirituele wetten kennis te laten maken?

De enige manier is het met voorbeelden te laten zien, en dat is wat de gevorderde geesten hebben gedaan die op de Aarde incarneerden. Ik heb het hier dan over Jezus, Boeddha, Krishna, Zoroastro, Antulis en andere avatars of geavanceerde wezens, die op de Aarde incarneerden om de wet van de liefde, van de vrije wil en de andere spirituele wetten te onderwijzen. Zij maakten van hun leven een voorbeeld van persoonlijke toepassing en van het leven in harmonie met de spirituele wetten, zonder iemand te verplichten hetzelfde te doen.

Nou, de wet van de vrije wil is de zogenaamde volgelingen van Jezus niet duidelijk geweest, daar ze tenslotte de mensen hun geloof met geweld, dwang en angst hebben opgelegd. Ik verwijs hier naar de Katholieke Kerk die dat deed door middel van de Inquisitie en de Kruistochten.

Het zijn dus de volgelingen die niet de waarde van de boodschap kennen die zij beweren uit te dragen. Maar dat is niet de schuld van Jezus of van de avatars, maar van het egoïsme en het gebrek aan evolutie dat in jullie wereld heerst, die bepaalde mensen ertoe heeft geleid zich een aantal waarheidsgetrouwe opvattingen toe te eigenen en verdraaid hebben om andere mensen te controleren en te manipuleren. De religies of geloofsovertuigingen die angst inboezemen of verplichtingen opleggen, zullen er niet voor zorgen dat de geest evolueert, noch kan men ze beschouwen als waarheidsgetrouw, noch in harmonie met God en de hogere spiritualiteit, daar niemand die de wet van de vrije wil geweld aandoet zich kan beschouwen als tussenpersoon van God of als iemand die Gods plannen uitvoert en zullen na verloop van tijd onvermijdelijk van de Aarde verdwijnen. Maar laten we een andere keer dit thema expliciet bespreken, want het is behoorlijk belangrijk.

Ja, maar ondanks deze tussenkomst zie ik dat de dingen op de wereld er niet veel beter op geworden zijn.

Een beetje toch wel. Vroeger werden de mensen als vee gefokt om opgegeten te worden en dit zou jullie nu als iets weerzinwekkend voorkomen. Het kannibalisme is op de Aarde praktisch uitgestorven. Nog geen 200 jaar geleden was slavernij legaal en overal in de wereld bestond slavenhandel. Hoewel er momenteel andere vormen van slavernij bestaan, wordt op zijn minst de formele slavernij vervolgd en bestraft door de wetten van alle landen en wordt zodoende illegaal uitgevoerd. De godsdienstvervolgingen, hoewel deze nog in sommige delen van de wereld bestaan, zijn in sterkte en wreedheid afgenomen en er bestaat in veel landen een wetgeving die het recht op godsdienstvrijheid beschermt die ondenkbaar was in Europa vóór de Protestantse Reformatie. De doodstraf als strafvorm heeft men in veel landen afgeschaft. De redactie van en goedkeuring door een internationaal orgaan als de UNO van de tekst van de verklaring van de rechten van de mens, hoewel die rechten in de praktijk niet worden gerespecteerd, is een duidelijk voorbeeld dat er op jullie planeet geesten zijn die voldoende gevorderd zijn, om te erkennen dat er fundamentele rechten bestaan die niet geschonden behoren te worden. In die verklaring worden de rechten perfect omschreven die de realisering van de vrije wil garanderen en aan de naties het nakomen eisen van activiteiten die verhinderen dat de vrije wil van andere mensen geschonden wordt. Dit document kan dus beschouwd worden als een heel doeltreffende ontwikkeling van de wet van de vrije wil. In de tien geboden komen we ook enkele penseelstreken tegen die respect voor de vrije wil uitdrukken, zoals de geboden: "gij zult niet doden" en "gij zult niet stelen". Hoewel er nog veel te doen is, zijn dit allemaal vorderingen vergeleken met de situatie in lang vervlogen tijden.

3e Wet: Wet van de Spirituele Rechtvaardigheid, of Wet van Spirituele Actie en Reactie (oorzaak-gevolg).

- ✧ Wat je een ander aandoet, doe je ook jezelf aan.
- ✧ Men maakt spirituele vorderingen wanneer de geest zich bewust wordt van zijn fouten (daden gericht tegen de andere wezens van de schepping) en die herstelt.

Er zijn veel mensen die hun atheïsme beargumenteren met de stelregel: “als er werkelijk een God bestond, zou Hij niet toelaten dat deze onrechtvaardigheden in de wereld gebeuren.” Wat denk je daarvan?

Dat het hier een opinie betreft die berust op een onvolledige kennis van de spirituele realiteit, die leidt tot een interpretatie van bepaalde dramatische gebeurtenissen op de Aarde als deel van een onrechtvaardigheid, omdat men gelooft dat het leven van het wezen begint bij de geboorte van het fysieke lichaam. Wanneer we van mening zouden zijn dat het leven van de mens begint bij de geboorte, zouden we tot de onvermijdelijke conclusie komen, dat de wereld onrechtvaardig is en dat, als er een schepper bestaat, we te maken hebben met een net zo onrechtvaardige schepper, daar het er op lijkt dat hij vanaf het begin een aantal schepselen bevoordeelt ten koste van anderen. Zijn er soms geen wezens die vanaf hun geboorte al op de wereld komen met als perspectief een leven vol ellende, ófwel omdat ze ter wereld komen met aangeboren ziektes, óf in buitengewoon armoedige omstandigheden, óf in gezinnen waar ze niet welkom zijn, terwijl anderen door de voorzienigheid bevoorrecht schijnen te zijn, omdat ze slimmer, mooier, liefdevoller, geliefder of gezonder zijn?

Maar wanneer we bedenken dat dit leven niet meer is dan een korte episode van het leven van ieder wezen en dat deze episode het rechtvaardige vervolg en gevolg is van een serie voorafgaande episodes, waarvan de inhoud perfect aansluit bij de omstandigheden die de geest aantreft in het huidige leven, dan zullen we beginnen te begrijpen wat ons voorheen onbegrijpelijk en dus onrechtvaardig leek.

Absoluut alle geesten starten op hetzelfde punt. Alle spirituele wezens zijn gelijk geschapen, als onwetende en onbewuste spirituele levensbeginsels, maar met het vermogen constant en onbegrensd te evolueren, totdat het hoogste niveau van liefde en wijsheid bereikt worden, via de ervaring van ontelbare incarnaties tezamen. De enige verschillen tussen hen hebben betrekking op het moment waarop zij geschapen werden, dat wil zeggen, op de leeftijd van de geest, daar het creatieproces van spiritueel leven nooit eindigt. Terwijl sommige geesten dit evolutieproces miljarden jaren geleden begonnen, nog voordat jullie melkwegstelsel nauwelijks een nevelvlek was, en ontelbare incarnaties in de fysieke wereld achter de rug hebben, beginnen andere geesten hun evolutieproces nog maar net, dat wil zeggen, dat zij nog jeugdige geesten zijn. Afhankelijk van hun daden en beslissingen, zal hun evolutieproces recht of kronkelig, lang of kort zijn. Hebben jullie nooit gemerkt dat er mensen zijn die vanaf de vroege kinderjaren een grote rijpheid vertonen die niet past bij hun leeftijd, die gepaard gaat met een grote mate van liefde en begrip, terwijl andere, volwassen of lichamelijk oude mensen nog steeds onvolwassen zijn in hun gedrag, zelfs zozeer dat zij veel jonger lijken dan zij er uitzien?

De verschillen die jullie zien tussen de ene geest en andere met betrekking tot hun spirituele, blijkbaar aangeboren vermogen, zijn het gevolg van de hogere of lagere leeftijd van de geest en van het gebruik dat zij maakten van de incarnaties voor hun spirituele progressie. De verschillen die jullie waarnemen in de omstandigheden van hun leven, die het gevolg lijken van het noodlot, horen daarom tot de consequenties of beslissingen die diezelfde geesten genomen hebben in eerdere levens en in de levensperiodes waarin zij niet geïncarneerd waren.

En op welke manier hebben de daden van het huidige leven te maken met de ervaren daden uit het verleden?

Er bestaat een universele wet, die we de Wet van de Spirituele Rechtvaardigheid, de Wet van Oorzaak-Gevolg of de Wet van Spirituele Actie en Reactie zouden kunnen noemen, die min of meer zegt, dat de geest precies datgene ontvangt wat hij geeft. Dat komt dus in feite neer op: wat we voor anderen doen, doen we in werkelijkheid voor onszelf. De consequentie daarvan is, dat elke geest het hoofd moet bieden aan de omstandigheden die hij zelf heeft gecreëerd en wel zodanig, dat veel van de ongunstige omstandigheden waarmee de geest in een leven geconfronteerd wordt, de consequentie of het gevolg zijn van een oorzaak die hij zélf creëerde in een voorafgaande incarnatie.

Waarom is dat een universele wet?

Omdat de geest niet gelukkig kan zijn, noch in zijn spirituele evolutie vooruitgang kan boeken, zonder dat hij die omstandigheden, die daden die hij uitvoerde en die ingingen tegen universele wetten en tegen de andere wezens van de schepping, onder ogen ziet en oplost.

Wanneer de geest door de wet van de vrije wil vrij is om de weg te kiezen die hij gaan wil en beslissingen te nemen die hij wenselijk acht, dan moet hij door de wet van de spirituele rechtvaardigheid weten, dat iedere daad die hij stelt, zijn gevolgen heeft en dat die daden hem uiteindelijk, vroeg of laat, zullen beïnvloeden. Anders gezegd: "Het zaaien is vrij, de oogst is verplicht." Dat wil zeggen, dat wanneer ons als 'gever' iets correct leek, het ons ook rechtvaardig moet lijken als 'ontvangers' en vice versa en wanneer we het niet fijn vinden om hetzelfde te ontvangen, dan is er in dat wat we deden iets dat niet helemaal goed was, want wat niet goed is voor óns, is evenmin goed voor de anderen. Hebben jullie gehoord dat veel grote profeten, inclusief Jezus, zeiden: "Wat gij niet wilt dat U geschiedt, doe dat ook een ander niet." en "Behandel anderen net zoals je wilt dat ze jou behandelen?" Als je de wet van actie-reactie kent, zou je aan deze grondbeginselen iets moeten toevoegen: "Doe een ander niet aan, wat je niet wil dat anderen jou aandoen, omdat je dat uiteindelijk jezelf aandoet." en "Doe anderen aan wat je door hen wil worden aangedaan, omdat je dat uiteindelijk jezelf aandoet." Dit

grondbeginsel: "Wat je anderen aandoet, doe je jezelf aan.", bevat het principe van spirituele rechtvaardigheid.

Waarom noem je dit de Wet van Spirituele Actie-Reactie?

Omdat deze op een bepaalde manier lijkt op de Derde Wet van Newton, of de Wet van actie-reactie van de Klassieke Fysica. Voor degene die deze wet niet kennen, zegt deze wet zoiets als dat wanneer een lichaam een kracht uitoefent op een ander lichaam, het tegelijkertijd een even grote kracht ontvangt. Dat wil zeggen, dat als twee astronauten zich hand-in-hand in de ruimte bevinden en één van de twee probeert de ander weg te duwen, hij zélf met dezelfde kracht in tegenovergestelde richting wordt weggeduwd. De effecten van de wet van actie-reactie kennen degenen die met een geweer of een soortgelijk wapen hebben geschoten, heel goed. We weten dat er bij het afvuren van het geweer een kracht op de kogel wordt uitgeoefend die de kogel met grote snelheid naar buiten drijft. Maar op hetzelfde moment oefent de kogel op het geweer dezelfde kracht uit, maar in tegengestelde richting. Deze kracht kent men -als gevolg van het bestaan van de wet actie-reactie- in het wapenjargon als terugslag of terugstoot en die is zó groot dat, als men niet getraind is, deze schouderblessures teweeg kan brengen.

Op spiritueel niveau zegt de spirituele wet van actie-reactie ons, analoog aan de fysische wet van actie-reactie, dat we elke uitgevoerde daad tegen anderen in dezelfde mate zullen 'terugkrijgen'. En dat impliceert in de praktijk, zoals ik al gezegd heb, dat alles wat we anderen aandoen in feite onszelf aandoen.

Dit is de basis van de spirituele rechtvaardigheid: dat iedereen geconfronteerd wordt met zijn eigen daden en dat hij zélf moet beslissen, of hij wel of niet zijn gedrag wil veranderen na het ervaren van de gevolgen van zijn daden.

Op welke wijze beïnvloeden deze op anderen gerichte acties de spirituele evolutie?

Het gewicht van deze daden is, als ze ingaan tegen de wet van de liefde, zoiets als een ballast die de geest verhindert zich te verheffen naar hogere evolutieniveaus. Daarentegen werken de activiteiten die afgestemd zijn op de wet van de liefde als de gasvlam van een luchtballon. De vlam verhoogt door het verwarmen van de lucht het trillingsniveau van de gasmoleculen, vermindert zo de dichtheid van de lucht in de ballon, waardoor die opstijgt naar zones in de atmosfeer die minder dicht zijn. Op dezelfde manier verhogen activiteiten ten gunste van de wet van de liefde de trillingsfrequenties van de geest, waardoor die kan opstijgen naar gebieden met een hogere trillingsfrequentie, oftewel, met een hoger spiritueel niveau.

Ik merk niet dat deze wet erg vaak nageleefd wordt. Of zijn er soms geen moordenaars, criminelen en misdadigers die hele volkeren afslachten, die nooit voor de rechter gebracht worden en die vreedzaam bejaard sterven?

Het feit dat het gevolg van een bepaalde oorzaak of daad niet direct zichtbaar wordt, kan bij de geïncarneerde de indruk wekken dat er geen rechtvaardigheid bestaat, omdat hij niet ziet dat de misdadiger in dezelfde incarnatie ter verantwoording geroepen wordt voor zijn misdaden. Het is waar dat in één enkel leven veel delicten, vooral van degenen die posities bekleden met veel aardse macht, onbestraft blijven. In die gevallen komt het voor dat zij die tegen de wet van de liefde handelden door andere geesten te benadelen, in latere levens de consequenties van hun daden onder ogen zullen moeten zien. Laten we ons een bestuurder voorstellen die oorlogen veroorzaakte en bevel gaf tot het martelen en ter dood veroordelen van duizenden mensen. Dankzij zijn machtspositie werd hij nooit voor de rechter gebracht, noch veroordeeld door een werelds tribunaal. Je kunt er dan zeker van zijn, dat de rekeningen die in dat leven niet vereffend werden, in de volgende levens nog open staan en dat de wrede tiran van vroeger het ogenschijnlijk onschuldige slachtoffer van morgen kan zijn. Dát betekent de zegswijze: “Zalig zij die honger en dorst hebben, want zij zullen verzadigd worden.”, want wat de aardse rechtvaardigheid niet oplost, zal de spirituele rechtvaardigheid, zonder een spoor van twijfel, tot een oplossing brengen. Hoewel dit waar is, moeten jullie weten dat de intentie van dit systeem niet straffen, maar opvoeden is. In ieder geval blijft elke geest die kwaad deed, zichzelf iets schuldig en om vooruitgang te kunnen boeken is het ten eerste nodig dat hij zich bewust wordt van de schade die hij aanrichtte en ten tweede dat hij die schade herstelt.

In het tegengestelde geval . . . : zijn er geen mensen die veel goed deden gedurende hun leven en als beloning vals beschuldigd, gemarteld en vermoord werden?

We moeten ook de andere kant van de wet van de spirituele rechtvaardigheid zien; degenen die overeenkomstig de wet van de liefde handelden en ondankbaarheid, onbegrip, afwijzing, geweld, marteling of de dood in ruil voor hun goede daden kregen van hun tijdgenoten, kunnen er zeker van zijn dat zij daarvoor gecompenseerd zullen worden in de spirituele wereld, die de echte wereld is en die niet onderhevig is aan de arbitraire wetten van de mensen. Dat is wat de woorden van Jezus betekenen: “Zalig de armen van geest (hier wordt verwezen naar de nederige), want zij zullen de hemelen beërven. Zalig zij die wenen, want zij zullen getroost worden.”

En waarom moet er tussen actie en reactie een onderbreking zitten, dat wil zeggen, tussen de daad en de gevolgen voor degene die de daad

begaat? Zou het niet rechtvaardiger zijn als actie en reactie elkaar direct opvolgen?

De reactie wordt opgewekt op het ogenblik dat de actie wordt uitgevoerd, hoewel die niet onmiddellijk van kracht wordt. Wanneer de actie ten gunste van de spirituele wetten is, zullen we -laten we zeggen- een “spirituele bonificatie” ontvangen, en als de actie tegen de spirituele wetten ingaat zeggen we dat men een “spirituele schuld” heeft opgelopen. Het “binnenhalen van de oogst” wordt uitgesteld tot de geest de 'test-etappe' beëindigt, oftewel wanneer zijn incarnatie ophoudt, net als wanneer men een examen aflegt, dan kent men ook de behaalde cijfers niet voordat het hele examen voltooid is en evenmin verwacht men de volgende opdracht, voordat de leraar de zojuist beëindigde oefening heeft gecorrigeerd. Wanneer het een daad ten gunste van de spirituele wetten betreft, zullen we van de spirituele wereld de passende compensatie ontvangen, hoewel dat niet onmiddellijk na de daad het geval zal zijn, maar net als bij een klus-op-bestelling, men rekent af als het werk klaar is en niet terwijl ze nog bezig zijn. Deze “spirituele beloning” zal zich na de beëindiging van de incarnatie uiteindelijk 'vertalen' in een bevordering van de geest naar een hoger evolutieniveau, waar liefdevollere geesten verblijven.

In het geval van een spirituele schuld zal het herstel uitgesteld worden tot de geest vrijwillig besluit de aangerichte schade goed te maken, welke noodzakelijkerwijze impliceert dat de geest zich bewust geworden is van zijn eigen daden. Door de wet van de vrije wil kan men hem niet verplichten dat te doen. Het zal de geest zélf zijn die besluit wanneer het moment aanbreekt om deze omstandigheden onder ogen te zien. Maar als hij spiritueel wil groeien, zal hij onvermijdelijk vroeg of laat die omstandigheden het hoofd moeten bieden en de schuld die hij veroorzaakte, moeten herstellen. Zolang dit nog niet gebeurt, zal hij niet geconfronteerd worden met bepaalde beproevingen, maar het gewicht van de uitgevoerde daden die ingaan tegen de wet van de liefde, zal hem -als de incarnatie is beëindigd- gebonden houden aan de lagere niveaus van de astrale wereld, waar de geesten verblijven die in soortgelijke omstandigheden verkeren als hij en die als gevolg van het gebrek aan harmonie met de liefdeswetten, zich bezig houden met elkaar kwaad te berokkenen, waaruit voortkomt dat het leven op deze niveaus behoorlijk rampzalig en vol lijden is voor de bewoners van deze sferen.

En hoe wordt de geest zich bewust van de schade die hij anderen aanrichtte?

Op een gegeven moment wordt de geest na de desincarnatie geconfronteerd met een uitgebreide evaluatie van de moreel meest relevante gebeurtenissen van het laatste leven. Tijdens de evaluatie van dit leven, voor elke beleefde situatie ervaart de geest niet alleen wat hij op dat moment voelde, maar hij beleeft tegelijkertijd de gevoelens en emoties van de andere wezens die de

consequenties ondergingen van zijn daden. Hij ervaart dus het welbehagen of het onbehagen van hen alsof hij die zélf onderging.

Wat is precies het doel van deze evaluatie?

Dat de geest zich rekenschap geeft van de relevantie van de beslissingen die hij tijdens zijn leven nam met betrekking tot de spirituele wetten en met betrekking tot de gevolgen van zijn daden voor anderen, en of hij egoïstisch of liefdevol handelde, opdat dit bijdraagt aan zijn evolutie. Ook om ervoor te zorgen dat hij op de hoogte gebracht wordt van de taken waarmee hij geconfronteerd werd in de incarnatie die hij achter de rug heeft en die hij nog moet verrichten, omdat de beproevingen van de komende incarnaties in grote mate afhangen van zijn gedrag in eerdere incarnaties.

Het lijkt wel een soort “laatste oordeel.”

Ongeveer, ja, maar zonder de bedoeling de geest te vernederen of te straffen, maar met de intentie hem bewust te maken van zijn daden ten opzichte van de spirituele wetten en de andere wezens van de schepping.

En wie oordeelt of zijn daden wel of niet correct zijn geweest?

Hijzelf met behulp van hogere geesten.

En hoe kan de geest weten of zijn gedrag wel of niet onrechtvaardig was, als hij zich daarvan gedurende zijn fysieke leven niet bewust was?

Omdat hij hulp krijgt van de hogere geesten die een bijdrage leveren in de vorm van een spiritueel helder inzicht waarover hij door zijn eigen evolutieniveau nog niet beschikt.

Gezien hij zichzelf beoordeelt, gebeurt het niet dat hij niet helemaal onpartijdig is? Oftewel, hoe voorkom je dat de geest zichzelf niet bevooroordeeld?

Hij gaat niet partijdig te werk omdat de geest zich bevindt in deze staat van spirituele helderheid, die opgewekt werd door de hogere geesten die ik al ter sprake bracht. In die staat ziet hij de werkelijkheid zoals die is, op een volledig onpartijdige manier.

En wat gebeurt er daarna?

De geest bereidt zich voor om dat negatieve gedrag in de volgende incarnaties te verbeteren en te overwinnen en hij kiest beproevingen, rekening houdend met zijn capaciteiten, die ertoe kunnen bijdragen dat negatieve gedrag te corrigeren. Dat zal afhankelijk zijn van de weg die de geest wil kiezen. Aan de ene kant is dat herstel langzaam maar langdurig, en aan de andere kant bestaan er zwaardere beproevingen die dienen voor een snellere vooruitgang.

En dat gebeurt direct? Ik bedoel . . . in het volgende leven? Wordt de geest dan al geconfronteerd met het herstel van zijn daden uit zijn vorige leven?

Niet noodzakelijkerwijze, omdat er veel geesten zijn die geen enkel voornemen tot verbetering hebben getoond en daardoor zijn blijven steken in de laagste gebieden van de lagere, astrale wereld, zij keren dan ook naar het leven terug, zonder dat zij het voorafgaande proces van heropvoeding hebben doorlopen. En ook al is de geest zijn hervormingsproces begonnen, moet men er rekening mee houden, dat in het begin de wil om zich aan het goede te houden, zwak is en de zwaarste beproevingen nog niet aan kan. Daarom heeft de geest de mogelijkheid een aantal incarnatie-overgangsfases te (be)leven, waarin hij nog niet geconfronteerd wordt met het vereffenen van zijn schuld, maar dienen als voorbereiding, om zijn wil om te veranderen en zijn doorzettingsvermogen sterker te maken. De incarnaties waarin boete gedaan wordt in de eigenlijke zin van het woord, waarin de geest geconfronteerd zal worden met de zwaarste beproevingen, zullen komen wanneer hij genoeg voorbereid is en zijn wil om te verbeteren sterker is.

Wat voor soort beproevingen kan de “verschuldigde” geest verwachten?

In het algemeen: aan den lijve soortgelijke omstandigheden ervaren die hij in een ander leven voortbracht, om zich bewust te worden wat wel en niet in harmonie is met de spirituele wetten en eraan werken om de schade die hij aanrichtte te herstellen.

Je zult me een voorbeeld moeten geven om dit beter te begrijpen.

Oké! Stel je een geest voor die in de XVIIIe eeuw incarneert in een rijke, blanke familie die plantages bezit met slaven die de grond bewerken. Deze geest zal vast en zeker niet begrijpen, want dat is wat zijn ouders hem geleerd hebben, dat de slaven ook wezens zijn die voelen en lijden zoals hij, en dat de slavernij een daad is die ingaat tegen de wet van de liefde en tegen de wet van de vrije wil, omdat niemand het recht heeft, zich ten eigen bate de wil van een wezen toe te eigenen en dan doet het er niet toe of dat voordeel materieel of immaterieel is; dit geldt des te meer wanneer het een wezen betreft dat aan hem gelijk is. Wanneer je de geest -die nu een rijkeluiszootje is- vraagt of hij van mening is, dat het goed is slaven te hebben, zal hij zeker in zijn eer zijn aangetast, want . . . : “hoe kun je een vuile, onwetende slaaf vergelijken met een heer van zijn stand”? Zo vastgekoppeld zitten de concepten: “vuil, onwetend en slaaf” aan zijn opvattingen en overtuigingen. Wanneer hij denkt dat deze gang van zaken goed is, zal hij het er dus mee eens zijn de situatie van de andere zijde te ervaren, dat wil zeggen, in het volgende leven geboren worden als zoon of dochter van één van de slaven van zijn familie en zo aan den lijve het lijden van een slaaf ervaren. Als je de

geest vraagt, nu als slaaf in deze incarnatie, of hij de slavernij goed vindt, zou hij je dan niet zeggen dat de slavernij onmenselijk is en zich bitter beklagen over zijn lot en zeggen: "Lieve Heer, wat heb ik gedaan om dit te verdienen?" Uiteindelijk heeft hij niet meer gedaan dan oogsten wat hij gezaaid heeft. Als hij uit deze ervaring goede lering trekt en hij in de situatie verkeert om de gang van zaken te veranderen, bijvoorbeeld als hij weer de eigenaar van de plantage is, herinnert hij zich misschien wat hij innerlijk in het voorafgaande leven geleerd heeft en eraan zal werken om de slavernij af te schaffen.

Moet ik uit dit voorbeeld afleiden dat de slaven meesters geweest kunnen zijn in een ander leven en slaven gehouden hebben?

Ja en de meesters, slaven. Eenzelfde groep geesten kan deze posities beurtelings ervaren hebben in vele levens tot ze begrijpen dat de beste manier om de eigen vrijheid te respecteren, het respecteren van de vrijheid van de anderen is en wel in elke omstandigheid. En zo gaat het met alles.

Maar de geest verplichten om hetzelfde door te maken dat hij anderen aandeed, is dat niet hetzelfde als "oog-om-oog, tand-om-tand"?

Ik zei je al dat het geen straf is, maar een leerproces. Wanneer iemand gelooft dat hij juist gehandeld heeft, dan hoeft hij niet bang te zijn dat hij krijgt wat hij gaf. Integendeel, hij zal er juist naar verlangen om de eerlijke beloning te oogsten voor zijn goede daden. Maar wanneer hij uit egoïstische motieven gehandeld heeft en anderen hiermee benadeelde, zal hij daarentegen niet veel zin hebben de oogst van zijn gezaaide, slechte daden 'binnen te halen'. Als het de bedoeling van de wet was de overtreder te bestraffen als een soort wraak, dan zouden we die kunnen beschouwen als een "oog-om-oog". Het doel van de wet is echter niet bestraffing, maar het bevorderen van de evolutie van de geest door middel van het persoonlijk ervaren van de daden die hij zélf heeft voortgebracht. Anders gezegd, de wet van de spirituele rechtvaardigheid confronteert ieder van ons met zijn eigen daden en wel zodanig dat we daarvan kunnen leren. En het is niet noodzakelijk dat zij letterlijk dezelfde situaties moeten meemaken die zij zelf veroorzaakten, maar dat is gewoonlijk wel de snelste manier en wordt door veel geesten gekozen die gretig uit de situatie van spirituele minderwaardigheid willen komen waarin ze zich diep ongelukkig voelen.

En bestaat er niet een minder drastisch systeem waarmee de geest zich van zijn schuld kan ontdoen?

De intensiteit van de beproevingen is afhankelijk van de snelheid waarmee de geest in kwestie van zijn spirituele schuld af wil komen en van het vermogen dat hij heeft om die proeven te overwinnen. Alleen wanneer de geest er klaar voor is om de beproevingen aan te kunnen, wordt hij ermee geconfronteerd. Alsof het om een renteloze lening van de bank gaat, wordt aan de geest die wil evolueren maar karmische schulden heeft, verscheidene

opties voorgelegd om zich te beteren en zijn schuld te betalen en het is zijn eigen beslissing of hij de ene of andere weg kiest. De schulden kunnen in minder tijd maar met grotere bijdragen of in meer tijd met kleinere bijdragen terug betaald worden. De spirituele gidsen raden gewoonlijk de tweede optie aan, dat wil zeggen, de schuld aflossen met comfortabelere bijdragen, hoewel de geest op deze manier wel een groter aantal incarnaties nodig heeft om de schuld af te betalen. Daarentegen hebben de geesten over het algemeen haast om hun lijdensweg waarin ze zich bevinden als gevolg van het gewicht van de aangerichte schade, zo snel mogelijk verlaten en neigen de zwaarste beproevingen te kiezen die hen helpen hun karma snel te elimineren. De geest moet in ieder geval instemmen met de confrontatie van de proeven en wordt voorbereid om deze succesvol te kunnen doorstaan.

Wat betekent “karma”?

Een oorspronkelijk Oosters woord dat “spirituele schuld” betekent.

Maar het schijnt dat bepaalde beproevingen uitermate pijnlijk zijn om de geest daaruit lering te laten trekken, nog daargelaten dat het leven al een tranendal is.

Waarom oordelen jullie zonder dat jullie de oorzaak kennen? Veel mensen die alleen maar het eerste deel van de geschiedenis zien, dat wil zeggen, wanneer men ongestraft misdaden begaat, vinden het onrechtvaardig dat de daders niet veroordeeld worden. Als dezelfde mensen alleen maar het tweede deel van de geschiedenis zien, oftewel het vereffenen van de schuld in een ander daaropvolgend leven, dan vinden zij het onrechtvaardig dat iemand dergelijke, verschrikkelijke dingen moet ondervinden, omdat ze niet begrijpen waardoor dat komt noch het waarom van zulke tegenslagen. Wanneer zij echter het criminele verleden van de desbetreffende geest kenden, zouden veel van deze mensen hun zelfs geen tweede kans gegeven hebben. In de spirituele wereld is er altijd een tweede kans, of beter gezegd, er zijn eindeloze kansen om te corrigeren.

Als er in de spirituele wereld werkelijk eindeloze kansen bestaan om te corrigeren, waar komt dan het geloof in eeuwige straffen voor de slechte mensen vandaan, die bijvoorbeeld de christelijke leer uitdraagt?

Het geloof in eeuwige straffen heeft geen goddelijke oorsprong. Het is ongegrond, het komt niet overeen met de spirituele realiteit en is niet meer dan een misleiding die de priesterkaste invoerde met de bedoeling de mensen door middel van irrationele angst te controleren. Het is betreurenswaardig dat degenen die zich spirituele gidsen noemen, die zogezegd andere mensen moeten helpen hun spirituele pad te vinden, hen daarin juist belemmeren door hen in verwarring te brengen en hun verstand te manipuleren, gebruik makend van hun zwakheden om zichzelf op te hemelen en bijdragen aan het bemoeilijken van het pad dat uit zichzelf al

genoeg beladen is met moeilijke omstandigheden.

En waarom hebben veel mensen soms de indruk dat de moeilijke gebeurtenissen in hun leven omstandigheden zijn die hun opgelegd zijn zonder dat men hen geraadpleegd heeft?

Omdat het een keuze is die men vóór de incarnatie maakt en het vergeten van het spirituele verleden dat veroorzaakt wordt bij het incarneren laat hen geloven dat ze bij dat besluit geen rol gespeeld hebben. Er zijn veel geesten die besloten hebben om vooruit te komen en derhalve geconfronteerd worden met geweldig moeilijke omstandigheden die onbegrijpelijk zijn voor degenen die de spirituele wetten niet kennen. Veel mensen kunnen niet begrijpen dat een goed mens geconfronteerd wordt met zoveel droevige en ellendige situaties waar hij niet om gevraagd heeft, maar die zich voordoen als een soort rampzalig noodlot. Op dat moment concluderen zij dat er geen werkelijke rechtvaardigheid kan bestaan als de goede mensen zo wreed moeten lijden. Maar als ze een blik zouden kunnen werpen op het spirituele verleden van deze persoon, dan zouden ze het “waarom” vinden. En daarom begint de geest met het herstel van de door hem aangerichte schade, voordat hij zich bewust is van de spirituele wetten. Laten we ons dus verheugen wanneer we zulke mensen ontmoeten, ten eerste omdat we te maken hebben met geesten die al een diepgaande en positieve verandering naar hun herstel hebben gemaakt en ten tweede omdat het feit zich te confronteren met beproevingen van dit kaliber betekent dat ze erin geslaagd zijn een behoorlijk gevorderd evolutieniveau te bereiken, waardoor zij in staat zijn met een grote kans op succes het hoofd te bieden aan een gedegen vereffening van hun schuld.

Moet ik dus concluderen dat alle negatieve omstandigheden waarmee de geest geconfronteerd wordt, gevolgen zijn van de daden uit het verleden?

Nee. Veel van die situaties zijn de gevolgen van de daden uit het actuele leven en er zijn andere omstandigheden die behoren bij het evolutieniveau van de planeet waarop men incarneert.

Bedoel je dat een geest die geen schulden heeft, negatieve omstandigheden kan doormaken, die niet behoren bij een boetedoening?

Ja, dat komt vaak voor. Maar dat is een vrije keus van de geest om dat te doen.

En wat is de zin daarvan? Het lijkt wel masochisme!

Jullie moeten nou niet denken dat de geest besluit dit pad te bewandelen omdat hij geniet van het lijden! En als dit lijden volledig nutteloos is en men er geen enkele spirituele progressie aan ontleent, dan zou het ook geen zin

hebben. Maar als hier een spirituele vooruitgang in het leerproces van de liefde uit voortkomt, dus een benadering van het ware geluk, en de pijnlijke omstandigheden met succes overwonnen en achter de rug zijn, dan zullen we concluderen dat het de moeite waard is geweest, net zoals het voor de langeafstandsloper de krachtsinspanning van de wedstrijd de moeite waard is geweest, als hij bij de finish zijn persoonlijke record heeft verbeterd. Deze keuze wordt vaak door spiritueel gevorderde geesten gemaakt die, uit liefde voor hun minder geëvolueerde broeders, incarneren om hen te helpen en de weg van de liefde te wijzen, en zichzelf tegelijkertijd helpen sneller vorderingen te maken omdat zij hun vermogen om onvoorwaardelijk lief te hebben op proef stellen daar zij veel ondankbaarheid en onrechtvaardigheid van minder gevorderde geesten zullen moeten doorstaan.

Ook al zeg je me dat de negatieve omstandigheden je helpen om te evolueren en dat velen het gevolg zijn van de daden uit het verleden, bestaan er feiten die, onafhankelijk van wat men gedaan heeft in vorige levens, me zó onrechtvaardig, onmenselijk en ontoelaatbaar lijken, bijvoorbeeld honger, armoede en oorlogen, dat die niet toegestaan mogen worden. Ook al is er een zogeheten super goed en super machtig wezen of wezens, doet deze echter niks om de betreuwenswaardige koers van de mensheid te veranderen. Wat kan je me daarover zeggen?

Er bestaan inderdaad een groot aantal toestanden die onmenselijk en ontoelaatbaar zijn, maar die zijn gecreëerd door de op Aarde geïncarneerde geesten en zij moeten zich daarvan bewust worden en eraan werken om dit van het aangezicht van de planeet te verbannen, omdat ze dat moeten en kunnen doen. Zoals ik al gezegd heb, komt er alleen spirituele progressie tot stand, wanneer deze vrijwillig gekozen, geïnternaliseerd en op eigen kracht van de geest gerealiseerd wordt, zonder welke vorm van dwang of verplichting dan ook. Dat is een spirituele wet, de wet van de vrije wil die door alle spiritueel gevorderde wezens gerespecteerd wordt. Dat is de reden dat we God of superieure wezens de onrechtvaardigheden van wereld niet zien wegnemen. Wanneer er een almachtig wezen op de Aarde zou verschijnen om bepaalde zaken te verbeteren, dan zouden vast en zeker dezelfde aardse wezens die eerder de aanwezigheid van een Verlosser eisten, zich beklagen over gebrek aan vrijheid, omdat de beslissingen die dat wezen zou nemen, nooit naar ieders zin zouden zijn. Er zouden altijd ontevreden mensen zijn die zich door bepaalde besluiten benadeeld zouden voelen, omdat er maar weinig mensen in jullie wereld zijn die bereid zijn het egoïsme op te geven, weinig mensen die bereid zijn de dingen die ze als hun eigendom beschouwen, te delen met degenen die minder bezitten.

Daarom laat men de mensen in de fysieke wereld het gebruik van hun vrije wil onbelemmerd ervaren en de omstandigheden die zij zélf gecreëerd

hebben, trotseren. Zij moeten zélf tot de conclusie komen, dat de kwalijke zaken die zij ondergaan, het gevolg zijn van het egoïsme en zolang het egoïsme heerst in het hart van de mensen, zal er altijd oorlog, hongersnood, ellende en onrechtvaardigheid zijn. Dat de enige manier om al het kwaad uit te roeien, het verdrijven van het egoïsme uit ieders hart is en dat het enige tegengif de liefde is. Wacht niet werkeloos af tot ze jullie komen redden. Ga over tot actie en men zal jullie helpen, omdat de geavanceerde geesten en volgelingen van de wet van de liefde er altijd zijn om jullie op een subtiële wijze te helpen. Maar jullie zullen het initiatief moeten nemen, omdat je dat wilt en niet tégen je wil in. Dat is net als iemand die in de rivier gevallen is, om hulp roept, maar zelf niet probeert te zwemmen om zijn hoofd boven water te houden. Jullie kunnen, als jullie daartoe besluiten, de koers van jullie lot wijzigen, want hoe zouden jullie kunnen evolueren als bij iedere misstap jullie vader je te hulp zou schieten? Jullie moeten het resultaat van jullie beslissingen ervaren om daarvan te leren en handelingsvrijheid hebben om te kunnen besluiten welk pad je wilt inslaan.

En waarom sturen de spiritueel verder gevorderde werelden geen mensen om te laten zien wat superieure spiritualiteit is?

Dat zouden ze wel willen doen, maar, zoals ik al duizend keer gezegd heb, zij kunnen zich niet bemoeien met jullie vrije wil. Op collectief niveau kunnen de bewoners van de fysiek verder gevorderde werelden zich niet bemoeien met de evolutie van de minder gevorderde werelden, zonder dat zij dat zélf willen en daarmee instemmen. Daarom wordt hulp geboden door middel van incarnaties van verder geëvolueerde mensen op de planeet met een belangeloze voorbeeldfunctie en niet met een aangeland leger, zodat men de onderrichtte lessen aanneemt omdat zij er zich gevoelsmatig en rationeel mee verwant voelen en niet omdat zij geïmponeerd zijn door de magie van de technologie die zij bezitten. Als dit laatste geval zich voordoet, betreft het beschavingen die de wet van de vrije wil niet respecteren en de gevolgen zijn dan catastrofaal, daar deze volkeren afhankelijk worden van de gevorderde beschaving en wanneer die hen in de steek laat, loopt de zogenaamde vooruitgang de ze bereikt hebben, op niets uit, omdat die snel aan de vergetelheid wordt prijs gegeven als de vooruitgang geen resultaat van eigen krachtsinspanning is. Jullie krijgen ook voortdurend en op een subtiële wijze hulp uit het spirituele gebied van de gidsen en van geliefde wezens die momenteel niet geïncarneerd zijn. We hebben al uitvoerig gesproken over hoe je in contact kunt komen met de spirituele wereld om hulp te krijgen. Maar om geholpen te worden moet je die hulp ook willen ontvangen, want het verlangen van degene die alleen en geïsoleerd van de wereld wil leven of niet verder wil ontwikkelen, wordt gerespecteerd. Niemand kan gedwongen worden om in de liefde vooruitgang te boeken, omdat dit nergens toe dient als dat geen eigen keuze is en bovendien een inbreuk op de wet van de vrije wil is.

Er zijn mensen die de oorlogen rechtvaardigen. Zij zeggen dat die nodig zijn om een groter kwaad te voorkómen en om de vrede of de democratie in stand te houden. Wat denk je daarvan?

Als zij werkelijk de vrede en de vrijheid een warm hart toedragen, moeten zij niet het tegenovergestelde doen van wat zij zeggen. Omdat als iemand met de keuze van de middelen zijn einddoel weerspreekt, een leugenaar en een hypocriet is. Het doel heiligt niet de middelen, omdat die op het doel dat wordt nagestreefd moeten zijn afgestemd. De vrede kan niet door de oorlog verkregen worden, de vrijheid niet door dwang, noch de rechtvaardigheid door het onrecht.

Maar komt het niet voor dat oorlogen gevoerd worden door besluiten van enkele mensen die de macht bezitten, terwijl de andere mensen er de voorkeur aan zouden geven om in vrede te leven?

Wel, waarom geven jullie dan de macht aan degenen die het tegendeel doen van wat jullie willen? Wanneer de kwaadwillige bestuurders van jullie wereld hun volkeren oproepen tot de oorlog en niemand bereid vinden een geweer te grijpen en er niemand te vinden is om de andere mensen daartoe te verplichten en niemand wapens wil fabriceren, dan zouden die bestuurders, hoe misdadig ze ook zijn, niets kunnen doen. Als ze er wel in slagen, dan komt dat omdat ze het egoïsme dat onder jullie heerst, weten te stimuleren. Ze kunnen de schapen naar het slachthuis brengen, omdat zij de schapen ervan overtuigd hebben, dat zij de slachters zijn van de andere schapen. Degene die van mening is dat hij het recht heeft het leven te beroven van anderen zoals hij, heeft derhalve het probleem dat anderen hem van zijn leven beroven.

De geest die de spirituele wetten heeft geïnternaliseerd, zal, wanneer hij geïncarneerd is, nooit aan een oorlog deelnemen, omdat het voor hem heel duidelijk is dat het leven heilig is en dat het vrijwillig veroorzaken van de dood van andere personen om welke reden dan ook een daad is die tegen de wet van de liefde en -vrije wil indruist.

En wanneer iemand wordt aangevallen en uit zelfverdediging de aanvaller doodt? Of bijvoorbeeld, in het geval waar de aanvaller probeert kinderen kwaad te doen en de enige manier om hen te beschermen zou het doden van de aanvaller zijn?

Kijk, in de spirituele wereld zijn de feiten op zich niet zo belangrijk; het gaat om de intentie waarmee men de dingen doet. Degene die niet de intentie heeft iemand te doden, maar te verhinderen dat de agressor dat doet, kan niet beoordeeld worden als degene die al vanaf het begin de intentie had iemand te doden. Hij zal juist al het mogelijke doen om de schade te verhinderen zonder zelf nog meer schade te veroorzaken. Maar dat is niet het geval bij de mensen die ten oorlog trekken. Wanneer iemand de oorlog

ingaaf weet hij heel goed dat er een moment komt dat hij een ander mens kan doden of zelf sterft. Een volgeling van de wet van de liefde die zegt dat hij in God gelooft, zal nooit vrijwillig in militaire dienst gaan om zijn geïncarneerde broeders van de tegenpartij te doden, omdat hij geen enkele opvatting, geen enkele overtuiging heeft die edel genoeg is om het doden van andere broeders te rechtvaardigen.

Maar het is een feit dat veel mensen opgeroepen en verplicht worden om tegen hun wil naar het front te gaan. Wat zou je van dit geval zeggen?

Welnu, dat is een behoorlijk lastige beproeving van de geest in kwestie, omdat hij zich tussen twee vuren bevindt. Maar wees ervan overtuigd, dat deze omstandigheden zich niet toevallig voordoen en dat degene die zich in deze dispositie bevindt waarschijnlijk in een ander leven anderen ertoe aanzette dezelfde situatie door te maken. Het is een heel zware beproeving waarin zijn opvattingen ten gunste van de liefde op de proef gesteld worden, omdat er gekozen moet worden tussen doden en het gevaar lopen om vermoord, gemarteld of gewond te worden door de vijandelijke partij, óf de gevangenis, de marteling en zelfs de doodstraf van zijn eigen groep als men tot deserteur of weerspannige verklaard wordt. Dit zal allemaal als verzachtend overwogen worden. En voor degenen die de mensen verplichtten naar de oorlog te gaan, om te sterven en te doden, zal dit allemaal als verzwarend overwogen worden, omdat zij de grootste verantwoordelijkheid dragen.

In jullie wereld is een soldaat die zijn eigen leven op het spel zet en mensen van de tegenpartij heeft vermoord, een held. Terwijl degene die zijn leven in de waagschaal stelt door niemand van de tegenpartij te vermoorden, een lafaard is. In de spirituele wereld daarentegen zijn de zaken omgekeerd. De moedigen zijn: de pacifist, de deserteur, de weerspannige, de gewetensbezwaarde, en zijn dat omdat ze tegen het moorden zijn en zijn moedig omdat ze hun leven op het spel zetten om het leven van anderen, van onbekende mensen die wellicht een ander geloof of ideologie aanhangen, te sparen, terwijl ze weten dat hun 'eigen' mensen hen zullen vervolgen en misschien doden. Terwijl degene die zijn leven riskeert door het leven te nemen van de anderen uit angst dat iemand van beide partijen eerst zijn leven neemt, in de verste verte niet moedig is. De geest moet in ieder geval besluiten waaraan hij de voorkeur geeft: het tijdelijke, aardse lijden veroorzaakt door de egoïstische mensen die wraak zullen nemen omdat hij weigert zijn broeders te vermoorden met de beloning van de spirituele wereld, óf de aardse beloning als oorlogsheld met het daaropvolgende lijden in de spirituele wereld, omdat hij tegen zijn broeders gehandeld heeft.

En als er een land of troep bestaat die van plan is de rest van de landen binnen te vallen, wat wordt er dan verondersteld dat de andere landen moeten doen om de aanval of binnendrang van het aanvallende land te vermijden? Hopeloos toekijken terwijl ze vernietigd worden? Hier schiet de gebeurtenis van nazi-Duitsland me te binnen. Hadden Europa en Amerika toe moeten laten dat het nazisme de wereld veroverde door middel van hun militaire macht?

De kennis over de geschiedenis van de mensheid die jullie ter beschikking staat, is in hoge mate gemanipuleerd. Veel mensen geloven nog steeds dat er in elke oorlog een goede partij is (en dat is altijd de partij waartoe iemand behoort en die door God geholpen wordt) en een slechte partij, die door de duivel geholpen behoort te worden. Maar het blijkt zó te zijn, dat men er bij de groep van de opposenten dezelfde mening op na houdt, dat zij de goeden zijn, dat God hén helpt en dat de slechten te vinden zijn bij de andere partij en dat die door de duivel geholpen worden. Een oorlog zoals jij die noemt, wordt niet van de ene dag op de andere geïmproviseerd. In werkelijkheid worden de oorlogen veel eerder beraamd dan de gewapende conflicten beginnen en het is betreurenswaardig om te zien hoe de toekomstige tegenstanders van te voren samenwerken om zich wederzijds te bewapenen en daarna vijanden worden om elkaar te vernietigen. De extreme en gewelddadige ideologieën komen tot stand in de morele en economische armoede van de volkeren. De grootste oorlogen ontstonden na zeer diepe economische crises, waarin de volkeren terecht gekomen waren in extreme situaties van armoede. En deze economische crises deden zich niet toevallig voor, maar werden opzettelijk veroorzaakt door een hele kleine groep mensen met een grote economische en politieke macht, met de bedoeling zich te verrijken en nog meer macht te krijgen ten koste van de ellende en het lijden van de andere mensen. Zij voeden via hun propagandamiddelen de extreme ideologieën om de mensen ervan te overtuigen dat degenen die "anders" zijn op grond van hun ras, religie, culturele overtuiging, etc., de schuld zijn van deze kwalijke zaken. Maar als ze daarin slagen, dan komt dat omdat het hen lukt jullie egoïsme te wekken, hetzelfde egoïsme dat jullie verhindert om in een ander mens je broeder te zien.

Iemand die echt in de liefde gelooft, zal nooit ten strijde trekken om zijn broeders te doden, want ieder mens is jullie broeder. Hebben jullie soms geen kinderen? Zouden jullie het prettig vinden wanneer die een oorlog moeten meemaken, dat men hun pijn zou doen of vermoorden, dat ze zouden verhongeren en lijden? Zouden jullie het fijn vinden dat ze jullie huizen, dorpen of steden vernietigen? Welnu, denk er dan aan dat bij de tegenpartij hetzelfde gebeurt, wanneer jullie ten strijde trekken, jullie hetzelfde lijden, de dood, de pijn en de vernieling veroorzaken die jullie voor jezelf niet willen. Omdat de mensen van de tegenpartij ook kinderen hebben die zullen lijden, kinderen die ellende, honger, pijn, lijden, vernieling en de

dood zullen meemaken. Daarom zeg ik stellig dat alles wat jullie niet willen voor je kinderen, niet teweeg moeten brengen voor andermans kinderen, want dat wat jullie de kinderen van andere mensen aandoen, in werkelijkheid, vanwege de wet van de spirituele rechtvaardigheid, jullie toekomstige kinderen aandoen.

Uit wat je vertelt maak ik op, dat de voornaamste aanstichters van de oorlogen slechts een paar mensen zijn, terwijl de rest, door hun eigen egoïsme gemotiveerd, zich door hen laat meeslepen.

Ja, zo is het.

Degenen die verantwoordelijk zijn voor deze oorlogen laden dus een enorme spirituele schuld op hun schouders, omdat zij aan een groot aantal mensen leed en vernietiging veroorzaken.

Inderdaad. Ik heb een boodschap voor de “machtigen” van de materiële wereld, die voor hen aanleiding kan zijn tot nadenken en een begin te maken met het veranderen van hun houding, voordat zij zichzelf met nog meer schulden belasten. Aangezien zij er geen moment bezwaar tegen hebben om invasies en oorlogen te organiseren, om verdeeldheid en haat te zaaien onder de volkeren en bovendien zo onbeschaamd zijn dat te doen in naam van God, van de democratie en van de vrijheid of van een andere nobele waarde die zij met hun methoden zwart maken, wel moeten weten dat ze bezig zijn macaber zaad te zaaien waarvan zij de bittere en overvloedige vruchten in de volgende levens onverbiddelijk zullen moeten oogsten, door te incarneren als verminkte kinderen in het land dat op hun bevel bezaaid werd met landmijnen, of als hongerende kinderen in het land waarvan de mensen op hun bevel werden uitgehongerd. Hun situatie als machtigen in de materiële wereld is alleen maar een tijdelijke omstandigheid, die zij niet zullen tegenkomen in de spirituele wereld, waar de positie die zij innemen niet afhankelijk is van het geld, de macht en de invloed die zij hebben, maar alleen maar van het vermogen om lief te hebben dat ze kunnen ontwikkelen.

Wat zullen degenen die dachten dat zij op de wereld de lakens voor het uitdelen hadden, een bittere teleurstelling ondergaan, wanneer zij naar de spirituele wereld overgaan en daar de werkelijkheid ervaren en merken dat alle mensen die door hun schuld stierven en leden, op de spirituele ‘ranglijst’ boven hen staan. Er zal daar absoluut geen sprake zijn van een eervolle, triomfale intocht voor het staatshoofd. Maar zij zullen worden opgewacht door een massa weinig geëvolueerde wezens die er vurig naar verlangen het kwaad wat zij aandeden schadeloos te stellen. Zoveel leed je aandoet, net zoveel zal je lijden!

En wat kan men tegen de slachtoffers van de gewapende conflicten zeggen, die als gevolg daarvan verminkingen, ellende, honger en

allerlei soorten gebreken en mishandelingen hebben geleden?

Dat zij het niet erg moeten vinden het materiële en zelfs het leven te verliezen, omdat dat allemaal voorbij zal gaan. Denk eraan: niemand kan jullie vermoorden, omdat jullie onsterfelijk zijn en wanneer jullie terug gaan naar de spirituele wereld, naar jullie èchte leven, zal dit alles niet meer van belang zijn. Daar zullen jullie troost vinden voor al jullie lijden en al jullie wonden zullen geheeld worden. Daar is de liefde het enige dat ertoe doet. Wanneer alle ellende die jullie hebben meegemaakt ertoe gediend heeft jullie ontvankelijk te maken voor het lijden van jullie broeders en wel zodanig dat jullie tot de conclusie gekomen zijn dat jullie verlangen dat niemand de omstandigheden hoeft door te maken die jullie hebben doorstaan, kortom wanneer jullie erin geslaagd zijn lief te hebben, ook al is het maar een beetje, dan zal het de moeite waard geweest zijn.

4e Wet: Wet van de Liefde

- ✧ De bestemming van de geest is het geluk te bereiken door uit vrije wil te beslissen onvoorwaardelijke liefde te experimenteren.
- ✧ Zonder de liefde is er geen evolutie. Zonder de liefde is er geen wijsheid. Zonder de liefde is er geen geluk.
- ✧ Liefde is de harmoniserende en motiverende kracht van het spirituele universum.

Je hebt de wet van de liefde al heel vaak ter sprake gebracht, maar wat is volgens jou de liefde?

De liefde kan maximaal gedefinieerd worden als het vermogen om anderen aan te voelen als jezelf.

Maar bestaat liefde werkelijk, of is het alleen maar een abstract concept?

Liefde bestaat echt en manifesteert zich als een intense vibratie van de vitale essentie of spirituele beginsel, dat overgedragen wordt op alle bestaansniveaus, van het spirituele niveau via het mentale en astrale niveau tot aan het fysieke niveau. De manifestatie van de liefde op het energetische niveau, is de energie met de hoogste trillingsfrequentie, het schitterendste licht, het licht van de sterren. Deze vibratie, de liefdesvibratie, kan -net als het licht- overgedragen en waargenomen worden.

En wat ervaart men precies met liefde?

Wanneer een wezen de echte liefde ervaart, voelt het zich vervuld, helemaal gelukkig, bevangen door een vibratie, een buitengewone kracht en sensibiliteit. Dan heeft het niets meer nodig om gelukkig te zijn. Een door liefde geïnspireerde geest voelt het verlangen dit welbehagen over te brengen op anderen en hen te helpen gelukkig te worden, omdat hij zich met hen verbonden voelt, alsof zij een deel van hem uitmaken. Een door de liefde bevangen geest verhoogt in zijn astrale lichaam zijn trillingsfrequentie zodanig, dat de aura zich aanzienlijk uitbreidt en zeer glanzend wordt. Hoe groter het vermogen van de mens is om lief te hebben, des te hoger is diens trillingsfrequentie en des te meer energie kan hij overdragen. Wanneer iemand liefheeft, draagt hij deze liefdestrillingen over op anderen. Wanneer de anderen daarvoor gevoelig zijn, dan nemen ze dat waar als een golf van intense warmte die niet verbrandt, een vibratie die door hun hele lijf gaat die de verste hoeken bereikt alsof elke porie van hun ziel gevuld wordt, hen laat huiveren en laat voelen alsof ze omringd zijn door een wolk van vrede en harmonie. In deze toestand van innerlijk welbehagen voelt men zich optimistisch, vrolijk, relaxed, sereen en ontdekt men dat de alledaagse problemen niet zo ernstig zijn.

Wat je beschrijft lijkt op een mystieke ervaring. Ik weet niet in hoeverre dit voor ons mensen bereikbaar is.

Je kunt dat bereiken, maar jullie zijn zó gematerialiseerd dat het jullie aan gevoeligheid ontbreekt, zowel voor het geven als voor het direct voelen van liefde. Dat is net als het proberen naar de radio te luisteren terwijl ze naast je

met een drillboor bezig zijn. Vaker dan de liefde te voelen, stellen daarom de meesten van jullie de daden die uit liefde gedaan worden meer op prijs, hoewel het voor de meesten moeilijk te begrijpen is wát iemand ertoe brengt op deze manier te handelen.

En waarom is de liefde een spirituele wet?

Omdat dit in het innerlijke van de geest geschreven staat: de geest heeft liefde nodig om gelukkig te zijn. Bij afwezigheid van liefde verdort de geest als een geplukte bloem. Net als de geest door de wet van de vrije wil, vrij moet zijn om gelukkig te kunnen zijn, heeft de geest door de wet van de liefde, liefde nodig om gelukkig te zijn. Wanneer we deze twee wetten in één wet samenvatten, dan zouden we kunnen zeggen, dat de geest het nodig heeft om in vrijheid lief te hebben om gelukkig te kunnen zijn.

Wanneer de liefde noodzakelijk is voor het geluk van de geest, waarom worden we dan niet zó geboren dat we iedereen liefhebben?

Liefhebben is nog een vermogen, dat de geest in zijn evolutieproces zélf moet ontwikkelen. Zoals ik al gezegd heb, beschikt de spirituele vonk bij zijn creatie over talloze potentiële vermogens die hij nog tot ontwikkeling moet brengen. Eén van die vermogens is het vermogen om lief te hebben. Het ontwikkelen hiervan is het belangrijkste doel van het evolutieproces van de geest. Liefde is de harmoniserende en motiverende kracht van het spirituele universum.

Hoe beïnvloedt liefde de harmonie van het Universum?

Door een liefdesdaad bestaan alle spirituele wezens! De liefde is de kracht die elke creatieve impuls voedt. De liefde is de basis waarop de universele, spirituele solidariteit rust. De door liefde geïnspireerde geest voelt het verlangen om de andere wezens van de schepping bij hun evolutie te helpen, opdat ze in staat zijn zelf het geluk te ervaren dat voortkomt uit de liefde. Alleen op basis van de liefde zal het echte en duurzame worden gebouwd.

LIEFDE VERSUS EGOÏSME.

Wat is de eerste stap die iemand moet zetten om lief te hebben?

Om lief te hebben is het noodzakelijk van jezelf houden en om van jezelf te houden is het noodzakelijk jezelf te kennen. Als je anderen wilt liefhebben, leer dan eerst om van jezelf te houden door jezelf te kennen. Degene die niet van zichzelf houdt, kan niet van een ander houden.

Maar ik had begrepen dat je om anderen lief te hebben, van jezelf moest afzien.

In geen geval! Wat je moet doen is van je egoïsme afzien, niet van je gevoelens. Wat er aan de hand is, is dat jullie een foutief concept hebben van liefde, omdat jullie de liefde en het egoïsme door elkaar halen. Van jezelf houden betekent niet dat je beter bent dan de anderen en je daarom moet wijden aan het bevredigen van egoïstische grillen, maar je eigen affectieve behoeften en gevoelens erkent en ontwikkelt, opdat die de motor van je leven zijn. Daarom heb ik gezegd dat het zo belangrijk is om jezelf te kennen om werkelijk lief te hebben. Jezelf kennen impliceert, onderscheid weten te maken tussen dat wat we voelen en dat wat we denken, herkennen wat er uit ons gevoel voortkomt en wat afkomstig is van ons egoïsme.

Hoe kunnen we dan onderscheid maken tussen wat liefde en wat geen liefde is?

De liefde moet, op zijn best uitgedrukt, onvoorwaardelijk zijn. Iemand die werkelijk liefheeft verwacht hier niets voor terug en wie uit egoïsme handelt doet dat niet uit echte liefde. De liefde moet vrij zijn en als dat niet het geval is, is er geen sprake van liefde. Niemand kan gedwongen worden om lief te hebben.

Degene die wil liefhebben, moet ook van het egoïsme willen afzien. De liefde en het egoïsme zijn tegengestelde concepten die onderling onverenigbaar, antagonistisch zijn. Je kunt niet liefhebben zonder van het egoïsme af te zien, omdat het egoïsme in werkelijkheid de afwezigheid van liefde is. Leren lief te hebben is hetzelfde als het egoïsme leren loslaten. Wie zijn vermogen om lief te hebben verhoogt, verlaagt zijn egoïsme en vice versa.

En hoe leert de geest lief te hebben?

Dit is een continu proces dat heel veel evolutietijd nodig heeft. De geest begint daar al mee voordat de menselijke fase start en eindigt hier nooit mee, omdat er met betrekking tot de liefde altijd wel iets nieuws te leren is. Net als bij het leren praten is er geen andere manier om de liefde te ontwikkelen dan door middel van constante interactie met andere wezens. Tijdens de eerste fasen, wanneer het spirituele wezen nog maar nauwelijks ontwikkeld is, ervaart het de liefde die andere verder gevorderde wezens voor hem voelen,

in de vorm van emoties. Daardoor voelt het zich prettig. Het moet ook ervaren wat de afwezigheid van de liefde betekent, dat wil zeggen het egoïsme van andere wezens ondervinden, die -net als hijzelf- nog niet in staat zijn lief te hebben. Dit veroorzaakt bij hem onprettige gevoelens, maar dit stelt hem ook in staat om beter onderscheid te maken tussen de afwezigheid en de aanwezigheid van de liefde en deze aanwezigheid te waarderen, hetgeen hem zal stimuleren om bij zichzelf gevoelens te ontwikkelen. Met andere woorden, voordat hij in staat is om lief te hebben, maakt het spirituele wezen zich ontvankelijk als ontvanger van de liefde van andere, verder gevorderde wezens, die voor hem een voorbeeld zijn van hoe je liefde moet geven. Hij moet ook samenleven met andere wezens, die net zo egoïstisch of zelfs egoïstischer zijn dan hijzelf, die een voorbeeld zijn van wat de afwezigheid van de liefde wil zeggen. Al deze interacties zullen zijn ontwikkeling stimuleren, eerst de emoties en later de gevoelens.

Wanneer de geest eenmaal de liefde erkent die hij van anderen heeft gekregen, dan is hij er klaar voor om liefde te geven. De wezens die van hem hielden zullen de eersten zijn die bij hem de eerste gevoelens van affectie teweegbrengen (doorgaans voor een familielid), terwijl de andere wezens, degenen die zich egoïstisch tegenover hem gedroegen, zijn vijanden zullen zijn en degenen die nooit een relatie met hem hadden, zullen eenvoudig wezens zijn die hem onverschillig laten. In deze fase is de geest hartstochtelijk in een relatie, wraakzuchtig en rancuneus als de relatie over is. Er zal een andere, verder gevorderde fase komen, waarin hij degenen die hem kwaad gedaan hebben, niet meer wil benadelen, omdat hij zich realiseert dat het lijden op zich al iets negatiefs en onverenigbaar met de liefde is en zal zodoende afzien van de wraak als vorm van vergoeding voor het aangedane kwaad. Deze fase zouden we geavanceerde voorwaardelijke liefde kunnen noemen. Op een bepaald ogenblik, wanneer de mate van begrip en gevoeligheid aanzienlijk toegenomen is, is hij klaar voor de grote sprong: in staat zijn om van alle andere wezens van de schepping te houden, inclusief van degenen die hem haatten, verachtten en onbeschrijflijk veel leed toebrachten. Oftewel, hij is de laatste fase ingegaan, waarin de onvoorwaardelijke liefde wordt bereikt, die de ver gevorderde wezens, zoals Jezus, preekten toen ze zeiden: "Hou van je vijand!" Uiteraard gebeurt dit niet van de ene op de andere dag. Daar zijn miljoenen evolutie jaren voor nodig om de weg van de eerste tot de laatste fase af te leggen.

Zou je deze fasen kunnen samenvatten zodat ik er een idee van krijg?

Ja, hoewel het proces continu is, zouden we dit voor een beter begrip in de volgende fasen kunnen indelen:

- 1) Ongevoelig als ontvanger en geveer van liefde.
- 2) Deels gevoelig als ontvanger van liefde - ongevoelig als geveer van liefde.
- 3) Gevoelig als ontvanger - deels gevoelig als geveer (voorwaardelijke liefde).
- 4) Uiterst gevoelig als ontvanger, - uiterst gevoelig als geveer (geavanceerde

voorwaardelijke liefde).

5) Volledig gevoelig als ontvanger - volledig gevoelig als gever (onvoorwaardelijke liefde).

Wat is de oorsprong van de emoties en de gevoelens en waarin verschillen ze?

In de eerste evolutiestadia van het spirituele wezen, is het alleen maar in staat emoties waar te nemen, die in het algemeen slechts een antwoord zijn op een stimulans van buiten af. De ontwikkeling van deze emotionele perceptie begint al vóór de menselijke fase. In feite, jullie kunnen observeren dat veel hogere zoogdieren, zoals honden, koeien, paarden of dolfinen, al in staat zijn behoorlijk diepe en heel verschillende soorten emoties waar te nemen en te manifesteren. Naarmate de geest experimenteert met de emoties en daarmee rekening begint te houden bij het nemen van besluiten, is hij begonnen met het ontwikkelen van het gevoel. Jullie kunnen de gevoelens beschouwen als de geëvolueerde vorm van emoties.

Kun je iets grondiger het verschil en de relatie tussen emoties en gevoelens toelichten?

Emoties duren kort, ze worden in het algemeen geactiveerd door een soort interne of externe stimulatie. De gevoelens duren langer, ze zijn dieper verankerd in de geest en hoewel ze extern beïnvloed worden, worden ze daardoor niet veroorzaakt, maar door de eigen wil van de geest. De gevoelens en de emoties zijn nauw met elkaar verbonden. Het gevoel is in staat emoties op te wekken. Ze zijn zoiets als de interne bron waaruit de emoties voortvloeien en wel zodanig, dat de emoties in dit opzicht een uiting zijn van de gevoelens. De emoties, vooral degenen die van buitenaf worden waargenomen, beïnvloeden ook de gevoelens en kunnen een stimulatie zijn om die te activeren of te onderdrukken. Op het hoogtepunt van het liefdesgevoel, dat wil zeggen, wanneer men het gevoel van onvoorwaardelijke liefde experimenteert, hebben we al te maken met een gevoel dat nooit voorbij gaat en bovendien geen enkele externe stimulatie nodig heeft die dit opwekt of voedt.

In welk deel van het wezen ontstaan de emoties en de gevoelens?

De emoties en de liefdesgevoelens vinden hun oorsprong in het spirituele lichaam. De ego-emoties en ego-gevoelens, hoewel die in het spirituele lichaam worden waargenomen, worden gegenereerd in het mentale lichaam.

Ik begrijp niet wat je bedoeld. Wat zijn ego-gevoelens en ego-emoties?

Dat zijn negatieve gevoelens en emoties die door een egoïstische manier van denken worden gegenereerd. Een egoïstische houding is in werkelijkheid een manier van denken en die vindt dus zijn oorsprong in het verstand.

Het gevoel en de gedachte hebben dus een verschillende oorsprong? Ik dacht altijd dat ze beide in het verstand ontstonden.

Ze hebben dus niet dezelfde oorsprong. Het gevoel komt voort uit de geest (spirituele lichaam) en de gedachte uit het verstand (mentale lichaam).

Eens kijken of ik het goed begrepen heb. Wil je daarmee zeggen dat het egoïsme in het verstand ontstaat en de liefde in de geest?

Ja, hoewel de ego-emoties en de ego-gevoelens, zoals ik al gezegd heb, ook in het spirituele lichaam worden waargenomen, hoewel hun egoïstische aspect in het verstand gegenereerd wordt.

Zou je dit punt kunnen verduidelijken? Ik begrijp nog steeds niet hoe het kan dat het egoïsme in het verstand ontstaat en dat de gevoelens of egoïstische emoties in de geest gevoeld worden.

Dat is duidelijk. Stel je voor dat iemand zich met een brandende zaklantaarn onder een glazen koepel bevindt. Als het glas doorzichtig is, zullen zowel het licht dat van de zaklantaarn naar buiten schijnt, als het licht dat van buiten naar binnen komt, praktisch geen veranderingen ondergaan door het feit dat ze door het glas heen moeten. Wanneer het echter geen transparant glas maar matglas is, zal dit zowel het licht dat van binnen naar buiten, als het licht dat van buiten naar binnen gaat, veranderen. De persoon met de zaklantaarn stelt het spirituele lichaam voor en de glazen koepel het mentale lichaam. De ondoorzichtigheid van het glas van de koepel stelt het egoïsme voor. Het egoïsme verandert de waarneming van de gevoelens en emoties van anderen (het binnenkomende licht) en transformeert deze voordat ze invloed hebben op het spirituele lichaam zoals de uitdrukking of uiting van gevoelens en emoties die uitgaan van het spirituele lichaam (het naar buiten schijnende licht) en worden door anderen waargenomen met de al egoïstische tint waarmee ze zich impregneren bij het passeren van het verstand.

Ik kan me nog steeds niet goed voorstellen hoe de relatie tussen liefde en egoïsme werkt in de menselijke aard. Hoe kan het dat we op hetzelfde moment lief kunnen hebben en egoïstisch kunnen zijn? Kan je me dit uitleggen?

Maar natuurlijk! Stel je voor dat de mens als een ui is, in wiens centrum de geest zit die licht afgeeft, wat liefde is. Dit lichtgevende centrum wordt bedekt met veelvoudige lagen, waardoor elke laag de doorgang van het licht een beetje belemmert, totdat al die lagen tezamen bijna geheel belemmeren dat het licht naar buiten komt. Elke laag vertegenwoordigt een uiting van het egoïsme dat progressief moet worden geëlimineerd, opdat uiteindelijk het licht, de liefde, straalt en zich kan uiten in zijn gehele omvang. Naarmate we lagen elimineren, ondervindt het innerlijke licht (de liefde) minder hindernissen bij het naar buiten treden. De buitenste lagen stellen het

primitiefste en lichtzinnigste egoïsme voor. Het zijn de lagen die de ijdelheid representeren. De tussenliggende lagen komen overeen met de trots en de binnenste met de hoogmoed.

Ieder mens bevindt zich in een verschillend punt van dit proces. De meeste geesten die de Aarde bewonen, zijn er slechts in geslaagd zich te ontdoen van één van de eerste lagen. Anderen is het gelukt ook enkele tussenliggende lagen te elimineren en enkelen zijn bezig de diepst liggende lagen van het egoïsme te elimineren.

Hoewel het een progressief proces is en er geesten van allerlei graden zijn, kunnen we de geesten proberen te classificeren in drie grote groepen volgens het eliminatieniveau van de lagen waarin ze zich bevinden: de vriendelijk-ijdele geesten, de genereus-trotse geesten en de liefdevol-hoogmoedige geesten.

Waarom kwalificeer je ze met twee bijvoeglijke naamwoorden, een positief en een negatief?

Omdat ik niet wil dat in de classificatie alleen het negatieve deel van de geest duidelijk wordt, maar dat ook de kwaliteiten die de geest in elke fase kan ontwikkelen, erkent worden. Het eerste bijvoeglijk naamwoord geeft de representatieve eigenschap aan die de geest zich eigen kan maken wanneer hij zich inspant om bij zichzelf de liefde te ontwikkelen en het tweede de graad van egoïsme waarin hij zich bevindt. De ijdele geest kan heel vriendelijk zijn, de trotse heel genereus en de hoogmoedige heel liefdevol wanneer hij bereid is zijn egoïsme te overwinnen en te vechten voor de gevoelens. Maar er steekt niets negatiefs in om het aanwezige egoïsme in ieder van ons toe te geven en te definiëren zodat we die kennen en kunnen overwinnen, Het bestaan hiervan niet willen erkennen, dat zou het negatieve voor de geest zijn, de realiteit niet toegeven dat we allemaal een egoïstische kant hebben die we moeten elimineren om werkelijk te kunnen liefhebben en authentiek gelukkig te zijn. Het ontkennen hiervan leidt tot spirituele stilstand, omdat men niet iets kan overwinnen wat men niet toegeeft, net zoals een alcoholist niet kan afkicken als deze niet toegeeft dat hij een alcoholist is.

Zou je de eigenschappen van elk van deze drie uitingen van het egoïsme, die je ijdelheid, trots en hoogmoed genoemd hebt, iets uitgebreider uiteen kunnen zetten?

Ja. We kunnen minstens drie vormen van egoïsme onderscheiden, dat zijn, van de grofste naar de meest subtiele vorm, ijdelheid, trots en hoogmoed. In het dagelijks spraakgebruik bedienen we ons vaak van deze drie woorden, maar de spirituele betekenis is, zoals we zullen zien, veel uitgebreider en veel dieper en verschilt in veel aspecten van de betekenis waarmee we die termen gewoonlijk gebruiken. Laten we ze één voor één definiëren en de manier waarop ze zich uiten, analyseren.

Wat is ijdelheid en hoe manifesteert die zich?

De ijdelheid is de primitiefste vorm van het egoïsme. Dit is typisch voor de jongste geesten en van de geesten die, ondanks behoorlijke vorderingen op het gebied van de intelligentie, nog steeds beginnelingen zijn in de kennis van de gevoelens.

Het voornaamste kenmerk van de ijdele is dat hij teveel met zichzelf bezig is, bovenal met het bevredigen van zijn primitiefste behoeften en verlangens en nauwelijks of helemaal niet bezorgd is over de behoeften van andere wezens, waardoor hij veel te veel zijn vrije wil laat gelden en zich niet bewust is dat hij vaak inbreuk maakt op de vrije wil van de anderen. De ijdele persoon pretendeert het centrum te zijn en de aandacht te trekken van de andere mensen. Omdat hij nauwelijks weet wat liefde is, kan hij niet goed onderscheid maken tussen echte liefde en behagen. Hij heeft meer nodig en verlangt meer dan hij liefheeft. In zijn relaties neigt hij daarom meer naar roem, bewondering en lofuitingen te zoeken en zijn verlangens te bevredigen en te behagen, dan om liefde te geven en te krijgen.

De ijdele vergelijkt zichzelf voortdurend met anderen, en probeert altijd boven hen te staan. Vaak bespot en belastert hij degenen waarvan hij denkt dat ze onder hem staan in vaardigheden of materiële voorzieningen en heeft overdreven waardering voor degenen die hij denkt te kunnen gebruiken om iets voor zichzelf te verkrijgen. Gewoonlijk handelt hij onrechtvaardig, altijd ten voordele van zijn belangen. Daarom vervalt hij regelmatig de werkelijkheid om zijn egoïstische daden te verbloemen. Hij voelt zich dikwijls ontevreden met zichzelf vanwege het weinige gevoel dat hij heeft en daarom zo angstvallig vlucht voor de eenzaamheid. Hij heeft veel van andere mensen nodig, die hij gewoonlijk probeert te manipuleren en op te eisen om niet alleen zijn behoeften te bevredigen, maar ook zijn lusten en zijn nukken, in zoverre dat hij de mensen in zijn omgeving fysiek of psychisch tot zijn slaven maakt. Maar hij krijgt ook snel genoeg van de relaties wanneer die niet de verwachte voldoening opleveren. Daarom zijn het personen die vaak de meest weerloze familieleden absorberen en manipuleren, zoals de partner of de kinderen en in de werkrelaties hun ondergeschikten, door hen te beschouwen als eigendom of dat zij niet aan zijn invloed kunnen ontsnappen. Wanneer ze niet de aandacht krijgen die ze menen te verdienen, proberen ze op elke manier en tegen elke prijs de aandacht te trekken van de anderen, waarbij ze gebruik maken van de slachtofferrol, de agressiviteit, de chantage, het bedrog, of van elke andere vorm van manipulatie die ze kunnen vinden.

Als gevolg van de zó negatieve en verstikkende vibratie die ze kunnen genereren wanneer hun tekortkoming zich compleet manifesteert, putten ze de mensen in hun omgeving helemaal uit, waardoor er, als ze de ijdelheid

niet kennen en weten te hanteren, maar weinig mensen zijn die in staat zijn dit een lange tijd te verdragen. Daarom hebben ze veel kennissen en weinig vrienden. Ze krijgen gauw genoeg van de dingen die inspanning vragen en proberen andere mensen hun eigen verantwoordelijkheden op zich te laten nemen, ondanks het feit dat ze voortdurend opscheppen over hoeveel zij wel doen en hoe weinig de anderen doen. Wanneer zij iets doen voor iemand anders, dan is dat zelden belangeloos en discreet, maar ze scheppen er altijd over op, op zoek naar een tegenprestatie die over het algemeen groter is dan het 'gebaar' dat zij naar de ander gemaakt hebben. Een ijdel mens pretendeert niet een goed mens te zijn, maar slechts erop te lijken.

Oef . . . , ik hoop maar dat er niet veel van zulke mensen zijn!

Wel, driekwart van de mensheid bevindt zich nog in deze evolutionaire beginfase en de ijdelheid is de overheersende tekortkoming van de politieke klasse van jullie wereld. Desalniettemin is er waarschijnlijk niemand die zich identificeert met wat ik gezegd heb, want dit toegeven zou al een teken zijn dat die persoon zich in een verder gevorderde fase bevindt. Dat is de reden dat jullie planeet zoals is hij is.

Nou, om met zulke egoïstische personen samen te leven moet wel een kwelling zijn!

Denk je soms dat jij vrij bent van het egoïsme, of het zich op deze of op een subtielere manier manifesteert? Het is een bevestiging die je maakt waarmee je met je eigen egoïsme pronkt door middel van onbegrip ten opzichte van je broeders en die je hebt gebruikt om te rechtvaardigen bij hen uit de buurt te blijven omdat ze niet verder ontwikkeld zijn. Deze fase van ijdelheid, evenals de opvolgende fasen van trots en hoogmoed, zijn verbeteringsfasen waar alle, absoluut alle geesten doorheen moeten. En als iemand dit overwonnen heeft, komt dat omdat hij zich op een bepaald ogenblik bewust geworden is van zijn tekortkoming en hieraan gewerkt heeft om dat te overwinnen en hierin geslaagd is met de hulp van de voorbeelden van verder gevorderde personen waarvan hij geleerd heeft. Als de verder gevorderde geesten, op het moment dat zijn hun vooruitgang behalen, hun minder gevorderde broeders verwaarlozen, wat voor soort liefde zouden zij dan ontwikkelen? Het feit dat ik dit zó direct heb beschreven, kan heel cru lijken, maar ik doe dit niet met de bedoeling dat dit gebruikt wordt om iemand te discrimineren of te marginaliseren, maar juist opdat jullie je van deze uiting van egoïsme bewust worden en deze kennis gebruiken om vooruitgang te boeken.

En hoe leert de geest zich bewust te worden van zijn eigen egoïsme, in dit geval gemanifesteerd in de vorm van ijdelheid, en hoe kan hij die overwinnen?

In het algemeen door aan den lijve de egoïstische houding van anderen,

vergelijkbaar met zijn eigen egoïsme, te ondervinden. De wet van de spirituele rechtvaardigheid confronteert iedereen met zijn eigen daden, ook al is dit via de daden van anderen, opdat de geest hieruit het meeste voordeel trekt voor zijn evolutie. Het eigen leed maakt de geest gevoelig, hij verwerft meer gevoeligheid om het leed van anderen waar te nemen, vooral van degenen die soortgelijke omstandigheden hebben meegemaakt als hijzelf. Het wekt een gevoel van solidariteit op jegens hen, welk het zaad is van de liefde.

En moet de geest altijd zelf aan den lijve het lijden ondervinden wat zijn eigen daden teweeg gebracht hebben, om te leren dat deze daden schadelijk zijn voor anderen?

Nee. Hij kan dat doen door begrip, omdat hij zich bewust geworden is van de schade die zijn eigen daden anderen aanricht, of omdat hij geleerd heeft van de fouten en ervaringen van anderen. Maar daarvoor moet hij in gevoeligheid voldoende zijn gegroeid, in liefde, want, zoals ik zeg, alleen als er liefde is, is men ontvankelijk de anderen te voelen, hun lijden inbegrepen, net zoals men zichzelf aanvoelt. Vandaar dat de geest in de eerste fasen meer vordert door het lijden, door zélf de egoïstische houding te ervaren die hijzelf genereerde, terwijl hij meer vordert door begrip wanneer hij de liefde al heeft ontwikkeld, begrip van zijn eigen, vroegere ervaringen of andermans ervaringen.

En wat kan men doen om de ijdelheid vanuit het begrip te overwinnen?

De eerste stap is je bewust worden van je tekortkomingen en de tweede stap is het veranderen van je houding. Wanneer wij ons bewust geworden zijn van onze tekortkoming, wil dat nog niet zeggen dat deze zich niet meer manifesteert. Als we in staat zijn dat te erkennen en toe te geven en tegelijkertijd vermijden als zodanig te handelen, dat wil zeggen, dat we ons bij het nemen van beslissingen in ons leven daardoor niet laten meeslepen maar dat we meer in overeenstemming met onze gevoelens handelen, dan zal die tekortkoming aan kracht inboeten, totdat deze uiteindelijk overwonnen zal worden. Het bewust worden gaat over in een diepe kennis over waar ijdelheid uit bestaat, hoe deze zich bij jou manifesteert en wat deze voedt. De ijdelheid voedt zich met het idee dat het belangrijk is om het middelpunt van de aandacht te zijn, dat men je bewondert, vleit en alle aandacht op je richt, je overstelpt met vertier, cadeautjes en attenties om gelukkig te zijn. Het manifesteert zich als een neiging de realiteit te transformeren om de anderen en jezelf te laten geloven, dat het nodig is alles om je heen, zowel dingen als mensen te bezitten om gelukkig te zijn. De ijdelheid is als een stofzuiger, die alles wat hij tegenkomt opzuigt, alles voor zichzelf houdt, maar niet in staat is iets hiervan te waarderen. Het is als een kind dat trappelt en protesteert, opdat zijn ouders speelgoed voor hem kopen, ogenschijnlijk het mooiste van de wereld, en zonder dat ding niet gelukkig kan zijn. En wanneer het zijn zin heeft gekregen, speelt het er nauwelijks een paar minuten mee en dankt het

vervolgens af.

Zolang de ijdele dus door wil blijven gaan met aandacht trekken om aan zijn eigen grillen te voldoen, als hij niet werkt aan het opwekken van zijn gevoelens, zal hij zich altijd onvoldaan, leeg en ongelukkig voelen ondanks dat anderen van hem kunnen houden, want hij zou het niet kunnen herkennen en waarderen. Hetgeen wat niet op eigen kracht, uit vrije wil wordt bereikt, kan niet begrepen, gewaardeerd noch van genoten worden en de ijdele mens vecht nauwelijks voor iets, maar probeert wat hij wil door anderen te laten bereiken. Wanneer hij een doel nastreeft, is dat meestal een uiterlijk, materialistisch doel, bijna nooit een innerlijk, spiritueel doel.

De ijdele lijkt op degene die zich altijd warmt aan het haardvuur van de burens, omdat hij zich niet wil inspannen om zijn eigen vuur aan te steken. Hij zal altijd afhankelijk zijn van anderen en niets voor zichzelf kunnen doen. Steek je eigen vuur in jezelf aan en je zult van niemand afhankelijk zijn om je te warmen. Op spiritueel niveau is dit vuur de vlam van de liefde die de geest vertroost en verwarmt, die hem de kracht geeft om te vorderen en werkelijk gelukkig laat zijn.

Maar er zijn veel mensen die het succes zoeken als een manier om het geluk te bereiken. Wat zou je tegen hen zeggen?

Dat ze zichzelf voor de gek houden. Het succes is voor de ijdelheid een vleierij, maar voor het gevoel een valkuil. De enige manier om gelukkig te worden is zich met liefde te vullen.

Zou je een beknopt advies kunnen geven dat alles samenvat wat je gezegd hebt, om ijdelheid door middel van begrip te overwinnen?

Ja. De stap die de ijdele moet maken om zijn tekortkoming te boven te komen is begrijpen dat het geluk niet afhangt van het uiterlijke, maar van het innerlijke. Dit is de grote les die we allemaal moeten leren. Het werkelijke geluk hangt niet af van het feit dat anderen van je houden, maar van het feit dat jij liefhebt. Wanneer je dus gelukkig wilt zijn, stop dan met het wanhopige zoeken dat anderen van je houden en probeer je eigen gevoel te ontwakken.

Wat zou je tegen een ijdel mens zeggen dat hem in zijn ontwikkeling zou kunnen helpen?

Je zult er nooit in slagen gelukkig te worden door het verkrijgen van bewondering, genegenheid, succes en erkenning van anderen. Wanneer je ontevreden bent met je leven, als je je eenzaam en leeg voelt, zoek dan niet de schuld van je ongelukkigheid bij anderen, want die ligt niet bij hen maar bij jezelf. Zoek niet het vuur van anderen om je te warmen, omdat je het nooit warm genoeg zult hebben. Steek je eigen vlam aan zodat je gevoel niet afhankelijk is van wat anderen wel of niet doen voor jou. Zet het egoïsme van je af en heb lief, want de enige manier om je innerlijke leegte op te vullen, is onvoorwaardelijk lief te hebben.

Wat je nu zegt lijkt in tegenspraak met wat je voorheen gezegd hebt. Als iemand afziet van degenen die van hem houden, hoe zal hij dan kunnen liefhebben?

Misschien heb ik me niet goed uitgedrukt. Je hoeft er niet van af te zien dat ze van je houden. Wat ik wil zeggen is, dat we het geluk op een verkeerde manier zoeken. Laten we alles goed afwegen en een evenwicht nastreven.

Ik weet nou niet precies wat je wilt zeggen. Kan je niet een voorbeeld geven dat me kan helpen dit te begrijpen?

Ja. Stel jullie voor dat we de hele mensheid verzamelen op een reusachtig plein om alle liefde die er in de wereld is, te verdelen. Eerst vragen we: "Wie wil liefde ontvangen"? We zullen zien dat 100% van de mensen de hand opdringerig opsteekt en roept: "Ik, ik, ik! Ik eerst! Ik ben het meest aan liefde toe!" Maar wanneer we vragen: "Wie is er bereid zijn liefde te geven?", zullen we zien hoe gauw het plein leegloopt en er maar een paar mensen achterblijven om de hand op te steken. Wat blijft er dan te verdelen over? Alleen de liefde die een paar mensen willen geven. Dat is er aan de hand in jullie mensheid: alleen de liefde van een paar mensen draagt de wereld, omdat de meesten alleen maar bereid zijn te ontvangen, niet om liefde te ontvangen, maar voornamelijk om hun egoïsme te bevredigen.

We wachten als passieve personen af dat de liefde naar ons toekomt. Dat deze liefde ons bij toverslag bereikt en gelukkig maakt, zonder dat we er zélf iets voor moeten doen, alsof het een verdovend middel betreft. Maar, zoals ik zeg, ook al ontvangen we alles wat we nodig hebben, als we passief blijven en niet gestreden hebben om ons egoïsme te overwinnen, dan zullen we zeggen als het wezen dat van ons houdt komt om ons alles te geven wat het in zich heeft: "Het is niet genoeg, ik ben nog steeds niet gelukkig. Ik heb nog meer van je nodig!" En we zullen steeds meer verlangen, omdat het nooit genoeg zal zijn om onze innerlijke leegte te vullen. We zullen dat wat men ons gegeven heeft, nooit waarderen, maar alleen maar zien wat we niet gekregen hebben. Elke kleine hindernis van het leven zal aanleiding geven tot klagen. Als het 's-morgens bewolkt is, zullen we klagen dat het koud is, wanneer 's-morgens vroeg de zon schijnt, zullen we klagen dat het warm is. En dat komt allemaal omdat we niet op de juiste manier zoeken. Deze leegte die men voelt kan alleen gevuld worden door de liefde die men zelf actief voor zichzelf en voor anderen in staat is voort te brengen. Om gelukkig te zijn is het net zo nodig liefde te geven als te ontvangen.

Terugkerend naar het thema van de ijdelheid, denk ik dat niet iedereen die zich in de fase van de ijdelheid bevindt dezelfde kenmerken zal hebben.

Nee. Ijdelheid komt in verschillende gradaties voor. In de eerste etappe van

beginnende ijdelheid doen zich de meest primitieve en materialistische uitingen van het egoïsme voor, zoals gierigheid (wat men bezit, niet willen delen met anderen), hebzucht (steeds meer willen hebben, ook al doe je anderen tekort), jaloezie (afwijzing van degenen die iets materieels hebben dat men begeert). In de tweede fase, wanneer de geest vorderingen maakt in de kennis van de gevoelens, begint dit materialistische egoïsme te veranderen in spiritueel egoïsme. In deze etappe blijft de geest zich vastklampen aan het egoïsme, maar is tegelijkertijd al begonnen het gevoel te ontwikkelen. Hoewel hij nog steeds terughoudend is om te geven, is hij in staat de aanwezigheid van liefde en het goede gevoel dat eruit voortkomt, te erkennen en probeert dat te ontvangen. Op dat moment verandert de gierigheid in aanhankelijkheid (het niet willen delen van affectie en liefde die men van bepaalde personen ontvangt) en de hebzucht in absorptie (willen dat de hele wereld aandacht heeft voor hen om ze affectie te geven), terwijl de jaloezie een subtielere wending neemt en in afkeer verandert ten opzichte van degene die één of andere spirituele, goede eigenschap heeft die men zelf niet heeft, maar wel graag zou willen bezitten. Omdat ze gevoeliger zijn, hebben ze een beter ontwikkeld rechtvaardigheidsconcept, maar wanneer de zaak hén betreft, handelen ze vaak onrechtvaardig, waarbij ze zich bewust bevoordelen door zich aan hun egoïsme vast te blijven klampen, waardoor ze dus schuldiger zijn omdat ze zich hiervan bewust zijn.

Welke fundamentele vooruitgang heeft de geest geboekt wanneer hij kan zeggen dat hij de ijdelheidsfase achter zich heeft?

Het voornaamste succes die de grens tussen ijdelheid en trots markeert, is het activeren van zijn eigen spirituele liefde. Terwijl de ijdele geest een voortreffelijke ontvanger van de liefde is, dan is de trotse geest al een gever van de liefde. Dat betekent dat hij in staat is om op eigen initiatief en op een behoorlijk sterke wijze werkelijk lief te hebben.

Wil dat zeggen dat de ijdele geest niet in staat is lief te hebben, of heeft hij de liefde niet ondervonden?

Nee, natuurlijk niet. Alle geesten zijn in staat lief te hebben. In feite heeft elke geest die de fase van de trots heeft bereikt, voordien de ijdelheidsfase doorlopen en, uiteraard, vindt de overgang naar het geven van liefde niet van de ene dag op de andere plaats, maar zal er een lange periode bestaan waarin een gevecht tussen het activeren van het gevoel en het egoïsme zal zijn, tussen dat wat de vlam van de liefde aansteekt en dat wat die vlam dooft. In de ijdele brandt die vlam zwak, deze gaat voortdurend aan en uit. Er is nog geen sterke wil om voor de gevoelens te werken en er wordt nog niet veel moeite gedaan om deze vlam brandend te houden, omdat de geest nog steeds erg bezig is met het bevredigen van zijn egoïstische grillen.

Op een andere manier gezegd: terwijl de ijdele geest nog niet in staat is geweest zijn eigen vlam aan te wakkeren of aan te steken en zich nog steeds

probeert te warmen aan het vuur van anderen, heeft de trotse geest al ontdekt hoe hij zijn eigen innerlijke vuur moet aansteken en werkt zijn wil met meer vastberadenheid om het brandend te houden, omdat hij iets herkend en ervaren heeft van het werkelijke geluk dat ervan uitgaat wanneer deze vlam met kracht brandt, en dat wil hij nog intenser ervaren.

En hoe leert de geest zijn eigen vlam aan te steken?

Uit eigen ervaring en van het voorbeeld van verder gevorderde geesten. In het algemeen wordt een ijdele geest in de liefde ingewijd door een verder gevorderde geest, een gever van de liefde, die geïncarneerd is als iemand uit zijn directe omgeving: zijn eigen partner, een familielid zoals de vader, de moeder, een zoon of dochter, een broer of zus. Heel vaak is de minder ontwikkelde geest, die eraan gewend is dat anderen voor hem in de weer zijn, zich op dat ogenblik niet bewust van wat anderen hem geven en vraagt hij meer en meer . . . , totdat hij het kwijt raakt. Dat wekt heimwee op naar de verloren gegane liefde en het verlangen naar het opnieuw ervaren van wat men eens had, een bewustwording en erkenning dat men geliefd was en niet in staat was dat te waarderen. Deze behoefte activeert de eerste gevoelens voor de persoon of personen die hem zoveel gaven, die in andere levens zal voortduren. Dat wil zeggen, dat men eerst in staat moet zijn liefde te krijgen, om die te kunnen geven. In volgende levens zal de geest geconfronteerd worden met de ervaring dat hij nauw moet samenleven met andere geesten die minder gevorderd zijn dan hij, die van hem hetzelfde verlangen als hij van de anderen verlangde en zo zal hij geconfronteerd worden met zijn eigen 'ik', opdat hij in de egoïstische houding van de anderen zijn eigen egoïsme herkent. Deze vorming kan gedurende vele levens verlengd worden, waarbij levens waarin de voornaamste rol van de ontvanger van de liefde zich afwisselen met levens waarin men vooral liefde geeft. Hoe meer liefde men geeft, des te meer liefde men ontvangt. Het hangt van de wil van de geest af of hij het pad van de liefde volgt, of het pad van het egoïsme blijft volgen.

Welke andere vorderingen heeft de geest gemaakt nadat hij de fase van de ijdelheid achter de rug heeft?

Ik zal een algemene beschrijving geven van de vorderingen die de geest gemaakt heeft, die zich grotendeels ontdaan heeft van de ijdelheid en volledig opgaat in de fase van de hoogmoed; deze vorderingen vloeien voort uit het feit dat het een geest betreft die het gevoel kent en een stabiele gever van de liefde is.

Het rechtvaardigheidsconcept is verder ontwikkeld. De persoon die de etappe van de hoogmoed heeft bereikt, is zich meer bewust van wat wáár en rechtvaardig is en wat alleen maar schijn is. In het algemeen gedraagt de hoogmoedige zich rechtvaardiger. Ze proberen zichzelf niet meer te bevoordelen als ze daarvoor onrechtvaardig moeten zijn, maar houden rekening met de schade die ze anderen kunnen aanrichten. De

hoogmoedige, trotse geest wil niet meer dat men hem behaagt, hij wil dat men van hem houdt en zelf authentiek liefhebben. De tegengestelde eigenschap van de ijdelheid die de trotse al heeft bereikt, is de bescheidenheid, omdat hij niet de aandacht probeert te trekken met wat hij doet, maar hier voldoening aan beleeft als hij rechtvaardig en genereus is. De hoogmoedige is royaal voor degenen waarvan ze houden. Ze proberen dus in relaties niet meer het middelpunt van de aandacht te zijn. Ze geven de voorkeur aan een échte vriendschap boven honderd oppervlakkige.

Wil dat zeggen dat als de trotse geest spiritueel verder gevorderd is dan de ijdele, ook sneller vorderingen maakt?

Nee, omdat het tempo van de vorderingen afhankelijk is van de wil en vastbeslotenheid van de geest om zich van zijn egoïsme te ontdoen en lief te hebben. Er zijn trotse geesten waarbij de ontwikkeling tot stilstand is gekomen en deze stagnatie kan vele levens duren. Maar er zijn ook ijdele geesten die doorzetten om vooruit te komen en sneller vorderingen maken. Het is weliswaar een feit dat meer kennis en besef van de gevoelens ervoor zorgt dat de verder gevorderde geest meer capaciteit en een sterkere wil heeft om te vorderen en er meer onder lijdt wanneer deze tot stilstand komt, waardoor dit ongemak ook een goede les en een stimulans voor hem is om vooruit te komen. Het vergelijken van een gevorderde geest die vele incarnaties achter de rug heeft, met een jonge, weinig gevorderde geest, is net zo absurd als geloven in de geldigheid van de resultaten van dezelfde intelligentietest die men bij een kind van 7 jaar en bij een puber van 15 jaar genomen heeft. Normalerweise is het zo, ook al is het kind van 7 jaar erg intelligent, dat de 15-jarige puber betere resultaten behaalt dan het kind van 7. De uitslag heeft derhalve geen enkele waarde, want de 15-jarige heeft omdat hij ouder is veel meer tijd gehad om te leren en is psychisch en fysiek veel verder ontwikkeld.

Vergelijkingen met betrekking tot het evolutieniveau moet men dus niet maken met anderen, maar met zichzelf ten opzichte van de vorderingen die men van de ene naar de andere incarnatie heeft kunnen maken, omdat het evolutieniveau niet alleen afhangt van het leertempo, maar ook van hoelang iedere geest al aan het evolueren is. Aangezien ieder wezen een verschillende spirituele leeftijd heeft, zijn de oudste geesten in het algemeen verder geëvolueerd dan de jongste, eenvoudigweg omdat ze langer aan het evolueren zijn. Toch komen we speciale gevallen tegen van jonge geesten die heel snel vorderingen gemaakt hebben en die andere, oudere geesten hebben ingehaald en omgekeerd, heel oude geesten die heel lang stil zijn blijven staan en door generaties van jongere geesten zijn ingehaald.

Zou je een voorbeeld kunnen geven dat wijst op het verschil tussen het evolutieniveau en de snelheid van de evolutionaire vooruitgang?

Ja, het voorbeeld van twee auto's die vanaf hetzelfde punt starten, maar de

ene doet dat een uur vroeger dan de andere. De laatste heeft aanvankelijk een achterstand. Maar als hij sneller rijdt dan de eerste, zal hij die op een bepaald ogenblik inhalen. De afgelegde afstand is gelijkwaardig aan het evolutieniveau van de geest, terwijl de snelheid gelijkwaardig is aan de evolutiesnelheid van elk moment.

Terugkomend op het thema van de trotse geest, kun je uitleggen wat trots is en hoe die zich manifesteert?

Het voornaamste probleem van de trotse geest is het verwerken van ondankbaarheid, egoïsme en gebrek aan liefde van andere personen ten opzichte van hem, vooral als hij een affectieve band met hen heeft. Hoewel de trotse geest in staat is moeiteloos te houden van degenen die van hem houden, vindt hij het toch nog moeilijk om te houden van degenen die niet van hem houden. De trotse geest weigert geliefde personen te aanvaarden zoals ze zijn, met hun goede eigenschappen maar vooral met hun gebreken. De trotse geest vindt het heel moeilijk om toe te geven dat hij ongelijk kan hebben in zijn opvattingen. Hij heeft er moeite mee onbeantwoorde liefde te verwerken, oftewel, dat er personen zijn die volharden in hun egoïstische houding hoeveel men ook van hen houdt, bovenal als het verwante familieleden betreft, zoals ouders, broers en zusters, de partner, de kinderen, etc. Hij verwacht een bepaalde omschakeling van hen als gevolg van de moeite die hijzelf doet om hen te veranderen en hij wordt wanhopig, gedeprimeerd of woedend wanneer hij daar ondanks zijn inspanningen niet in slaagt. Hij is in staat zich te laten inpalmen als hij een klein gebaar van genegenheid krijgt. Maar wanneer hij er achter komt dat hij gemanipuleerd wordt door bepaalde mensen, dan wordt hij razend, wat wrokkige gevoelens jegens hen zou kunnen opwekken. Hoewel hij schijnbaar geen beloning zoekt voor wat hij doet, kan hij toch nog slecht omgaan met ondankbaarheid, dat wil zeggen, wanneer hij zijn best doet om iemand te helpen en stank voor dank krijgt.

De uitingen van trots worden geactiveerd wanneer de trotse geest een episode van ondankbaarheid of liefdeloosheid doormaakt. Op ongenoegen en gekwetste gevoelens reageert hij door in zichzelf te keren en zich te isoleren van menselijke relaties. Het roept gevoelens van woede, razernij, impotentie, koppigheid, angst en schuld op. Hij heeft de neiging zijn gevoelens en emoties te verbergen, is bang om te laten merken hoe hij zich voelt, uit angst dat ze hem in zijn diepste gevoelens kwetsen. Aan de ene kant onderdrukt hij zijn negatieve gevoelens omdat hij geen medelijden wil opwekken en evenmin wil dat andere mensen hem zwak zien en daar gebruik van maken om hem schade aan te richten. Aan de andere kant onderdrukt hij zijn positieve gevoelens omdat hij niet wil dat de ijdele personen jaloers worden en hem proberen te benadelen. Door de neiging om de positieve gevoelens te onderdrukken, voelen ze zich waardeloos. De

neiging om negatieve stemmingen te onderdrukken en verbergen, in stilte te lijden, kan hem op bepaalde momenten laten uitbarsten in woede en razernij, waarover men zich later weer schuldig voelt. Het wantrouwen van anderen en het geloven dat men zelfgenoegzaam elk probleem zelf kan oplossen, zijn de houdingen die hem het meest isoleren van de anderen.

Welke uiting van trots berokkent de meeste schade?

Tot de overtuiging komen dat men het niet waard is liefde te ontvangen, om authentiek geliefd te worden en dat het daarom ook niet de moeite waard is lief te hebben. Dat is de houding die veroorzaakt dat hij zich nog meer isoleert en in zichzelf terugtrekt, die hem kan veranderen in een gereserveerde, apathische, verlegen, verdrietig, melancholische, lichtgeraakte persoonlijkheid, die het leven niet ziet zitten.

We hebben eerder gezegd dat de ijdele geest niet in staat is om het te waarderen wanneer iemand van hem houdt, welnu de trotse geest staat niet toe dat iemand van hem houdt. Dit resulteert erin dat door de ijdelheid óf door de trots, de persoon zich niet geliefd voelt, ook al wordt er van hem gehouden. De ijdele geest schenkt, meer dan het ontvangen van gevoelens, al zijn aandacht aan het voldoen van zijn egoïsme. De trotse geest, omdat hij in zichzelf teruggetrokken leeft om te voorkomen dat hij gekwetst wordt, negeert voor hemzelf elke blij van affectie te ontvangen.

Het kan zijn dat hij al sinds zijn vroegste jeugd van alles heeft moeten doen om wat aandacht te trekken en zich daardoor vast van overtuigd heeft dat er niks beters bestaat, dat iemand niet van hem kan houden zoals hij is. En wat gebeurt er dan? Wanneer er iemand verschijnt die bereid is om zó van hem te houden, onvoorwaardelijk en zoals hij is en niet om wat hij doet, schrikt hij en kruipt in zichzelf weg. Hij wijst het eenvoudigweg af omdat hij het niet kan geloven: "Ik kan niet geloven dat iemand van mij houdt, die niet van mij profiteren wil. Dit is vast en zeker een valstrik. Ze zullen me, als ik me openstel voor de liefde, vast en zeker in de steek laten en zal ik nog meer lijden. Het is de moeite niet waard." En dan, hoewel de trotse geest zou krijgen wat hij nodig heeft om gelukkig te worden en in staat zou zijn dit te waarderen, wijst hij het af. Hij lijdt dus om niet te willen lijden, om niet te willen vechten voor de gevoelens.

En wat kan men doen om de trots te overwinnen?

De eerste stap is, net als bij de ijdelheid, je bewust worden van je tekortkomingen en de tweede stap is het veranderen van je houding. Het feit alleen dat men zich bewust wordt van zijn tekortkoming en zijn uitingen, wil dat nog niet zeggen dat deze zich niet meer presenteert. Maar het erkennen ervan zal ons helpen te vermijden als zodanig te handelen bij het nemen van beslissingen in ons leven. Als we deze beslissingen nu nemen in overeenstemming met onze gevoelens, dan zal die tekortkoming aan kracht

inboeten, totdat deze uiteindelijk overwonnen zal worden.

Het bewust worden gaat over in een diepe kennis over waar trots uit bestaat, hoe deze zich manifesteert en wat deze voedt. De trots voedt zich door angst, wantrouwen, zelfgenoegzaamheid en manifesteert zich met het isoleren en onderdrukken van de gevoeligheid. De trots is voor de gevoeligheid van de geest als een harnas die haar insluit, een onneembare vesting die haar omringt die de ingang en uitgang van de gevoelens verhindert. Er zal dus gestreden moeten worden om dat harnas open te breken.

De eerste stap die de trotse geest moet zetten om zijn trots te overwinnen is zich bevrijden van het idee dat hij het niet waard is om bemind te worden, dat hij nooit iemand zal tegenkomen die écht van hem houdt. Wie de werkelijke en beantwoorde liefde zoekt, vindt die vroeg of laat, omdat verwante geesten de neiging hebben elkaar te zoeken en elkaar te herkennen wanneer ze elkaar tegenkomen. Maar men moet geduldig en aanhoudend zijn, omdat degene die de deur hermetisch sluit om zich tegen het kwaad te beschermen, die deur ook dicht doet om het goede te ervaren. Het kan geen kwaad voorzichtig te zijn om te voorkomen dat ze ons pijn doen. Maar we kunnen de gevoelens niet opgeven en evenmin ondankbaarheid met ondankbaarheid, haat met haat, wrok met wrok beantwoorden, omdat wat ons doet lijden ook anderen doet lijden. En degene die zich meer bewust is van het lijden omdat hij meer gevoeligheid bezit, draagt meer verantwoordelijkheid voor het veroorzaken van lijden dan degene die dat onbewust doet. Ik heb het jullie al eerder gezegd en ik herhaal: jullie zijn niet alleen. Iedereen, absoluut iedereen, wordt diep geliefd door God, door jullie gids, door een menigte spirituele wezens en vrienden, jullie spirituele familie, geïncarneerd of niet. En nog meer, ieder van jullie heeft een tweelingziel, een wederhelft waardoor jullie het ontwaken van de zuivere en onvoorwaardelijke liefde zullen experimenteren. Het enige wat nodig is, is dat jullie je daarvan bewust worden.

Er moet ook geleerd worden om beter de ondankbaarheid te verwerken van degenen die schade aanrichten, omdat de trotse geest in staat is degenen te begrijpen die vol onbegrip zijn en hij moet inzien dat hijzelf ook in diezelfde situatie verkeerde.

Tegelijkertijd moet hij de angst verliezen zichzelf te zijn. Hij moet zich bevrijden van de ketens van degenen die zeggen dat ze van hem houden, maar erop uit zijn hun wil op te leggen. Maar hij moet ook niet de tegenovergestelde kant op gaan, dat wil zeggen zich isoleren van de menselijke relaties uit angst daardoor te lijden. Het kan geen kwaad dat je ernaar verlangt dat anderen van je houden, maar je moet weten dat niet iedereen evenveel liefde kan opbrengen en we moeten niet eisen van

degenen die nauw met ons verbonden zijn, of eenvoudigweg dagelijks met ons omgaan, dat zij evenveel van ons houden en ons net zo respecteren als wij van hen houden en wij hen respecteren, alleen omdat wij het fijn vinden dat onze gevoelens beantwoord worden. Want . . . , wie heeft meer schuld aan het onbeantwoord laten van iemands genegenheid, degene die niet van iemand houdt omdat hij niet weet hoe dat moet (de ijdele geest), of degene die dat wel kan maar ervan afziet door zijn gebrek (de trotse geest)?

Het is ook van belang dat hij zich niet al teveel inspant om anderen te behagen als dat betekent dat hij van zijn eigen vrije wil moet afzien, gelovend dat hij op deze manier zal slagen bij anderen het gevoel op te wekken dat nog niet aanwezig is, omdat deze overmatige krachtsinspanning zonder beloning hem later duur te staan zal komen in de vorm van teleurstelling, verdriet, bittere ontgoocheling, woede en onmacht. Zoals ik al gezegd heb, de werkelijke liefde wordt onvoorwaardelijk gegeven zonder een tegenprestatie te verwachten en men kan niemand verplichten om iets te geven dat hij niet wil of kán geven.

Wat zou je in het kort tegen de trotse geest zeggen dat hem in zijn evolutieproces zou kunnen helpen?

Wanneer je je verdrietig of leeg voelt, sluit je dan niet in jezelf op. Onderdruk je gevoelens niet omdat je denkt dat je minder zult lijden door niet te voelen, want je zult daardoor nog meer lijden en het zal bovendien een vruchteloos lijden zijn waar je niets mee opschiet. Probeer in overeenstemming met je gevoelens en niet met je gedachten te leven. Wees tolerant met anderen, maar laat je niet leiden door wat anderen van je verwachten als dat tegen je gevoel ingaat. Verberg je niet achter het kwaad dat ze je aangedaan hebben, om je wantrouwen en je isolement te rechtvaardigen. Wees voorzichtig met degenen waarvan je voelt dat ze van je gevoelens willen profiteren, maar sta open voor degenen die je met goede bedoelingen benaderen.

En wat moet je doen om je niet volledig in beslag te laten nemen zonder tegelijkertijd de anderen pijn te doen?

Weten of het leed van de ander te wijten is aan één of andere egoïstische houding van ons, of dat hij lijdt door zijn eigen egoïsme, dat wil zeggen, omdat hij onze verlangens en vrije wil niet wil respecteren. Als het veroorzaakt wordt door onze egoïstische houding, moeten we eraan werken om die te veranderen, maar als het egoïsme van die ander dat leed veroorzaakt, dan moet hij ten goede veranderen, omdat hij zelf dat leed teweeg brengt. Hij moet weten dat hij dat leed zelf veroorzaakt, ook al denk hij dat anderen hem dat aandoen.

En als hij niet wil veranderen?

Men kan hem niet dwingen te veranderen, omdat dat een inbreuk op zijn vrije

wil zou zijn en ook al zou deze verandering in zijn voordeel uitvallen, als die door dwang tot stand komt, is deze niet authentiek. Maar dat geeft hem niet het recht de wil van anderen te forceren, waardoor de geest die onderworpen wordt aan een egoïstische houding van een ander die zijn egoïsme probeert te bevredigen, niet zijn gevoelens en diepe overtuigingen moet loslaten.

En hoe kan ik onderscheiden, bijvoorbeeld wanneer ik een conflict heb met iemand, dat deze persoon lijdt door zijn eigen egoïsme of door mijn egoïstische houding?

Plaats jezelf in andermans schoenen en analyseer hoe jij je zou voelen in zijn plaats en wat jij in zijn situatie zou willen. Als je van gedachten veranderd als ontvanger van een actie met betrekking tot wat je wilde doen als uitvoerder van dezelfde actie, dan was er iets van egoïsme en onrechtvaardigheid in je houding. Als je dezelfde houding behoudt als ontvanger en uitvoerder, ben je rechtvaardiger. In ieder geval gebeurt het vaak dat er een menging van alles en nog wat is, oftewel, dat beiden een egoïstische houding hebben en een ieder zijn egoïstisch houding behoort te corrigeren, zich moet vasthouden aan wat niet egoïstisch is en niet moet toegeven aan de egoïstische houding van anderen. Uiteindelijk wordt alles samengevat in de stelregel: "Wat gij niet wilt dat U geschiedt, doe dat ook een ander niet." Vecht opdat anderen jou en degenen die van jou afhankelijk zijn, niets aandoen waarvan je weet dat dit lijden en een inbreuk op de wil veroorzaakt.

Ik heb een voorbeeld nodig om het beter te kunnen begrijpen.

Oké. Ik zal je een voorbeeld geven. Stel je een moeder voor die het slaan van haar kind gebruikt als opvoedingsmethode, omdat dit volgens haar een manier is om het kind te laten gehoorzamen, zonder dat ze rekening houdt met de fysieke en psychische pijn die ze het kind kan aandoen. Als ze er echt van overtuigd is dat haar gedrag juist is, zal ze er geen enkel probleem mee hebben om toe te geven dat haar man fysiek geweld tegen haar gebruikt en dat hij dezelfde argumenten aanvoert om zich te rechtvaardigen die de vrouw gebruikt met betrekking tot haar kind. Maar omdat iedereen lijdt onder slaag, zal deze vrouw zich vast en zeker bitter beklagen over haar situatie met haar man en zij zal er uiteraard niet mee akkoord gaan dat haar man haar blijft mishandelen, omdat zij daar verschrikkelijk onder lijdt. Deze moeder zou zich moeten realiseren dat als zij lijdt omdat haar man haar mishandelt, haar kind net zo lijdt wanneer zij het slaat en als zij de realiteit wil zien en daarvan wil leren, zal zij tot de conclusie komen dat slaan op zich een slechte zaak is, omdat het lijden veroorzaakt en er geen argumenten te vinden zijn om dit te rechtvaardigen. Welke oplossing is er voor deze vrouw? Afzien van het gebruik van het geweld tegen haar kind, want op deze manier overwint zij haar eigen egoïsme, haar drang om de wil van een kwetsbaarder wezen met geweld tot gehoorzaamheid te dwingen en tegelijkertijd vecht om zich te bevrijden van de onderdrukking van haar agressieve en egoïstische man, die

op een gewelddadige manier inbreuk maakt op haar eigen vrije wil. Wanneer de agressor lijdt onder het verlies van zijn slachtoffer, dan komt dat niet doordat dat slachtoffer hem schade aanricht, maar doordat hij niet wil afzien van zijn egoïstische verlangen om een ander met geweld tot gehoorzaamheid te dwingen.

Voorheen heb je gezegd dat men zich niet al teveel moet inspannen om het anderen naar de zin te maken. Dat lijkt me een contradictie, want wanneer je van iemand houdt, probeer je die persoon dan niet overal in te behagen opdat die zich gelukkig voelt?

Het is een grote fout te geloven dat men meer van iemand houdt wanneer men deze persoon meer behaagt en is de grote valkuil waar veel goed bedoelende mensen in vallen. Iemand van wie je houdt moet je proberen te helpen, te begrijpen en te respecteren, eerder dan het hem naar de zin te maken. Het is belangrijk het verschil te weten tussen 'helpen' en 'behagen', omdat het kan voorkomen dat wanneer je het iemand naar de zin maakt, in plaats van te helpen je iemand benadeelt als het zijn egoïsme is wat je behaagt. En je benadeelt ook jezelf als je bij het behagen je wil ondergeschikt aan het egoïsme van een ander en daardoor je vrijheid verliest.

En hoe kan je onderscheid maken tussen 'helpen' en 'behagen'?

Wanneer iemand de last op zijn schouders neemt van de beproevingen of de omstandigheden die een ander moet overwinnen, dan behaagt men hem, en helpt men hem niet, omdat men hem verhindert zijn vermogen op de proef stellen en bijdraagt aan zijn spirituele stilstand. Echte hulp bestaat uit het verlenen van steun en het stimuleren van iemand, opdat die zélf zijn problemen oplost en zo kan vorderen.

Kun je me een voorbeeld geven dat het verschil tussen 'helpen' en 'behagen' duidelijk maakt?

Ja. Stel twee kinderen uit dezelfde klas voor die van de leraar huiswerk mee naar huis krijgen. Beide kinderen vinden huiswerk maken niet leuk, omdat ze liever hun tijd doorbrengen met spelen en proberen zich van het huiswerk te onttrekken. Stel je voor dat de vader van het eerste kind, om de ergernis van zijn zoon te voorkomen en dat deze zich niet confronteert met de situatie zijn huiswerk ongedaan mee naar school te nemen, besluit om zelf dat huiswerk te maken voor zijn kind, terwijl het rustig verder speelt. De tweede vader kiest ervoor om bij zijn kind te gaan zitten en het zó te helpen, dat het zélf zijn huiswerk maakt, hoewel dat betekent dat het een poosje niet kan spelen. De eerst vader 'behaagt', omdat hij de taken verricht die het kind vervelend vindt, maar hij 'helpt' het niet, omdat huiswerk maken een situatie is die het kind moet doormaken en noodzakelijk is voor zijn leerproces. Deze vader werkt het in de hand, dat zijn kind lui, afhankelijk en lastig wordt en dat het voor

elke situatie anderen zoekt die zijn problemen oplossen. De tweede vader 'behaagt' niet, omdat hij het risico loopt dat het kind door zijn houding een woedeaanval krijgt omdat het zijn spel niet wil onderbreken, maar hij 'helpt' het wel, omdat hij eraan meewerkt dat het kind leert en zijn verantwoordelijkheden op zich neemt.

Is het dan verkeerd om iemand van wie je houdt te behagen?

Niet altijd. Alleen als je behaagt ten koste van het verliezen van je vrijheid en/of eraan meewerkt dat de ander spiritueel tot stilstand komt, wanneer je hem vervangt in de proeven die hij moet overwinnen.

Terugkomend op het thema over trots, welke vooruitgang heeft de geest geboekt nadat hij de fase van de trots achter zich gelaten heeft?

Deze geest voelt zich zeker, is zich bewust van zijn gevoelens en weet dat hij moet leven in overeenstemming met zijn gevoelens om gelukkig te zijn. Hij is niet meer zo bang om zich te laten zien zoals hij is. Daarom is hij openhartiger, vrolijker, spontaner, vrijer en toont hij gemakkelijker zijn gevoelens. Hij sluit zich minder af en verwerkt met minder moeite ondankbaarheid. Hij begrijpt anderen beter en wordt minder gauw wraaklustig en woedend, omdat hij minder moeite doet anderen te behagen, oftewel, hij laat zich minder snel 'gebruiken' en slooft zich niet meer zo gemakkelijk uit voor anderen. Hij verwacht minder terug van de liefde die hij geeft, staat meer open voor de liefde van anderen voor hem en voor de liefde die hij voelt voor anderen. Negatieve omstandigheden raken hem minder en hij waardeert en geniet meer van de positieve situaties.

Wat markeert dan de overgang van de trots naar de volgende fase van de hoogmoed, als we die als twee verschillende fasen beschouwen?

De trotse geest is in staat liefde te geven en te ontvangen, maar hij onderdrukt beide mogelijkheden uit angst daardoor te lijden en daarom creëert hij een antigevoelens-schild om zich heen. Dit antigevoelens-schild is de trots. Het bijna helemaal verwijderen van dit schild markeert de overgang naar de volgende fase.

Nou, het lijkt erop dat we het einde van de weg naar de onvoorwaardelijke liefde naderen, niet?

Nog niet. Dat de geest zich voldoende bevrijd heeft van zijn onderdrukkingen, van zijn angsten, dat hij makkelijker bepaalde negatieve houdingen, zoals de ondankbaarheid, verwerkt, betekent niet dat hij zijn trots volledig overwonnen heeft. De geest die daarin wel geslaagd is, moet nog een subtielere vorm daarvan overwinnen, een geavanceerde trots: de hoogmoed.

Zou je kunnen beschrijven wat hoogmoed is en waardoor die wordt gekarakteriseerd?

Hoogmoed is het gebrek aan nederigheid, een overmaat van wat jullie onjuist "eigenliefde" noemen. De twee voornaamste, nog af te ronden leergebieden die de geest in deze fase nog moet overwinnen, zijn: het gebrek aan nederigheid en de afhankelijkheid, of moeilijkheden met het delen van de liefde van dierbaren. De hoogmoedige vindt zichzelf erg zelfverzekerd, dat hij niemand nodig heeft en dat hij alles zelf kan doen. Hoewel hij gewoonlijk bereid is om anderen te helpen, vraagt hij zelden hulp voor zichzelf, ook al heeft hij die eigenlijk nodig, omdat zijn tekortkoming hem vertelt dat hulp vragen een teken van zwakte is. Daarom sluiten zij zich af voor anderen. Gewoonlijk verbergen ze hun problemen, hun zwakheden, hun gebreken en hun morele dips, opdat niemand merkt hoe ze eraan toe zijn en tegen hen zegt: "Is er iets aan de hand? Kan ik je helpen?" En als iemand iets merkt, worden ze nerveus en kwaad omdat ze er moeite mee hebben om toe te geven dat ze niet onafhankelijk zijn. Met andere woorden, dan wordt het wantrouwen, de woede en de arrogantie zichtbaar. Ook al is de hoogmoedige geest minder overgevoelig dan de trotse en voelt zich minder gekwetst wanneer men hem ondankbaar behandelt, beledigt of bedriegt, wekken zulke situaties ook woede en arrogantie bij hem op, evenals de situaties die hij niet kan oplossen volgens zijn plannen.

Bijvoorbeeld, wanneer hij vernederd of bespot wordt door iemand die hij probeert te begrijpen of te helpen, dan roept dat bij hem woede en arrogantie op, waardoor hij antwoorden kan geven als: "Jij weet niet wie ik ben, hoe durf je?", of: "Wie denk je wel dat je bent dat je zo tegen mij praat?"

Deze moeilijkheid om ondankbaarheid en smaad te verwerken door gebrek aan nederigheid, brengt hem ertoe om anderen te classificeren, voorbarig te oordelen en hen niet op dezelfde manier te behandelen als anderen. Als hij niet in staat is zijn eigen tekortkoming te erkennen en te overwinnen, zal het wantrouwen hem overmeesteren wanneer hij mensen te woord moet staan die hem om hulp komen vragen. Zijn vooroordelen kunnen er voor zorgen dat hij bezwaar voelt bij bepaalde personen en besluit de benodigde hulp niet te bieden volgens hun behoeften, maar overeenkomstig met zijn wantrouwen, angst of bezwaren die hij voor hen voelt; hij is dan niet eerlijk en rechtvaardig.

Hoewel de hoogmoedige geest zich zelfverzekerd opstelt, heeft hij het in werkelijkheid net zoals iedereen nodig om lief te hebben en zich geliefd te voelen om gelukkig te zijn, ook al heeft hij er moeite mee dat te erkennen. Vandaar dat zijn schijn van zelfverzekerdheid afbrokkelt wanneer hij zich onzeker voelt in zijn gevoelens. De angst om de liefde te verliezen waarvan hij zeker dacht te zijn, roept bij hem gevoelens van wantrouwen, verdriet, wanhoop en onmacht op. En dat overkomt hem omdat hij nog steeds aan

aanhankelijkheid lijdt, hij heeft moeilijkheden met het delen van de liefde van dierbaren.

Nou, het lijkt me een normale reactie. Overkomt het ons soms allemaal niet dat we bang zijn de liefde van onze dierbaren te verliezen?

Als hij de onvoorwaardelijke liefde geëxperimenteerd had, zou hij geen aanhankelijkheid noch angst hebben, omdat hij zou weten dat de authentieke liefde nooit verloren gaat.

En hoe overwint men de fase van de hoogmoed?

Door weer lief te hebben, het begrijpen van en vermijden te handelen volgens de tekortkoming. De hoogmoed neemt in dezelfde mate af waarmee de geest de nederigheid ontwikkeld en afstand neemt van aanhankelijkheid en beide eigenschappen ontplooiën zich door het uitvoeren van naastenliefde door middel van oprechte en onbaatzuchtige hulp aan anderen. Wanneer de hoogmoedige geest, uit angst voor teleurstellingen en vernederingen, niet die hulp geeft die hij in staat is te geven, dan stimuleert hij zijn tekortkoming en zal zijn ontwikkeling tot stilstand komen. Maar wanneer hij zijn angsten en vooroordelen overwint en zich laat leiden door zijn gevoel, dan zal hij vooruit komen.

En wat is, vanuit het gezichtspunt van de evolutie, de oorsprong van het egoïsme? Dat wil zeggen, op welk moment van de evolutie van een geest verschijnt het egoïsme?

Het egoïsme is een verlengstuk van het dierlijke overlevingsinstinct en verschijnt op het moment waarop de geest begint zélf besluiten te nemen, met zijn vrije wil begint te experimenteren.

De geest die de menselijke fase van de evolutie binnengaat, begint zijn vrije wil voor het eerst te gebruiken. Hoewel hij al een opbloeiende ontwikkeling van intelligentie toont, worden zijn beslissingen, als gevolg van zijn geringe emotionele ontwikkeling, nog steeds erg beïnvloed door de instincten, waaronder het overlevingsinstinct domineert. Zijn evolutie verloopt via een proces waarin hij zich helemaal onafhankelijk maakt van de instincten en een eigen weg zoekt die bepaald wordt door zijn wil, via het leerproces van het gevoel.

Zou je iets uitvoeriger willen antwoorden? Ik begrijp het nog niet helemaal.

Natuurlijk. Wanneer de geest zijn zojuist verkregen vrije wil begint uit te oefenen, dan doet hij dat vanuit het instinct, dat een soort biologische programmering is die de kennis verzamelt die door de pre-geest is opgedaan gedurende de evolutie in het dierenrijk, en dat is de kiem waaruit de onafhankelijke wil van het wezen zich ontwikkelt. Het is als een standaard configuratie, een programma dat toestaat automatisch beslissingen te nemen

over kwesties waar de geest nog niet voldoende capaciteit voor heeft om zelf te beoordelen. Het is als een automatische piloot die de route corrigeert wanneer de geest nog niet kan vliegen en het mogelijk maakt vliegervaring op te doen zonder neer te storten, terwijl hij nog aan het leren is hoe hij de bedieningselementen van het vliegtuig moet beheersen. Onder deze instincten bevindt zich het overlevingsinstinct dat als een programma de geïncarneerde geest aanspoort alternatieven te zoeken om de uitroeiing van het fysieke leven onder alle omstandigheden, hoe ongunstig die ook is, te voorkomen en het seksuele instinct aanspoort dat noodzakelijk is voor het voortbestaan van de soort. Het kan voorkomen dat de geest zich tegelijkertijd onvoldaan voelt omdat hij een nieuwe en onbekende stimulans voelt om zijn ontluikende, emotionele behoeften te bevredigen en door zijn onwetendheid over de gevoelens denkt hij ten onrechte dat hij dat kan doen door zich te verzadigen in het voldoen van zijn instincten, iets dat hij altijd gedaan heeft, het in deze zin gebruiken van zijn intelligentie zonder rekening te houden met de schade die hij daarmee bij anderen kan aanrichten.

Zoals je dit vertelt, lijkt het dat het bestaan van het egoïsme inherent is aan de evolutionaire ontwikkeling.

Dat de geest op zijn weg naar de volmaaktheid een langdurige egoïstische fase doorloopt die vele incarnaties kan omvatten, is eigenlijk onvermijdelijk en zelfs nuttig, omdat het zijn individualiteit, zijn wil herbevestigt en om te kunnen ervaren wat men voelt bij de afwezigheid van liefde, wat hem zal helpen te waarderen wat men voelt bij de aanwezigheid van liefde, naarmate hij dit begint te voelen.

Daarom zijn de eerste uitingen van het egoïsme in de eerste fase waar de jonge geesten zich bevinden, die we primaire ijdelheid zullen noemen, in principe materialistisch, georiënteerd op de bevrediging van de meest primitieve instincten. Dan ontwaakt de hebzucht, gierigheid, wellust, die zich manifesteren in houdingen van het materialisme en consumentisme, hedonisme en, op collectief niveau, imperialisme en kolonialisme, oftewel exploitatie van anderen uit zucht naar macht en materiële rijkdom. Het is de fase die op jullie planeet nog overheerst, omdat een flink deel van de mensheid zich nog steeds bevindt in deze fase van spirituele adolescentie. Naarmate de geest vordert in de kennis van de gevoelens, begint dit materialistische egoïsme te veranderen in spiritueel egoïsme. Dit is een gevorderde fase van ijdelheid.

In deze fase blijft de geest zich vastklampen aan het egoïsme, maar is hij tegelijkertijd begonnen het gevoel te ontwikkelen. Hoewel hij nog steeds terughoudend is in geven, is hij toch in staat de aanwezigheid van liefde en het geluk dat daaruit voortvloeit te herkennen en tracht dit te ontvangen. De gierigheid wordt omgezet in afhankelijkheid en de hebzucht in absorptie. Dit gebeurt niet van de ene op de andere dag maar verloopt geleidelijk, er bestaat een overgangsfase, een fase van middelmatige ijdelheid waarin al

deze egoïstische uitingen (hebzucht, gierigheid, afhankelijkheid en absorptie) gelijktijdig in verschillende mate bestaan en deze fase overheerst momenteel op de Aarde. Het kan de geest duizenden jaren kosten om zich van slechts één van deze vormen van egoïsme te ontdoen. Maar vanaf een bepaald moment, wanneer de geest zich bewust begint te worden van zijn egoïsme en dat hij anderen schade aanricht als hij zich hierdoor laat leiden, is hij verantwoordelijker voor zijn daden en daarom gevoeliger voor het leed dat dit scheidt. En dan, op een bepaald moment van dit proces, ontwaakt het gevoel van de geest en zal hij de behoefte voelen om lief te hebben en ontdekken dat hij moet liefhebben om gelukkig te zijn.

Wat gebeurt er dan?

Dan begint de strijd om de liefde. De trotsheidsfase begint. In deze fase begint de geest niet alleen te zoeken naar het ontvangen van liefde, maar ook naar het geven ervan, en zal een groot aantal obstakels tegenkomen. Hij begint waar te nemen, bewust te worden, aan den lijve te ondervinden wat onbegrip en ondankbaarheid is. Het is namelijk zo dat de meesten, driekwart van de mensheid, zich nog steeds in één van de ijdelheidsfasen bevindt. Zij oogsten nog steeds de vruchten van hun vorige fase en begrijpen niet wat er aan de hand is. Het lijkt alsof de wereld zich tegen hem gekeerd heeft en tegen zijn wil om te vorderen, lief te hebben en geliefd te worden. Als hij bezwijkt onder de emotionele ontmoediging, zal het egoïsme opnieuw kracht winnen. Om te voorkómen dat zijn onlangs ontdekte gevoelens gekwetst worden, zal hij zich innerlijk afsluiten. Hij zal wantrouwend, schuw en eenzaam worden, omdat hij in het isolement een oplossing ziet om het lijden te voorkomen. Hij kan ook de weg van de berusting bewandelen om het leed te ontlopen. Hij zal zich aanpassen aan hetgeen anderen van hem verwachten om agressie van geesten die egoïstischer zijn te vermijden. Dan vormt zich de ergste spirituele ziekte die er bestaat, die een groot deel van de fysieke ziekten veroorzaakt: het annuleren van de wil, van de vrije wil, zóver dat de geest op gegeven moment niet meer handelt en leeft zoals hij werkelijk is, maar een perfecte spirituele slaaf van zijn omgeving is en zelfs gaat geloven dat hij hetgeen wat hem opgelegd wordt, ook werkelijk wil. Maar op die manier lijdt men om het "niet willen lijden" wat onnodig lijden is die niet tot een spirituele vooruitgang leidt. In deze fase van de trots bevindt zich ongeveer een kwart van de mensheid. De overgang van de ijdelheidsfase naar de fase van de trots is evenmin abrupt, deze zal geleidelijk aan verlopen waarbij uitingen van beide tekortkomingen zich gedurende een lange periode tegelijkertijd zullen voordoen.

En hoe gaat deze geschiedenis verder? Hoe kan men deze etappe overwinnen?

Door lief te hebben, altijd door lief te hebben. Alleen de liefde zal het schild van de trots doorboren. Zoals ik al gezegd heb, heeft de trotse geest meer

capaciteit om de ondankbaarheid van degenen die hem kwaad deden te begrijpen en te verwerken dan de ijdele geest. Hij begrijpt dat degenen die egoïstisch en weinig liefdevol handelen, dit eenvoudigweg komt omdat het nog jonge evoluerende geesten zijn die mettertijd zullen leren, ook al zullen ze daar vele levens voor nodig hebben, omdat de leerfase van het gevoel en het loskomen van het egoïsme processen zijn, die veel tijd nodig hebben om waarneembaar te zijn. Het feit dat we geen opvallende veranderingen zien in één enkel leven, wil niet zeggen dat de geest geen vorderingen maakt. Degene die een goed mens is in dit leven, is dat omdat hij al zo geboren is, met een heleboel kennis van andere levens en hoewel men in één incarnatie veel vorderingen kan maken, kunnen we niet verlangen dat iemand van de ene dag op de andere van piraat in een heilige verandert. Als jullie niet wanhopig worden wanneer een kind niet in één dag leert praten, omdat jullie begrijpen dat de leerfase van het praten een kind verschillende jaren van zijn fysieke leven kost, moeten jullie evenmin ongeduldig worden dat een spiritueel kind verschillende spirituele jaren, dat wil zeggen verschillende incarnaties, nodig heeft om te leren lief te hebben. Daarom kan de geest die in de kennis van de gevoelens verder gevorderd is, niet vragen aan een ander die dat minder is om in één enkel leven hetzelfde niveau te bereiken als hijzelf, wanneer dat hemzelf vele levens en inspanningen kostte om dat niveau te bereiken. Hij zou tevreden moeten zijn dat die andere kan leren tot waar zijn capaciteit of wil reikt. Hij moet zich herinneren dat zijn evolutie op een bepaald ogenblik op hetzelfde niveau was en dat er een verder ontwikkelde geest bij hem was die zijn egoïstische houding verdroeg.

En als hij dit allemaal te boven komt?

Dan wordt hij geconfronteerd met het moeilijkste. Hij moet dan nog de nederigheid bereiken en afstand nemen van de afhankelijkheid, oftewel, de vrijgevigheid bij het delen van de gevoelens, doeleinden die hij in de fase van de hoogmoed overwinnen moet.

De hoogmoedige geest is een al heel ver gevorderde geest wat de gemiddelde geest betreft en is daarom zeldzaam op jullie jonge planeet. Meestal zijn het geesten die van een verder gevorderde planeet afkomstig zijn en al een langere tijd evolueren. Misschien overtreffen zij met duizenden jaren de gemiddelde spirituele leeftijd op de planeet. Omdat hun planeten verder gevorderd zijn, bestaat er praktisch geen onrecht noch ondankbaarheid waardoor deze geesten geen nadelige omstandigheden vinden die hun tekortkoming oproept. Zij komen juist naar deze planeet omdat het een stimulerende omgeving betreft voor de uiting van hun tekortkoming. Omdat de Aarde een planeet is waar veel onrecht en ondankbaarheid voorkomt, nemen deze geesten de proeven uit vrije wil. Op die manier, door middel van de zwaarste proeven, kunnen zij sneller vorderen. Op de minder gevorderde planeten kiezen zij gewoonlijk incarnaties, waar zij door hun capaciteit missies van spirituele hulp aan

anderen uitvoeren en zich zo trainen in het helpen van anderen, welk ze nodig hebben om hun gebrek aan nederigheid en hun moeilijkheid van het delen van gevoelens te overwinnen.

Deze hele uiteenzetting heeft veel meer vragen bij me opgeroepen die ik je graag uiteen wil zetten en die jij me uit zou kunnen leggen. Ze hebben vooral te maken met de emoties, de gevoelens, de verschillende uitingen van het egoïsme die je ter sprake hebt gebracht (ijdelheid, trots, hoogmoed). Ik zou daar graag meer over willen weten. Natuurlijk, vraag maar.

Voorheen heb je gezegd dat het gevoel en de gedachte een verschillende oorsprong hebben en dat het egoïsme uit het verstand voortkomt. Wil je daarmee zeggen dat denken op zich slecht is?

Absoluut niet. Wat ik heb willen zeggen is, dat jullie moeten leren om onderscheid te maken tussen wat je voelt en wat je denkt, omdat het via het verstand is waar de egoïstische gedachten doorsijpelen naar de geest en jullie uiteindelijk in verwarring brengen. De gedachte op zich is niet slecht, alleen wanneer deze het gevoel weggedrukt. Als de gedachte in harmonie is met wat men voelt, is dit een waardevol instrument in dienst van het gevoel, zodat het gevoel zich transformeert in een liefdevolle daad. Het probleem van jullie wereld is, dat ze jullie geleerd hebben om na te denken zonder gevoel en als de gedachte niet geïnspireerd wordt door het gevoel, staat deze ten dienste van het egoïsme. De ontwikkeling van de liefde passeert ook de leerfase van het vormen van de gedachte met de wil van het gevoel en niet met de wil van het egoïsme.

Ik begrijp niet wat je bedoelt. Zou je een voorbeeld kunnen geven?

Natuurlijk. Stel je voor dat je een zeer dierbaar persoon ziet, dat jij een man bent en dat zij een vrouw is en dat je haar een tijdlang niet gezien hebt. Het gevoel dat je voor haar koestert geeft je een blij gevoel en de behoefte haar te laten merken hoeveel je van haar houdt door haar te omhelzen. Stel je echter voor dat je naast mensen staat die er seksistische vooroordelen op na houden, die relaties van een diepgaande vriendschap tussen mensen van verschillende sekse niet goed accepteren en waarvan je weet dat ze zullen roddelen en bekritisieren. Omdat je je van dit nadeel bewust bent, verander je van gedachten en onderdruk je je gevoelens, zodat je bij het zien van die geliefde persoon onverschilligheid toont uit angst voor wat men zal zeggen en haar alleen op een correcte manier een hand geeft.

In dit geval heeft de gedachte, gemotiveerd door de mentale analyse van de situatie, het gevoel veranderd, dat wil zeggen, het gevoel onderdrukt, want het aanvankelijke gevoel van vreugde is na de mentale overweging overgegaan in onverschilligheid. Dit is een voorbeeld van hoe de gedachte het gevoel onderdrukt.

Maar ik denk dat je in de situatie die je uitlegt ook voorzichtig moet zijn, want als je van deze persoon houdt, kan je deze in de problemen brengen als je je onnodig blootgeeft. Je kunt een geschikter moment, in een minder veroordelende omgeving uitzoeken om te doen wat je voelt.

Zeker. Voorzichtig zijn is een deugd. Men moet voorzichtig doen zodat we de vrije wil van anderen respecteren, omdat onze meningen vaak niet begrepen of gerespecteerd worden. Maar, we moeten wel proberen op te passen om onze angst niet te verbergen achter voorzichtigheid. Voorzichtigheid remt de uiting af als de omstandigheden niet de juiste zijn, maar verdringt niet het gevoel. De angst doet dat wel. Als de angst de overhand krijgt, zal deze het uiten van de gevoelens onderdrukken, zelfs in situaties waar er geen sprake is van een werkelijke bedreiging of ongunstige omstandigheid, want voor deze bedreiging zorgt de angst wel om deze in het verstand in realiteit te veranderen. De onderdrukking begint op het moment dat iemand besluit in zijn eigen leven geen beslissingen te nemen uit angst voor de reactie van anderen.

En waar komt deze mentale conditionering die de gevoelens onderdrukt vandaan?

Een deel is afkomstig van het eigen egoïsme en de rest van de opvoeding die men van jongs af aan ontvangen heeft, die op jullie planeet sterk de gevoelens onderdrukt. Jullie manier van opvoeden heeft heel lang de nadruk gelegd op de ontwikkeling van het verstand en men heeft het eigen verstand gebruikt om de ontwikkeling van de gevoelens te onderdrukken. De kinderen komen openlijk op deze wereld om zich te uiten zoals ze zijn, met grote mogelijkheden om hun gevoelens te voelen en uit te drukken. Maar van kleins af aan worden ze geconditioneerd om afhankelijkheid te experimenteren in plaats van liefde, opdat ze de gevoelens, de vreugde, de spontaniteit onderdrukken en zich iedere keer dat zij geluk ervaren, schuldig voelen. Wat hebben ze de kinderen generaties lang geleerd? Dat een goed kind gehoorzaamt, een slaaf van de wil van de ouders, de leraren, de volwassenen, de regels en sociaal belang is.

Hoe vaak heeft men, wanneer een kind vraagt waarom het iets moet doen wat het niet begrijpt, geantwoord: "Omdat ik het zeg, ik ben je vader en daarmee uit!" En als de ouders verbitterd zijn, dan wordt het kind met die bitterheid belast. Veel bevelen, veel strengheid en weinig vrijheid. Alles wat ze doen is verkeerd als ze dat niet eerst aan de ouders of volwassenen gevraagd hebben. Het is niet goed als ze lachen, huilen, praten of zwijgen als de ouders daar geen toestemming voor hebben gegeven. "Je gaat alleen om met wie ik zeg, je houdt alleen van degene die ik zeg, je doet alleen wat ik je zeg. Het is voor jouw welzijn", zeggen ze tegen je. In de sterk religieuze maatschappijen is alles een zonde. Het is een zonde elke vorm van

blijdschap of genegenheid te uiten zoals iemand te omhelzen of te kussen. Alles heeft wel iets dat zondig, obsceen, duister of duivels is en men moet zich schuldig voelen als men gelukkig is. Het slachtoffer verandert in beul, de onschuldige in schuldige. Het kind komt dus tot de conclusie dat de enige manier om niet te lijden het onderdrukken van de gevoelens is. Het leert om een beeld te geven aan de wereld, het beeld dat anderen van hem willen zien, maar dat in werkelijkheid niet veel te maken heeft met zijn eigen 'ik'. En die conditionering kan zo sterk zijn en de schijn zó constant, dat wanneer ze volwassenen zijn, geloven dat zij werkelijk zijn wat zij fingerden.

De meeste kinderen komen als ze volwassen worden onbewust tot de conclusie dat men niet van ze kan houden zoals ze zijn, maar altijd iets moeten doen om een beetje liefde te ontvangen. Met andere woorden, men leert hen te geloven in aanhankelijkheid, onechte, bezittelijke, voorwaardelijke, gedwongen en hebzuchtige liefde en laat hen van de onvoorwaardelijke, vrije en spontane liefde afzien. De gevolgen hiervan zijn, dat er weinig mensen in de liefde geloven en in liefde leven en het geluk wat hieruit voortvloeit, ook al is het maar een beetje, experimenteren. En door de afwezigheid van de liefde heeft het egoïsme en al zijn uitingen de vrije hand. Bij weinig misdadigers in jullie wereld zullen jullie aantreffen dat ze als kind geliefd zijn geweest. Als er een gebod bestaat dat zegt "U zal uw moeder en vader eren", waarom is er dan geen ander gebod dat zegt: "U zal uw kind eren"? Veel kwaad zal in jullie wereld opgelost worden als er van de kinderen gehouden wordt, want de kinderen hebben hun gevoelens nog niet afgeschermd. Ze zouden liefhebben en zich laten liefhebben. Houdt een generatie lang van jullie kinderen en jullie wereld zal in minder dan een eeuw veranderen in een paradijs.

Wil je hiermee zeggen dat er mensen zijn die, ondanks dat zij hun gevoelens kennen, oftewel, die in staat zijn om lief te hebben, hun gevoelens onderdrukken en de anderen tegemoet treden alsof ze gevoelloos zijn?

Ja, zo is het. Veel mensen zijn hardvochtig omdat ze bang zijn voor leed, of dat men hun zwakheid, hun gebrek aan liefde ontdekt. Daarom bedekken zij zich met lagen, een schild, zoals een middeleeuwse ridder met zijn harnas. En op die manier lijdt men door het niet willen lijden. Men lijdt omdat men het voelen vermijdt en dat is wat men nodig heeft om gelukkig te zijn, liefhebben en zich laten liefhebben. Waarom denk je dat er zoveel mensen bang zijn voor de eenzaamheid? Omdat ze in werkelijkheid bang zijn zichzelf tegen te komen, bang om de grote waarheid te ontdekken: "Ik ben leeg". Daarom vluchten de mensen weg voor zichzelf, ze nemen hun toevlucht in materiële, mentale doeleinden die hun veel hoofdbrekens bezorgen, of in vermaak dat het verstand te veel stimuleert, om zo een excuus te hebben om nooit het echte antwoord onder ogen te zien, opdat het verstand zoveel en zo luid

spreekt, dat de stem van het gevoel tot zwijgen gebracht wordt.

Maar het is onmogelijk de stem van het geweten voor altijd tot zwijgen brengen. Op een bepaald ogenblik let het verstand niet goed op, of blokkeert het zich door een of andere onvoorziene of traumatische gebeurtenis en de innerlijke stem zal opnieuw beginnen te roepen: "Ik ben leeg. Ik ben leeg, omdat ik niet voel. Omdat ik niet ben zoals ik me voordoe. Ik ben een façade, een schijnbeeld. Ik heb ervan afgezien mezelf te zijn, iemand die lief wil hebben en geliefd wil worden en daarom ben ik ongelukkig". En wanneer hij zich van de werkelijkheid bewust wordt, kan dat pijnlijk en schokkend zijn. Op dit ogenblik zoeken veel mensen een manier om hun houding met betrekking tot het opzeggen van hun affectieve behoeften, te rechtvaardigen, omdat ze abusievelijk geloven dat als ze er zand over gooien ze minder zullen lijden en dat dan alles zijn gewone gang weer zal gaan.

"Wat ben ik slecht door het leven behandeld! Wat een pech heb ik dat ik met zulke slechte mensen moet optrekken! Zelfs mijn ouders hielden niet van mij! Waarom moet ik beter zijn?", zeggen ze tegen zichzelf. Woede, wraaklust, wantrouwen, verdriet en de eenzaamheid verteren hen inwendig. Als ze kinderen hebben, dan reageren ze al hun frustraties op hen af, "zo kunnen ze leren hoe het leven is", zeggen ze tegen zichzelf in een poging zich te rechtvaardigen, omdat de kinderen zwak zijn en niet protesteren. Vervolgens geeft dit weer een nieuwe draai aan liefdeloosheid.

Maar het is heel begrijpelijk dat iemand die in het leven veel geleden heeft, tot de conclusie komt dat niets de moeite waard is, nietwaar?

Het is een feit dat het leven heel hard kan zijn en dat degene die besluit voor zijn gevoel te vechten, veel hindernissen zal moeten overwinnen door het onbegrip van anderen en daardoor zal lijden. Maar het zal een extern lijden zijn dat veroorzaakt wordt door de omstandigheden die de moeite waard zal zijn wanneer diegene er ondanks alles in slaagt te voelen en lief te hebben. Maar lijden om het voelen te vermijden, is een innerlijk lijden dat men zelf veroorzaakt en dit lijden is nutteloos, omdat het niet helpt om te vorderen in het voelen en liefhebben. Integendeel. Het kan veel lijden en pijn teweeg brengen, omdat iemand die door lijden overspoeld wordt, zich gerechtigd voelt om anderen pijn te doen, of niet eens stilstaat bij het kwaad dat hij anderen aan kan doen.

Ja, maar als iemand gewend is om in pijn te leven, lijkt pijn min of meer normaal. Want veel mensen zullen zich afvragen: "Kan ik de pijn overwinnen, kan ik van een ander houden?"

En ik vraag me af of er iemand is die zegt: "Luister: Al het leed dat ik heb ervaren, wil ik niet meer, niet voor mij noch voor anderen. Ik heb iets van het leven geleerd. Alles wat ze me aangedaan hebben waardoor ik heb geleden,

zal ik anderen niet aandoen. Alle liefde die ik van mijn ouders nodig had die ze me niet hebben gegeven, zal ik aan mijn kinderen, geliefden en aan iedereen die in mijn leven aanwezig is geven.” Alleen de wilskracht om te veranderen en de kracht van het gevoel, zal het leven een ommekeer geven en de banden van de haat verbreken. En de moeder die vastgedraaid zat, zal loskomen en zal zodanig op de bout van de liefdeloosheid terugdraaien, totdat het uiteindelijk volledig los is. En als iedereen die in pijn en liefdeloosheid leeft, zo'n besluit zou nemen, dan zou de wereld binnen één generatie veranderen. De generatie van kinderen die door hun ouders geliefd werden, de generatie van de kinderen die geen schild vormden om pijn te vermijden, de generatie van de kinderen die geen angst hadden om lief te hebben, omdat ze in liefde werden opgevoed.

Zoals ik al gezegd heb, is het vermogen om lief te hebben een aangeboren eigenschap van de geest. Deze hebben we dus allemaal en we hoeven deze dus alleen maar te ontdekken en te ontwikkelen. Vertrouw erop dat dit zo is en zo zal zijn. En, zoals ik ook al gezegd heb, het betreft niet alleen het liefhebben van anderen: je moet beginnen met jezelf lief te hebben.

Maar, wat is dat . . . , jezelf liefhebben?

Dat heb ik al verteld. Jezelf liefhebben is de eigen affectieve behoeften, de gevoelens, erkennen en ontwikkelen en de motor van ons leven laten worden.

Het is dus goed om van jezelf te houden?

Natuurlijk. Eigenwaarde is nodig om gelukkig te zijn. Ik herhaal het nog een keer: men moet van het egoïsme afzien, niet van de liefde. Als iemand zichzelf niet lief heeft, waar haalt hij dan de nodige kracht en wil vandaan om anderen lief te hebben? Leven zonder gevoel is bijna dood zijn. Daarom verlangen veel mensen die zonder gevoel leven de dood, omdat ze de valse hoop koesteren dat bij de dood hun lijdensweg eindigt. Op die manier activeren zij het zelfvernietigingsproces van hun lichaam dat jullie ziekte noemen. Veel ziekten ontstaan doordat iemand niet in staat is zichzelf lief te hebben. Degenen die een lage eigenwaarde hebben zijn het vatbaarst voor ziekten van het immuunsysteem, zoals leukemie, lymfklier- en auto-immuunziekten. Deze laatste, de auto-immuunziekten, hebben bovendien te maken met een hardnekkig schuldgevoel. Deze mensen zijn zó gedeprimeerd, dat ze zich moeilijk aan anderen kunnen geven. Ze zullen dan ook eerst hun gebrek aan eigenwaarde moeten oplossen.

Welke stappen moeten er dan gezet worden om jezelf lief te hebben?

Ten eerste moeten jullie je eigen affectieve behoeften en gevoelens erkennen. laat ze zichtbaar worden en wordt bewust dat ze bestaan. Oftewel, onderdruk ze niet, maar ontwikkel ze en laat ze je levensmotief worden. Ten tweede, als er gehandeld moet worden, doe dan wat je gevoel zegt en niet

wat je denkt, doe niet wat ze je geleerd hebben wat correct is, als dat tegen je gevoel ingaat. Sta niet toe dat jullie gedachten, die door veel redenen geconditioneerd zijn, je gevoelens verstikken.

Veel mensen zullen zich afvragen of het de moeite waard is deze stap te nemen.

Ik verzeker jullie dat het de moeite waard is, omdat naarmate jullie handelen in overeenstemming met jullie gevoelens, jullie een beetje zullen ervaren wat waarachtig geluk is, het innerlijke geluk, dat alleen de liefde brengt. Zo zullen jullie ook spiritueel vorderen. Geef nooit jullie gevoelens op, want dat is het enige wat de moeite waard is om voor te vechten en te leven. Het begin is altijd moeilijk, want de moeder kan heel vast kan zitten. Het zal veel wilskracht kosten om wat beweging in de moeder te krijgen, maar daarna zal het makkelijker gaan en zullen de gevoelens die jullie zullen ervaren, jullie innerlijk vullen (van liefde, ja!) zoals jullie nooit eerder hebben gevoeld en zal jullie de kracht geven om door te gaan.

En wat moet je doen om anderen lief te hebben?

Probeer naar anderen te kijken zoals jullie naar jezelf kijken. Denk eraan dat het jullie broeders zijn, met dezelfde innerlijke behoeften als jullie. We hebben allemaal dezelfde vermogens en we hebben het allemaal nodig om in volle vrijheid lief te hebben en geliefd te worden om gelukkig te zijn. Als ik dorst heb na een lange wandeling onder de brandende zon zonder gedronken te hebben, zou niet iedereen in soortgelijke omstandigheden dezelfde behoefte aan drinken hebben? Welnu, met de liefde gebeurt hetzelfde als met het water. We lijden allemaal als men ons van liefde onthoudt en het doet ons allemaal goed als we liefde ontvangen. Wanneer we dus iemand zien die dorstig om gevoel is, laten we die dan liefde te drinken geven, net zoals toen wij dorstig om liefde waren, er anderen waren die ons te drinken gaven.

En als we ondanks onze goede bedoelingen voor anderen ondankbaarheid, minachting of spot terugkrijgen?

Wanneer iemand jullie pijn doet, begrijp dan dat dit komt door gebrek aan ontwikkeling in de liefde en dat we van deze omstandigheid gebruik moeten maken om onszelf te verbeteren. Als dit iets negatiefs in ons oproept, dan komt dat waarschijnlijk doordat er bij ons van binnen nog steeds iets negatiefs aanwezig is en we hieraan moeten werken om dit te elimineren. Zoals ik al gezegd heb, zolang de liefde niet onvoorwaardelijk is, kunnen we het werk niet als voltooid beschouwen en degene die ondankbaarheid slecht verwerkt, heeft de eindstreep nog niet bereikt, omdat hij op de één of andere manier nog steeds iets terug verwacht voor wat hij geeft.

En iemand zal zeggen: "Oef, wat is dit moeilijk, want als ik besluit te veranderen en de anderen blijven gewoon door gaan, dan zal ik wel heel veel klappen oplopen! Ik weet niet of het wel de moeite waard is.

En ik vraag me af of het niet beter is dat men je klappen probeert te geven die je kunt proberen te ontwijken, dan dat je jezelf klappen geeft? Want de mensen die in liefdeloosheid leven zijn degenen die zichzelf klappen uitdelen en beletten dat iemand naderbij komt om hen lief te hebben.

Wat je zegt heeft zin maar er blijven twijfels bij me opkomen.

Vraag vrijuit.

Voorheen heb je benadrukt hoe belangrijk het is om het gevoel niet te onderdrukken, dat we ze moeten uiten. Maar aan de andere kant heb je het over hoe belangrijk het is rekening te houden met de affectieve behoeften en de gevoelens van anderen. En hier komt de vraag: Is het mogelijk dat als we negatieve gevoelens zoals haat, woede, razernij of wraak uiten, anderen hiermee pijn kunnen doen? Hoe kunnen we onze gevoelens uiten zonder daar iemand tegelijkertijd mee te kwetsen? Zijn beide acties niet tegenstrijdig?

Zoals jij dit benadert lijkt het tegenstrijdig. Het is nogmaals nodig dat we de concepten verduidelijken om geen verwarring te scheppen door onvoldoende toereikendheid van de taal, die hetzelfde woord "gevoel" gebruikt om twee totaal tegengestelde dingen te definiëren. Toen ik voorheen zei dat je je door je gevoelens moest laten leiden, verwees ik naar gevoelens die voortkomen uit liefde, die we "liefdegevoelens" zouden moeten noemen om ze te onderscheiden, die vanzelfsprekend altijd positief zijn. Degenen die voortkomen uit het egoïsme of uit de strijd tussen liefhebben en het egoïsme, die we negatieve gevoelens of "egogevoelens" hebben genoemd, zijn iets anders, die men daarom op een andere manier moet aanpakken (we zullen het daarover nog hebben). Uiteraard moet je vermijden je door deze gevoelens te laten leiden, omdat we anderen daarmee ernstig kunnen kwetsen. Het onderdrukken van deze gevoelens leidt in ieder geval nergens naar, alleen dat dit ons innerlijk schaadt.

Zou je één van die egogevoelens kunnen noemen?

Sommigen hebben we al genoemd toen we het hadden over ijdelheid, trots en hoogmoed, omdat dit egoïstische uitingen zijn. Maar we zullen daar nu dieper op ingaan, vooral op degenen die complexer en moeilijk te begrijpen zijn, zoals afhankelijkheid.

Dit zijn de belangrijkste:

- a) gierigheid, hebzucht, wellust, haat, agressiviteit, jaloezie.
- b) afhankelijkheid, absorptie, afgunst, woede, wraaklust, onmacht, begeerte, schuldgevoel, angst, verdriet.

Dit herinnert me aan de zeven hoofdzonden. Heeft het daar iets mee te maken?

Het zijn geen zonden maar uitingen van het egoïsme, hoewel het een feit is dat wanneer iemand zich door deze ego-gevoelens laat meesleuren, hij veel daden tegen de wet van de liefde en van de vrije wil kan begaan die hij later zal moeten herstellen.

Waarom verdeel je de ego-gevoelens in twee groepen?

De eerste groep bestaat uit de meest primitieve uitingen van het egoïsme. In de tweede groep, die ook uitingen van het egoïsme zijn, zit een aanvullend component, en dat is dat er al een impliciet begrip van de gevoelens zijn.

Zou je kunnen omschrijven waaruit elk van deze ego-gevoelens bestaat, opdat ik er een nauwkeuriger idee van krijg?

Ja. Laten we beginnen met de gierigheid en de afhankelijkheid. We zullen die samen analyseren, omdat de afhankelijkheid, zoals we zullen zien, een gevorderde derivatie van de gierigheid is.

Gierigheid – afhankelijkheid.

Gierigheid is een overdreven drang om materiële goederen te verzamelen. Iemand die gierig is, heeft materieel gezien veel om te geven, maar hij weigert om dat wat hij zijn eigendom beschouwt, te delen met anderen. Wanneer de geest vordert in de kennis van de gevoelens, maar zijn onvermogen om te delen met anderen handhaaft, verandert de materiële gierigheid in spirituele gierigheid. De spirituele gierigheid is afhankelijkheid, of de moeilijkheid om de genegenheid van degenen die onjuist worden beschouwd als eigendom, bijvoorbeeld de kinderen, de echtgenote etc. te delen. Iemand die aan afhankelijkheid lijdt, wil alleen maar van een paar mensen houden en eist gewoonlijk dat anderen hetzelfde doen. Er zijn veel mensen die ten onrechte geloven dat ze liefhebben en zeggen dat ze veel lijden door het intense liefhebben, terwijl ze in werkelijkheid lijden aan afhankelijkheid. Alleen wanneer de geest vordert, begint hij het verschil tussen liefde en afhankelijkheid te herkennen.

Kun je het verschil uitleggen tussen liefde en afhankelijkheid?

Ja. Wanneer iemand liefheeft, respecteert hij de vrije wil van zijn geliefde en zijn eigen vrije wil. Hij probeert al het mogelijke te doen opdat zijn geliefde vrij en gelukkig is, zelfs als dat betekent dat hij het samenzijn moet opgeven. Bij afhankelijkheid denkt degene die daaraan lijdt, meer aan het bevredigen van zijn eigen egoïsme, dan aan het welzijn van zijn geliefde. Daarom neigt hij ertoe inbreuk te maken op de vrije wil van degene waarvan hij zogezegd houdt, door die persoon tegen zijn wil vast te houden aan zijn zijde of dwingt te doen wat hij wil en de relaties met anderen die hij als "concurrenten" beschouwt zoveel mogelijk verhindert. Degene die ècht liefheeft, is niet

'bezitterig' met zijn geliefde noch stoort het hem als zijn geliefde ook van anderen houdt. Aanhankelijkheid kan voorbijgaan, maar waarachtige, authentieke liefde eindigt niet. Wanneer je van steeds meer mensen houdt, wil dat niet zeggen dat je van de anderen minder houdt. De aanhankelijkheid laat ons geloven dat dit wél zo is, wat men aan anderen geeft, wordt onszelf onthouden. Degene die aanhankelijkheid voelt, eist, verplicht en forceert de gevoelens. Hij verwacht altijd iets terug voor wat hij doet. Hij is erg alert om te eisen en te ontvangen en geeft alleen uit eigenbelang, op voorwaarde dat men hem eerst geeft waarom hij gevraagd heeft. Door de aanhankelijkheid kan iemand ook inbreuk maken op zijn eigen vrije wil en zichzelf verplichten dingen te doen die hij niet voelt. Wie authentieke liefde voelt, geeft onvoorwaardelijk en geeft de gevoelens de vrijheid. Hij verplicht niet, forceert niet en eist niets terug van de persoon die hij liefheeft.

Een voorbeeld dat de verschillen duidelijk maakt zou me goed uitkomen.

Oké. Stel je voor dat twee personen die van vogels houden elkaar ontmoeten. De eerste houdt ze in mooie, vergulde kooien in een verwarmd vertrek. Hij geeft ze eerste kwaliteit vogelvoer en gebotteld bronwater en brengt ze periodiek naar de dierenarts.

De tweede voert de vogels eenvoudigweg in het park, streelt ze als ze neerstrijken en verzorgt ze wanneer ze gewond zijn en niet kunnen vliegen.

De eerste zegt: "Wat houd ik toch veel van mijn vogels! Ik geef een fortuin aan ze uit opdat ze van alle gemakken voorzien zijn, die ze niet zouden hebben als ze in het wild zouden leven. Maar ik heb er maar zo kort plezier van. Ze zijn steeds ziek en gaan te vroeg dood hoeveel geld ik ook aan medicijnen en dierenartsen besteed. Wat heb ik hier veel verdriet van! Wat kan ik hieraan doen?"

De tweede zegt: "De vogels die ik verzorg zijn niet van mij. Ze zitten niet opgesloten in kooien, maar leven in vrijheid. Ik ben gelukkig omdat ik weet dat ze niet door de tralies van een kooi gedwongen bij me zijn, maar omdat ze daar zelf vrij voor kiezen. Ik ben gelukkig omdat ik ze zie leven zoals ze willen, in vrijheid vliegen. Uw vogels, mijn beste man, sterven van verdriet omdat ze niet vrij zijn. Zet hun kooien open opdat ze in vrijheid kunnen vliegen en zij zullen leven omdat ze vrij en gelukkig zijn."

De eerste antwoordt: "Als ik de kooi open zet zullen ze ontsnappen en dan zal ik ze niet meer zien."

De tweede antwoordt: "Als ze wegvliegen, dan komt dat omdat ze tegen hun wil opgesloten waren en vertrekken voor wat voor hen een slavenleven was. Mijn vogels vluchten niet voor mij, omdat ze weten dat ze vrij zijn om te komen en te gaan wanneer ze willen. Integendeel, als ze me naar het park zien komen, vliegen ze onmiddellijk op me af, zoeken een plaatsje rondom me en gaan op me zitten."

De eerste zegt: "Wat U heeft, is wat ik graag wil. Dat mijn vogels van me

houden.”

De tweede zegt: “Dat wat U wilt, zult U onder dwang nooit bereiken. U hebt ze overladen met comfort om hun gebrek aan wat ze het meest verlangen te compenseren: in vrijheid vliegen. Als U écht van ze houdt, laat ze dan in vrijheid leven!”

Wie is degene die liefheeft en wie is degene die aanhankelijkheid voelt?

Degene die de vogel gekooid wil houden, voelt aanhankelijkheid. Degene die de vogel in vrijheid laat, heeft lief.

Kun je me in een voorbeeld geven van hoe men de vrije wil van een ander schendt door middel van aanhankelijkheid?

Ja. Er is sprake van aanhankelijkheid wanneer een moeder haar kinderen bij zich wil houden als deze al volwassen zijn en om verschillende redenen op zichzelf willen gaan wonen, omdat ze een partner gevonden hebben of omdat ze ver van huis willen gaan studeren of werken etc. De moeder die aanhankelijkheid heeft, zal haar behoefte om bij hen te zijn proberen op te leggen en respecteert daarmee niet dat zij een onafhankelijk leven willen gaan leiden. Als zij haar doel niet bereikt, zal ze zich emotioneel gekwetst voelen en zelfs in staat zijn om te beweren dat haar kinderen niet van haar houden zodat ze zich op die manier schuldig voelen om ze bij zich te houden. Er is aanhankelijkheid bij de vader die van zijn kinderen eist dat ze dit of dat beroep uitoefenen of dit of dat moeten studeren, zo niet, dan zullen ze ontferd worden. Er is aanhankelijkheid bij de man als hij zijn verloofde vertelt welke kleren ze wél of niet mag dragen, hoe laat ze weg kan gaan en hoe laat ze weer thuis moet zijn, met wie ze zich wél of niet mag relateren. Deze onechte liefde, de aanhankelijkheid, is als een keten, een kooi die je gevangen houdt als object van de aanhankelijkheid, die degene in een cipier verandert die zich daardoor laat leiden, omdat degene die aan aanhankelijkheid lijdt, net als de persoon die de vogels gevangen hield, niet leeft en niet laat leven.

Het leek me logisch dat je zei dat men door aanhankelijkheid de vrije wil van de anderen schendt, maar ik was verbaasd toen je zei dat men door aanhankelijkheid ook zijn eigen vrije wil schendt. Kun je me een voorbeeld geven hoe men zijn eigen vrije wil schendt wanneer men aanhankelijkheid voelt?

Uiteraard. Bijvoorbeeld, dezelfde moeder uit het vorige voorbeeld, wanneer ze ervan afziet iets te doen waaraan ze innerlijk behoefte heeft, zoals bijvoorbeeld tijd besteden aan andere mensen buiten de familie om ze te helpen, omdat ze denkt dat ze, wanneer ze dat doet, haar eigen kinderen of haar man verwaarloost. Wanneer die moeder haar aanhankelijkheid niet overwint, zal ze zich schuldig voelen als ze aandacht schenkt aan de dingen die haar innerlijk voldoening geven en zij zal er zelfs van afzien ze uit te

voeren door dit schuldgevoel.

Deze laatste uiting van aanhankelijkheid heeft me werkelijk verbaasd, omdat de personen die erg toegelegd zijn op hun familie, meestal gezien worden als heel liefdevolle mensen.

Ja. Dat komt omdat de aanhankelijkheid in jullie cultuur diep geworteld is en vaak verward wordt met liefde. Bij veel mensen, als gevolg van de ontvangen opvoeding, is die aanhankelijkheid zo vast verankerd, dat ze die verinnerlijkt hebben als een onderdeel van hun eigen persoonlijkheid. De vrouw zal zich schuldig voelen wanneer ze zich niet 100% van haar tijd bezighoudt met haar man, haar kinderen of haar werk en wanneer ze tijd besteedt aan mensen buiten haar gezin, stelt ze zich bloot aan roddelpraatjes van anderen, zelfs van haar eigen familieleden die zeggen dat ze het goed met haar menen. Ze zullen haar proberen zich schuldig te laten voelen met opmerkingen van het type: “Je houdt meer van deze mensen dan van je eigen familie!”, of “Wat heb je daar te zoeken, je hoort hier, bij je familie!”, of “Wat zullen ze wel van je denken?”. Hoewel de man traditioneel gezien over meer vrijheid beschikt heeft, is hij niet vrijgesteld om aanhankelijkheid te voelen, noch dat anderen hem van aanhankelijkheid beschuldigen, wanneer hij tijd besteedt aan het helpen van andere mensen die niet tot zijn familie, zijn vriendenkring, zijn dorp of cultuur behoren, vooral wanneer hij daarvan geen enkel economisch rendement heeft.

Maar ik denk dat wanneer iemand zich aan zijn familie wijdt, daar ook iets van liefde in moet zitten, nietwaar?

Zeer zeker. Het ene staat het andere niet in de weg. Ik heb het al gezegd en herhaal het nog maar eens: echte liefde slijt niet. Iemand kan steeds meer personen liefhebben en hoeft daardoor niet minder van zijn familie te houden. Maar, bij meer capaciteit om lief te hebben, des te meer verplichtingen met een groter aantal personen en de beschikbare tijd zal men over meer mensen moeten verdelen. Dit kan door personen die aan aanhankelijkheid lijden opgemerkt worden en denken dat men minder van ze houdt, maar dat is niet zo.

Wat gebeurt er met de familie wanneer iemand besluit te veranderen? Wellicht verwaarloost hij hen wanneer hij meer tijd gaat besteden aan het helpen van anderen.

Kijk, één van de grootste hindernissen die iemand tegenkomt als hij wil veranderen en samenkomt met andere mensen om over het innerlijke te praten, is dat de mensen uit zijn omgeving dat niet zullen begrijpen en zullen met zijn schuldgevoelens gaan spelen, omdat hij zijn familieverplichtingen niet nakomt. Let maar eens op en jullie zullen zien dat iemand die eens per week naar een voetbalwedstrijd wil gaan die twee uur duurt en geld kost, of naar een discotheek of een kroeg gaat, niet het gevoel heeft dat hij zijn

familie in de steek laat. Wanneer diezelfde persoon echter twee uur per week over het innerlijke gaat praten om zichzelf of anderen te helpen, dan krijgt hij duizend-en-één bezwaren te horen en voelt hij zich schuldig, omdat hij denkt dat hij zijn familie in de steek laat. Dat komt door afhankelijkheid, oftewel, moeilijkheden hebben met delen. Aanhankelijkheid is geen liefde en wanneer jullie deze hindernis niet overwinnen, dan zullen jullie geen vorderingen maken.

De familie kan dus een obstakel zijn voor de spirituele vooruitgang?

Nee. Wat een obstakel is, is het onbegrip van de geesten die niet willen vorderen noch anderen laten vorderen en alle middelen binnen handbereik gebruiken om degenen die vorderingen willen maken tegen te houden, zelfs bloedverwanten zoals de familie. Voor degene die in een begripvolle familie leeft, is de familie een steunpunt om zich spiritueel te ontwikkelen. Maar vanwege de beperkte ontwikkeling van de aardse mensheid, zijn degenen die bereid zijn om zich spiritueel te ontwikkelen in de minderheid. Ook al zijn er in dezelfde familie verschillende verwante geesten die bereid zijn om voor spirituele vooruitgang te vechten, is het erg moeilijk dat dit tegelijkertijd tot stand komt. Daarom zal de pionier het nog moeilijker hebben, maar hij zal de weg voor de anderen openen. Jezus zelf moest dit probleem overwinnen: onbegrip door afhankelijkheid van zijn familie. Ze verweten hem voortdurend dat hij zijn familieverplichtingen verwaarloosde om zich bezig te houden met spirituele aangelegenheden omdat zij dat niet begrepen. Zij bestempelden hem zelfs als onevenwichtig en probeerden hem schuldgevoelens aan te praten. Dit werd nog erger toen Jozef stierf en hij het levensonderhoud van een talrijk nageslacht op zich moest nemen. Maar dat was niet waar, omdat Jezus in materieel opzicht voor zijn moeder en broers en zusjes zorgde tot zij zichzelf konden redden. Maar zijn missie was omvangrijker en betrof heel de menselijke familie. Dit gebrek aan begrip van Jezus' familie wordt weergegeven in dit citaat van het evangelie: “En dus zei hij (Jezus): Een profeet wordt overal gerespecteerd, behalve in zijn eigen dorp en zijn eigen familie.”

Maar is het noodzakelijk om afstand te doen van je familie om op een onvoorwaardelijk manier lief te hebben?

Hoe kun je ervan uitgaan dat de spirituele wereld van iemand eist dat hij afstand doet van zijn familie wanneer het juist in de spirituele wereld is, waar de familie gecreëerd werd als middel om in de geest de eerste gevoelens te stimuleren? De liefde tussen het echtpaar en de liefde tussen ouders en kinderen zijn de eerste gevoelens die de geest kent en ontwikkelen zich vanuit het paringsinstinct en de bescherming van de ouders voor hun kinderen. Het enige dat ik jullie zeg is: om in de liefde vooruit te komen, moet men zich openstellen om te delen, het begrip familie uitbreiden en alle spirituele wezens hiervan als een onderdeel beschouwen. Kijk, het is

onmogelijk dat er een echte broederschap in de mensheid tot stand komt, als iemand categorieën vaststelt wanneer het op de liefde aankomt: eerst mijn familieleden, eerst mijn dorpsgenoten, eerst mijn landgenoten, eerst de mensen van mijn ras, cultuur en religie. En als ik wat overheb, is dat voor de rest. Dit is een soort van vermomd egoïsme, omdat wat men geeft altijd in ruil om iets te ontvangen is en niet geeft zonder daar iets voor terug te verwachten. Daarom wordt bij het vaststellen van een ranglijst als eerste degenen die meer kunnen geven neergezet, als tweede degenen die minder kunnen geven, terwijl degenen die niets kunnen geven, niet op de lijst voorkomen. Dit egoïstische gedrag schendt de wet van de liefde, ofschoon er bepaalde mensen zijn die de solidariteit "alleen voor abonnees" proberen te rechtvaardigen. Op het moment dat je iemand het recht op solidariteit ontzegt, verliest dit woord zijn waarde. Een voorbeeld van hoever dit kan gaan met dit soort collectieve egoïsme, zien jullie in het nazisme, dat een zogenaamde rassensolidariteit preekte, die tot stand kwam ten koste van de onderdrukking en eliminatie van de rechten van andere rassen en religies en van de vrije wil van elk individu.

Je hebt het gehad over het bestaan van afhankelijkheid in de fase van de ijdelheid en ook in de fase van de hoogmoed. Het schijnt dus een egoïstisch gevoel te zijn dat behoorlijk moeilijk te overwinnen is.

Ja, zo is het. De afhankelijkheid ontstaat in de fase van de ijdelheid en wordt pas overwonnen in de eindfase van de hoogmoed.

Er is dus wat de afhankelijkheid betreft geen enkele vooruitgang naarmate men spiritueel vordert van ijdelheid naar hoogmoed via trots?

Ja, die is er wel degelijk! Maar de vooruitgang is altijd geleidelijk. Het heeft evenmin dezelfde intensiteit noch wordt de afhankelijkheid door dezelfde factoren gevoed als bij de ijdelheid, trost en hoogmoed. In de ijdelheidsfase is de afhankelijkheid veel intenser, respecteert de vrije wil van de anderen minder door het nauwelijks ontwikkelde gevoel en wordt gevoed door het verlangen om tevreden en verzorgd te zijn en van de zwakte van de ijdele om zelf vorderingen te maken. In de fases van de trots en de hoogmoed is de afhankelijkheid minder sterk aanwezig, omdat die langzamerhand vervangen wordt door de liefde (er is sprake van een mengeling van beide: liefde en afhankelijkheid) en gevoed wordt door de angst om niet geliefd te worden of geliefden te verliezen.

Hoe overwint men de gierigheid en de afhankelijkheid?

Het tegendeel van de gierigheid is de vrijgevigheid, dat wil zeggen dat men de vrijgevigheid moet ontwikkelen om de gierigheid te overwinnen, zowel in materiële als in spirituele zin. De gierigheid en de afhankelijkheid overwint men door met anderen te delen wat men heeft, nogmaals zowel in materieel als in spiritueel opzicht.

Hebzucht – Absorptie

De hebzucht is het overmatig verlangen naar steeds meer bezit (deze eigenschap kan betrekking hebben op materiële goederen en op elke andere zaak), ook al gaat dit ten koste van anderen. De hebzuchtige geest is nooit tevreden met wat hij heeft en wil altijd wat hij niet heeft, ook wat anderen hebben en stopt niet totdat hij daarin geslaagd is. De hebzuchtige zijn verkwistende geesten omdat ze niet waarderen wat ze bezitten en zijn ook jaloers omdat zij er altijd naar verlangen om te bezitten wat anderen hebben. Wanneer de geest van de primaire ijdelheid overgaat naar de gevorderde ijdelheid, gaat de materiële hebzucht over naar spirituele hebzucht of absorptie. We gebruiken de term absorptie wanneer een persoon bewust of onbewust de aandacht van anderen probeert te trekken uit zelfvoldoening en de gevoelens manipuleert, opdat de anderen zo lang mogelijk alle aandacht geven, zonder dat hij zich druk maakt over het feit dat hij op deze manier de vrije wil schendt of dwingt van degene wiens aandacht hij wil opeisen. Daarom heeft degene die door absorptie gedomineerd wordt grote moeilijkheden anderen te respecteren, omdat ze gewoonlijk alleen maar aan zichzelf denken. Hij zoekt tegen elke prijs de aandacht en gebruikt gewoonlijk de slachtofferrol om die aandacht te krijgen. De absorptie is nauw verbonden met de afhankelijkheid en meestal komen beide vormen van egoïsme tegelijkertijd met dezelfde intensiteit voor, dat wil zeggen dat degene die aan afhankelijkheid lijdt, meestal ook lijdt aan absorptie. Jaloezie is vaak een mengeling van afhankelijkheid en absorptie. Bij de hebzuchtig-absorberende mensen wordt over het algemeen jaloezie of een gevoel van afkeuring opgewekt voor degenen die bezitten wat hij verlangt en niet heeft en het verlangde object kan bij de hebzuchtige materieel en bij de absorberende een spiritueel bezit zijn.

Is het dan onjuist om aandacht te vragen, als men daar behoefte aan heeft, omdat we dan het risico lopen absorberend te zijn?

Integendeel. We hebben allemaal behoefte aan liefde. Het is juist goed dit toe te geven en te vragen om wat we nodig hebben, omdat dit een deel uitmaakt van de uiting van onze gevoelens.

Waar ligt dan de grens tussen vragen om liefde en absorberend te zijn?

Wanneer men dit oprecht, zonder dwang, bedrog en manipulatie vraagt, dan is men niet absorberend. Men is dat wel wanneer men dwingt, bedriegt en manipuleert, kortom, wanneer men de vrije wil van anderen schendt. Bovendien vraagt men vaak niet om liefde, echter alleen maar om welbehagen. Liefde moet vrijwillig gegeven worden, zo niet, dan is het geen liefde, maar verplichting. Het is dus onjuist te eisen dat bepaalde personen van ons houden, alleen omdat wij van mening zijn dat zij van ons behoren te houden of te zorgen, omdat het familieleden of goede vrienden zijn die

daartoe verplicht zijn.

Hoe ontwikkelt zich de absorptie naarmate men spiritueel vorderingen maakt?

Net zoals de aanhankelijkheid. Zoals gezegd, de absorptie ontstaat in de fase van de gevorderde ijdelheid als een derivatie van de hebzucht en men overwint die eigenschap niet tot het einde van de fase van de hoogmoed. Naarmate de geest meer capaciteit om lief te hebben verwerft, vult hij zich meer met zijn eigen gevoelens en wordt minder emotioneel afhankelijk van anderen, waardoor de absorptie, door de vooruitgang van de emotionele vrijgevigheid, langzamerhand kracht verliest. In de fasen van de trots en de hoogmoed vermindert de absorptie progressief.

Agressiviteit (haat, wraak, woede, razernij, onmacht, schuld).

In de term agressiviteit worden alle egoïstische gevoelens opgenomen die gerelateerd zijn met de impuls om aan te vallen, om schade aan te richten hetzij aan anderen of zichzelf zoals haat, wraak, woede, razernij, onmacht en schuld.

De agressiviteit ontstaat over het algemeen door een externe stimulatie, een omstandigheid die de persoon als een aanval opvat, of een hindernis die hem ervan weerhoudt zijn verlangens te bevredigen. Het is een degeneratie van het overlevingsinstinct. De agressiviteit kan een uiting van elk gebrek zijn, maar de oorzaak die het opwekt is in elke fase verschillend. In de ijdelheidsfase uit de agressiviteit zich wanneer hij de aandacht probeert te trekken, of het middelpunt van de aandacht wil zijn en daar niet in slaagt, of een bepaald verlangen wil bevredigen en zich nog ontevreden voelt, of iemand zijn wil tracht om te buigen wat niet lukt. Hij neemt dan zijn toevlucht tot de agressie als methode om bij anderen af te dwingen wat hij zoekt.

Bij de trotse en de hoogmoedige wordt de agressiviteit niet zo vaak opgewekt, maar de perioden kunnen wel gewelddadiger zijn. Dit wordt geactiveerd als ze ergens waarvan ze overtuigd zijn geen gelijk krijgen, wanneer zij zich machteloos voelen omdat een situatie niet opgelost wordt zoals zij dat willen, wanneer ze hun gevoelens onderdrukken of niet uiten, of wanneer zij zich in hun gevoelens gekwetst voelen. Zij kunnen in deze woedeaanvallen schadelijker zijn dan de ijdele geest, omdat ze de neiging hebben stress te accumuleren en als ze de controle over zichzelf verliezen, kunnen zij onverwacht exploderen. Jullie kunnen de verschillende soorten agressiviteit van de ijdele en de trotse geest vergelijken met die van - respectievelijk- een leeuw en een neushoorn. De leeuw is van nature agressief daar hij een carnivoor is en zich voedt met het vlees van andere dieren, waardoor zijn agressiviteit aldus aangeboren is. Deze agressiviteit lijkt op die van de ijdele geest. De neushoorn is echter een herbivoor en maakt gewoonlijk geen gebruik van geweld, omdat hij niet hoeft te jagen om zich te voeden. Hij valt alleen op bepaalde momenten aan wanneer hij zich bedreigd

voelt of gewond is. Deze agressiviteit lijkt op die van de trotse geest. De agressiviteit van de hoogmoedige lijkt op die van de trotse en verschilt slechts gradueel, omdat het moeilijker is de gevoelens van de hoogmoedige te kwetsen. Het is daarom ook moeilijker zijn agressiviteit door dit motief te wekken. Maar, als dat toch gebeurt, kan die agressiviteit veel destructiever zijn dan anderen.

Binnen het kader van de agressiviteit kunnen we verschillende varianten onderscheiden en elke variant heeft zijn specifieke nuances die van haat tot onmacht gaat en passeert door wraakzucht en woede.

De haat is een zeer intense en duurzame agressie gericht op andere wezens. Haat is de meest primitieve, de meest verderfelijke, de meest schadelijke en het verst van de liefde afstaande egoïstische gevoel dat er bestaat. Haat is het diepste gevoel van verdeeldheid, van afwijzing jegens andere wezens van de schepping. Haat is typerend voor de meest primitieve, minst gevorderde wezens in de leerfase van de liefde. Degene die haat, laten we hem "hater" noemen, denkt altijd dat zijn haat gerechtvaardigd is en dat hij het onder controle heeft, maar uiteindelijk steeds meer personen zal haten en verdeeldheid zal zaaien onder degenen die binnen zijn handbereik zijn. Degenen die zich laten meeslepen door haat, zijn gewelddadig, onrechtvaardig, fanatiek, meedogenloos en vernietigen alles wat zij aanraken. Omdat normale mensen hen ontwijken, zoeken ze gelijk gearde mensen om zich niet eenzaam te voelen. De "haters" sluiten zich gewoonlijk aan bij radicale, gewelddadige groeperingen, gebaseerd op de rechtvaardiging van het haten van degenen die zij als 'anders' zien. Maar diezelfde haat zal hen uiteindelijk vernietigen, omdat deze de geest steeds dichterbij de eenzaamheid en verdeeldheid met andere wezens van de schepping brengt. Uiteindelijk is dat wat ze wilden.

De woede of boosheid is een agressiviteit van korte duur die meer (woede) of minder (boosheid) intens is. De woede en onmacht zijn toestanden van intense en langdurige innerlijke agressie, die bij onmacht geactiveerd kan worden door een ongunstige situatie die zowel tegen anderen of tegen henzelf gericht kan worden, met de verzwarende omstandigheid van de frustratie zich niet in staat te voelen om de loop van de gebeurtenissen te veranderen.

Opvliegende, gauw geïrriteerde personen, dat wil zeggen, mensen bij wie de agressiviteit heel gemakkelijk, door elk banaal voorval, opgeroepen wordt, zijn gewoonlijk verbitterde personen die ontevreden zijn met zichzelf en met hun leven, die zich niet willen verdiepen in de echte reden van hun onbehagen waardoor ze de schuld bij anderen zoeken, om zichzelf ervan te overtuigen dat de reden van hun onbehagen de buitenwereld is en niet zichzelf, waardoor ze lijden omdat ze niet vooruit willen komen. Dan komt de

woede naar buiten. Wanneer de agressie en/of onmacht tegen henzelf gericht is, dan komen we op het terrein van de schuld terecht.

De accumulatie van agressiviteit in de persoon brengt op niveau van het astrale lichaam grote onevenwichtigheden teweeg, die fysieke ziekten veroorzaken wanneer ze te lang voortduren. Zo veroorzaken bijvoorbeeld onderdrukte gevoelens van haat, leverkwalen en ziekten van de galblaas. Onmacht veroorzaakt spijsverteringsproblemen. Onderdrukte woede en opgekropte wrok veroorzaken problemen van het gebit (kiespijn en cariës). Auto-agressiviteit en schuldgevoelens brengen auto-immuunziekten teweeg.

Waar komt schuldgevoel vandaan?

Schuld is een egoïstisch gevoel dat zijn oorsprong vindt in de strijd tussen de geest en het verstand, tussen wat men voelt en wat men denkt, wanneer gevoel en gedachte met elkaar in conflict komen. In het laatste geval, dat wat men denkt, beïnvloedt de gehele ontvangen opvoeding, inclusief de archetypen, sociale geconditioneerdheid en de egoïstische manier van denken. Men kan zich schuldig voelen wanneer men rationeel -dus vanuit zijn gedachten- handelt en daarbij tegen het gevoel ingaat. Meestal impliceert dit dat men uit egoïsme tegen de liefde handelt. Men kan bijvoorbeeld schuldgevoelens oproepen wanneer de geest, vanwege een in het verstand ontwikkelde egoïstische handeling, via het geweten ontdekt dat die handeling vanuit spiritueel gezichtspunt incorrect is. De geest censureert het verstand, dat wil zeggen dat het gevoel het denken censureert. In dit geval is het schuldgevoel positief, omdat dit een indicator is dat de persoon zich ontwikkelt, dat hij in staat is zijn fout te erkennen. Maar het tegengestelde kan zich ook voordoen. Iemand kan zich schuldig voelen over de gevoelens die hij heeft en dat hij zich laat leiden door zijn gevoel in plaats van door zijn rationele overwegingen. Dan is het verstand hetgeen de geest censureert, de gedachte die het gevoel censureert. Dit laatste komt voor wanneer de vooroordelen en mentale conditionering erg sterk zijn, waardoor we er van uitgaan dat bepaalde gevoelens slecht of onjuist zijn. En dat is jammer, omdat de persoon als gevolg daarvan goed en kwaad door elkaar kan halen en tot de conclusie kan komen, dat het gevoel iets slechts is door de verwarring die het in zijn leven sticht. Dit is een zeer negatief schuldgevoel, omdat het de spirituele vooruitgang in de weg staat, de ontwikkeling van het gevoel.

Kun je me een voorbeeld geven van dit tweede geval dat het wat duidelijker maakt?

Ja. Stel je iemand voor die iets voor een ander begint te voelen. De eerste impuls is te proberen degene die dat gevoel opgewekt heeft te benaderen om aan dat gevoel uiting te geven. Dit zou betekenen dat je handelt naar wat je gevoel je ingeeft. Het kan nu echter gebeuren, dat het verstand dit gevoel

analyseert volgens zijn eigen patronen, die geconditioneerd zijn door de gehele opvoeding die deze persoon genoten heeft die vol vooroordelen en verboden zat, en een serie censurerende gedachten genereert tegen het uiten van het gevoel. Het kan bijvoorbeeld een aantal nadelen suggereren die het functioneren van een mogelijke relatie negatief beïnvloeden (leeftijdverschil, ras, sociale klasse, religie, geloof, smaakverschillen en liefhebberijen, etc.), of kan de angst voor een afwijzing oproepen ("zij voelt niet hetzelfde, ze zal nee zeggen, je gaat je belachelijk maken" of "wat zal ze wel van je denken?"). Wanneer de gedachte het wint van het gevoel en de persoon belet te doen wat hij voelt, zal hij daardoor onderdrukt leven en zich schuldig voelen omdat hij zijn gevoel niet volgt. Wanneer die persoon zich laat leiden door wat hij voelt, maar zijn gedachten niet compleet heeft veranderd en aangepast heeft aan zijn gevoel, zal hij momenten van twijfel hebben, waarin zijn gedachten hem weer zullen aanvallen en schuldig laten voelen, omdat hij gedaan heeft wat hij voelde en niet wat hij dacht.

En hoe kan men dat schuldgevoel overwinnen?

Wanneer het schuldgevoel opkomt als gevolg van de erkenning van een egoïstische houding, moet men, in plaats van te zinken en depressief te worden, actief handelen om herhaling te voorkomen en zo veel mogelijk de negatieve handeling herstellen door bijvoorbeeld zijn verontschuldigingen aan te bieden aan de persoon die men gekwetst heeft. Dan zal het schuldgevoel verdwijnen.

In het geval dat het schuldgevoel opkomt wanneer men tegen zijn gevoel in handelt door wat men denkt, wordt het schuldgevoel overwonnen door ten eerste bewust te worden dat men niet vanuit zijn gevoelens handelt en ten tweede de moed heeft om hiermee te beginnen, te leven overeenkomstig zijn gevoelens en zich losmaakt van onderdrukkende mentale schema's die hem dat verhinderen te doen. Degene die zich halverwege deze weg bevindt, oftewel, die begonnen is te leven en te handelen vanuit zijn gevoel maar nog steeds mentale conditionering heeft, welk hem teistert om van zijn poging af te zien, heeft veel doorzettingsvermogen en veel vertrouwen in wat hij voelt nodig en een sterke wil om dienovereenkomstig te handelen. Hij moet weten dat als hij lijdt, dit niet komt door wat hij voelt maar door wat hij denkt. Hij moet dus zijn denkpatroon veranderen en niet zijn gevoelens. Wanneer hij aangevallen wordt door mensen die niet begrijpen wat hij voelt, moet hij inzien dat deze mensen nog steeds vastzitten aan een egoïstisch en bevooroordeeld verstand, net zoals hij dat in het verleden had. Hij moet geduldig en tolerant met hen zijn, maar zich niet door hun invloed laten meeslepen.

En wat is wrok?

Wrok is een verzwakte langdurige haat met een vertraagt effect, meestal gericht op iemand die ons dwarsboomde of kwetste, die als schuldig of

verantwoordelijk wordt beschouwd voor onze tegenslagen. De episode of episodes die de agressiviteit opgewekte, kunnen relatief lang geleden plaats gevonden hebben, maar de wraakzuchtige persoon slaat de voorvallen op in zijn geheugen en gebruikt het om zijn agressieve impuls aan te wakkeren, in afwachting van een gelegenheid om zich te wreken en gelooft dat hij op deze manier zijn ongemak verlicht.

Waar kunnen die wraakgevoelens vandaan komen?

Van de ontevredenheid dat men niet geleefd heeft vanuit het gevoel, dat men niet gedaan heeft wat men wilde doen, dat men een bepaalde moeilijke situatie die men moest beleven niet goed verwerkt heeft, of dat men zich heeft laten meeslepen door zijn eigen gebreken (angst, comfort, onwilligheid, onbegrip, luiheid, etc.). Meestal wordt de wrok vaak ten onrechte gericht op mensen die hebben bijgedragen of meegewerkt aan het feit dat men niet geleefd heeft in overeenstemming met wat men voelde, of op diegenen die verhinderd hebben dat men iets uitvoerde dat men wilde doen, of op degenen die men verantwoordelijk acht voor de moeilijke situatie die men moest beleven.

En hoe kan dit overwonnen worden?

In plaats van schuldigen te zoeken, moeten we eerst proberen bewust te worden van de herkomst van ons innerlijke onbehagen en de moed verzamelen om hetgeen we niet fijn vinden in ons leven te veranderen ondanks dat dit ons de daarbij behorende problemen kan opleveren. Laten we proberen te begrijpen dat bepaalde negatieve omstandigheden die op een speling van het lot lijken, soms beproevingen zijn die door onszelf zijn uitgekozen om onze gebreken te boven te komen en om ons vermogen om onvoorwaardelijk lief te hebben te vergroten.

Ik ga je een vraag stellen, die ik je al eerder gesteld heb. Als we gevoelens zoals haat, drift, woede of wraakzucht uiten, kunnen we anderen kwetsen. Maar wanneer we die opkroppen, kwetsen we onszelf. Wat moeten we dan doen met die gevoelens?

Vanuit de wortels aanpakken. Eraan proberen te werken dat ze in ons innerlijk niet opgewekt worden. Ervan bewust worden dat de agressiviteit geen externe, maar een interne oorzaak heeft, dat die te voorschijn komt omdat we die in onszelf dragen, dat het een van de uitingen is van ons egoïsme. Wanneer de agressiviteit opgewekt wordt omdat men onze verdiensten niet erkent, komt dat omdat we de ijdelheid niet overwonnen hebben. Wanneer dat gebeurt omdat we een episode van ondankbaarheid, of valse beschuldiging doormaken, komt dat omdat we de trots of de hoogmoed moeten overwinnen. Dat de agressiviteit iets is dat afhankelijk is van innerlijke factoren en niet van externe, blijkt als we zien dat er mensen zijn die in staat zijn de ergste, impertinente opmerkingen te verdragen, de

zwaarste aanvallen glimlachend verwerken zonder het geduld te verliezen, terwijl anderen door welke banale reden dan ook losbarsten in een ongecontroleerde woedeaanval. De eerste groep zijn degenen die spirituele vooruitgang geboekt hebben in het uitroeien van de agressiviteit bij zichzelf. De tweede groep is daar nog nauwelijks aan begonnen. Laten we niet gefrustreerd raken als we het externe universum niet kunnen veranderen, waarover we maar weinig invloed op hebben. Laten we eraan werken het innerlijke universum te veranderen, waarover we alle macht bezitten en dan zal wat in de buitenwereld gebeurt, geen aanleiding meer zijn tot ergernis.

Hoe overwint men de agressiviteit?

Ten eerste door toe te geven dat we het hebben en ten tweede het proberen te overwinnen door begrip.

Wat is het dat we moeten begrijpen?

We moeten onszelf en anderen begrijpen en de omstandigheden waarmee we worden geconfronteerd. We moeten begrijpen dat we soms kwaad worden omdat we niet willen toegeven dat we ons vergissen of dat we bepaalde egoïstische houdingen van onszelf niet willen erkennen. Wanneer de agressiviteit bij ons geactiveerd wordt omdat we onze meningen onderdrukken, laten we er dan aan werken dat we ons uitdrukken zoals we zijn. Wanneer de agressiviteit opgewekt wordt omdat iemand ons kwetst, laten we dan begrijpen dat dat komt doordat deze geest minder ontwikkeld en nog nauwelijks gevorderd in de kennis van de liefde is. Wij hebben op een bepaald ogenblik in diezelfde situatie kunnen verkeren, in deze staat van spirituele onwetendheid waarin we anderen aandeden wat zij ons nu aandoen. Als we begrip voor onze egoïstische daden verwachten, dan moeten wij ook een begripvolle houding aannemen voor de egoïstische daden van anderen. We moeten begrijpen dat veel ongunstige omstandigheden die we confronteren, er niet zijn om ons last te bezorgen, maar om ons te stimuleren in het leren om anderen lief te hebben en het egoïsme te overwinnen en veel van deze situaties vóór de geboorte zelf kiezen. We hebben de meeste, andere ongunstige omstandigheden zelf veroorzaakt door onze starheid, onverdraagzaamheid, jaloezie, gebrek aan respect en onbegrip voor de behoeften en meningen van anderen.

En wanneer onze agressiviteit al geactiveerd is, wat doen we dan om ons te bevrijden van het ongenoegen zonder iemand te benadelen?

Er bestaat een manier om je op te lichten, waarmee je je bevrijdt van het ongenoegen zonder anderen te benadelen: laten merken hoe je je voelt, toegeven wat dat ongenoegen veroorzaakt heeft en de motieven verklaren die de agressiviteit hebben opgewekt. Dat zou dan bij iemand moeten zijn die niet degene is waarmee we het probleem hebben, om te vermijden dat die gekwetst wordt, bij voorkeur iemand met een vredelievende aard die zich niet

gemakkelijk laat leiden door agressiviteit, in wie we eveneens vertrouwen. Alleen al door het uiten van het ongenoegen zal men zich opgelucht voelen, voldoende bevrijd van het door de agressiviteit teweeg gebrachte ongenoegen, rustiger en redelijker. Later, wanneer men kalmer is, kan men proberen met degene met wie men een conflict heeft, te praten om een oplossing te zoeken. Maar we moeten de manier en het tijdstip zorgvuldig kiezen, nooit wanneer we kwaad of woedend zijn, omdat we dan veel schade zouden kunnen aanrichten, evenveel of méér dan de schade die ons werd aangericht.

Verdriet, wanhoop, verbitterdheid, vertwijfeling, berusting.

Verdriet, is een emotionele toestand van neerslachtigheid en morele moedeloosheid. Verdriet wordt gewoonlijk geactiveerd door dezelfde omstandigheden en dezelfde redenen als de agressiviteit, maar wanneer de persoon gevoeliger is. Daarom is het moeilijker te ontdekken, omdat het minder duidelijk is dat verdriet een gevolg kan zijn van het egoïsme. De gevoelens van onmacht, schuld en soms woede en wanhoop zijn in werkelijkheid een mengeling van agressiviteit en verdriet. Verdriet kan zich voordoen wanneer iemand ontmoedigd raakt, de moed verliest, omdat hij de resultaten van zijn zoektocht niet ziet, of wanneer de resultaten niet aan zijn verwachting beantwoorden. Er bestaan diverse varianten van verdriet en elk daarvan heeft zijn karakteristieke eigenschappen. De verbitterdheid is een chronische, langdurige vorm van verdriet, die het verrichten van de dagelijkse bezigheden niet onmogelijk maakt, maar die heel vast verankerd is in het innerlijke, heel moeilijk te overwinnen is, waardoor je de indruk krijgt dat de persoon langzamerhand sterft van verdriet. Verbitterdheid is nauw gerelateerd aan de wanhoop en de berusting, welke vormen van verdriet zijn die gekarakteriseerd worden door het ontbreken van een motief om voor te vechten, om voor te leven, meestal gemotiveerd door een omstandigheid die de persoon niet wil verwerken. Een extreem geval van hevig verdriet is radeloosheid, die het de desbetreffende persoon onmogelijk maakt alledaagse taken verrichten en die kan leiden tot een psychische onevenwichtigheid en tot uiterst schadelijke handelingen, zoals het beëindigen van het eigen leven of van het leven van anderen.

Ik verwachtte niet dat jij verdriet zou beschouwen als een egoïstisch gevoel.

Maar dat is het. Het is heel normaal dat men zich af en toe bedroefd voelt. Maar wanneer verdriet een gebruikelijke toestand van de persoon wordt, is dit een vorm van spirituele stilstand, omdat deze persoon de handdoek in de ring gooit. verdriet dient als excuus om niet te vechten voor spirituele vooruitgang.

Doen we iemand iets slechts aan wanneer we verdrietig zijn?

We kwetsen onszelf en indirect anderen, wanneer we door het verdriet ons aandeel om anderen te helpen naast ons neerleggen. Samenleven met een somber en depressief persoon is behoorlijk uitputtend en wanneer men niet beschikt over een sterke wil, is het makkelijk dat degene die met een depressief persoon samenleeft, uiteindelijk besmet wordt met deze gemoedstoestand. Net zoals de agressiviteit, kan ook opgehoopt verdriet menige ziekte veroorzaken. Veel mensen worden ziek en sterven van verdriet en maken zo de opgedragen beproevingen en missies voor dit leven niet af en geven tegelijkertijd de beloftes op die zij met andere geesten hadden, zoals vaders of moeders die door verdriet sterven hun kinderen in de steek laten.

Hoe kan je verdriet overwinnen?

Daar agressiviteit en verdriet zo sterk lijken op de redenen die dit opwekken, kan hetzelfde recept dat wij voorstelden om de agressiviteit te overwinnen, bijna punt voor punt gebruikt worden om verdriet te overwinnen. De basis om verdriet te overwinnen is dus het begrip. Het begrijpen van onszelf, van anderen en van de omstandigheden waarmee we worden geconfronteerd. Begrijpen dat veel van de ongunstige omstandigheden waarmee we geconfronteerd worden, een deel zijn van het leerproces in de liefde, van de overwinning van het egoïsme en dat we veel van deze omstandigheden vóór de geboorte zelf uitkozen. Dat we andere omstandigheden zelf teweegbrengen door gebrek aan tolerantie, door starheid en onbegrip. We moeten begrijpen dat we soms verdrietig worden omdat we niet willen toegeven dat we ons vergissen, of dat we bepaalde egoïstische houdingen van onszelf niet willen erkennen. Als het verdriet geactiveerd wordt omdat iemand ons kwetst, laten we dan begrijpen dat dat komt doordat deze geest minder ontwikkeld en nog nauwelijks gevorderd in de kennis van de liefde is. Wanneer we verdrietig worden omdat we onze manier van zijn onderdrukken, omdat we onze wil annuleren, laten we er dan voor vechten om onszelf te uiten zoals we zijn en dan zullen we erin slagen het verdriet te overwinnen.

Het recept dat je geeft kan op een verzoek om berusting lijken.

Absoluut niet. Begrip en berusting zijn twee totaal tegengestelde begrippen. Degene die berust gooit de handdoek in de ring, ziet af van begrip, schakelt zijn wil uit. Hij geeft nergens meer om, raakt zijn levenslust kwijt en wordt depressief. Zoals ik al gezegd heb, is de berusting ook een vorm van egoïsme gerelateerd aan verdriet. Het is een manier om de strijd niet aan te gaan om niet gekwetst te worden. Op deze manier lijdt men méér, hoewel om verschillende redenen. Begrip geeft je de sleutel om te blijven strijden, om te blijven vorderen, om de illusie en vreugde om te leven te handhaven, omdat dit het mogelijk maakt een betekenis te vinden voor hetgeen je vroeger zinloos vond.

Kun je me een voorbeeld geven dat het verschil tussen berusting en begrip duidelijk maakt?

De houding ten opzichte van de dood, bijvoorbeeld. De houding ten opzichte van de dood van de meeste mensen van jullie wereld is berusting, omdat jullie er de zin niet van proberen te begrijpen. Gedurende het leven vermijden jullie dit onder ogen te zien en ontwijken het zoeken van een antwoord op jullie onrust. Wanneer jullie toevallig iemand tegenkomen die serieus wil praten over dit thema, denken jullie dat je met een kletskaus of een idioot te maken hebt. In werkelijkheid zijn jullie er bang voor en daarom vermijden jullie dit onderwerp, zo druk dat jullie zijn met alledaagse beslommeringen! Jullie proberen het niet te begrijpen, alleen maar te ontwijken. Dan sterft een geliefd persoon en overvalt dit jullie onverwacht. Het is een situatie die bij jullie verdriet, bitterheid, woede en onmacht veroorzaakt. Uiteindelijk, bij de onmogelijkheid het onvermijdelijke te veranderen, berusten jullie erin. Degene die berust, is iemand die iets accepteert omdat er niets anders opzit, maar omdat hij het niet begrijpt, leeft hij verbitterd verder en lijdt onnodig. Degene die begrijpt dat de dood niet bestaat en slechts een overgangsfase is waarin alleen het lichaam sterft, dat zijn geliefde blijft voorleven en dat ze vroeg of laat opnieuw bijeen zullen komen, verliest de illusie voor het leven niet, maar zet zich nog harder in om van het weerzien te kunnen genieten, omdat hij in de materiële wereld niets achtergelaten heeft dat nog gedaan had moeten worden.

In de verder gevorderde werelden zorgt het begrip voor het desincarnatieproces ervoor, dat niemand zich verdrietig, wanhopig of verbitterd voelt wanneer iemand overlijdt. Integendeel, ze zijn blij dat een broeder terugkeert naar de spirituele wereld, die het echte thuis van de geest is.

Wellust en begeerte.

Seksverslaving kan een uiting zijn van zowel ijdelheid als trots. De redenen waardoor iemand verslaafd raakt aan seks is in elk geval verschillend. Daarom onderscheiden we twee verschillende uitingen: wellust, die bij ijdele mensen hoort, en begeerte, die meer eigen aan trotse en hoogmoedige mensen is. Wellust is een excessieve neiging tot seksueel genot. Bij de ijdele mens heeft seksverslaving te maken met de behoefte aan erkenning van anderen. Dat wil zeggen, de ijdele verwacht dat door middel van seks anderen hem erkennen, bewonderen en behagen. Ze hebben een excessieve hang naar seksueel genot als een manier om zichzelf te bevredigen en ze denken zelden aan de behoeften van anderen. Ze gebruiken de seks vaak om iemand volledig in beslag te nemen, om zijn wil op te leggen of om zich belangrijk te voelen. Wanneer hun behoeften hebben

verzadigd en vermoeid zijn, zoeken ze nieuwe stimulansen om hun seksueel verlangen mentaal op te hitsen, zoals regelmatige partnerruil, gedegenerende vormen van seksualiteit zoals sadisme en masochisme, of anderen tegen hun wil, in hun orgieën mengen.

In het geval van trots komt de seksverslaving voort uit een behoefte of emotionele leegheid, door niet zijn geliefde gevonden te hebben en dat niet toe wil geven, of door het onderdrukken of niet erkennen van de liefdegevoelens voor een bepaalde persoon. Dat wil zeggen, waar de trotse echt behoefte aan heeft, is geliefd te worden en lief te hebben, maar het niet erkennen of onderdrukken van deze affectieve behoefte, zorgt ervoor dat hij zijn toevlucht neemt tot seks als een soort uitlaatklep. Hij vervangt dus het gebrek aan liefde door seks, waardoor er een excessieve en onvoldane zucht naar seks is die niet bevredigd wordt in de seksuele relatie, daar het lege gevoel niet seksueel, maar emotioneel van aard is. Vandaar dat ze steeds meer seks willen wat kan leiden tot degeneratie, die we voorheen uiteengezet hebben, om deze leegte op te vullen, zonder resultaat.

Hoe kan begeerte overwonnen worden?

Wat begeerte betreft, kan deze maar op één manier overwonnen worden en dat is toegeven dat deze innerlijke leegte die men met seks probeert op te vullen, afkomstig is van het gebrek aan gevoel en dat alleen het gevoel in staat is deze leegte op te vullen.

Hoe kan wellust overwonnen worden?

Door bewust te worden dat het een uiting van ijdelheid is en dat men op deze manier nooit gelukkig zal zijn. Helaas, in de meeste gevallen, verdwijnt wellust gewoonlijk alleen wanneer er een eind komt aan de jeugd, aan de fysieke schoonheid en de seksuele vitaliteit, wanneer de persoon zijn seksuele aantrekkelijkheid verliest of wanneer het lichaam niet meer beantwoordt aan de seksuele verlangens van het verstand. Als gevolg daarvan gaat de stoet bewonderaars in rook op en verdwijnt ook het belangrijkste lokmiddel van zijn leven. De desbetreffende persoon wordt dan geconfronteerd met de harde werkelijkheid, dat hij een overtollig leven heeft geleid met lege relaties waarin hij alleen maar op eigen voordeel uit was. Hij heeft zich omringd met mensen die alleen maar vanwege zijn fysieke aantrekkelijkheid bij hem waren en die als bij toverslag verdwijnen wanneer hij die eenmaal verloren heeft. Misschien blijven er een paar mensen over die hem ondanks zijn egoïsme echt graag mochten, maar daar heeft hij vast en zeker weinig aandacht aan geschonken. Bij afwezigheid van het wapen dat hij gebruikte om zijn ijdelheid te bevredigen, zijn uiterlijke schoonheid, wordt hij geconfronteerd met een veel authentiekere nieuwe etappe, waarin hij zich zal moeten inspannen om iets moois uit zijn innerlijke tevoorschijn te toveren, om erin te slagen een partner te vinden. Zo zal hij ook het verschil tussen

lege relaties en relaties met gevoel waarderen en zal leren deze laatste meer op prijs te stellen.

Wil dat zeggen dat alleen mooie en aantrekkelijke personen wellustig zijn?

Nee, maar meestal zijn het degenen die dieper geraakt worden door de wellust, daar andere ijdele mensen die fysiek niet aantrekkelijk zijn, hun fysieke aantrekkelijkheid niet als lokmiddel kunnen gebruiken, ook al zouden ze dat willen, om te bereiken wat ze willen. Wanneer dit het geval is, roept de ijdelheid jaloersheid op en het onbevredigde verlangen naar de schoonheid van anderen, die zij bij zichzelf niet zien. Dit leidt tot een obsessie om gewicht te verliezen en duizend-en-één cosmetische operaties te ondergaan om er aantrekkelijker uit te zien. Er zijn veel mensen die fysiek aantrekkelijk zijn die zich ook laten strikken door deze obsessie om een perfect lichaam te hebben. Dit is een uiting van de ijdelheid die *“narcisme”* of *“lichaamscultus”* genoemd wordt.

Zou je nader toe kunnen lichten waaruit het *“narcisme”* of de *“lichaamscultus”* bestaat?

Het betreft hier één van de uitingen van de ijdelheid, waarbij de eigen fysieke schoonheid opgehemeld wordt als het meest waardevolle waarnaar men kan verlangen. De ontevredenheid met het eigen lichaam en de zoektocht naar het *“perfecte lichaam”* gaat over in een obsessie, een psychische ziekte, die de persoon in kwestie tot allerlei soorten afwijkend gedrag brengt, zoals ophouden met eten, het innemen van allerlei soorten slank makende, stimulerende en opwekkende middelen etc. en het laten plaatsen van allerlei soorten prothesen waarbij ze zelfs hun eigen lichaam in de waagschaal stellen. Degene die onder de invloed van het narcisme is, is nooit tevreden met zijn fysieke lichaam. Hij investeert al zijn tijd, zijn geld, zijn energie en zijn wil in het veranderen van zijn lichaam en denkt dat het om hemzelf gaat, terwijl het in werkelijkheid niet meer is dan een soort kledingstuk dat hij gebruikt om in de fysieke wereld te kunnen handelen. Hij koestert de valse illusie dat hij op een dag het perfecte lichaam zal hebben en gelukkig zal zijn. Deze illusie wordt ook nog aangemoedigd door de esthetische- en cosmetische industrie en consumentisme, die daar op zijn kosten munt uit slaan. Maar deze illusie is slechts een val die door zijn gebrek is uitgezet, omdat geluk niet op deze wijze kan worden bereikt. Dat kan alleen worden bereikt door de vooruitgang in de liefde. Hierdoor, groeit zijn ontevredenheid steeds meer terwijl zijn biologische klok onvermijdelijk doortikt naar de ouderdom. Het lijkt erop dat het natuurlijke verouderingsproces, alle met zoveel inspanning gerealiseerde veroveringen teniet zal doen. En zo gaat het leven voorbij tot het ogenblik komt om definitief het ooit mooie fysieke lichaam, dat onvermijdelijk gedoemd is tot het natuurlijke ontbindingsproces, te verlaten. Wanneer de geest terugkeert naar de spirituele wereld, wordt hij

zich bewust van de vergeefs verspilde tijd en inspanning aan het verfraaien van iets dat niet van hem is, een lichaam dat nu weg ligt te rotten in een graf en hoe weinig tijd hij besteed heeft aan het verbeteren van wat blijft bestaan, wat men is, de geest. Maar niets is onherstelbaar, daar het leven van de geest zal voortduren en opnieuw zal kunnen incarneren om datgene te doen wat hij niet wilde doen in het leven dat hij verspilde omdat hij dacht het lichaam te zijn waarmee hij zich kleepte.

Wanneer je dat zó ziet, is de fysieke schoonheid bijna een obstakel voor de vooruitgang van de geest.

Denk nou niet door wat ik heb gezegd dat de schoonheid op zich een negatief kenmerk is. Integendeel, gelang de geest vordert, zijn de lichamen waarin hij incarneert, steeds perfecter, mooier, in overeenstemming met de innerlijke schoonheid van de geesten die in die lichamen incarneren en dit komt ook voor in de fysieke werelden die spiritueel verder gevorderd zijn dan jullie wereld. Maar het kan een tweesnijdend zwaard zijn in de primitieve werelden, in handen van de weinig gevorderde geesten. Voor de weinig gevorderde geesten die nog in de ijdelheidsfase verkeren, is fysieke aantrekkelijkheid een wapen dat hun ijdelheid de vrije loop geeft en ook met dit doel gebruiken. Ook al gedragen ze zich als grillige, onbehouwen, brutale, aanmatigende personen, weten ze dat hun fysieke schoonheid hen zal geven waarnaar ze verlangen: bewonderaars, mensen die tot hun beschikking staan om hen te plezieren. Waarom zouden ze zich inspannen om aardig te zijn, als ze kunnen krijgen wat ze willen met de verblindende schoonheid van hun lichaam? Totdat de ouderdom toeslaat en ze alleen blijven, omdat ze het enige aantrekkelijke wat ze hadden, kwijtraken. Ze gaan ten onder in hun eigen morele ellende, omdat ze nooit gestreden hebben om hun innerlijk te verrijken; zó druk waren ze met het vasthouden van hun uiterlijke, aantrekkelijke schoonheid.

Hoe overwint men het narcisme?

Wanneer men bewust wordt van het feit dat men niet zijn lichaam is en zich daarover dus niet zo druk moet maken. Om gelukkig te zijn moet men zich wijden aan het ontwikkelen van zichzelf, zijn innerlijk. Veel geesten die in de val van de fysieke schoonheid gevallen zijn, weten dat. Daarom kiezen zij minder aantrekkelijke lichamen voor de volgende incarnaties, omdat zij niet meer levens willen verspillen aan de overdreven aandacht voor hun eigen lichaam, maar hun gebreken willen overwinnen en zich als individuen willen verbeteren. En wanneer het hebben van een mooi lichaam voor hen een verleiding zal gaan vormen, geven ze er de voorkeur aan nu zo'n lichaam niet te hebben.

En kan een trots iemand niet in de valkuil van de “lichaamscultus” vallen? Dat wil zeggen, kan hij niet ontevreden zijn met zijn lichaam en er vurig naar verlangen mooi te zijn, om er aantrekkelijk uit te zien?

Welzeker, maar om andere redenen dan die van de ijdele geest. De trotse geest is meer op zoek naar geliefd te worden dan het middelpunt van bewondering te zijn. Ten onrechte gelooft hij dat men meer van hem houdt als hij mooier is. Wanneer het een trotse betreft die knap is, zal het een onaangename verrassing zijn wanneer hij ontdekt dat de mensen in zijn omgeving daar niet zijn omdat ze van hem houden, maar omdat ze verslaafd zijn aan zijn fysieke lichaam of een andere aantrekkelijke eigenschap die hij bezit en wanneer zij zich vervelen, of iemand ontmoeten die aantrekkelijker is, zullen zij niet aarzelen hem in de steek te laten.

En waarom identificeren wij ons zo veel met ons lichaam en zo weinig met onze geest, wanneer wij in werkelijkheid het tweede en niet het eerste zijn?

Dat is wat in jullie wereld onderwezen wordt: dat de geest niet bestaat en dat men zijn lichaam is. In jullie genotzuchtige wereld, worden materiële kwaliteiten gewaardeerd (fysieke schoonheid, rijkdom, macht) en worden de innerlijke kwaliteiten verwaarloosd (vriendelijkheid, gevoeligheid, nederigheid, bescheidenheid). In de spirituele wereld is precies het tegengestelde het geval, ze waarderen alle spirituele kwaliteiten, waarvan nederigheid een van de meest gewaardeerde eigenschappen is, terwijl de externe geen enkele waarde hebben, omdat het geen kwaliteiten van de geest zijn. Ze worden als bijkomstig beschouwd, daar ze van het één op andere leven variëren, zoals de acteur van kleding verandert in elk toneelstuk. Iemand kan mooi zijn in het ene leven en lelijk in het volgende, rijk in het ene leven en arm in het volgende.

Wanneer de geest geen lichaam heeft, ziet hij de verschillen heel duidelijk en weet dat hij vertrekt om zich spiritueel te verbeteren. Maar bij het incarneren, zijn de vereniging met het lichaam en het vergeten van het spirituele verleden, evenals de culturele invloed waarin hij incarneert, er de oorzaak van dat de geest, met een zwakke wil in zijn doeleinden om spiritueel te vorderen, zich uiteindelijk volledig met zijn lichaam identificeert omdat zijn verstand zowel de door hemzelf beleefde spirituele manifestaties als door anderen zal verwerpen.

Wat bedoel je met 'spirituele manifestaties'?

Alle manifestaties die het bestaan van de geest en zijn vermogens bewijzen, zoals het contact met onstoffelijke wezens, de astrale reizen, de intuïtie van de eigen gevoelens en van die van anderen, de buitenzintuiglijke waarnemingen, enz. De mensen die dit soort ervaringen hebben meegemaakt, beschouwt men als “*mentaal onevenwichtig*”. En, hij kan ervan overtuigd raken dat hij gek is en een psychiatrische behandeling nodig heeft,

tenzij het om een zeer gevorderde geest gaat die veel op zijn spirituele intuïtie vertrouwt

De angst.

De angst is een gevoel van onrust, verwarring en onbehagen, veroorzaakt door de waarneming van gevaar, een bedreiging die reëel of fictief kan zijn, tegen jezelf of tegen een dierbaar iemand. Degene die bang is, voelt zichzelf erg onzeker, hulpeloos en twijfelt aan elke belangrijke beslissing die hij moet nemen, omdat hij daar een negatief gevolg van verwacht, één of andere emotionele of fysieke schade. Bovendien voedt de angst soms de angst. Dit betekent dat de angst het verstand overmatig stimuleert en, vanuit echte situaties, denkbeeldige situaties creëert waarin een bedreiging verschijnt die alleen in de verbeelding bestaat, maar die de betrokkene uiteindelijk als reëel ziet, waardoor zijn angst toeneemt, niet alleen door reële, maar ook door denkbeeldige bedreigingen. Angst genereert ook bezorgdheid, omdat men zich mentaal probeert te anticiperen op alle bedreigende situaties en de manier zoekt om hier ongedeerd uit te komen. Terreur en paniek zijn percepties van intense, hevige, zeer traumatische angst. Angst is een van de meest schadelijke gevoelens voor de vooruitgang van de geest, omdat die verhindert dat hij zich uit zoals hij is. Als de geest niet zijn angsten overwint, kan zelfs een goed bedoelende geest die bereid is om te vorderen, gedurende lange tijd stagneren in zijn vooruitgang.

Maar ik begrijp dat niet alle angsten identiek zijn.

Nee, vanzelfsprekend. Maar in het algemeen veroorzaken de angsten dat de geest wordt onderdrukt, hij voelt zich geremd om te handelen zoals hij zich voelt, hij onderdrukt zelfs compleet zijn gevoelens. Daarom komt hij spiritueel tot stilstand.

Maar, bang zijn, waarvoor precies?

De meest voorkomende angst, is de angst voor negatieve reacties van anderen tegen zichzelf. Angstvarianten die binnen deze definitie zouden vallen, zijn: de angst om niet geliefd te worden, om niet begrepen te worden, te worden afgewezen, veracht te worden, de angst voor psychische of fysieke agressie en de angst voor eenzaamheid. Zoals ik al zei, de angst voor negatieve reacties van anderen tegen zichzelf voedt op zijn beurt de angst om te tonen wie hij is. Degene die zich door deze angst laat leiden, past uiteindelijk zijn persoonlijkheid aan zoals anderen hem willen zien, niet zoals hij is. Die anderen kunnen mensen uit zijn directe omgeving zijn, personen van wie hij houdt, of op zijn minst personen waarvan de geest genegenheid verwacht, meestal uit de familie (moeders, vaders, broers en zusters, partner, etc.), maar de kring kan zich uitbreiden tot elke menselijke relatie in het algemeen. Heel vaak ontstaat deze angst in de kinderjaren, wanneer het kind slachtoffer is geweest van misbruik en/of fysieke en/of

psychologische mishandeling binnen of buiten het gezin.

Andere angsten die niet onder de voorgaande definitie vallen zijn: angst voor het onbekende, de angst voor de dood en de angst voor fysiek of psychisch lijden. De angst voor het onbekende veroorzaakt onzekerheid omdat men het onbekende zich altijd als zeer bedreigend en gevaarlijk voorstelt. De angst voor de dood is eigenlijk een angst voor het onbekende, angst voor het onbekende dat zich na de dood voordoet, of voor dat wat na de dood komt wellicht het ergste is: helemaal niets.

Er is nog een angst, de grote angst van het mens, die een speciale vermelding verdient en waaruit de andere angsten voortvloeien, dat is de angst voor zelfkennis, de angst voor het ontdekken hoe we werkelijk zijn, met onze tekortkomingen en onze deugden.

We zijn bang om onze gebreken te ontdekken. We denken ten onrechte dat we meer lijden wanneer we ons bewust worden van onze tekortkomingen, omdat we er grote moeite mee hebben ons eigen egoïsme toe te geven en de meeste problemen zijn afkomstig van dat egoïsme. Die bewustwording kwetst onze "eigenliefde", die nog altijd een uiting van egoïsme is, maar niet het spirituele 'ik' dat er naar verlangt zich van het egoïsme te ontdoen om gelukkig te worden. Om zich te ontdoen van het egoïsme, moet men zich ten eerste bewust worden dat men egoïstisch is en ten tweede hoe het zich manifesteert. Wees niet bang om dat toe te geven, want we hebben het allemaal en we bevinden ons allemaal op één of ander punt van de weg om vrij te komen van het egoïsme. Maar als we uit angst voor zelfkennis ons egoïsme gedurende lange tijd camoufleren, stagneren we en zullen we veel meer lijden.

We zijn ook bang om onze goede eigenschappen, of uitingen van liefde te ontdekken, zoals het gevoel, de gevoeligheid, de nederigheid, de tederheid, het medeleven en het altruïsme, omdat we bang zijn om te lijden, om gekwetst te worden, dat ze van ons zullen profiteren als we ze in de praktijk brengen. Daar komt de angst voor negatieve reacties van anderen vandaan, maar als we deze angst overwinnen en, ondanks alles, ernaar streven om onszelf te zijn, om de liefde in onszelf te ontwakken, dan zal het innerlijke geluk zó sterk zijn, dat het opgewassen is tegen al het lijden en alle aanvallen die we van buitenaf ontvangen. De angst voor de dood komt ook voort uit de angst zichzelf te kennen. Men is bang voor de dood omdat men meent dat dit het einde betekent, de vernietiging van ons 'ik', van ons bewustzijn. Als men de angst verliest om zich te verdiepen in zichzelf, zal men de stem van de geest horen die vanuit de diepte van zijn innerlijk roept: "De dood bestaat niet! Je bent onsterfelijk!" De angst voor het ophouden te bestaan, de angst voor de dood, zal dan verdwijnen.

Welke concrete gevolgen heeft de angst met betrekking tot de evolutie van de geest?

Zoals ik al eerder gezegd heb, is de meest rampzalige consequentie van de angst het feit dat de geest zichzelf weerhoudt zich te uiten zoals hij is, te handelen vanuit zijn gevoel. Wanneer iemand niet zichzelf is, kan hij spiritueel niet groeien, omdat zijn wil geketend is. Hij neemt zijn beslissingen niet vrij, maar altijd door de angst gegrepen. De angst beslist voor hem. Hij durft geen enkele situatie, die nuttig kan zijn voor zijn spirituele evolutie, het hoofd te bieden, omdat de angst hem laat geloven, dat hij die situatie niet aan kan.

De angst is het gevoel waarmee de machtigen van de Aarde de mensheid manipuleren en haar in een staat van spirituele stilstand houden door het creëren van een dreiging, een imaginaire vijand achter al die spirituele uitdagingen die de mens wil aanpakken. Zij laten de mensen hiervan afzien in ruil voor een valse zekerheid die zij zeggen bij te dragen. Maar zij zijn óók bang. Bang dat, door het ontwaken van de spiritualiteit, de liefde en de broederschap, hun misbruiken worden ontdekt, hun misdaden berecht en veroordeeld worden en zich onteigend zien van hun privileges, van heel hun rijkdom en macht veroverd op basis van bedrog, onderdrukking en exploitatie van de rest van de mensen.

Kun je me een voorbeeld geven?

Ze genereren bijvoorbeeld angst voor bewegingen die ten gunste van de universele menselijke broederschap zijn, door een uiterst gevaarlijke macht te verzinnen die van hun goedgelovigheid profiteert om een schrikbewind te creëren. Ze genereren angst voor de invoering van rechtvaardiger politieke en economische systemen, die gebaseerd zijn op de solidariteit en de samenwerking voor het welzijn van de hele mensheid en voorspellen dat daarachter de chaos, de anarchie, de wanorde en het economische debacle schuil gaan. Ze voorspellen dat de vrijheid tot losbandigheid zal leiden, de vrije gedachten verderfelijke ideeën zal geven en het vrije gevoel ondeugd, perversie en immoraliteit zal brengen. Ze vrezen dat de aardse mensheid ontdekt, dat er menselijke beschavingen op andere planeten bestaan, die in liefde leven en dat zij die tot voorbeeld nemen. Daardoor verbergen zij elk bewijs van buitenaards leven en moedigen zij de angst voor het contact met wezens van andere werelden aan, door films waarin ze laten zien dat buitenaardse wezens er weerzinwekkend uitzien (insecten, reptielen, virussen), die zich in het interieur van de mensen stoppen en van plan zijn de mensheid te vernietigen. Ze vrezen dat de mens zijn onsterfelijkheid en het doel van het leven ontdekt, wat de spirituele vooruitgang door het ontdekken van de liefde is en daaraan begint te werken. Daarom ontkennen zij elk bewijs van het bestaan van leven na de dood, door een beroep te doen op de dogma's van een materialistische wetenschap. Tegelijkertijd stimuleren zij de

angst om zich te verdiepen in wat er na de fysieke dood en het contact met de spirituele wereld gebeurt, door middel van films waarin het leven na de dood als iets angstaanjagend verschijnt door de creatie van angstaanjagende figuren als spoken, demonen, vampiers en bloeddorstige zombies, die zich van de zielen van de levenden meester maken om hen te teisteren.

Om dit allemaal te realiseren, beschikken zij over een angstindustrie (film en televisie) die ervoor zorgt dat de meest kwaadaardige bedreigingen worden omgezet in beelden, deze door bijna iedereen gezien zal worden om in het verstand door te dringen en een realiteit te worden. Zo'n 90% van alle films hebben als thema de angst op één of andere manier te bevorderen, belichaamd in de figuur van allerlei soorten perverse wezens: terroristen, seriemoordenaars, verkrachters, drugshandelaars, buitenaardse indringers, levende doden en psychopaten in alle kleuren en geuren, waardoor de verbeelding van kinderen en volwassenen overmatig gestimuleerd wordt en aan de eigen angsten van iedereen nog een massa andere angsten worden toegevoegd.

Hoe kan de angst overwonnen worden?

Door bewustwording en moed. Allereerst moet men realiseren dat men bang is en waarvan men bang is. Wanneer we ons verdiepen, zien we dat een deel van deze angsten ongegrond zijn en niet overeenkomen met een reële bedreiging of, op zijn minst, de bedreiging niet zo groot is als wij denken. De angsten die gebaseerd zijn op een reële bedreiging, worden overwonnen door de situaties en omstandigheden die deze angst veroorzaken met moed te confronteren en proberen ons hierdoor niet te laten meeslepen bij het nemen van beslissingen. Laten we ons afvragen: "Welk besluit zou ik nemen als ik niet bang zou zijn, als ik geheel vrij zou zijn om te beslissen wat ik voel?" Welnu, dat is het correcte besluit en degene die moet je nemen. Het is de moeite waard het te proberen. Het is een voortdurend gevecht. Naarmate men zich met de angst confronteert en moedige besluiten neemt, zal men de innerlijke vooruitgang bij zichzelf ervaren en de angst zal verdwijnen en plaats maken voor zekerheid en duidelijkheid. Dit gaat zover, dat men op een dag, terugkijkend zal zeggen: "Hoe kon ik daar nou bang voor zijn? Wat zie ik dat nu duidelijk in!"

Is er nog een speciale aanmerking met betrekking tot hoe je de angst met zelfkennis kan overwinnen?

Ja. Dat er niets mis mee is om naar jezelf te kijken zoals je bent, met je sterke en zwakke punten. Laten we onszelf accepteren zoals we zijn. Wanneer we toegeven dat we met een verbeteringsproces bezig zijn, dan zullen we niet teleurgesteld zijn wanneer we iets ontdekken in onszelf waar we niet zo blij mee zijn. Hoewel het blootstellen van onze gebreken, het besef van onze eigen ondeugden, aanvankelijk pijnlijk of onaangenaam kan

zijn, is het de moeite waard, omdat het de eerste stap op weg naar de spirituele vooruitgang is. Het is essentieel voor zowel de eliminatie van het egoïsme, als voor de ontwikkeling van het gevoel. Wees niet bang voor je gevoelens, om ze te uiten, om ze uit te drukken, noch voor het geluksgevoel wanneer we dat doen. Het is al meer dan genoeg bang te zijn voor het kwade, we hoeven ook niet nog eens bang te zijn voor het goede.

Ik zou je graag nog een paar vragen stellen die ik je misschien al eerder gesteld heb, maar die ik je opnieuw moet stellen bij wijze van samenvatting van alles wat we besproken hebben met betrekking tot de gebreken en hun uitingen: de egoïstische gevoelens.

Ga je gang, vraag maar.

Wat moeten we in het algemeen doen om de gebreken en de uitingen daarvan te overwinnen?

De eerste stap is de erkenning. Degene die alcoholist is geweest, weet dat de eerste stap die hij moet zetten om zijn verslaving te overwinnen, is het erkennen dat hij alcoholist is. Op dezelfde manier is het erkennen van het eigen egoïsme door middel van de identificatie van de uitingen in ieder van ons de eerste stap om de ijdelheid, de trots en de hoogmoed te overwinnen. Dit vereist gedetailleerde kennis van elke tekortkoming en de uiting daarvan, waaraan we ons tot nu toe hebben gewijd.

Ik vind dit moeilijk!

Nee, zo moeilijk is dat niet. Het eigen egoïsme maakt het moeilijk. Wanneer we zo gemakkelijk de fouten en gebreken van anderen zien, waarom kost het ons dan zoveel moeite die van onszelf toe te geven (we zien de splinter in het oog van de ander en niet de balk in ons eigen oog)? Wanneer we begrijpen dat we hier zijn om te accepteren wie en wat we zijn en van daaruit ons proberen te verbeteren, hebben we al veel gewonnen.

En hoe kunnen we een uiting van het gebrek herkennen, wanneer dat gebrek zelf ons in verwarring brengt?

We kunnen als strategie een bepaalde handeling van ons analyseren alsof die door een ander, ons aan werd gedaan. Dat wil zeggen, onszelf in andermans schoenen plaatsen en daarna een oordeel vellen. Is het gedrag rechtvaardig, eerlijk, of is er egoïstisch gehandeld? Als we dezelfde mening hebben over het gedrag wanneer we het zelf doen als wanneer we het ontvangen, dan is dat min of meer objectief. Maar wanneer we dezelfde handeling verontschuldigen als die van ons is en veroordelen als die van een ander is, dan zijn we onrechtvaardig en laten we ons meeslepen door ons gebrek. Om onszelf te herkennen in ons gebrek, moeten we dus handelen met dezelfde objectiviteit die we zouden hanteren bij de analyse van dezelfde daad, gepleegd door een ander.

En wat komt er daarna?

De tweede stap is houdingsverandering.

Ons bewust worden van onze egoïstische gedachten, impliceert niet dat dit wegblijft. Het is belangrijk dat te erkennen, accepteren dat men gebreken heeft, maar men moet vermijden te handelen overeenkomstig het gebrek en zich daar niet door laten meeslepen. Anders gezegd, men moet tegen zichzelf zeggen: "Ik weet dat het egoïsme in mij zit, maar ik zal proberen dat mijn daden niet beïnvloedt worden door het egoïsme en ik zal proberen te handelen vanuit de liefde. Met deze houdingsverandering wijzigen we langzamerhand ons gedrag, onze daden naar onszelf en naar de anderen, omdat de egoïstische houding zowel onszelf als anderen schade aanricht.

In welke zin richt men zichzelf schade aan?

Omdat het ons verhindert liefde te voelen, dat het mooiste is wat men kan voelen en het enige dat ons werkelijk gelukkig kan maken.

De houdingsverandering lijkt me gecompliceerder dan het erkennen van een gebrek. Kun je me een advies geven dat helpt om egoïstische houdingen te veranderen?

We kunnen onszelf helpen met de volgende overweging: "Wat zou ik van mezelf verwachten als ik de ontvanger van dergelijke handeling zou zijn? Hoe zou ik graag willen dat een ander in mijn plaats optreedt tegen mij?" Dit zal ons helpen onze negatieve houding ten opzichte van anderen te ontdekken, door ons voor te stellen dat die anderen wij zelf zijn, omdat het zelden voorkomt dat men zichzelf wil kwetsen. Deze redenering is gebaseerd op de spreuk: "Heb uw naaste lief als uzelf!" Uiteraard is dat niet gemakkelijk. Het vereist discipline en bereidheid om continue te verbeteren. Maar wanneer men volhoudt, zal men zich al gauw anders gaan voelen, innerlijk meer in harmonie, gelukkiger, en dit zal een stimulans zijn om verder te vorderen.

En wat moet men doen om egoïstische gevoelens te beheren?

Hetzelfde. Ten eerste moet men erkennen dat men dit heeft, we hebben ze allemaal. Dat ze een uiting zijn van het egoïsme, of van de innerlijke strijd tussen het egoïsme en de liefde. En ten tweede, de manier vinden om ze te overwinnen door middel van analyse en zelfbewuste innerlijke hervorming.

Wat wil je zeggen met 'zelfbewuste innerlijke hervorming'?

Dat is de hervorming van het spirituele innerlijk begeleid door men zelf, waarbij het duidelijk is wat het doel van deze hervorming is (de vooruitgang in de liefde en de eliminatie van het egoïsme), om welke gebreken het gaat, hoe die zich manifesteren en met welke middelen die moeten worden uitgeroeid. Op deze manier kunnen we zowel leren van de observatie van

onze sterke en zwakke punten, als die van anderen. Zoek iedere dag een rustig ogenblik om bij jullie zelf te zijn, om te mediteren over de gebreken, over jullie houdingen van die dag en over de houdingen van de anderen, over in hoeverre jullie uit liefde of uit egoïsme gehandeld hebt en in hoeverre anderen uit liefde of uit egoïsme gehandeld hebben. En wanneer jullie dat oprecht doen, zal dat helpen de antwoorden te vinden die jullie nodig hebben om te vorderen en het zal jullie sterker maken om met meer vastberadenheid jullie beproevingen te trotseren. Wanneer jullie een egoïstische houding bij anderen ontdekken, zal het begrip daarvoor jullie helpen die beter te verwerken en geen vijandige houding tegen hen bij jullie opwekken. Wanneer jullie die bij jullie zelf ontdekken en opmerken dat jullie je daardoor hebben laten leiden, dan zal dat ook positief zijn, omdat jullie je er bewust van zijn geworden. Neem het vaste voornemen dat jullie de volgende keer proberen te voelen en te handelen met meer liefde en minder egoïsme. Zo zullen jullie elke dag een beetje vorderen en wanneer jullie volharden in jullie zelfbewuste innerlijke hervorming, zal de dag aanbreken dat jullie terugkijken en dan zullen jullie jezelf niet meer herkennen zoals jullie waren en jullie bewust worden van de zo geweldig positieve verandering die jullie doorgemaakt hebben.

Goed, maar ik had begrepen dat één van de regels om een goed mens te zijn, is: anderen niet te beoordelen en nu zeg jij me dat we, om betere mensen te worden, naar de gebreken van anderen moeten kijken naast die van onszelf. Is dat geen contradictie?

Dit zeg je me, omdat de mensen gewoonlijk de gebreken van anderen ter sprake brengen om hen te bekritisieren of te bespotten. Wanneer iemand slechte bedoelingen heeft, is hij meestal vrij oneerlijk en verandert en overdrijft de realiteit met het doel de bespotten persoon zonder de minste consideratie te gronde te richten. Uiteraard is deze houding betreurenswaardig en Jezus zelf veroordeelde deze meermaals: "Jullie zien de splinter in andermans oog, maar niet de balk in uw eigen oog" Daarom geloven veel mensen van goede wil dat het niet goed is over andermans gebreken te spreken.

Maar, de intentie waarmee wij hier de gebreken analyseren is geen kritiek leveren, bespotten noch iemand veroordelen, maar om ons helpen te begrijpen hoe de gebreken te werk gaan, om onszelf te verbeteren en om anderen te helpen hetzelfde te doen. Het gaat er hier om de realiteit te zien zoals die is, zonder te overdrijven maar ook zonder hem te verbloemen. En de realiteit is, dat de meeste mensen in deze fase dezelfde gebreken delen en dat de eliminatie van deze gebreken een deel uitmaakt van het evolutieproces. Want, hoe kan je een egoïstisch gedrag veranderen zonder dit eerst te herkennen?

Ik had begrepen dat je iemand die jou uit egoïstische motieven aanvalt, moet vergeven!

Om te kunnen vergeven is het nodig te begrijpen en om te begrijpen is het nodig je te verdiepen in de oorzaak die de aanval uitlokte, dat wil zeggen, de egoïstische uiting die op dat moment geactiveerd werd. Bijvoorbeeld, iemand die de gebreken van anderen ter sprake brengt om hen in het openbaar te bekritisieren en te bespotten, handelt vanuit het gebrek van de jaloezie, die meestal een uiting is van ijdelheid. Wanneer men het spirituele evolutieproces, de fasen van het egoïsme die overwonnen moeten worden en hoe dit egoïsme zich in elke fase manifesteert, niet begrijpt, is het heel moeilijk om egoïstische houdingen zoals jaloezie, spot, kritiek, laster, of nog ergere zaken, te vergeven.

Is het dan mogelijk om er achter te komen in welke fase van egoïsme men zich bevindt? Dat wil zeggen, kun je te weten komen hoever je capaciteiten reiken en op welk spiritueel evolutieniveau je bent?

Ja, dat kan. Wanneer je je uiterste best doet om jezelf te leren kennen en oprecht geïnteresseerd bent je spiritueel te ontwikkelen, zul je weten waar je staat en welke spirituele onderwerpen je in dit leven nog af moet leggen. We zullen hier proberen enkele indicaties te geven om jezelf te erkennen, zowel de deugden als de gebreken. Dit alleen te doen, zonder hulp, is nogal moeilijk. Maar we zijn op deze weg niet alleen. Zoals ik al eerder gezegd heb, heeft iedereen zijn gidsen die, als men dat wil, hem helpen te zien wat moeilijk zelf waar te nemen is. Ook zijn er geïncarneerde mensen die, door hun innerlijke vermogen, de helpende hand willen reiken. Maar alles is afhankelijk van de wil van iemand zelf, omdat degene die erg vast zit aan zijn egoïsme en geen vorderingen wil maken, zich niet in zijn fouten zal herkennen en evenmin zal accepteren dat iemand hem adviezen aanreikt. Hij zal dus niet luisteren en de hulp vanuit de spirituele wereld en van de verder ontwikkelde broeders weigeren. Helaas bevinden de meeste mensen in jullie wereld zich in deze situatie, terwijl ze klagen dat ze blind en doof zijn zonder dat ze de blinddoek of de dopjes in hun oren willen verwijderen, noch willen luisteren naar degenen die zeggen: "Gooi die blinddoek weg en doe die dopjes uit je oren, want je bent niet blind noch doof!", dat wil zeggen, ze beklagen zich over het feit dat ze ongelukkig zijn, maar willen het egoïsme niet opgeven, wat hoofdzakelijk hetgeen is wat hen verhindert gelukkig te zijn, noch zijn ze bereid de hulp te aanvaarden die ze nodig hebben om gelukkig te worden.

DE PERSOONLIJKE RELATIES EN DE WET VAN DE LIEFDE.

Daar we het toch over de liefde hebben, ik herinner me dat je een paar keer gezegd hebt dat we allemaal een tweelingziel hebben.

Ja, dat is zo.

Bestaan die tweelingzielen echt?

Ja.

Ik heb altijd gedacht dat het een hersenschim, een romantische droom was, die alleen maar bestond in de verbeelding.

Welnu, dat is niet het geval. Zij bestaan werkelijk. Het is een andere zaak of het wel zo is als jullie je voorstellen.

En wat zijn dan tweelingzielen?

Het zijn geesten die honderd procent verwant zijn en elkaar aanvullen. Ze zijn geschapen om in de liefde verbonden te zijn. De tweelingzielen hebben elkaar nodig om volledig gelukkig te zijn.

Is er voor ieder wezen slechts één tweelingziel of kunnen er meerdere zijn?

Er kunnen zeer nauw verwante geesten zijn, maar er is er maar één die honderd procent verwant is en dat is de tweelingziel.

Met welk doel worden de tweelingzielen geschapen?

Opdat niemand zich ooit alleen voelt. Opdat er iemand is die aan jou gelijk is en die je ertoe aanzet je ogen te openen om de weg van de liefde te bewandelen. De tweelingziel is je ideale partner, je eeuwige wederhelft.

Wil dat zeggen dat de tweelingzielen gezamenlijk incarneren om samen te zijn?

Ja, heel vaak, maar niet altijd. Dit hangt af van de ontwikkelingsbehoeften van de geest. Soms moeten zij alleen ervaringen opdoen, bijvoorbeeld om te vorderen in de ontwikkeling van de eigen wil en niet afhankelijk te zijn van de ander.

En wanneer ze samen incarneren, doen ze dat dan om als een koppel te leven?

Dat zou de ideale situatie zijn en vaak wordt de incarnatie voorbereid met de bedoeling dat dit ook gebeurt, maar niet altijd. Ze kunnen ook samen incarneren, niet als een koppel, maar als intieme vrienden en familie, of een andere relatie. Dit is ook afhankelijk van de ontwikkelingsbehoeften van de geest en van wat zij kiezen te doen. En er moet ook rekening gehouden

worden met het feit dat zij, wanneer zij eenmaal geïncarneerd zijn, ervoor kunnen kiezen om niet samen te zijn.

De keuze van de personen die in dit leven met ons te maken hebben, is dus een besluit dat vóór iedere incarnatie wordt genomen, of het resultaat van de besluiten die we nemen als we al geïncarneerd zijn?

De meest nauwverwante relaties, zoals de gezinssamenstelling, sommige vriendschappen, de toekomstige levenspartner, worden besloten vóór de incarnatie. Hierover bestaat er een overeenkomst tussen de geesten die incarneren om elkaar te helpen bij hun respectievelijke opdrachten of beproevingen, bijvoorbeeld de ouders met betrekking tot de incarnatie van hun toekomstige kinderen, etc. Iets anders is het, of ze later de overeenkomsten ook nakomen.

Houden ze zich gewoonlijk ook aan de vóór de incarnatie gemaakte overeenkomsten? Dat wil zeggen, kan het gebeuren dat iemand met een ander overeenkomt een koppel te worden en vervolgens, als ze eenmaal geïncarneerd zijn, een ander kiezen, of dat men overeenkomt twee kinderen te hebben, daarna slechts één of helemaal geen kinderen heeft?

In jullie wereld komt het heel vaak voor, dat de geesten hun vóór de incarnatie gemaakte overeenkomsten niet nakomen.

Om welke redenen komen ze die niet na?

In het algemeen omdat ze zich laten meeslepen door hun eigen gebreken, door hun egoïsme en nemen besluiten met hun verstand die sterk beïnvloed wordt door de suggesties van de materiële wereld waarin jullie leven, die jullie ertoe brengen een leven te leiden dat volledig gericht is op het streven naar materiële doelen (consumentisme), of op het genieten van materiële genoegens (hedonisme), waarbij ze hun spirituele aspiraties en overeenkomsten vergeten.

En hoe weet de geïncarneerde geest welke overeenkomsten hij vóór zijn geboorte gemaakt heeft, wanneer hij zich niets van die fase herinnert?

Door zich te laten leiden door zijn spirituele intuïtie. Wanneer de geest zich door zijn gevoel laat leiden, volgt hij deze innerlijke stem die de te volgen weg aanvoelt en naarmate de gemarkeerde doelen bereikt worden, voelt hij zich gelukkiger met zichzelf, zekerder en kalmer en dan worden ook de te volgen doeleinden van dit leven duidelijk. Wanneer men de stem van het gevoel negeert en zich uitsluitend laat leiden door het verstand dat ertoe aanzet zuiver materiële doelen na te streven die ingaan tegen zijn gevoelens, dan zal men zich leeg, ontevreden met zichzelf, onvoldaan en onzeker voelen en de zin van zijn leven niet vinden.

Zou je een concreet geval uiteen kunnen zetten?

Laten we het voorbeeld nemen van twee tweelingzielen die elkaar in hun huidige leven tegenkomen, die vóór hun incarnatie overeengekomen waren een koppel te worden. Hun spirituele innerlijk zorgt er voor dat ze elkaar herkennen en dat het wederzijdse gevoel tussen hen gewekt wordt. Stel je echter voor, dat één van hen sterk beïnvloed wordt door zijn eigen egoïsme en zich hierdoor heeft laten leiden wanneer er beslissingen moesten worden genomen. Het egoïsme zal, via zijn verstand, alle materieel ongunstige omstandigheid benutten om hem op allerlei manieren negatief te beïnvloeden en om zijn gevoelens te negeren: “Hij/zij is geen goede partij, heeft geen geld, heeft niet gestudeerd, komt niet uit mijn sociaal-economische milieu, is fysiek niet aantrekkelijk, mijn familie zal erop tegen zijn en ik wil me het leven niet moeilijk maken, woont ver weg, is niet zus of zo”, etc. En vervolgens, na de aangeboden kans het ware gevoel te ervaren en te leven met zijn spiritueel verwante persoon, met wie een authentiek geluk ervaren kon worden, laat hij/zij die kans voorbijgaan en kiest tegen zijn gevoel in en verzuimt op die manier zijn vóór de incarnatie afgesproken overeenkomst. Wanneer hij/zij zich door egoïsme laat meeslepen, zal deze geest zijn partner niet vanuit het gevoel kiezen, maar vanuit de mentale of materiële verwachtingen en daarbij de voorkeur geven aan iemand die aantrekkelijker, meegaander, of een beter economische positie heeft, met wie hij/zij blijkbaar een spannender of comfortabeler leven zal leiden, maar zonder gevoelens.

En wat gebeurt er met degenen die wél proberen hun overeenkomsten na te komen?

Er is altijd een B-plan of alternatief, daar de spirituele gidsen ieders capaciteit kennen en weten hoever men kan gaan. Hij/zij zou zijn/haar leven kunnen beginnen met iemand die, hoewel spiritueel niet zo nauw verwant, meer bereid zou zijn om te vechten voor de gevoelens en minder voor het egoïsme.

En wat gebeurt er, bijvoorbeeld, wanneer een geest overeenkwam de zoon van een echtpaar te worden dat uiteindelijk niet tot stand komt omdat ieder van de bedoelde al geïncarneerde ouders een andere partner tegenkwam en een andere manier gekozen hebben dan die ze overeengekomen waren. Incarneert hij dan niet?

Houd er rekening mee, dat wanneer men geïncarneerd is dit niet betekent dat men geen verbinding meer heeft met de spirituele wereld, omdat men daar bijna elke nacht tijdens de slaap naar terugkeert. In die staat kan men beslissingen nemen die te maken hebben met andere geesten die bijvoorbeeld hun toekomstige kinderen zullen zijn en de gemaakte overeenkomsten opnieuw overwegen en bijstellen, alhoewel met een ander plan dan het oorspronkelijke. In het geval dat de toekomstige ouders zich niet

met het ouderschap belasten, wordt een alternatief echtpaar gezocht met soortgelijke eigenschappen als het aanvankelijke paar, die de incarnerende geest als kind wil accepteren. De gidsen weten dat we de neiging hebben om van mening te veranderen zodra we geïncarneerd zijn en voorzien daarom veel evolutionaire alternatieven om er voor te zorgen dat we, ondanks alles, opties hebben om te evolueren, ongeacht wat de omstandigheden zijn die we gekozen hebben, hoever die ook van de -vóór de incarnatie- uitgestippelde weg afliggen. Wanneer men afwijkt van de aanvankelijk uitgestippelde "route", wordt vervolgens een nieuwe "route" vanuit de nieuwe weg die men heeft gekozen uitgestippeld, maar met dezelfde bestemming.

Heeft het niet nakomen van deze overeenkomsten bepaalde gevolgen voor de geest?

Ogenschijnlijk kan dit iets negatiefs lijken, alsof men van de kortste weg naar het geluk afwijkt. Maar het vormt een onderdeel van de vrije wil, vrij te zijn om van mening te veranderen op het moment dat men dat wil en situaties te ervaren waarvan men zich niet bewust is, totdat ze zelf ervaren worden. Wat men dus niet op de ene manier leert, kan men op een ander wijze leren. Er zijn verschillende wegen die naar dezelfde plaats leiden, verschillende alternatieven om hetzelfde te ervaren en te leren.

Kent de geest die incarneert degenen die zijn familie of vrienden zullen zijn uit andere levens ?

Er zijn allerlei mogelijkheden. Sommigen die in dezelfde familie incarneren kunnen vrienden van andere levens zijn geweest en in andere gevallen kan het de eerste keer zijn dat ze samen in dezelfde familie incarneren.

En wie bepaalt de samenstelling van de gezinnen, dat wil zeggen, wie zegt wie de vader, wie de moeder, wie de broers en zussen etc. zullen zijn?

Dat bepalen gewoonlijk de geesten die gaan incarneren zelf, met behulp en advies van de spirituele gidsen.

En waar hangen de familieverhoudingen van af?

Van de evolutiebehoeften van de incarnerende geesten, zowel voor boetedoeningen als missies.

Kun je uitleggen hoe de evolutiebehoeften de gezinssamenstelling kan beïnvloeden en wat het verschil tussen boetedoeningen en missies is?

Ja. Er zijn families waarvan de gezinsleden, hetzij broers en zussen, ouders of kinderen, grote vijanden waren in vroegere levens die elkaar veel kwaad kunnen hebben aangedaan, gemotiveerd door haat, het verlangen naar wraak of door wrok die ze voor elkaar voelden. Deze geesten incarneren samen om de scherpe kanten van hun relatie af te halen door de

genegenheid die voortkomt uit bloedverwantschap te stimuleren. Dat wil zeggen dat het hier om een boetedoening gaat in de zin dat deze geesten onder elkaar hun rekeningen moeten vereffenen, omdat ze elkaar schade hebben aangericht en in andere levens tegen de wet van de liefde hebben gehandeld. In het geval van de missies verenigen de geesten zich niet omdat ze rekeningen te vereffenen hebben, maar omdat ze elkaar liefhebben en besluiten samen te incarneren, om elkaar te helpen bij het vervullen van de meest gevorderde spirituele doelen die te maken hebben met het helpen van spiritueel minder gevorderde wezens, hoewel dit tegelijkertijd dient om spiritueel te groeien. Tussen deze twee uitersten bestaan tussenliggende situaties, waarin deels sprake is van egoïsme en gevoel en deels van boetedoening en missie, omdat naarmate de geest vorderingen maakt op de weg van de spirituele evolutie, hij steeds minder rekeningen te vereffenen heeft en meer liefde bezit om op een onvoorwaardelijke manier te geven.

Maar zal zich, in het geval van de relaties met boetedoening, niet het tegenovergestelde van het gestreefde effect bereikt worden? Oftewel, wanneer personen die een hekel aan elkaar hebben gedwongen onder één dak leven, zal dit geen misbruik, huiselijk geweld, spanningen en constante ruzies genereren?

Ze zijn niet verplicht, maar ze hebben zelf het voorstel van de gidsen aanvaard om hun negatieve gevoelens te overwinnen. Misbruik, huiselijk geweld en ruzies waarnaar je verwijst, verschijnen omdat deze geesten zich blijven vastklampen aan hun slechte spirituele gewoontes en zich niet willen beteren.

Hoe dan ook, ik vind het een té agressieve therapie om personen die elkaar haten in dezelfde familie te plaatsen. Het is net alsof je alle gevaarlijke gevangenen in dezelfde cel opsluit. Zullen die elkaar uiteindelijk niet afmaken? Ik zie niet in dat uit deze situatie de liefde kan ontstaan.

Ik heb niet gezegd dat alle gezinsleden slecht met elkaar kunnen opschieten. Het kan bijvoorbeeld dat het tussen de vader en de zoon of tussen twee broers botst, maar niet tussen hen en de andere familieleden. In deze gezinnen incarneren gewoonlijk ook verder gevorderde geesten die het voorbeeld geven hoe een liefdevol gedrag behoort te zijn. Het feit dat geesten met soortgelijke gebreken samen incarneren, dient juist als een spiegel voor elkaar en opdat zij leren van de ervaring van het samenleven met iemand die zoals henzelf is.

En wat moeten ze dan van die ervaring leren?

Allereerst, weten dat we allemaal broeders zijn, en hier is het letterlijk, omdat de meest gehate persoon in het vorige leven je bloedbroeder in het volgende leven kan zijn. Laat één ding duidelijk zijn, men kan niet evolueren door

slechts enkele mensen lief te hebben en de rest te haten. Zolang we de haat niet in liefde veranderen, zullen we geen vorderingen maken. Daarom moeten we de door de haat aangerichte schade herstellen en dat kan het best met degene waarmee we de meeste moeite hebben en aan wie we het meest verschuldigd zijn. Het dient ook om de uitingen van een ander die hetzelfde gebrek heeft als wijzelf, te kennen en aan den lijve te ervaren en het gebrek als een uiting van egoïsme te begrijpen. We hebben de neiging de splinter te zien in andermans oog en niet de balk in ons eigen oog, oftewel, dat we heel goed letten op de fouten van de anderen, vooral op die van degenen die ons niet dierbaar zijn, maar we willen niet onze eigen fouten zien die gewoonlijk op die van hen lijken. Wanneer we zelf de gevolgen van het gebrek beleven en persoonlijk het lijden ervaren dat deze uiting van het egoïsme van anderen veroorzaakt, zullen we ons ervan bewust worden dat het bestaat en geëlimineerd moet worden.

Terugkomend op het onderwerp van persoonlijke relaties, om welke redenen kunnen twee personen zich als een koppel verbinden?

Uit liefde, uit behoefte aan spirituele evolutie of uit afhankelijkheid.

De eerste twee zijn redenen die voortvloeien uit spirituele criteria en worden besloten vóór de incarnatie. De laatste wordt door de desbetreffende persoon gekozen wanneer deze al geïncarneerd is en deze keuze wordt vaak meer om “aardse” dan spirituele redenen genomen, waardoor de spirituele overeenkomsten van vóór de incarnatie vaak veranderd worden.

Kun je me uitleggen welke verschillen er zijn tussen de ene en andere verbinding?

De eerste worden gevormd door de unie van gevoelens en de spirituele affiniteit.

De tweede door een behoefte aan een wederzijds leerproces en die relaties doen zich in het algemeen voor tussen geesten die nog een rekening te vereffenen hebben of die door middel van het samenleven spiritueel kunnen vorderen, omdat ze bepaalde gebreken of deugden hebben waaraan in dit samenleven gewerkt kan worden.

De derde komt voort uit een fysieke of seksuele aantrekkingskracht, uit affiniteit met mentale of materiële doelstellingen, uit materiële of affectieve behoeften, of uit belang of verplichting tussen de gerelateerde personen.

Wat de incarnatie van de kinderen betreft, kan ik begrijpen dat dit in de spirituele wereld besloten wordt. Maar de beslissing om twee personen als koppel te verbinden, wordt die niet altijd in de fysieke wereld genomen, wanneer men eenmaal geïncarneerd is?

Het is waar dat het definitieve besluit wordt genomen wanneer men geïncarneerd is. Maar ik vraag me af, hoe groot de kans is dat twee personen die elkaar niet kennen, elkaar, tussen zoveel miljarden mensen, in

een leven tegenkomen? Toeval? Opdat omstandigheden samenvallen, dat wil zeggen, om ervoor te zorgen dat bepaalde personen elkaar tegenkomen en de gelegenheid krijgen elkaar te leren kennen, is het nodig dat heel veel omstandigheden samenvallen en dit wordt vanuit de spirituele wereld georganiseerd. Ook de herkenning dat een bepaald iemand een belangrijke plaats zal gaan innemen in iemands leven, is een indruk die afkomstig is van de herinnering aan het vorige leven.

Uit wat je vertelt leid ik af, dat men in iedere incarnatie verschillende partners kan hebben, nietwaar?

Ja, uiteraard. Meestal is dat normaal in de werelden van jullie evolutieniveau en dat is vaak nodig voor de spirituele ontwikkeling, of het gevolg van de daden uit andere levens.

Wat wil je daarmee zeggen?

Wanneer de gebreken sterker zijn dan de gevoelens, zelfs wanneer het om tweelingzielen gaat, om volledig verwante geesten, kunnen ze uiteindelijk scheiden, ook al is het maar tijdelijk, omdat ze hun slechte spirituele gewoontes niet willen veranderen. Soms waardeert men wat men heeft, wanneer men het verliest. Vandaar dat ze in andere levens andere minder verwante partners kiezen, maar die hen kunnen helpen om deze gewoontes te veranderen. In jullie wereld zijn er maar weinig paren die zich uit liefde verbinden, omdat de meesten weinig aandacht aan het innerlijk schenken. De overgrote meerderheid doet het uit behoefte, noodzaak of materieel of affectief belang, of seksuele aantrekkingskracht en slechts een klein deel komt samen vanwege spirituele behoeften. In de verder gevorderde werelden, waar de geesten al een groot deel van het egoïsme geëlimineerd hebben en meer in overeenstemming met hun gevoel leven, verbinden de meesten zich uit liefde, omdat de nauw verwante geesten elkaar onherroepelijk herkennen en ze weten dat de bevrediging van geen enkel materieel verlangen hen gelukkiger kan maken dan het wederzijdse gevoel dat zij ervaren. Je zult weinig echtparen vinden die geen tweelingzielen zijn en geen enkele die uit egoïstische belangen uitgekozen is.

Men heeft ons altijd voorgehouden, dat een vaste partner het meest spirituele was door de zin: “Wat God verbonden heeft, zal de mens niet scheiden”, maar nu vertel jij me dat meerdere partners “normaal” is en spiritueel heilzaam kan zijn. Is hier geen sprake van een tegenstrijdigheid?

De liefdesbanden zijn één ding en huwelijksbanden een ander. In 90% van de aardse huwelijken is geen ware liefde aanwezig, hoewel dit voor de echtgenoten pas na verloop van tijd duidelijk kan worden. Maar het blijkt dat men vanwege het ondertekenen van een papier niet het recht heeft om van mening te veranderen. Wanneer jullie je relatie kiezen vanuit jullie gevoelens,

dan zullen ze duurzaam zijn, zoals die dat zijn in de gevorderde werelden. Maar houd er rekening mee dat het gevoel deze echtparen verenigt, niet de verplichting. Beiden blijven vrij om zowel de partner te kiezen als om te scheiden als dit besluit uit eigen wil wordt genomen, zonder aan iemand rekenschap af te moeten leggen over zijn besluit. Laat één ding duidelijk zijn: het is de wederzijdse liefde waardoor twee mensen zijn verbonden, waarbij ieders individuele vrijheid gewaarborgd blijft en niet een ondertekend contract, ook al is dit tegenover een priester of een altaar vol religieuze relikwieën en bloemen, omdat het niet God is die jullie verbindt, maar jullie zélf en de wetten en gewoontes die jullie hebben uitgevonden. Wat God jullie wel heeft gegeven is het vermogen om lief te hebben, een tweelingziel om die liefde te ervaren en gelukkig te zijn en de vrijheid om over jullie lot te beslissen. Maar zoals ik al eerder gezegd heb, de weinige echtparen in jullie wereld die zich verbinden op grond van hun gevoelens, moeten nog steeds hun eigen egoïsme overwinnen dat vaak sterker is en van de gevoelens wint. Vandaar dat jullie de kort maar krachtige uitdrukking: "Wat God verbonden heeft, zal de mens niet scheiden." zouden kunnen vervangen door de hierna volgende veel geschiktere uitdrukking, die tevens een goed advies is voor degenen die authentiek geluk willen ervaren: "Wat de liefde verbonden heeft, zal het egoïsme niet scheiden."

De echtscheiding is dus iets positiefs vanuit het spirituele standpunt? Het leek me altijd precies andersom, daar de meeste christelijke godsdiensten tegen de echtscheiding zijn.

De religie is één ding en de spiritualiteit is een ander. De vrijheid hebben om te kiezen bij wie je wél of niet wilt zijn, is altijd positief. Het is positief omdat dit het gebruik van de vrije wil mogelijk maakt en de spirituele wereld is altijd een voorstander van de vrije wil. Iemand forceren om bij een ander te zijn waarvoor hij niets voelt of, zelfs als hij er wel iets voor voelt, met wie het onmogelijk is te leven om welke reden dan ook, alleen omdat hij een papier ondertekend heeft, is inbreuk maken op zijn vrije wil. Jullie geloven nog steeds dat het zich verbinden met een partner betekent dat jullie een deel van jullie vrije wil moeten opgeven en dat is niet zo! Bijvoorbeeld, jullie denken dat het feit getrouwd te zijn of samen te wonen met iemand, betekent dat jullie verplicht zijn seksuele relaties met die partner te onderhouden, alsof dat een plicht is die jullie boven alles moeten nakomen en dat is niet zo! Men is niet verplicht een seksuele relatie met zijn partner te onderhouden alleen maar om het feit dat men getrouwd is, als men dat niet wil, of er niet naar verlangt. Evenmin is men verplicht zich te verbinden aan iemand alleen maar omdat ze seksuele relaties hebben onderhouden. Noch is men verplicht te voelen wat men niet voelt, ook al heeft men zich door welke omstandigheden dan ook verbonden. En het belangrijkste: men moet zich daarover niet schuldig voelen, omdat de gevoelens niet geforceerd kunnen worden, maar spontaan op moeten komen. Vanuit spiritueel standpunt staat de individuele

vrijheid boven alles en is belangrijker dan wat dan ook. Zolang jullie je niet losmaken van de afhankelijkheid, zullen jullie het geluk van de liefde niet kunnen ervaren, want de afhankelijkheid is voor de liefde, wat een kooi is voor de vogel.

Dus wanneer de personen die seksuele relaties onderhouden, niet van elkaar houden maar dat alleen doen om een fijn moment te beleven, overtreden zij dan een of andere spirituele wet?

Nee. Als zij daar vrijwillig voor gekozen hebben, is er geen enkel probleem. Wanneer de geest vorderingen maakt, verwacht hij iets meer van de seksuele relatie en met een zuiver fysieke relatie zal hij niet voldaan zijn en zich daardoor leeg voelen. Als twee personen die een relatie aangaan, ook al zijn ze seksueel aangetrokken, niet spiritueel verwant zijn en niet vanuit hun innerlijke voelen, zal een uitsluitend seksuele relatie uiteindelijk gaan vervelen. Daarom duurt zo'n relatie gewoonlijk niet lang. Wanneer deze voortduurt, zal het een onstabiele relatie worden, altijd in permanent conflict, omdat de banden die de relatie binden erg zwak zijn.

Naarmate de geest zich ontwikkelt, wordt de seksualiteit steeds minder een instinct, een biologische behoefte, maar een instrument om gevoelens te uiten. Voor de primitieve mens was de seksualiteit hoofdzakelijk instinctief en er kon geen sprake zijn van een leeg gevoel wanneer ze gemeenschap met iemand hadden die ze niet liefhadden, omdat hun gevoel nog nauwelijks ontwikkeld was. Maar een verder gevorderde geest, met een groter vermogen om lief te hebben, zal een grote leegte voelen wanneer hij in zijn seksuele relaties alleen maar zijn instinct probeert te bevredigen. De seksuele relatie is voor de gevorderde geest een uiting van intieme liefde. Wanneer de geesten die een seksuele relatie onderhouden spiritueel nauw verwant zijn en elkaar liefhebben, dan manifesteert die diepe liefde zich in de seksuele relatie en veroorzaakt, tegelijk met de uitwisseling van de fysieke lichamen, een energetische uitwisseling tussen hen, die hen revitaliseren en vult en ontstaat uit de interpenetratie van de astrale-, mentale- en spirituele lichamen. Daarentegen zal in een puur seksuele relatie, oftewel, een relatie waarin de personen zonder liefde seks bedrijven, hoewel het fysieke lichaam zich voldaan voelt, de interpenetratie van de ijlere astrale-, mentale- en spirituele lichamen ontbreken en dit resulteert in een gevoel van leegte en onvoldaanheid. In de gevorderde werelden is uitsluitend de innerlijke liefde die ze voelen de drijfveer om zich als partners te verbinden en komt het dus maar zelden voor dat de partners zich om een andere reden verbinden. Omdat de perceptie daar goed ontwikkeld is, is er geen gelegenheid voor bedrog noch teleurstellingen die op de Aarde vaak voorkomen wanneer men er achter komt dat de partner niet zo is als men dacht, omdat deze zich alleen maar zo had voorgedaan om een 'verovering' te maken.

En hoe kan men de problemen met de seksualiteit oplossen?

Jullie problemen met de seksualiteit zijn merendeels te wijten aan seksuele relaties met personen voor wie jullie praktisch geen liefde voelen. Jullie kijken nog steeds alleen maar naar de fysieke kant en geloven dat de culminatie van het seksuele genot in de seksuele relaties met fysiek heel aantrekkelijke personen zit. Jullie willen het gevoelsaandeel niet erkennen en aangezien de meesten van jullie geen paar vormen met iemand die spiritueel nauw verwant is, ontstaat het probleem door gebrek aan gevoel, omdat er sprake is van een gebrek aan innerlijke voldaanheid. De meest gevorderde geesten zijn degenen die het meest lijden onder seksuele relaties zonder liefde. In plaats van toe te geven dat het probleem ontstaat door de afwezigheid van gevoel en dat je moet beginnen te handelen vanuit dat gevoel, zijn jullie vastbesloten seksuele ervaringen te zoeken met andere personen voor wie jullie evenmin iets voelen, of voegen jullie aan de seks andere elementen toe die de seks aantrekkelijker, maar net zo leeg maken. En zo komt men in een vicieuze cirkel terecht, aangezien men met materie probeert op te vullen wat je alleen met gevoel zou kunnen opvullen.

Wil je daarmee zeggen dat de romantische liefde, de relaties die we in films zien, iets schaars is in onze wereld?

Jullie concept van liefde, in dit geval de liefde van het koppel, is een vertekend beeld wat de liefde vanuit spiritueel standpunt betreft.

Er is geen schaarheid aan relaties op grond van een intense fysieke aantrekkingskracht, die jullie ten onrechte “gepassioneerde” of “romantische” liefde noemen, die op Bengaals vuur lijken (zeer intens in een handomdraai en vervolgens voor altijd uitdooft) en die men vergeefs in stand probeert te houden op basis van een overactiviteit van de zintuigen met materiële 'versieringen' (een diner in een duur restaurant, een opvallend cadeau, een nacht in een suite van een vijf-sterren hotel, of een vakantie op een paradijselijk eiland). Dit alles noemen jullie “romantische” liefde, terwijl het in werkelijkheid niet meer is dan een sterke seksuele aantrekkingskracht die langzaam zal verdwijnen wanneer het seksuele verlangen bevredigd is. Met betrekking tot de hartstochten kan worden gezegd, dat die heel vaak niets te maken hebben met de liefde, alleen maar met het onbevredigde verlangen iemand te bezitten, wat een uiting van het egoïsme is dat we afhankelijkheid genoemd hebben. Mensen zijn geen objecten, ze zijn niemands bezit zijn en behoren alleen zichzelf toe. Verwar liefhebben niet met willen bezitten, of liefde met afhankelijkheid. Laat één ding duidelijk zijn: men kan niemand verplichten om lief te hebben, want, als de liefde niet vrij is, dan is het geen liefde. De gevoelens kunnen niet gedwongen worden, ze gehoorzamen niet aan suggesties, manipulaties, dwang of bevelen. Wanneer jullie geliefd willen zijn, heb dan onvoorwaardelijk lief zonder daar een tegenprestatie voor te verwachten en op een dag zal de wet van oorzaak en gevolg hetgeen bij je brengen wat jullie geschonken hebben.

ZIEKTE IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE.

Je hebt bij verschillende gelegenheden gezegd, dat er fysieke ziekten zijn die te maken hebben met bepaalde gevoelens of met het onderdrukken daarvan. Ik zou daar nu graag wat dieper op in willen gaan.

Ja. Er zijn veel geesteszieke mensen, juist omdat ze hun gevoelens uitgeschakeld hebben en wanneer de geest ziek is, is dat ook het geval met het lichaam, omdat deze nauw met de geest verbonden is.

Wil je daarmee zeggen dat een fysieke ziekte een emotionele oorzaak kan hebben?

Inderdaad. Het onderdrukken van de gevoelens is de belangrijkste oorzaak van ziektes in jullie wereld, van zowel psychische als fysieke ziektes.

Dat kan ik accepteren wanneer het mentale ziektes betreft . . . , maar, en de kanker? Heeft de wetenschap soms niet aangetoond dat kanker het gevolg is van genetische verstoringen?

Genetische verstoringen doen zich in alle gevallen voor, maar in vele van hen zijn zij niet de hoofdoorzaak.

En wat is de hoofdoorzaak?

Zoals ik al gezegd heb, is die oorzaak psychisch en heeft te maken met het onderdrukken van het spirituele innerlijk. Dat doet zich voor wanneer iemand niet handelt of leeft in overeenstemming met zijn gevoelens, het veroorzaakt een innerlijk diep onbehagen bij de persoon die daaraan lijdt. Dit genereert psychisch-schadelijke egoïstische gevoelens, zoals angst, woede, haat, bedroefdheid etc., die de ziekte veroorzaken. Dit gevoel van onbehagen kan gestimuleerd worden door een externe oorzaak, één of andere omstandigheid in het leven dat iemand werkelijk moeilijk vindt te trotseren. Laten we deze omstandigheid "emotioneel conflict" noemen.

En hoe wordt het emotionele onbehagen op het fysieke lichaam overgedragen om uiteindelijk een ziekte te veroorzaken?

Wanneer iemand zich emotioneel slecht voelt, is er sprake van een kortsluiting tussen de spirituele en mentale niveaus, die overgedragen wordt op het energetische of astrale lichaam, zodat deze in zijn structuur een verandering ondergaat, een daling van het trillingsniveau, een "energieverlaging", die een concreet gebied van het astrale lichaam zal aantasten, als een soort plotselinge stroomuitval die een gedeelte van het elektriciteitsnet schaadt, welke het gedeelte van het lichaam dat daarmee verbonden is, niet meer op de juiste wijze vitaliseert. Door het gebrek aan levensenergie wordt de verbinding tussen het niet meer van levensenergie

voorzien gebied en de rest van het lichaam verbroken en, als gevolg daarvan, werkt het van levensenergie onthouden weefsel niet meer in harmonie met de rest van het lichaam. Door het verlies van hun energiepatroon wordt het normaal functioneren van de cellen aangetast en beginnen genetische veranderingen tevoorschijn te komen, die oftewel de cellen kunnen vernietigen en daardoor een degeneratieve ziekte veroorzaken, of ervoor zorgen dat de cellen ongecontroleerd gaan groeien en zo een kanker veroorzaken.

Dit alles doet me denken aan wat Dr. Barbara, Ann Brennan, natuurkundige, zegt in haar boeken: “Manos que curan” (“Genezende Handen”, vert.) en “Hágase la Luz”, (Ontsteek het Licht”, vert.) met betrekking tot de ziekte en die je me aangeraden hebt toen we over het astrale lichaam spraken. Volgens haar manifesteren de psychische- en emotionele problemen zich in het astrale lichaam als donkere zones of als verschillende troebele tinten, die voortkomen uit negatieve ideeën die iemand op een gegeven ogenblik heeft. Als die in het astrale lichaam blijven voortbestaan en niet verdwijnen, manifesteren ze zich vroeg of laat in het fysieke lichaam in de vorm van een ziekte. Heeft zij gelijk?

Inderdaad, zo is het.

Het doet me ook denken aan de hypothesen van “La Nueva Medicina”, (“De Nieuwe Geneeskunde”, vert.) die de Duitse arts Ryke Geerd Hamer formuleerde. Volgens Dr. Hamer begint elke kanker, of aan kanker gelijkwaardige ziekte, door een buitengewoon bruut, emotioneel, in eenzaamheid beleefd conflict. Afhankelijk van het soort conflict zal de kanker zich in het ene of in het andere orgaan ontwikkelen. Hij stelt bovendien dat het emotionele conflict eerst de hersenen aantast en daar een soort 'kortsluiting' veroorzaakt en het deel van het lichaam dat verbonden is met dát deel van de hersenen lijdt later aan de ziekte. Hij postuleert ook dat de genezing van de ziekte tot stand komt door de oplossing van het emotionele conflict dat de ziekte veroorzaakte. Heeft deze arts gelijk?

Wat hij zegt ligt behoorlijk dicht bij de waarheid, hoewel niet honderd procent, omdat niet alle ziekten veroorzaakt worden door emotionele conflicten, maar de meeste wel.

En is het waar dat men de ziekte kan genezen door het emotionele conflict op te lossen?

Ja. Maar om het conflict op te lossen moet de desbetreffende persoon een behoorlijk diepgaande verandering ondergaan, want wanneer hij zich blijft vastklampen aan zijn egoïstische gevoelens en zijn gevoelens blijft onderdrukken, zal zich na de ene ziekte, de andere openbaren. Ook al heeft

men bepaalde conflicten kunnen oplossen, zullen andere opduiken die dezelfde egoïstische gevoelens zullen activeren. We komen zo dus bij de bodem van het probleem: wat werkelijk pathogenetisch en de oorzaak is van de ziekte, is het egoïsme en de uitingen daarvan, en wat curatief en gezond is, is de liefde en de uitdrukking daarvan. En dat komt altijd uit.

Maar overkomt ons dat soms niet allemaal in meerdere of mindere mate? Ik bedoel . . . , overkomen ons niet bijna allemaal dingen in het leven die ons allerlei soorten onaangenaamheden opleveren en die ons woedend, verdrietig of agressief maken? Want ik identificeer me nogal met die beschrijving die je gegeven hebt met betrekking tot het onderdrukken van de gevoelens en ik heb echter geen kanker.

Juist. Daarom worden jullie bijna allemaal af en toe ziek. Maar om werkelijk ernstig ziek te worden, zoals het krijgen van kanker, moet iemand emotioneel "gevangen" zitten door het emotionele onbehagen. Oftewel, dat dit een permanente obsessie wordt, zich laat domineren door de egoïstische gevoelens en gedurende een relatief langere tijd deze houding volhoudt, tot het punt dat hij daardoor een langere periode de slaap niet kan vatten. Bovendien moet die persoon elke vorm van leniging, opluchting en het uiten van deze egoïstische gevoelens onderdrukken.

Bestaat er dan een persoonlijkheid die vatbaar is voor kanker?

Ja. De persoonlijkheid van die mensen die zich laten meeslepen door de egoïstische gevoelens (woede, haat, bedroefdheid, angst) en/of degenen die de perceptie en/of de uiting van de gevoelens onderdrukken.

Dus moet ik concluderen dat de ziekte een straf is voor het niet goed doen van de dingen?

Een straf, nee. Het is een gevolg van de innerlijke emotionele pijn. Het is de persoon zelf die dit veroorzaakt en ook degene die dit kan verhelpen door in zichzelf een verandering teweeg te brengen, van het egoïsme naar de liefde, van het onderdrukken naar het uiten van zijn authentieke spirituele persoonlijkheid.

En welke zin heeft het dat iemand die al zoveel lijdt, ook nog zo'n ernstige ziekte krijgt? Had hij soms niet genoeg te stellen met het lijden?

Houd er rekening mee dat het fysieke ongemak het gevolg is van het innerlijke onbehagen. In dit geval is de fysieke ziekte een alarmsignaal, opdat de persoon zich rekenschap geeft van de innerlijke ziekte waaraan hij lijdt en hem ertoe aanzet te veranderen.

Ja, maar wanneer iemand de fysieke ziekte niet in verband brengt met de innerlijke ziekte, hoe kan die hem dan helpen te veranderen?

De fysieke ziekte verzwakt de mentale barrières die de uiting van het spirituele innerlijk gevangen houden en helpt dus bij het verkrijgen van een hogere graad van gevoeligheid, zowel voor onze eigen gevoelens als voor de gevoelens en leed van anderen. Dit kan iemand motiveren om te veranderen.

En wanneer hij verandert, zal hij dan uiteindelijk genezen?

Meestal wel, maar niet in alle gevallen. Er is fysieke schade die niet hersteld kan worden.

En kunnen degenen die niet genezen, sterven?

Ja.

Welke zin heeft de ziekte dan, dat je, ondanks het doorvoeren van de verandering, niet geneest en toch kan sterven?

Houd voor ogen dat het fysieke leven vanuit het spirituele standpunt niet meer is dan een ogenblik van het werkelijke leven, dat de dood van het lichaam niet het einde noch iets slechts is, maar een overgangsfase naar een ander, minder beperkt bestaan. De ziekte is een instrument voor de progressie van het wezen naar een hoger niveau van begrip, liefde en wijsheid. Zoals ik al eerder gezegd heb, verzwakt de ziekte de mentale barrières die de uiting van de innerlijke gevoeligheid onderdrukken en dat wat ons werkelijk helpt bij onze ontwikkeling. De verandering die je bij jezelf tot stand kunt hebben gebracht met betrekking tot de ontwikkeling in de liefde, gaat niet verloren. Die neem je mee, waar je ook heen gaat en is het meest waardevolle dat je uit je leven kunt halen. Die verandering kan het doel zijn van een hele incarnatie, waardoor de geest rustig naar de spirituele wereld kan terugkeren als hij die verandering gerealiseerd heeft, met een voldaan gevoel over wat hij tot stand heeft gebracht. In feite is dat het enige dat we meenemen wanneer we sterven, de veranderingen die we bij onszelf, in onze geest, tot stand gebracht hebben, omdat alle materiële verworvenheden in de materiële wereld achterblijven. Daar refereert Jezus aan wanneer hij zegt: *“Verzamelt U geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maken en waar dieven inbreken en stelen, maar verzamelt U schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maken en waar geen dieven inbreken of stelen. Want waar Uw schat is, daar zal ook Uw hart zijn”*. (Mat., 6: 19-21)

Ja, maar wanneer die persoon sterft, hoe kan hij dan in de praktijk brengen wat hij geleerd heeft?

Houd er rekening mee dat de geest hoe dan ook blijft leven, hetzij gebonden aan een lichaam, of ongebonden hiervan en in beide gevallen zal wat hij geleerd heeft een deel van hem uitmaken en hem van dienst zijn bij de

voortgang van zijn evolutie.

Ja, maar, en de familieleden en geliefden? Zou het geen zware klap zijn dat ze, na het doorstaan van zo'n verschrikkelijke ziekte, de strijd en het veranderingsproces, tóch die geliefde persoon kunnen verliezen?

Hetzij in geval van ziekte of een natuurlijke dood, is de scheiding van de geliefde wezens slechts tijdelijk, we zullen allemaal onze geliefden aan de andere kant terugzien. Houd er rekening mee, dat wanneer iemand in de fysieke wereld geboren wordt, zich ook scheidt van de geliefde wezens die op dat ogenblik niet incarneren. Dat is echter voor hen geen trauma, omdat ze begrijpen dat het een tijdelijke scheiding is en dat de geest die incarneert, dat doet in verband met zijn spirituele vooruitgang. Daarom hebben zij niet het gevoel iemand te verliezen, zoals jullie. Wanneer jullie je vertrouwd willen maken met de gedachte dat het leven nooit ophoudt en dat de dood van het fysieke lichaam niet het einde is, maar slechts een overgangsfase naar het spirituele vlak, dan zouden veel problemen, trauma's en depressies die het gevolg zijn van de dood van een geliefd wezen, verdwijnen.

En wat gebeurt er met degenen die hun conflict niet oplossen en sterven als gevolg van de ziekte?

Ze zijn spiritueel tot stilstand gekomen, omdat ze de verandering die ze nodig hadden om hun beproeving te overwinnen en zichzelf te overtreffen, niet gerealiseerd hebben. Ze hebben "de handdoek in de ring" gegooid in de strijd om de spirituele overwinning, dat wil zeggen, aangezien het feit dat ze spiritueel geen vorderingen maakten, hebben zij zelf hun terugkeer naar de spirituele wereld geactiveerd. Zij zullen terugkeren met dezelfde beproevingen om die in de volgende levens met goed gevolg te doorstaan.

Terugkerend naar het thema over de oorsprong van de ziekte, zijn er soms geen mensen die blijkbaar geen enkel emotioneel conflict hebben en relatief gelukkig zijn, die ook lijden aan ziekten zoals kanker? En wat zeg je van een pasgeboren kindje met een aangeboren ziekte dat niet eens over voldoende bewustzijn beschikt om een emotioneel trauma te hebben?

Dat is een goeie vraag. Met betrekking tot de pasgeboren kinderen moet je er rekening mee houden, dat vanaf het ogenblik dat de geest zich verbindt met de embryo, alles wat er rondom hem gebeurt, voelt en waarneemt, inclusief de gevoelens van de moeder en daardoor dus vatbaar is voor het ontwikkelen van een emotioneel trauma gedurende de periode van de zwangerschap, die de reden kan zijn voor het ontwikkelen van een fysieke ziekte. Maar het is een feit dat er ziektes bestaan die niet verbonden zijn met één of ander emotioneel conflict en dit dus niet de oorsprong is in alle gevallen. Die ziektes noemen we "aangeboren", dat wil zeggen, dat zij een genetische oorzaak hebben, terwijl anderen een mengeling van emotionele

componenten en genetische vatbaarheid zijn.

Waar komt in dit geval de ziekte vandaan?

De oorsprong van deze ziekte ligt in de daden die we in andere levens realiseren. Het betreft beproevingen om geaccumuleerde schulden te elimineren, daden tegen de wet van de liefde, begaan door opwellingen van egoïsme.

Ik begrijp niet wat je wilt zeggen. Wat heeft een ziekte te maken met een daad uit het verleden? Hoe kan men een ziekte overdragen van het ene naar het andere leven? Zou je me dat wat beter kunnen uitleggen?

Wanneer iemand één of andere daad begaat die ingaat tegen de wet van de liefde, door de spirituele wet van actie en reactie, blijft deze daad in zijn geest geprent staan als een psychisch 'vergif', waardoor zijn vibratieniveau daalt en zijn gesteldheid verandert.

Deze verandering, door vibratie-overeenstemming, verandert uiteindelijk ook de meest-dichte lichamen, het mentale lichaam en aldus het astrale lichaam, dat het model van het toekomstige fysieke lichaam is. Wanneer het astrale lichaam bij de incarnatie nog steeds deze verandering handhaaft, kan dit een verandering van de genetische code van het fysieke lichaam veroorzaken en zo een aangeboren ziekte teweeg brengen. Het blijft dus een feit, dat de veroorzaker van de ziekte het egoïsme is, hoewel het een egoïsme uit een vorig leven is.

Ja, maar er zijn genetische veranderingen waarvan men weet dat ze erfelijk zijn, dat wil zeggen, dat ze een genetische erfenis zijn van de ouders. Dat betekent dus, dat ze kennelijk niet gegenereerd zijn door het astrale lichaam van degene die incarneert. Wat kun je me daarover vertellen?

Het is zeker waar, dat men de aanleg voor bepaalde ziektes genetisch erft van de ouders. Maar je moet weten dat de incarnerende geest van deze omstandigheid op de hoogte is en die accepteert, omdat hij weet dat dit een beproeving is van de fysieke of psychische handicap die hij moet ervaren als gevolg van de daden uit andere levens. Het is ook een beproeving voor de ouders die er eveneens mee instemden om te zijner tijd dit soort 'moeilijkheden' te doorstaan.

Ik denk dat wanneer je dit tegen mensen zegt die deze situatie zelf of bij een geliefd iemand meemaken, zij dit niet zullen accepteren. Zij zullen vast en zeker denken: "Wat heb ik gedaan, of wat hebben wij gedaan om dit te verdienen?"

Het is heel normaal dat ze zo denken, want om het in zijn totale omvang te kunnen begrijpen, zullen ze eerst moeten accepteren dat het leven al bestaat vóór de geboorte en dat de geesten gedurende die tijd de omstandigheden

hebben gecreëerd die ze in de volgende levens tegenkomen. Het gaat hier uiteindelijk om een voorbijgaande situatie, omdat het leven verder gaat dan deze incarnatie en ze kunnen de moeilijke tijd die ze doormaken zien als een leerproces in de liefde, wat ook de bedoeling is.

Wat zou je zeggen tegen de ouders die een kind of familie hebben met één of ander psychisch of fysiek gebrek, dat hen verhindert het leven te leiden van een 'normaal' iemand, hetzij dat dit een aangeboren gebrek is, of een gebrek als gevolg van één of andere omstandigheid in het leven zoals bijvoorbeeld een ongeluk?

Behandel het kind zoals jullie een normaal kind zouden behandelen, want dat is het. Oordeel niet over het uiterlijk. Kijk verder dan het lichaam en je zult een ziel zoals alle anderen zien. Zie in dit kind, in dit geliefde wezen, niet het onvolmaakte lichaam, maar de volmaakte geest en behandel het in overeenstemming met wat het is, als een compleet wezen, omdat er achter deze onvolmaakte 'bekleding' een wezen schuilgaat dat leeft, voelt en net zo, of zelfs intenser, waarneemt dan wie dan ook met een gezond lichaam. Degene die van muziek afweet, zal jullie zeggen dat de muziek niet uit het instrument komt, maar zijn oorsprong vindt in de ziel van de musicus die zit te spelen. Wanneer de viool ontstemd of kapot is, wil dat niet zeggen dat de violist niet kan spelen, maar tijdelijk niet in staat is te spelen zoals gewoonlijk en zal in staat zijn het muzikale talent te verhogen, onafhankelijk van het feit dat het instrument dat ter hand genomen wordt, min of meer ontstemd is.

Op dezelfde manier moeten jullie de geest niet de mogelijkheid ontzeggen de muziek van zijn ziel waar te nemen en uit te drukken, wat liefde is, alleen omdat zijn tijdelijke instrument een ontstemd lichaam is. Denk niet dat het een vruchteloze inspanning is tegen het kind te praten, gevoelens en genegenheid uit te drukken die je een normaal kind zou geven, omdat wat het wezen niet via de fysieke zintuigen waarneemt, dit toch gewaarwordt via de zintuigen van de geest die veel gevoeliger zijn, bovenal voor het waarnemen van liefdesuitingen. En wanneer het kind die niet beantwoordt zoals iemand met een gezond lichaam, dan komt dat niet omdat hij dit niet waarneemt, maar omdat zijn materie hem verhindert zich in de fysieke wereld uit te drukken overeenkomstig zijn geest wilde. Niets van wat jullie voor hem doen vanuit het gevoel, zal nutteloos zijn, omdat in de spirituele wereld niets verloren gaat van wat men uit liefde doet. Ik heb al eerder gezegd en ik herhaal het: de fysieke of mentale deficiëntie is een tijdelijke omstandigheid, die eindigt wanneer het lichaam sterft, maar de gevoelens die gewekt en versterkt zijn via deze ervaring, zowel van degene die lijdt onder het gebrek als die van de mensen in zijn omgeving, zullen als een verworvenheid van de geest voor altijd voortduren en dit is wat werkelijk van belang is.

Maar wat kan men daarvan leren?

Gevoelig te worden voor het eigen lijden en voor dat van anderen, omdat ongetwijfeld in een ander leven dezelfde mensen die lijden, een soortgelijk lijden bij anderen hebben veroorzaakt en niet bewust wilden zijn van de schade die zij aanrichtten. Dit is de eerste stap om lief te hebben, je bewust worden dat anderen voelen net als wij en lijden voor hetzelfde als wij.

En wat is de spirituele betekenis van een aangeboren ziekte als het kind zo'n ziekte heeft?

In dit geval is de ziekte een proces waardoor de geest de psychische gifstoffen naar het fysieke lichaam overbrengt, die hem verhinderen op te klimmen naar een hogere graad van spirituele ontwikkeling. Het lichaam absorbeert, via de ziekte, de uitwerking van het psychische gif en functioneert als een soort drainage, als een soort absorberende spons en draagt zo bij aan de eliminatie van het gif. Dat wil zeggen, de geest brengt de toxische lading over naar het fysieke lichaam dat werkt als een soort doek die de "vuiligheid" opneemt. Deze "vuiligheid" veroorzaakt op fysiek niveau de ziekte, maar helpt bij het schoonmaken van de ijlere lichamen, alsof het een rioleringsstelsel betrof. Er zijn ook geesten die er voor kiezen de ziekte te gebruiken als drainagesysteem van gifstoffen aan het eind van hun leven. Oftewel, ofschoon ze tijdens het leven nooit ernstig ziek zijn geweest, wanneer het einde van de incarnatie naderbij komt en ze het lichaam dus niet meer nodig hebben, maken ze van de gelegenheid gebruik om een deel van de psychische, toxische lading uit de ijlere lichamen naar het fysieke lichaam over te brengen en ze zo schoonmaken. Dit komt vaak voor en het is dan totaal onmogelijk het einde van de incarnatie te vermijden, hoeveel moeite men daarvoor ook doet, daar het geen emotioneel conflict betreft, maar een spirituele reiniging.

En wanneer de geest een daad tegen de wet van de liefde begaat, zal hij dan in een volgend leven verplicht een ziekte doormaken?

Nee. Zoals ik al gezegd heb, zijn er verschillende manieren om het psychische gif te elimineren. Met daden van liefde, te beginnen met het herstel van het gedane kwaad, elimineert men het gif van de geest, zonder de noodzaak van een ziekte. Daarom zei ik eerder, dat wanneer het egoïsme de ziekte veroorzaakt, de liefde het tegengif is en de remedie voor alle kwalen. Om zich van het kwaad te bevrijden heeft men dus niet noodzakelijkerwijze een ziekte nodig. Maar veel geesten kiezen die weg, omdat het een snelle manier is om van het kwade af te komen. Het is duidelijk dat de toxische lading aanwezig blijft zolang men niets doet om die te elimineren en de voortuitgang van de geest naar meer liefde en geluk in de weg zal staan.

Je hebt ook gezegd, dat er ziektes bestaan die een mengeling zijn van emotionele componenten en genetische vatbaarheid.

Ja.

Kan je dit beter uitleggen?

Er zijn geesten die komen om bepaalde beproevingen te confronteren. Ze gebruiken de ziekte als waarschuwing om te verhinderen dat ze zich door het materialisme laten meeslepen en het spirituele doel van hun incarnatie herinneren. Dat wil zeggen, dat de ziekte zich alleen voordoet als de geest afwijkt van de voorheen vastgestelde koers, alsof we te maken hebben met de reliëfmarkeringen langs de weg die geluid produceren wanneer men er overheen rijdt en die dienen om de chauffeur te waarschuwen als hij van de weg dreigt te raken. Terwijl andere mensen onder dezelfde omstandigheden geen ernstige ziekte zouden ontwikkelen, heeft iemand die vatbaar is, of genetisch aanleg heeft voor een bepaalde ziekte, een lagere activatiedrempel, oftewel een minder intense, emotionele stimulatie is voldoende om de ziekte te activeren.

Ja, het is zoals je zegt, de ziekte wordt veroorzaakt òf door emotionele conflicten van het leven en genezen in dit geval met de oplossing van het conflict, òf door aangeboren ziektes als het om een zuiveringsproces gaat en men kan de ziekte niet genezen. Ik vraag me af, dienen de farmacologische behandelingen die men momenteel gebruikt (bijvoorbeeld bij kanker) ergens toe?

De huidige behandelingen, oftewel, de chemo- en de radiotherapie proberen het symptoom te elimineren, wat de verspreiding van de cellen is, maar ze maken geen einde aan de ziekte, omdat ze de oorzaak niet aanpakken. Door het DNA te beschadigen genereert men ernstige cellulaire beschadigingen die in veel gevallen permanent zijn en die men niet kan regenereren. Het valt moeilijk te begrijpen hoe, als jullie denken dat de kanker ontstaat door genetische veranderingen en als behandeling gebruik maken van dezelfde ziekmakende stoffen die zulke veranderingen teweeg brengen.

Wil je daarmee zeggen dat de medicijnen slecht zijn?

Niet allemaal. Maar de agressieve medicijnen wel, omdat ze meer schade aanrichten dan dat ze heilzaam werken. Bijvoorbeeld de ontstekingsremmers, de corticosteroïden en sommige immuno-modulators kunnen op bepaalde momenten nuttig zijn. Wanneer de farmacologie goed wordt gebruikt, kan die zowel in de gevallen waarin de ziekte veroorzaakt wordt door dit leven en dus geneesbaar is, behulpzaam zijn, als de symptomen verlichten en de levenskwaliteit verbeteren bij de ziektes die men niet kan genezen.

En degenen die van een kanker genezen na een farmacologische behandeling?

Wanneer ze genezen, dan komt dat doordat ze het emotionele probleem dat de ziekte veroorzaakte hebben opgelost, of omdat de ziekte in werkelijkheid goedaardig was en niet omdat men het symptoom elimineerde. Wanneer het emotionele of spirituele euvel blijft bestaan, zal de kanker terugkeren, hoewel op een andere dichtbijgelegen plaats, als men het eerste aangetaste weefsel heeft weggenomen.

Wat raad je, op fysiek niveau, aan om kanker te behandelen?

Matig, vegetarisch voedsel met veel vitaminen. Veel rusten en kalmtte die het lichaam in staat stellen zich te concentreren op de eliminatie van de abnormale cellen en verder het gebruik van niet agressieve therapieën die het organisme niet aanvallen maar het helpen de normaliteit te herstellen.

Wanneer, zoals je zegt, het astrale lichaam vitaliteit verliest als gevolg van het vasthouden van egoïstische gevoelens en dit op den duur de fysieke ziekte veroorzaakt . . . , zou men dan het astrale lichaam energetisch kunnen reinigen om de gezondheid te verbeteren?

Ja. Via bepaalde oefeningen (Yoga), door middel van de overdracht van door een ander 'gekanaliseerde' energie (Reiki), of door het gebruik van een apparaat dat bio-energie uitzendt, kunnen de kwaadaardige vloeistoffen gedraineerd worden en nieuwe energie worden toegevoegd. De energetische behandeling werkt therapeutisch op het niveau van het energetische lichaam en draagt bij aan de restauratie van de energiestroom door middel van de drainage van de opgebruikte energie en de toevloed van de hernieuwde energie naar de getroffen zones. De bio-energetische behandeling draagt bij aan het herstel van de ziekte en het verlichten van de symptomen. Maar als de persoon vasthoudt aan zijn slechte, psychische gewoontes, zal de onevenwichtigheid in het astrale lichaam terugkeren en zal de fysieke ziekte zich dus opnieuw manifesteren. Daarom is het nodig de genezing allesomvattend aan te pakken: spiritueel, mentaal, energetisch en fysiek.

Kun je uitleggen wat “Reiki” is?

Reiki is een natuurlijke geneesmethode, die de universele levensenergie gebruikt, die helpt fysieke en mentale ziektes te genezen. Reiki is de naam die een Japanse priester gaf die de methode herontdekte en “universele levensenergie” betekent. Hoewel de methode momenteel populair geworden is onder deze naam, of onder de naam “bio-energie”, heeft men de overdracht van energieën om de gezondheid te verbeteren, al duizenden jaren gebruikt onder diverse namen, zoals “magnetische handoplegging” of “pranayama”. Het is de handoplegging van Jezus, de “genezing-door-(Gods)genade”.

Waarop berust Reiki?

De Reiki-praktijk baseert zich op een 'zender' of 'kanaal' die door middel van zijn handen energie kan overdragen op een 'ontvanger', die hijzelf of een ander levend wezen kan zijn (menselijk, dierlijk of plantaardig), met het doel ongemakken en ziektes te verlichten of te genezen. Reiki werkt op het niveau van het astrale lichaam en helpt energetische blokkades te elimineren die veroorzaakt zijn door slechte, psychische gewoontes, maar is ook werkzaam bij fysieke ongemakken als trauma's en vergiftigingen door de energiestromen in de beschadigde zones te reactiveren en de pijn te verzachten en om het regeneratieproces van het weefsel te versnellen. De kennis van de structuur van het astrale lichaam, van de energiestromen, van de chakra's en de relaties tussen emotionele problemen en de fysieke plek die aangetast is, helpt om de handen op de juiste plek te plaatsen, opdat de energiestroom in de aangetaste zones gereactiveerd wordt.

Maar, de geneeskrachtige energie, waar komt die vandaan? Van de 'zender', van het Universum?

De levensenergie bevindt zich in alle hoeken van het Universum en degene die Reiki 'doorgeeft', probeert die energie te concentreren en te richten op degene die de energie nodig heeft. Wanneer de 'doorgever' er om een of andere reden niet in slaagt die energie 'vrij te maken' uit zijn omgeving, kan hij zijn eigen levensenergie geven. Men moet er rekening mee houden, dat veel mensen rekenen op hulp van bepaalde spirituele entiteiten, die hen helpen bij de overdracht van energieën en de kracht daarvan enorm versterken. Men kan hier zeggen dat het meest bewuste werk van de geesten is en dat de 'Reiki-zender' als instrument fungeert die het mogelijk maakt dat spirituele 'therapeuten' het fysieke energetische niveau betreden.

En welke redenen kunnen er zijn dat men soms zijn eigen energie geeft?

Overmatige inspanning, gebrek aan concentratie, gebrek aan ontspanning, gebrek aan interesse en de wil om te helpen, slechte psychische en fysieke gewoontes. Wanneer zoiets gebeurt na een Reiki-sessie, zal de 'zender' zich lusteloos voelen, geen energie meer hebben en zelfs sommige symptomen van het ongemak van de 'ontvanger' vertonen.

Wat heeft men nodig om Reiki uit te kunnen voeren?

Kijk, de wil van de 'zender' om zijn naasten te helpen en een hoog trillingsniveau van het astrale lichaam, wat men bereikt door de liefde in de praktijk te brengen, is het allerbelangrijkste om te zorgen dat Reiki werkt. Het is ook belangrijk dat de 'ontvanger' een goede aanleg heeft om energie op te nemen en dit berust op het vertrouwen en de openhartigheid. Wanneer iemand geen aanleg heeft om de energie te ontvangen, omdat hij niet gelooft dat dit mogelijk is, of omdat hij de 'zender' niet vertrouwd, of omdat hij niet

bereid is om zichzelf te veranderen ten gunste van de liefde en van zijn egoïsme af te zien, dan zullen zijn chakra's gesloten blijven en dan zal, hoe krachtig de 'zender' ook is, de energie niet binnenkomen. Het is net zoals bij de radio, om een programma te kunnen beluisteren, is een goede zender nodig met een krachtig signaal, maar het is daarvoor ook nodig de radio aan te zetten en de juiste frequentie te kiezen. Vanaf dit punt zorgt de praktijkervaring ervoor, net als in de sport, dat het overdrachtsvermogen van de energie toeneemt en een hoger vibratieniveau heeft. Met de wil belangeloze hulp te bieden, worden de beste resultaten bereikt. Bovendien draagt fysieke schoonmaak eraan bij, dat de energie niet zijn vibratie vermindert wanneer deze door het kanaal passeert. Dit vereist een vegetarisch dieet en geen consumptie van schadelijke stoffen zoals alcohol, tabak en elke andere soort van drugs.

Is het waar dat een ingewijde Reiki-meester je chakra's moet hebben geopend om energie te kunnen overdragen?

Nee. Het overdrachtsvermogen hangt van het evolutievermogen van de geest af, van zijn wil om anderen te helpen en van de praktijkervaring. Hoe belangelazer hij werkt, hoe meer hulp hij zal krijgen vanuit de spirituele wereld. De functie van een meester is de leerling te helpen zijn potentiële vermogens te ontwikkelen, maar men kan ook autodidactisch te werk gaan. Net als in de sport, verhoogt de praktijk het vermogen en met de wil om anderen te helpen, ontvangt men de hulp die men nodig heeft uit de spirituele wereld, want de echte meesters in de energieoverdracht zijn in die wereld te vinden.

Ik heb gehoord dat er cursussen bestaan die geld vragen om een graad in Reiki te behalen. Wat denk je daarvan?

Dat is handel net als die van de clementiebul, die je met een document een plekje in de hemel beloofde in ruil voor geld. Als de eerste herontdekker (Usiu) dit gratis deed, waarom vragen degenen die na hem kwamen wel geld? Ik herhaal, het is niet nodig dat iemand je inwijdt om met Reiki te gaan werken en nog minder dat iemand daar geld voor vraagt, hoe vermaard die ook is en met hoeveel pracht en praal die ook te werk gaat, omdat degene die met Reiki geld wil verdienen, niet zo hoogstaand is als hij zegt. Een echte meester vraagt geen geld voor iets dat hem niet toebehoort, maar is slechts 'zender', evenmin laat hij zich meester noemen, omdat hij nederig is. Hier hebben jullie het voorbeeld van Jezus die met energie veel mensen genas en dat aan zijn leerlingen onderwees en hier nooit aan iemand iets voor terugvroeg.

Maar er zijn bovendien mensen, die geen geld vragen voor cursussen maar wel voor Reiki-sessies! Wat denk je daarvan?

Wat men iemand gratis geeft, namelijk de universele energie die niet degene

toebehoort die dit doorgeeft en die men mag gebruiken zonder daarvoor te moeten betalen, moet dit op dezelfde manier geven. Degenen die geld vragen voor Reiki, kunnen op hun energie rekenen en die zij op eigen kracht uit hun omgeving bij elkaar kunnen rapen. Maar laten zij niet verwachten dat zij hulp krijgen van spirituele entiteiten met een hoge vibratiefrequentie, want, om met hen af te stemmen, is een rein hart en een onbaatzuchtige bedoelingen nodig om de naaste te helpen, en degene die geld vraagt voor Reiki, heeft geen onbaatzuchtige bedoelingen, maar wil economisch voordeel halen uit zijn praktijk.

Oké, maar velen zeggen dat het niet om geld te verdienen is, maar dat de besteedde tijd aan Reiki van betaalde arbeid wordt afgetrokken en dat zij toch ergens van moeten leven.

Zij moeten dan niet van de energieoverdracht trachten te leven. Men kan ander betaald werk hebben om van rond te komen en daarnaast in hun vrije tijd Reiki uitoefenen. Dit is een kwestie van goede wil. Maar het komt bovendien voor, dat veel van de mensen die geld vragen voor Reiki, daarvan niet alleen willen rondkomen, maar er rijk van willen worden, omdat zij tarieven hanteren die naast het schoonmaken van de aura ook de portemonnee van de argeloze mensen die in hun handen vallen leeghalen. Zoals Jezus zei: "Geef aan God wat van God is en geef aan de Keizer wat de Keizer toebehoort." Wanneer jullie je materieel moeten onderhouden, probeer dat dan met materiële arbeid te doen en niet met spiritueel werk. Meng het geld niet met spiritualiteit, omdat jullie die dan bezoedelen. Of vragen de spirituele gidsen jullie soms iets voor de hulp die ze jullie geven? Welnu, als zij dat niet doen, volg dan hun voorbeeld en doe dat ook niet. En wanneer jullie menen dat jullie geld mogen vragen, omdat het vermogen uit jullie zelf voortkomt, dan zal het zo zijn en zullen jullie alleen kunnen rekenen op jullie eigen energie. Houd duidelijk voor ogen: "Men kan God en het geld niet tegelijkertijd dienen.", of vertaald in actuele taal: "Men kan de liefde en het egoïsme niet tegelijkertijd dienen, omdat dit tegenstrijdige en onverenigbare begrippen zijn."

Er zijn ook anderen die zeggen dat het een ruil betreft en in ruil voor het ontvangen van energie moet men iets geven, hetzij geld of iets anders.

Dat zijn dan mensen die de onvoorwaardelijke liefde niet kennen of niet willen kennen, iets geven zonder daarvoor iets terug te ontvangen. Zij zijn geen goede voorbeelden om te volgen, ofschoon ze een uitwendige spirituele uitstraling proberen te geven. Wanneer men met dit soort zaken geen rekening houdt, zal er met de spirituele opbloei uiteindelijk hetzelfde gebeuren als met het christendom: dat een aantal personen zichzelf zullen opwerpen tot hoofdleder van de rest en de leerstellingen zullen gaan beheren en manipuleren om hun streven naar rijkdom en macht te bevredigen.

Maar, werkt de betaalde Reiki of niet?

Het kan werken, maar men zal er altijd veel slechtere resultaten mee bereiken dan met kosteloos gegeven Reiki. Dit hangt af van de bereidheid om te helpen. Bij de meesten zal een gemengd gevoel aanwezig zijn, de bereidheid om anderen te helpen en het egoïsme, Reiki willen geven in ruil voor iets. Het goede dat men wint door het gevoel, verliest men weer door het eigenbelang. Houd één ding goed voor ogen: het egoïsme geneest niet, omdat het liever krijgt dan geeft. Egoïstische mensen kunnen anderen niet helpen, omdat ze dat eenvoudigweg niet willen. Laten zij nagaan of zij het doen om anderen te helpen, of dat ze anderen gewoon gebruiken om zichzelf belangrijker te maken, of om hun materiële behoeften of verwachtingen op te lossen. Waarom denken jullie dat Jezus zo'n goede 'energie-doorgever' was en zulke formidabel machtige en snelle resultaten kon bereiken die als wonderen werden beschouwd? Omdat hij een geest was die bereikt had de onvoorwaardelijke liefde te voelen en de uiting van deze liefde op energetisch niveau is een energie met een hoge trillingsfrequentie die de kracht heeft fysieke en spirituele wonden te genezen. Velen zouden graag zover willen komen dat ze kunnen doen wat Jezus deed, maar hen ontbreekt het essentiële: onvoorwaardelijk liefhebben, afzien van het egoïsme, de ijdelheid, de trots en de hoogmoed. Willen jullie doen wat Jezus deed? Ga dan niet iedere keer dat jullie iets doen voor anderen met de pet rond. Wanneer Jezus in rekening had gebracht om te doen wat hij deed, dan had hij dat eenvoudigweg niet kunnen doen, omdat hij dan geen verheven wezen zou zijn geweest en evenmin de assistentie zou hebben gekregen van de verheven geesten.

Nog een laatste overweging met betrekking tot de ziekte en de betekenis ervan?

Ja, dat de ziekte geen noodlottig ongeluk is en evenmin een straf van God, maar een hulpmiddel voor de spirituele groei. De opgedane ziektes (in dit leven), ontstaan als gevolg van het niet weten of niet willen accepteren van de beproevingen die in deze incarnatie beleefd moeten worden, òf van het onderdrukken van het spirituele innerlijk door niet te handelen en niet te leven in overeenstemming met de gevoelens.

In dit geval functioneert de fysieke ziekte als een alarm van de innerlijke ziekte die ons ertoe aanzet te veranderen. In het geval van aangeboren- of karmische ziektes ligt de oorzaak in de daden uit vorige levens. Het zijn beproevingen om opgestapelde schulden te elimineren in een proces waarin de geest de psychische gifstoffen, die hem beletten een hogere graad van spirituele evolutie te bereiken, overdraagt op het lichaam.

DE MISSIE VAN JEZUS OP AARDE.

Ik heb gemerkt dat je af en toe bij het uiteenzetten van een thema dit uiteindelijk in verband brengt met wat Jezus daar zogenaamd over zei. Waarom doe je dat?

Ik maak van zo'n gelegenheid gebruik om een andere vraag van je te beantwoorden. Was jij niet degene die de waarheid over Jezus van Nazareth wilde weten?

Maar weet jij dit ook al over mij?

Jazeker.

Nu dit thema aangesneden wordt, zal ik de vragen die ik over Jezus van Nazareth heb naar voren brengen. Ik ben zeer geïnteresseerd in wie hij werkelijk was en wat zijn missie op aarde was, als hij die tenminste had.

Kom maar op met je vragen, want men heeft 2000 jaren na zijn incarnatie nog steeds niet veel begrepen van zijn boodschap.

Wat wil je daarmee zeggen?

Wel, na hem zijn vele toevoegingen opgenomen, alsof het zijn woorden waren geweest, die geleidelijk aan de betekenis verdraaid hebben van de oorspronkelijke boodschap die hij ons kwam geven. Zoals hij zou hebben gezegd, men moet het kaf van het koren scheiden, het ware van het onware, om zijn missie te kunnen begrijpen.

En wat was zijn missie, wat kwam hij doen?

Hij kwam om te onderwijzen wat de weg van de spirituele evolutie is. Om ons de spirituele wetten te onderwijzen met speciale nadruk op het onderwijs in de wet van de liefde, met zijn "houd van je naaste zoals van jezelf, houd van je vijand", oftewel, met een boodschap van onvoorwaardelijke liefde.

Was Jezus van Nazareth de geïncarneerde God zelf, of de zoon van God?

Jezus van Nazareth was de incarnatie van een zeer ver gevorderde geest.

Hij was dus niet de geïncarneerde God zelf?

Nee, hij was niet de geïncarneerde God zelf. Maar hij heeft ook nooit gezegd dat hij God was. Het waren anderen die daarna kwamen die dit beweerden.

Was hij dan tenminste de zoon van God?

Ja, net zo'n kind van God als jullie zijn. Het verschil is, dat hij zich daarvan bewust was en de rest van de mensheid niet.

Wil je daarmee zeggen dat Jezus geen bovennatuurlijk of goddelijk

wezen was, maar net zo menselijk als wij?

Net zo menselijk als jullie, maar met een hoger evolutieniveau. Wanneer we begrijpen dat het evolueren ons geleidelijk aan dichterbij God brengt, kunnen we zeggen dat Jezus dichterbij God was dan jullie.

Wil dat zeggen dat als wij evolueren, het evolutieniveau kunnen bereiken dat Jezus had toen hij incarneerde?

Ja. Niet alleen hetzelfde niveau, maar veel hogere niveaus, daar het spirituele evolutieproces nooit eindigt. Hoewel het duidelijk is, dat dit in één enkel fysiek leven onmogelijk is. Net als Jezus hebben jullie nog vele incarnaties nodig en moeten jullie nog een massa ervaringen meemaken om dit punt te bereiken. Houd er rekening mee, dat wanneer jullie zover komen, hij al op een hoger niveau zal zijn gekomen omdat hij zoals alle geesten doorgaat met evolueren.

Insinueer je dat Jezus ook de cyclus van incarnaties moest doorlopen om te kunnen evolueren? Wil dit zeggen dat hij eens net zo onvolmaakt was als wij?

Dat insinueer ik niet, dat bevestig ik. Jezus moest net als jullie vorderingen maken door middel van zijn ervaringen in de fysieke wereld. En dankzij zijn wil en zijn krachtsinspanning bereikte hij het benodigde evolutieniveau om de missie uit te voeren, die hij op de Aarde volbracht en die zoveel indruk op jullie heeft gemaakt, maar die jullie zo weinig begrepen hebben.

Moest Jezus dus incarneren en aan het kruis sterven om te blijven evolueren?

Nee, dat was niet nodig, omdat hij geen enkel karma of onvoldane schuld had. Hij zou zijn evolutie hebben kunnen voortzetten zonder dit zo bittere moment door te maken. Hij koos dit omdat hij dat wilde, terwijl hij wist wat de consequenties waren. De grootsheid van Jezus lag niet in het sterven aan het kruis, waar de Katholieke Kerk zoveel nadruk op heeft gelegd. Als dit de verdienste van Jezus was, dan zouden we die ook moeten toekennen aan de duizenden mensen die op dezelfde manier stierven, daar men de ter dood veroordeelden in die tijd zo terechtstelde. De grote verdienste van Jezus ligt in de moed en dapperheid om de liefdesboodschap die hij kwam brengen te verbreiden zonder toe te staan dat iemand hem intimideerde of van mening deed veranderen, ondanks het feit dat hij wist dat dit alles hem veel leed zou veroorzaken en tot zijn dood zou leiden.

Waarom deed hij het dan?

Uit liefde voor zijn minder geëvolueerde broeders. De geesten die zoals hij de onvoorwaardelijke liefde kennen, doen dat niet omdat zij moeten boeten, maar omdat zij een missie te volbrengen hebben, die in het algemeen te maken heeft met het geven van een voorbeeld van hoe men met liefde leeft.

Houd er rekening mee, dat de geest vanaf een bepaald niveau volledig uit liefde handelt. Veel geesten kiezen ervoor in weinig gevorderde werelden te incarneren, om hun minder-geëvolueerde broeders te helpen om vlugger het geluk te bereiken dat zijzelf ervaren door in liefde te leven. In die gevallen zijn de negatieve omstandigheden die zij moeten doormaken, geen vorm van boete, maar inherent aan de spirituele inferioriteit van de wereld waarin zij terecht komen. Maar zij vinden dit lijden niet van belang, evenmin om te worden vermoord, omdat ze noch het lijden, noch de dood vrezen. Door hun hoge evolutieniveau weten ze dat de dood niet bestaat en dat het fysieke leven niet meer is dan een ogenblik in het leven van de geest.

Dus, als een verheven geest, die in een weinig gevorderde wereld incarneert, alleen gekomen is om te onderwijzen en niet om te leren, dan zal hij niet veel in een leven evolueren in een inferieure wereld.

Integendeel, daar zij immers komen om te onderwijzen en te leren, omdat men van alle beproevingen van het leven leert. Deze dient hen om heel vlug te evolueren, vlugger dan in een wereld van hun eigen niveau, omdat hun vermogen om lief te hebben en op elk moment begrip te tonen, op de proef wordt gesteld. Bovendien biedt het de mogelijkheid dat heel diep verborgen gebreken aan de oppervlakte komen, die alleen in heel extreme omstandigheden aan de dag treden en die zich nooit zouden voordoen in een liefdevollere omgeving. Zo hebben zij de gelegenheid zich te proberen verbeteren en aldus vorderen in het eliminatieproces van het egoïsme.

Terug naar Jezus. Deed hij zijn werk alleen, kreeg hij geen hulp?

Wanneer iemand uit liefde werkt, is hij het waard de invloed van nog verder gevorderde, spirituele entiteiten te ontvangen. In het geval van Jezus o.a. van de Logos of Planetarische Christus.

En wie is die Planetarische Christus?

De hoogste spirituele entiteit die verantwoordelijk is voor de evolutie van jullie planeet.

De drie personen van de Heilige Drievuldigheid zijn dus: God, Christus en Jezus?

Dat weet ik niet, omdat ik niet geloof dat noch degenen die dat verzonnen hebben weten wat die wartaal betekent. Maar ik zal jullie wel zeggen dat er één God is en dat Christus en Jezus verschillende entiteiten zijn, die los moeten worden gezien van God. Ze zijn dus geen God en evenmin manifestaties van God, hoewel jullie hen kunnen beschouwen als vertegenwoordigers van God, of door-God-gezondenen daar ze zich harmoniëren met de wil van God. Dat wil zeggen, dat ze volgers van de wet van de liefde zijn en vrijwillig in zijn evolutieplan geïntegreerd zijn.

En hoe handelde Christus via Jezus?

Vanaf een bepaald ogenblik, gedurende de laatste jaren van zijn leven, handelde Jezus geïnspireerd en bijgestaan door de Planetarische Christus. En hij had dit werkelijk nodig om de missie die hij had uit te voeren.

Maar wie was dan degene die sprak, Jezus of Christus?

Laten we zeggen dat zij in symbiose handelden. Jezus sprak met de inspiratie van de Christus. Jezus heeft nooit zijn bewustzijn, individualiteit noch zijn vrije wil verloren.

Zal Jezus nog eens op aarde incarneren?

De Christus zal zich altijd wanneer dat nodig is manifesteren en hij zal dat doen via de incarnatie van een geest in de menselijke evolutiefase. Hij deed dat al vóór Jezus en hij zal dat weer doen ná Jezus, wanneer de spirituele evolutie van de planeet dat vereist. Het is niet belangrijker of dat Jezus of een ander wezen met een gelijksoortig evolutieniveau is. Wat ik jullie al vooruit kan vertellen, is dat wanneer een nieuwe Messias, Profeet, Avatar, of hoe jullie die ook willen noemen, incarneert, zal deze niet als een Nazarener verkleed gaan, met een doornenkroon, het kruis over de grond voortslepend en met bloedende wonden in zijn handen, zoals de christenen verwachten. Hij zal een ogenschijnlijk gewoon mens zijn, maar met een buitengewoon vermogen om lief te hebben en met een buitengewone spirituele wijsheid, maar zal alleen waarneembaar zijn voor degenen die harmoniseren met de boodschap voor naastenliefde en met de spirituele evolutie die hij zal brengen. En in het geval dat hij in de huidige tijd incarneert, zullen de eersten die zich tegen hem zullen verzetten en het onmogelijke doen opdat zijn boodschap geen diepgang heeft, de grote kerkleiders zijn die hem zogenaamd in hun vaandels verheven hebben, want als zijn boodschap in de harten van de mensen van deze planeet doordringt, zijn hun dagen als religieuze aristocraten geteld en zullen zij normale en gewone personen worden.

Toen we over Jezus begonnen te praten, heb je gezegd dat er veel toevoegingen aan zijn oorspronkelijke boodschap waren opgenomen, die zelfs de boodschap die hij had willen brengen vervormd heeft. Hoe kunnen we de oorspronkelijke boodschap onderscheiden van de latere toevoegingen?

Alle geloofsovertuigingen die tegen de spirituele wetten ingaan, kunnen eenvoudig niet van Jezus' boodschap komen die deze wetten kende en die over probeerde te brengen op hen die naar hem wilden luisteren.

Zou je een paar stelregels van de authentieke boodschap van Jezus kunnen uiteenzetten?

Ja, vanzelfsprekend.

1. Alle mensen, ongeacht hun ras, hun sekse of hun godsdienst, hebben dezelfde oorsprong, dat wil zeggen, evoluerende geesten en aldus broeders. Deze fundamentele boodschap wordt weergegeven in de stelregels:

“Mijn moeder en mijn broeders zijn dezen, die het woord Gods horen en doen.” (Lucas, 8:21)

“Want al wie doet de wil mijns Vaders die in de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder.” (Mat., 12:50)

Hieruit blijkt dat niemand uitgesloten wordt van het spirituele evolutieproces. Hoeveel schade iemand ook kan hebben aangericht, hij zal nooit in de steek gelaten of voor altijd veroordeeld worden. Hij zal altijd in de gelegenheid gesteld worden te rectificeren en het waarachtige geluk kunnen bereiken. En dit wordt duidelijk in de volgende tekst:

“Wat dunkt U? Indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op de bergen laten om de dwalende te zoeken? En gebeurt het dat hij het vindt, voorwaar, ik zeg U, dat hij zich over dat ene meer verblijft dan over de negenennegentig die niet verdwaald waren. Zo bestaat bij Uw Vader die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat”. (Mat., 18:12-14)

2. Het leven van de geest is eeuwig. De dood bestaat niet.

“En weest niet bevreesd voor hen die wel het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden.” (Mat., 10:28)

“En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel is neergedaald.” (Joh., 3:13)

Over de betekenis van deze tweede zin spraken we al eerder. Het betekent dat elk wezen dat materieel incarneert via de geboorte, uit de spirituele wereld (hemel) kwam en daarnaar terugkeert na de lichamelijke dood.

3. De missie van de mensen op aarde is leren om onvoorwaardelijk lief te hebben en zich te ontdoen van het egoïsme. De spirituele evolutie wordt exclusief afgemeten aan het vermogen om lief te hebben en dit zorgt ervoor dat we evolueren, dat wil zeggen, dichter bij God komen.

“Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Gij zult Uw naaste liefhebben en Uw vijand zult gij haten. Maar ik zeg U: Hebt Uw vijanden lief en bidt voor wie U vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van Uw Vader die in de hemelen is; want Hij laat Zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want indien gij liefhebt, die U liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen de tollenaars niet hetzelfde? En indien gij alleen Uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen de heidenen niet hetzelfde? Gij zult dan volmaakt zijn, gelijk Uw hemelse Vader volmaakt is.” (Mat., 5:43-48)

“Dit is mijn gebod: dat gij elkander liefhebt, gelijk ik U heb liefgehad.” (Joh., 15:12)

4. De spirituele evolutie is afhankelijk van je eigen werk.

Het lot van de mens na de dood hangt exclusief af van zijn eigen handelingen vóór of tegen de wet van de liefde, die hij tijdens het leven gerealiseerd heeft.

“ . . . maar wie de waarheid doet, gaat naar het licht . . . ” (Joh., 3:21)

“Voorwaar, ik zeg U, al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel.” (Mat., 18:18)

5. Iedereen heeft zijn eigen verbinding met God en wel zodanig dat hij niet afhankelijk hoeft te zijn van bemiddelaars in zijn contact met de spirituele wereld.

“Daarom zeg ik U, al wat gij bidt en begeert, gelooft dat gij het hebt ontvangen en het zal geschieden. En wanneer gij staat te bidden, vergeeft wat gij tegen iemand mocht hebben, opdat ook Uw Vader in de hemelen Uw overtredingen vergeve.” (Marc., 11:24-25)

“En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort.” (Joh., 5:14)

“En ik zeg U: Bidt en U zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en U zal open gedaan worden. Want een ieder die bidt, ontvangt en wie zoekt, vindt en wie klopt, hen zal opengedaan worden. Is er soms een vader onder U, die als een zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven? Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan Uw kinderen, hoeveel te meer zal dan Uw Vader uit de hemel de heilige geest geven aan hen die daarom bidden.” (Luc., 11:9-13)

6. De spirituele evolutie eindigt niet in één enkel fysiek leven, maar het is nodig een groot aantal keren te incarneren om de superieure spiritualiteit te bereiken.

“Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, ik zeg U, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien. Nikodemus zeide tot hem: Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden? Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, ik zeg U: tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. Wat uit het vlees geboren is, is vlees en wat uit de Geest geboren is, is geest. Verwonder U niet dat ik U gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden (...). En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nedergedaald is”. (Joh., 3: 3-7,13)

7. De wet van de Spirituele Rechtvaardigheid, of de wet van oorzaak-gevolg.

Men oogst wat men zaait.

“Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt; want met het oordeel waarmee gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden en met de maat waarmee gij meet, zal U gemeten worden. (Mat., 7:1-2)

“Alles nu wat gij wilt, dat U de mensen doen, doet gij ook aldus; want dit is de wet en de profeten”. (Mat., 7:12)

8. Naast deze wereld bestaan er andere, bewoonde werelden die hetzelfde doel hebben als deze, dat wil zeggen, dienst doen als school voor spirituele evolutie.

“In het huis mijns Vaders zijn vele woningen. Veel woningen zijn er in het huis mijns Vaders als dat niet zo was, zou ik het U gezegd hebben”. (Joh., 14:2)

Waarom citeer je de evangeliën wanneer je refereert aan wat Jezus zei?

Het zou voor mij veel gemakkelijker zijn de boodschap van Jezus uit te leggen, zonder me alleen maar te beperken tot wat in de evangeliën is opgenomen. Maar, omdat het blijkt dat jullie niet zouden aanvaarden dat het door hem gezegd werd, beperk ik me tot hetgeen hij gezegd heeft en wat weergegeven wordt in jullie geschriften, opdat jullie zien dat ik het niet uit mijn duim zuig.

Zou je me enkele christelijke leerstellingen kunnen opnoemen die niet waar zijn, gezien vanuit het spirituele gezichtspunt en die ná Jezus zijn toegevoegd?

Ja. Dat zijn er veel, maar ik zal verwijzen naar die ik het belangrijkste vind en het nadeligst zijn voor de spirituele vooruitgang:

- 1) Het geloof dat het beoefenen van rituelen een morele, of spirituele waarde heeft en dient om na de dood een geprivilegieerde plaats in de hemel te verkrijgen.
- 2) Het geloof dat de Bijbel, of welk ander gewijd geschrift ook, het woord van God is.
- 3) Het geloof dat de Kerk en de priesters de bemiddelaars van God op de Aarde zijn.
- 4) Het geloof dat de oplossing voor de slechte daden ligt in een biecht en de absolutie van de priester en dat dit noodzakelijk is.
- 5) Het geloof dat berouw vlak voor het sterven de zonden verlost.
- 6) Het geloof dat Jezus met zijn dood aan het kruis, de mensen van hun zonden verlost.
- 7) Het geloof in de erfzonde.
- 8) Het geloof dat de seksualiteit iets zondigs is.
- 9) Het geloof dat in één enkel leven het lot van de geest beslist wordt (de hemel en de eeuwige zaligheid voor degenen die gered worden en de hel en de eeuwige straf voor de zondaars).
- 10) Het geloof dat alleen de christenen of gelovigen gered worden.

11) Het geloof in de verrijzenis van het vlees.

Kun je me één voor één de redenen uitleggen, waarom deze geloofspunten niet in de originele boodschap van Jezus vóórkomen?

Ja, dat kunnen we proberen. Wat ik je één voor één zal proberen uit te leggen is waarom deze geloofspunten in een of ander opzicht de spirituele wetten tegenspreken.

Laten we met de eerste beginnen. Je hebt gezegd, dat de rituelen of sacramenten geen enkele geldigheid hebben vanuit het spirituele gezichtspunt gezien.

Ja, zo is het.

En waarom?

Op de spirituele weg zijn geen kortere wegen. Het enige waardoor we spiritueel evolueren, of ons “redden”, is de persoonlijke verbetering, zich ontdoen van het egoïsme en de ontwikkeling van het vermogen om lief te hebben. Niets meer.

Ja, maar er zijn veel mensen die geloven dat dit één van de belangrijkste dingen is.

Welnu, ze vergissen zich, of zijn misleid.

En waar komt dan het geloof vandaan dat de rituelen nodig zijn voor de verlossing?

Van de poging van de leiders van de diverse kerken om de spiritualiteit van de mensen te controleren om die te eigen bate te gebruiken. Op een bepaalde manier is het een lokmiddel die zegt: “Wanneer je doet wat wij zeggen, hoef je geen goed mens te zijn om een bevoorrechte plaats in de hemel te krijgen.”

Ja, maar ik geloof dat de Kerk niets zegt dat er voor pleit om geen goed mens te zijn. Het enige is dat zij eveneens vraagt dat men zich aan haar voorschriften houdt.

Ze zegt dat misschien niet met woorden, maar wel met haar daden. Wanneer er zoveel nadruk wordt gelegd op het volgen van de rituelen, de sacramenten, de ceremoniën -hoe mooier, hoe beter- en zo weinig op het helpen van de naaste, is dat het voorbeeld dat ze geeft.

Maar is het hebben van rituelen in de godsdiensten dan iets negatiefs?

Dat is het geval wanneer ze gebruikt worden om de spirituele evolutie bij de mensen te manipuleren en op een zijspoor te brengen. Als ze niet nodig zijn, wat voor zin heeft het dan dat ze het blijven gebruiken?

Ik veronderstel dat het ook werd bedacht als een poging om een spirituele boodschap in herinnering te brengen.

Ja. Maar de ervaring leert, dat in plaats van daartoe te dienen, het meestal gebeurt dat de rituelen en de symbolen uiteindelijk de oorspronkelijke boodschap vervangen die ze zogezegd vertegenwoordigden. En de mensen verschuilen zich achter deze rituelen en symbolen om de grootste wandaden te begaan, die allemaal ingaan tegen de overtuigingen die zij beweren te volgen. Een voorbeeld hiervan zijn de Kruistochten en de Inquisitie. Volkerenmoord en executies werden begaan door mensen, die kleding droegen met een flink kruis op de borst, die alle dagen ter communie gingen en doodvonnissen ondertekenden met de Bijbel in de hand. Waar is daar de boodschap van naastenliefde?

Maar waren er geen rituelen die door Jezus zelf werden overgedragen, zoals de eucharistie?

Welnee. Het is een feit dat Jezus, die aanvoelde dat hem nog maar weinig tijd restte voordat hij vermoord zou worden, zijn discipelen bijeenriep voor een afscheidsmaaltijd. Maar hij had nooit de bedoeling een ritueel of eucharistieceremonie, of een ander ritueel, ceremonie of sacrament op te richten. Bovendien, het eten van het lichaam en het drinken van het bloed van Christus, hoewel symbolisch, lijkt op een daad van kannibalisme en dit heeft niets met Jezus te maken.

Waar komt dan het eucharistie ritueel vandaan?

Dit was afkomstig van rituelen uit vroegere godsdiensten en werd in het christendom opgenomen. In feite zijn al deze ceremonies, evenals de naam van het christendom om de volgelingen van Jezus te bepalen en het symbool van het Kruis om hen te vertegenwoordigen, later geïntroduceerd.

Het kruissymbool komt dus evenmin van Jezus?

Houd er rekening mee, dat in de tijd van Jezus men het kruis gebruikte om de mensen terecht te stellen, net zoals men tegenwoordig daartoe gebruik maakt van de elektrische stoel. Niemand met een gezond verstand zou het in zijn hoofd gehaald hebben een kruisje te dragen als symbool van zijn geloof, zoals momenteel niemand op het idee zou komen een elektrische stoel aan een kettinkje te dragen als Jezus nu geïncarneerd en terechtgesteld zou zijn op de elektrische stoel.

Nou, wat je hier allemaal zegt lijkt me behoorlijk krachtige taal; een gelovige christen of katholiek zal het maar moeilijk kunnen verwerken.

Misschien, maar het is de waarheid en we proberen hier de ogen van de mensen te openen voor de spirituele realiteit. Houd er rekening mee dat de missie van Jezus op de Aarde bestond uit het aangeven van de weg naar de spirituele evolutie. De religieuze instituties van die tijd beletten al lang de

spirituele vooruitgang van de mensen met een hoop bijgeloof en leugens, door de mensen bang te maken en de naam van God te gebruiken om hun verlangen naar rijkdom en macht te bevredigen. Zij hielden er een compleet systeem van rituelen op na om de mensen aan het lijntje te houden en vooral om hen aan hun wil te onderwerpen, hun geld te ontfutselen en een weelderig leven te leiden op hun kosten. En omdat Jezus hen in opspraak bracht, doodden zij hem. Die Joodse kerk leek veel op de huidige, die op kosten van de figuur van Jezus leeft en zijn boodschap manipuleert en die door haar handelwijze de spirituele vooruitgang van de mensheid verhindert. Het is tijd om orde op zaken te stellen.

Dit hele betoog tegen de rituelen is in orde, maar wat niet in de Bijbel staat is voor een christen . . .

Welnu, laten ze het dan nakijken in hoofdstuk 12 (28-34) van het Evangelie van St. Marcus, waar we, min of meer, dezelfde boodschap aantreffen:

“En één der schriftgeleerden, tot Hem komende, hoorde dat zij met elkander redetwisten, en overtuigd dat Hij hun goed geantwoord had, vroeg hij Hem: Welk gebod is het eerste van alle? Jezus antwoordde: Het eerste is: Hoor, Israël, de Here, onze God, de Here is één en gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht. Het tweede is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Een ander gebod, groter dan deze, bestaat niet. En de schriftgeleerde zeide tot Hem: Inderdaad, Meester, naar waarheid hebt Gij gezegd, dat Hij één is, en dat er geen ander is dan Hij. En Hem lief te hebben uit geheel het hart en uit geheel het verstand en uit geheel de kracht en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan alle brandoffers en slachtoffers. En Jezus, ziende dat hij verstandig geantwoord had, zeide tot hem: Gij zijt niet verre van het Koninkrijk Gods.”

In het tweede punt heb je gezegd, dat het onjuist is te geloven dat de Bijbel of welk ander gewijd geschrift ook, het woord van God is.

Ja, dat is zo.

Als de Bijbel niet het woord van God is . . . , wat is het dan naar jouw mening?

Het oude testament is een verzameling boeken die een deel van de geschiedenis van Israël bevatten, adequaat gemanipuleerd om de veroveringsplannen van haar leiders te rechtvaardigen door het oude testament te beschouwen als “de wil van God”, hoewel het ook een aantal behoorlijk correcte boodschappen bevat van wezens met een meer dan gemiddelde spirituele ontwikkeling -ik heb het dan over de profeten- die al waarschuwden voor de fanatieke manipulatie van de religieuze overtuigingen

en die al een idee gaven waarover de authentieke spiritualiteit gaat. Het nieuwe testament is een poging om de mondelinge traditie over een aantal van de relevantste feiten van het leven van Jezus bijeen te brengen, vooral over de laatste jaren waarin hij publiekelijk predikte en het bevat gedeeltelijk de boodschap die hij wilde brengen (evangelies), het leven van de apostelen na de dood van Jezus (Handelingen) en de Apocalyps, die een serie visioenen van de auteur weergeeft over de toekomst van de mensheid.

Hoewel je geen erg hoge dunk hebt van de “Geschriften”, citeer je nu en dan uit het nieuwe testament om enkele van je argumenten te rechtvaardigen.

Ik heb niet gezegd dat het allemaal leugens zijn. Elke zaak moet je de juiste waarde toekennen. Veel teksten die betrekking hebben op de openbare prediking van Jezus, zoals bijvoorbeeld de bergrede en veel parabels, bevatten vrij nauwkeurig wat Jezus zei en daarom gebruik ik die. Houd er rekening mee dat het geen toeval was dat Jezus in parabels sprak. Daardoor heeft hij veel, voor de kerk nadelige gevolgen, van de manipulatie kunnen redden. Daar men niet goed de betekenis begreep, was het mogelijk de kerkelijke censuur te passeren.

Kun je daarvan een voorbeeld geven?

Ja. Het idee van de reïncarnatie is op subtiële wijze weergegeven in twee passages van het Nieuwe Testament. De eerste passage vinden we in hoofdstuk 3 van Johannes, in de dialoog tussen Jezus en Nicodemus, waarover we al eerder spraken.

“Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien. Nicodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden? Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. Wat uit vlees geboren is, is vlees en wat uit de Geest geboren is, is geest. Verwonder u niet dat ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden. (. . .). En niemand is opgevaren naar de hemel dan die uit de hemel is nedergedaald.”

De tweede passage komt uit Mattheus 17 (10-13):

“En de discipelen vroegen Hem en zeiden: Hoe kunnen dan de schriftgeleerden zeggen, dat Elia eerst moet komen? Hij antwoordde en zeide: Elia zal wel komen en alles herstellen, maar ik zeg u dat Elia reeds gekomen is en zij hebben hem niet erkend, maar zij hebben met hem gedaan al wat zij wilden; zo zal ook de Zoon de mensen door hen moeten lijden. Toen begrepen de discipelen dat Hij over Johannes de Doper tot hen gesproken had”.

Welk standpunt moeten we dan innemen ten aanzien van het lezen van de Bijbel in het bijzonder en van ieder vermeend gewijd geschrift in het algemeen?

Luister, alle religies hebben hun heilige boeken, die gewoonlijk toegeschreven worden aan God of boodschappers van God, omdat ze anders het zogenaamde heilige karakter, die hun wordt toegeschreven, zouden verliezen. Maar in werkelijkheid zijn ze geschreven door mensen zoals jullie, hoewel het een feit is, dat sommige van die boeken geschreven kunnen zijn door spiritueel, verder gevorderde personen, of geïnspireerd door superieure geesten. In ieder geval moet de inhoud ervan zorgvuldig en grondig geanalyseerd worden om bedrog te voorkómen en moet men niet teveel aandacht schenken aan degene die het geschreven heeft. Door de kwaliteit van de boodschap zullen jullie het spirituele niveau van de auteur kennen. Houd er ook rekening mee, dat hetzelfde geschrift verschillende auteurs kan hebben gehad, hoewel het aan één auteur wordt toegeschreven, omdat er een duizendjarige tendens bestaat, om de originele teksten te vervalsen en te manipuleren ten bate van hen die zichzelf verheffen tot bemiddelaars van de godheid. Daarom . . . , een paragraaf kan geschreven zijn door iemand die spiritueel verder gevorderd was en de daaropvolgende door een bedrieger, zodat er naast een grote waarheid, een grote leugen kan staan en dit zullen jullie alleen te weten komen door de kwaliteit van de inhoud heel zorgvuldig en grondig te analyseren, door het “kaf van het koren” te scheiden.

Er zijn veel religies op de Aarde, waarvan vele monotheïstisch zijn die een aantal heel strenge geboden vaststellen en die, volgens hun autoriteiten, de wil van God weergeven. Wat is jouw mening daaromtrent?

Al deze doctrines of religies die zich baseren op het opleggen van een aantal dogma's op grond van een autoriteitscriterium en die de spirituele wet van de vrije wil niet respecteren, kunnen niet waarheidsgetrouw zijn, noch beschouwd worden dat dit door God of door de superieure spiritualiteit is gezegd.

De autoriteiten van deze religies kunnen dus evenmin beschouwd worden als echte, spirituele gidsen, omdat een spirituele gids nooit dwang uitoefent of manipuleert, noch bepaalde geboden probeert op te leggen.

Wil dat dus zeggen dat de aardse religies niet waar zijn en niet de wil van God te vertegenwoordigen?

In alle religies komen we een deel van de waarheid tegen, die meestal de inspiratie van enkele evolutionair verder gevorderde wezens is en ook veel leugens, die meestal het product zijn van de toevoegingen van andere auteurs op grond van aardse belangen.

Kun je me daarvan een voorbeeld geven?

Ja. Bijvoorbeeld in het oude testament zijn de tien geboden behoorlijk correcte normen die voortkomen uit boodschappen van spiritueel gevorderde wezens. Eén van deze geboden is: "Gij zult niet doden". Niettemin staan er in dezelfde tekst van het oude testament ook passages, waarin God zogenaamd het volk van Israël erop uitstuurt om andere volkeren aan te vallen om een vermeend "beloofde land" te veroveren en, uiteraard, wordt tijdens deze aanvallen gestreden en wel degelijk andere mensen vermoord. Wanneer dit zo zou zijn, leidt iemand daaruit af, dat God aan zijn volk zegt dat het moet moorden. Daaruit volgt dat de tweede boodschap "gij zult doden", de eerste "gij zult niet doden" tegenspreekt. En hoe wordt deze klaarblijkelijke paradox opgelost? Of God spreekt zichzelf tegen, wat onaanvaardbaar zou zijn voor een wezen dat zó geëvolueerd is, óf we moeten accepteren dat elk voorschrift afkomstig is van verschillende auteurs die verschillende motivaties hebben. En welke van deze twee boodschappen "je zult doden" en "je zult niet doden", is volgens ons gezonde verstand de spiritueel meest gevorderde?

Dat is voor mij de boodschap: "Je zult niet doden".

Wanneer we erkennen dat deze boodschap voortkomt uit de superieure spiritualiteit, dan kan de tegengestelde boodschap niet uit dezelfde bron voortkomen.

En waar zou die dan vandaan komen?

Van degenen die geïnteresseerd waren in de invasie.

Oké, maar dit is een voorbeeld uit het verleden.

Die zich in het heden blijft herhalen. Zijn er soms niet veel aardse leiders, waarvan verondersteld wordt dat ze vurig in God geloven, die hun redevoeringen altijd eindigen met: "God zegen jullie!", maar die niet aarzelen hun medeburgers erop uit te sturen om andere landen binnen te vallen, daarbij miljoenen mensen te doden en miljoenen huisgezinnen voor generaties te gronde te richten? Gebruiken zij soms geen psalmen uit de Bijbel of uitdrukkingen als: "Laten we op God vertrouwen!", of: "God is met ons!" als een middel om hun daden te rechtvaardigen? Wees van één ding verzekerd: God of de superieure spiritualiteit zal nooit aan de kant van geen enkele oorlog staan, noch geen enkele invasie of verovering steunen, want als Hij dat doet, zou Hijzelf één van de wetten schenden die Hijzelf voor het Universum oprichtte, wat de wet van de liefde is. Het zijn de mensen die het gebod: "Je zult de naam van God niet ijdel gebruiken!", overtreden, een gebod waarvan verondersteld wordt dat de aanhangers van de Joodse leer en van het christendom dat naleven. Toch proberen zij hun gruwelijke daden te rechtvaardigen door gebruik te maken van de naam van God, alsof God

het eens zou zijn met het begaan van hun schanddaden tegen zijn schepselen. Dit is de naam van God ijdel gebruiken en niet het gebruiken van het woord "God" in vulgaire uitdrukkingen, zoals sommige mensen denken.

En hoe zit het dan met het door God uitverkoren volk?

Er zijn geen personen of volkeren die door God bevoorrecht worden. God, of de superieure spiritualiteit verbindt zich niet speciaal met enkele volkeren of bepaalde rassen ten nadele van anderen, maar hij doet een oproep aan alle wezens om deel te nemen aan de ontwikkeling van het evolutieplan en elke geest besluit of hij wil meewerken of niet. Natuurlijk wordt niemand verplicht om zijn wetten na te leven. Iedereen zal, overeenkomstig zijn wil en zijn vermogen en als hij dat verlangt, een verbintenis kunnen aangaan om een concrete taak op zich te nemen in het spirituele evolutieplan op zowel individueel als collectief niveau van de mensheid waarin hij incarneert. Dat is de keuze, de keuze van de geest. Een "uitverkorene" is dus niet meer dan iemand die zijn innerlijk opent voor de superieure spiritualiteit en die het aanvaard om in zijn leven de wet van de liefde na te leven, opdat, behalve zelf te evolueren, dit als voorbeeld dient voor andere wezens die zich innerlijk nog niet geopend hebben voor deze oproep.

En die personen die zich voor deze oproep uit de spirituele wereld openen, hebben die iets te maken met de mysticus of de profeten?

Kijk, het directe contact met de spirituele wereld is niet alleen voorbehouden aan enkele mensen. Ik heb al gezegd dat iedereen een directe verbinding, zijn eigen persoonlijke verbinding heeft met God, met de superieure spiritualiteit en met zijn eigen gidsen. Iedereen zal dat op een bepaalde manier ervaren. Het is belangrijk deze verbinding oprecht te maken, met nederigheid en dat de reden van dit contact de spirituele groei is en aan elk zal dan gegeven worden wat hij nodig heeft. Het spectaculaire karakter van deze ervaringen is niet het belangrijkste, maar dat deze ervaringen iemand helpen om te vorderen in de liefde, niet om zijn gebreken te rechtvaardigen. Helaas zijn er veel mensen, die -gemotiveerd door het verlangen belangrijker te zijn of te lijken dan anderen, een soort "verheven meester" of iets dergelijks- zich ervaringen inbeelden die niet reëel zijn en aanleiding kunnen geven tot het bedriegen van andere mensen. Of degenen die na het hebben van een echt spiritueel contact, in plaats van de ervaringen te gebruiken voor hun eigen spirituele groei, of voor hulp aan anderen, deze gebruikt hebben om zichzelf op te hemelen, zich superieur te voelen en van de andere mensen eisen dat zij hen behandelen als goden, Het is het gebrek van de ijdelheid die ervoor zorgt dat iemand de bewondering van anderen zoekt in plaats van de verbetering van zichzelf. Helaas komt dit in jullie wereld veel voor.

En wat is een profeet?

Een profeet is iemand die gezonden is door de superieure spiritualiteit om de waarheid te onderwijzen over de spirituele wereld en om de mensen van elk tijdperk te waarschuwen voor de gevolgen van hun daden die ingaan tegen de wet van de liefde. Over het algemeen zijn het geesten die verder gevorderd zijn dan de gemiddelde mens op de planeet waar zij incarneren, omdat ze anders de missie die hun toevertrouwd is, niet zouden kunnen uitvoeren. Tegelijk met hun hulpverlening, helpen ze zichzelf te ontwikkelen door hun vermogen om lief te hebben op de proef te stellen, daar ze gewoonlijk afgewezen, verstoten, gemarteld, zwartgemaakt of belachelijk gemaakt worden door de samenlevingen waarin ze geïncarneerd zijn. Het zijn geen wezens met speciale, goddelijke voorrechten zoals men gewoonlijk gelooft, daar hun spirituele vermogens door hun eigen verdienste bereikt werden in het rad van de incarnaties, hoewel ze die verdiensten in andere werelden opgedaan zouden kunnen hebben. Het gaat hier dus om oudere leerlingen die in contact treden met jongere leerlingen om hen bij hun ontwikkeling te helpen. Zij verschillen uiterlijk niet van anderen, zodat we hen aan hun 'fysiek' niet kunnen herkennen en evenmin aan hun leeftijd, daar zij incarneren in dezelfde omstandigheden als de rest. Eens zullen de wezens die jullie planeet bewonen en wanneer ze voldoende geëvolueerd zijn, de functie van profeet uitoefenen in een wereld die bewoond wordt door een minder gevorderde mensheid.

Maar komt het niet vaak voor dat er mensen zijn die men als grote meesters ziet en waarvan men later ontdekt, dat zij profiteurs zijn die grote fortuinen vergaren ten koste van de naïviteit van de mensen?

Ja, dat is zo. Er zijn veel huichelaars. Maar er zijn ook mensen die goed beginnen en aanvankelijk de goede weg opgaan en daarom krijgen zij de spirituele hulp die zij nodig hebben. Het probleem ontstaat wanneer zij zich laten verblinden door het effect dat zij teweeg brengen bij de mensen die dringend verlegen zitten om antwoorden; en wanneer deze mensen iemand ontmoeten die hun innerlijk wakker schudt, voelen zij zich erg dankbaar en proberen zij hem dat te laten merken. Zij menen dat zij het zélf zijn die een verblindend licht uitstralen, terwijl het in werkelijkheid het licht is van de spirituele kennis, waarvan zij de dragers zouden moeten zijn die met dat licht de mensen bereiken. De mensen beginnen hen ten onrechte als goden vereren. Als het personen betreft die het egoïsme en de uitingen daarvan nog niet goed kennen en niet vechten om die te overwinnen, zal het ego groeien tot een punt dat ze zich boven alles en iedereen verheven voelen. En in plaats dat zij de andere mensen dienen, gebeurt het tegendeel. Zij willen dat ze hen dienen, hun ondergeschikte of morele slaven zijn die hen blind gehoorzamen zonder ooit hun besluiten en verlangens te betwisten. En dan zal hun licht langzamerhand uitgaan, zullen de gevoelens verdwijnen en zal de inspiratie verloren gaan. In afwezigheid van de spirituele inspiratie neemt

het egoïsme de controle over van het verstand en vanaf dat moment worden de boodschappen die zij verstrekken verward en tegenstrijdig. En wat werkelijk had kunnen zijn, is slechts een vage herinnering aan wat zij eens hadden en wat zij niet wisten te verzorgen, bedekt met een grote hoeveelheid leugens, die bedoeld zijn om de verheerlijking van hun ego te rechtvaardigen.

Hoe kun je een echte profeet van een bedrieger onderscheiden? Aan welke vereisten moet een echte profeet, gids of spirituele boodschapper voldoen volgens jou?

De niet geïncarneerde spirituele gidsen helpen alle geesten zonder geen enkele manier van onderscheid. De authentieke spiritualiteit kent geen grenzen, noch economische, raciale, religieuze of andere verschillen. Zij discrimineert dus niet tussen rijken en armen, blanken en gekleurde mensen, gelovigen en niet gelovigen, omdat deze verschillen alleen maar een tijdelijk en toevallig karakter hebben voor de geïncarneerden en van leven tot leven verschillen. Zij die zich waardig achten de spirituele boodschap te verspreiden, moeten op dezelfde manier handelen. Een echte, geïncarneerde, spirituele gids probeert zijn leven te leven in overeenstemming met de spirituele wetten, nederig en zonder pracht en praal. Hij is bereid om hulp te bieden zonder daar iets voor te vragen. Daarom kunnen al diegenen die een economische of andere compensatie willen ontvangen om zogenaamde spirituele waarheden te ontsluiten, zich niet beschouwen als echte, spirituele gidsen, omdat de waarheid niet alleen voor "abonnees" bestaat. De echte meester respecteert de vrije wil, dat wil zeggen, hij probeert nooit zijn inzichten aan anderen op te leggen, maar preekt met het voorbeeld en laat anderen vrij om dat wat hij biedt te accepteren of niet. Hij gebruikt dus nooit het autoriteitsprincipe om zich te rechtvaardigen, dat wil zeggen, dat hij nooit zal zeggen: "Dit is zo, omdat ik het zeg, want daarvoor ben ik de meester, de verlichte of de vertegenwoordiger van God." De verhevenheid van de boodschap op zich, is voldoende om degenen die ontvankelijk zijn, te overtuigen en als anderen niet geïnteresseerd of overtuigd zijn, zijn ze volledig vrij dat te laten merken en vrij hun eigen weg te gaan, zonder dat zij verplicht of gedwongen worden iets te geloven of te accepteren dat zij niet willen.

Heb je een advies om je niet door valse meesters of door de valse spiritualiteit te laten vangen?

Geef nooit jullie vrije wil op voor een geloof, of dat nou een religie, een politieke of filosofische ideologie is, hoe verheven die ook lijkt, want wanneer men van jullie vraagt om je vrije wil op te geven, af te zien van je vrijheid, kunnen jullie ervan verzekerd zijn dat het niet de moeite waard is. Analyseer de boodschappen, verafgood de boodschapper niet. Wanneer de boodschap jullie niet overtuigt, geef jullie twijfels dan te kennen en vraag om verklaringen en wanneer jullie je dan nog niet met voornoemde boodschap kunnen

verenigen, wijs hem dan af. Accepteer niets als geloofsdogma dat van jullie verlangt dat je iets gelooft zonder het te begrijpen. Wat men niet op grond van eigen ervaring, gevoel, inzicht en analyse eigen kan maken, maar lijkt op iets dat men van buitenaf opgelegd krijgt wat men niet begrijpt en alleen eerbiedigt op grond van het autoriteitsprincipe, dat wil zeggen, omdat een vermeend goddelijk wezen dat zegt, dan dient dat niet om te evolueren, noch om gelukkiger te worden, omdat de geest alleen in vrijheid gelukkig is. Dus, niks geen blind geloof noch rangen en standen die de spiritualiteit willen controleren en manipuleren. Zoek de antwoorden in jullie innerlijk, dat beschikt over veel meer wijsheid dan jullie denken, omdat het een directe verbinding heeft met jullie eigen spirituele gidsen, met de superieure spiritualiteit.

Maar . . . , er zijn veel religies die het contact met de geesten beschouwen als iets van de duivel en die het contact zoeken als schadelijk en duivels zien, omdat volgens hen de Bijbel dit soort contacten verbiedt en omdat de Bijbel het woord van God is, betekent dit dat God zelf deze contacten verbiedt. Wat is jouw mening daarover?

Het accepteren dat iedereen zijn verbinding heeft met de superieure spiritualiteit, die we God kunnen noemen, of spirituele gidsen, zorgt ervoor dat de kerkelijke autoriteiten hun hoofdrol en macht kwijtraken en aldus de macht verliezen om de vrije wil van de gelovigen te manipuleren en naar hun hand te zetten. Ze spreken zichzelf tegen, want als zij ervan uitgaan dat hun heilige geschriften het woord van God zijn en geschreven zijn door iemand die door God geïnspireerd werd, impliceert dit dat deze persoon één of ander mediëmie contact gehad moet hebben met de spirituele wereld, hetzelfde contact dat zij ontzeggen aan hun gelovigen en dat zij alleen reserveren voor de auteurs uit het verleden, die schreven wat zij met eerbied bejegenen. Jezus en andere vooruitstrevende profeten zochten dit contact met de superieure spiritualiteit en werden door gevorderde geesten geïnspireerd en geholpen bij hun missie en dit is een contact met de spirituele wereld zoals het hoort, waarin het geïncarneerde wezen het advies en de hulp ontvangt van niet geïncarneerde, spirituele geesten. Zodat men, als men het mediumschap afkeurt, dit ook bij Jezus zelf zal moeten doen, daar Jezus fungeerde als een heel krachtig medium, als overbrenger van een boodschap uit de spirituele wereld aan de mensen die in die tijd leefden.

Ja, maar zij zullen zeggen dat Jezus de zoon van God was en dat het God zelf was die Hem inspireerde en niet een geest.

Hoe weten zij dat degene die een profeet inspireerde, die meer dan tweeduizend jaar geleden leefde, God, de Heilige Geest, of de Duivel zelf geweest is, als men alles moet vertrouwen uit blind geloof en geen analyse van de boodschap accepteert? In feite, als nu een authentieke profeet van het oude testament zou incarneren, die auteur was van sommigen teksten

die ze als het woord van God beschouwen en zo diep vereren, en nieuwe spirituele boodschappen zou schrijven die het werk van andere levens zouden verklaren en uitbreiden en bewijzen, net zoals de oude profeten dat deden met de religieuze autoriteiten uit de oudheid, dan zouden dezelfde personen hem in zijn gezicht uiltachen, of zouden aantonen dat deze persoon gek is en in verbinding staat met de duivel of iets dergelijks, zonder toe te laten dat men de kwaliteit van de boodschap analyseert die hij ontvangen heeft.

Laten we ons gezonde verstand gebruiken. De kwaliteit van de boodschap is de enige manier om het vermogen van de auteur te kennen, want wie gelooft dat iemand uit deze tijd die in zijn boodschappen het geweld, de oorlog en de haat tussen de mensen bevordert, een afgezant van God is? Welnu, als we dat niet accepteren van een tijdgenoot, waarom zouden we dat dan moeten accepteren van een auteur uit het verleden, hoe "oud" die ook is? Wat maakt hem zo speciaal, het feit dat hij zo 'antiek' is? Laten we dan de dinosauriërs tot goden verheffen, of de haaien, of de mieren die eerder op deze wereld voorkwamen dan welke schrijver uit de oudheid ook. Dat de boodschap van Jezus zo'n impact gehad heeft op de mensheid, kwam niet omdat Jezus die verkondigde, maar door de grootsheid van de boodschap zelf, die de uitdrukking was van de onvoorwaardelijke liefde. Maar de machthebbers van deze wereld, die de verbreiding van zijn boodschap onmogelijk konden intomen en bang waren dat er daardoor een einde zou komen aan hun privileges en schanddaden, eigenden zich de figuur van Jezus toe, namen deze boodschap over en verdraaiden die zodanig, dat zij er bijna in slagen ons het tegendeel te laten geloven van wat de boodschap vermeldde, door Jezus in de mond te leggen wat hij nooit zei, woorden die in tegenspraak zijn met de oorspronkelijke boodschap zelf, wat zij wilden dat hij gezegd had om hun privileges en macht te handhaven.

Ik ga er van uit dat alles wat Jezus deed steeds door een christen goed gevonden wordt, omdat zij hem zien als God zelf, of als de zoon van God. Wat zij niet bereid zijn te erkennen, is dat een normaal iemand direct contact opneemt met geesten.

Ze zouden verbaasd zijn wanneer zij wisten dat het contact met beschermgeesten onder de eerste christenen veel voorkwam, die op die manier vanuit de spirituele wereld werden bemoedigd om de geweldige vervolging waaraan zij bloot stonden, te verdragen. De eerste christenen wisten ook dat zij door te bidden met liefde, de invloed en de manifestaties van de gevorderde geesten aantrokken. In het nieuwe testament, in de Handelingen van de Apostelen, hebben jullie een voorbeeld van hoe Jezus zelf naar keuze als geest aan de apostelen verscheen en weer verdween, nadat hij niet meer geïncarneerd was. Later vervolgde de eigen kerk dit soort manifestaties, omdat zij bang was dat daaruit opnieuw het zaad van de liefde

zou voortkomen en dat dit opnieuw in de harten zou ontkiemen en hen zou bevrijden van de spirituele duisternis, waarin die institutie de mensheid had gedompeld. Jezus kwam niet, maar er kwamen andere, hoog gevorderde geesten, die direct in contact stonden met de spirituele wereld, die veel goeds deden en minder bedeelde mensen genazen en bijstonden. Veel van deze 'profeten werden door de Inquisitie verbrand, onder de beschuldiging van hekserij of ketterij.

Ja, maar . . . , het lijkt erop dat er mensen bestaan die bij elkaar gekomen zijn om slechte geesten aan te roepen, met de bedoeling bepaalde magische krachten te verkrijgen, die hun het vermogen geven andere wezens te domineren, of rijkdommen of macht te vergaren. Hoe denk je daarover?

Dit soort contacten hebben zich voorgedaan en zullen zich blijven voordoen zolang er geesten op aarde leven die vol egoïsme zijn en hunkeren naar macht en rijkdom. Deze contacten zijn wel degelijk schadelijk en absoluut niet aan te raden, omdat degenen die zich bezig houden met dit soort intenties, uiteindelijk gunstige slachtoffers worden van de geesten van hun eigen niveau, die al het mogelijke zullen doen om hen onder hun controle te houden en tot slaven te maken, om de grootste barbaarse daden te begaan. Maar omdat er mensen zijn die het mediumschap hebben gebruikt om contact te krijgen met inferieure geesten met de intentie schade aan te richten aan anderen, kunnen we niet concluderen, dat elk contact met de spirituele wereld via mediums, schadelijk is. Of zou het voor jullie redelijk zijn dat de autoriteiten elke communicatie via het Internet -voor welk doel dan ook- verbieden, omdat er mensen zijn die het net voor schadelijke doeleinden gebruiken? De logica zegt ons dat het gebruik ervan alleen moet worden beperkt wanneer de integriteit van de mensen geschonden wordt en niet in het algemeen.

Waarom is er dan zoveel tegenstand op de wereld voor het contact met geesten?

De manier waarop de autoriteiten van veel religies en andere machten op jullie wereld hun controle handhaven, is voorkómen dat iedereen erin slaagt zelf in contact te komen met God of met zijn spirituele gids. Er bestaan heel veel films die gemaakt worden met de uitdrukkelijke intentie om de angst voor dit contact met de spirituele wereld te handhaven, door de mensen te laten geloven, dat elk contact angstaanjagend zal zijn, zoals in de enge films van het soort: "De invasie van de levende doden", "Poltergeist", of "De Exorcist". Zo wordt iedereen, door middel van angst, een inquisiteur van zichzelf en iedere keer dat hij zich afvraagt of hij misschien een boodschap uit de spirituele wereld heeft ontvangen, in welke vorm dan ook (intuïties, dromen, etc.), zorgt de angst ervoor dat die onderdrukt en verkeerd begrepen wordt.

Je hebt ook gezegd dat het geloof, dat de Kerk en de priesters de bemiddelaars van God op de Aarde zijn, incorrect is.

Dat is zo, ja.

En waarop baseer je dat?

Ik geloof, dat als we de relatie die Jezus had met de priesterkastes uit zijn tijd juist interpreteren, we tot de conclusie zullen komen, dat Jezus nooit de bedoeling had een priesterkaste en een hiërarchie te creëren, zoals de Katholieke Kerk dat gecreëerd heeft, wat een heel trouwe kopie van de Hebreeuwse kerk uit die tijd is.

Hij kwam om ons te leren dat iedereen zijn eigen verbinding met God heeft en om een einde te maken aan de onjuiste opvatting, dat iemand alleen maar via de priesters in contact kan komen met God.

In feite bracht Jezus een groot deel van de publieke prediking door met het ingaan tegen de Hebreeuwse priesters die in hem een serieuze concurrent zagen, die niets anders deed dan hen in opspraak brengen. En ze hadden gelijk, omdat Jezus op diverse manieren steeds maar de volgende boodschap bleef herhalen: "Luister, deze mensen zijn niet de bemiddelaars van God, omdat zij veel meer bezig zijn met economisch op jullie kosten te blijven leven dan jullie adequate, spirituele hulp te bieden. Zij hebben jullie leven ingewikkeld gemaakt met hun absurde wetten. Jullie hebben hen niet nodig. Het enige wat nodig is om het rijk van God binnen te treden is: liefde! Deze boodschap werd door de priesterkastes opgevangen en, omdat zij inzagen dat zij werkeloos zouden worden als de mensen zich daarvan bewust werden, handelden dientengevolge en brachten hem ter dood.

En waarom is de Katholieke Kerk zo op de Hebreeuwse gaan lijken?

Aanvankelijk was dat niet het geval, want om volgeling van de liefdesboodschap van Jezus te zijn, moest je heel vast in je schoenen staan, daar je elk moment met je leven speelde door de voortdurende vervolgingen waaraan de christenen blootgesteld waren, zowel -eerst- door de Joden, als -later- door de Romeinen. Maar toen de machthebbers in de gaten kregen dat hun aantal maar bleef toenemen, ondanks hun inspanningen om de volgelingen van die filosofie, die zo nadelig was voor hun zelfzuchtige verlangens, uit de weg te ruimen, kozen ze voor de strategie van: "als je de vijand niet aan kunt, sluit je dan bij ze aan." Vanaf de bekering van keizer Constantijn, die de bekering van het hele Romeinse Keizerrijk tot het christendom verordent, worden een heel groot aantal mensen gedwongen een christen te zijn, en niet omdat ze in de boodschap geloofden. En omdat de tot het christendom gedwongen christenen in de meerderheid waren, verknoeden ze alles. Daar eindigde de naastenliefde. De hogepriesters van de vroegere culten uit de oudheid en hun gelovigen veranderden van 'politieke kleur' en gingen over tot het christendom, zonder enige spirituele

transformatie en begonnen de belangrijke functies te bekleden. Denk niet dat de voormalige hogepriesters van vroegere culten het zouden verdragen een gewone gelovige te zijn. Zij wilden hun aandeel in de macht behouden. Aldus ruilden zij de muts van de hogepriester voor die van de bisschop van de Christelijke Kerk. Ze hebben hun muts zelfs niet geruild, omdat de muts van de Paus en de bisschoppen, de mijter, van een andere godsdienst afkomstig is. Ze noemen die muts zo, omdat de priesters van de antieke cultus van Mitra zo'n muts droegen; Mitra was één van de goden die door de Romeinen aanbeden werd. Ze pasten veel van de rituelen van hun vroegere godsdiensten aan het Christendom aan en vervalsten de originele boodschap van de naastenliefde, door er andere, tegengestelde ideeën in te verwerken. En zo werd de Katholieke Kerk geboren. Zoals Jezus gezegd zou hebben: "Men kan niet tegelijkertijd God en de mammon dienen." En de Katholieke Kerk heeft, net als de Hebreeuwse 2000 jaar geleden, bijna vanaf het begin, voor de mammon gekozen.

Dus de feilloosheid van de Paus en zijn functie als vertegenwoordiger van God op de Aarde . . . ?

Allemaal onjuist, dat is duidelijk. Hij kan zich net zo erg vergissen als elk ander mens. Met betrekking tot zijn verbinding met de spirituele wereld neemt hij geen bevoorrechte plaats in, daarin is hij gelijk aan ieder ander mens. De verbinding met de superieure spiritualiteit wordt steeds sterker door het persoonlijk werk aan de onvoorwaardelijke liefde, niet door de toekenning van een aardse titel, hoe grootmoedig deze ook mag zijn.

En waar komt dit idee vandaan?

Dit komt zoals ik al gezegd heb bij de kerkelijke leiders zelf vandaan. Het is een manier om hun daden te rechtvaardigen, die meestal werden gedreven door het streven naar macht en rijkdom, zodat niemand die daden ter discussie stelt. Als zij de mensen konden overtuigen dat zij onmisbaar waren voor de verlossing, zouden zij kunnen leven op kosten van de gelovigen, zonder dat iemand aan hun daden zou twifelen, daar zij hen altijd zouden kunnen bedreigen met de "eeuwige verdoemenis" als zij "de plannen van God" niet zouden uitvoeren, dat wil zeggen, als zij de bevelen van "de vertegenwoordigers van God", oftewel henzelf, niet gehoorzaamden.

En wat moeten we denken over het geloof dat men voor de oplossing van de slechte daden de biecht en de absolutie van de priester nodig heeft?

De eerste stap om spiritueel te verbeteren, is het bewust worden van het kwaad dat we hebben aangericht. Maar het berouw is niet voldoende, omdat in de spirituele wereld alleen het herstel van de aangerichte schade voldoende is om de daden die ingaan tegen de wet van de liefde te elimineren. Dat kunnen we alleen zelf doen. Niemand, hoe vergevorderd hij

ook is, zal ons bij deze taak kunnen vervangen, hoewel we wel hulp kunnen krijgen om die taak te verrichten. Dat men de priester de macht toeschrijft om de zonden te vergeven, vormt een deel van de strategie om te laten geloven dat de vertegenwoordigers van de kerk onmisbaar zijn voor de verlossing en dat het daarom noodzakelijk is, de kerk economisch te onderhouden. Zoals ik in het begin al heb gezegd, bereikt men de spirituele evolutie alleen op eigen kracht en niet door één of andere 'goede relatie' met een superieure entiteit.

En het geloof dat Jezus door zijn dood aan het kruis en latere verrijzenis de mensen van de zonden verlost?

Dat is evenmin waar. Het is waar dat Jezus kwam om de weg te wijzen naar de spirituele evolutie en dat degene die zijn voorbeeld van naastenliefde wilde volgen, een beslissende koersverandering heeft ingezet om de directe weg naar de spirituele evolutie te nemen. Welnu, ditzelfde geloof zal hem helpen om veel van de in het verleden gemaakte fouten -in het religieuze jargon "zonden" genoemd"- te vermijden. Maar dit ontlast hem er niet van, het herstel van de in andere levens begane strafbare feiten onder ogen te zien.

Jezus heeft niemand van zijn zonden verlost, maar heeft geleerd hoe een ieder zich van de zijne kan verlossen. Het zou heel onrechtvaardig zijn wanneer er halverwege het toelatingsexamen van de universiteit, de leraar van enkele leerlingen binnen zou komen en zeggen: "Degenen die mijn leerlingen zijn, hoeven het examen niet in te leveren, omdat zij allemaal geslaagd zijn, daar ik de leden van de examencommissie ken en over invloed beschik om dat voor elkaar te krijgen." De inspanning van elke leerling zou dan niet eerlijk op waarde geschat worden, daar de niet goed voorbereide leerlingen beloond zouden worden, zonder dat ze dat verdienden, ten koste van anderen die wel studeerden voor het examen en wel klaar waren om dat -op grond van eigen verdiensten- goed te doorlopen. Wat een goede leraar zou doen, is zich inspannen om zijn leerlingen goed voor te bereiden om de examens met goed gevolg te doorlopen. En dat probeerde Jezus, ons goed voorbereiden om de spirituele examens van elke incarnatie met goed gevolg af te leggen. In de spirituele wereld bestaat er geen "vriendjespolitiek". We krijgen oneindig veel mogelijkheden om ons te verbeteren en onze gemaakte fouten recht te zetten. Maar we zullen dat zelf moeten doen en niet door tussenkomst van Jezus, de Maagd Maria, of welke andere heilige dan ook aan wie we ons toevertrouwen.

Welnu, probeer een christen maar van je woorden te overtuigen, want dit is één van de centrale dogma's van het Katholicisme.

Dit staat in het Nieuwe Testament, in het evangelie van Marcus (10:35-40):
"En Jakobus en Johannes, de (twee) zonen van Zebedeus, kwamen tot Hem en zeiden tot Hem: Meester, wij wilden wel dat Gij ons deed, wat wij U zullen vragen? Hij zeide tot hen: Wat wilt gij, dat ik u doen zal? Zij zeiden tot Hem:

Geef ons dat wij de een aan Uw rechterzijde en de andere aan Uw linkerzijde mogen zitten in Uw heerlijkheid. Doch Jesus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij vraagt. Kunt gij de beker drinken, die Ik drink, of met de doop gedoopt worden, waarmede Ik gedoopt word? Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen het. Jezus zeide tot hen: De beker die Ik drink, zult gij drinken en met de doop, waarmede ik gedoopt word, zult gij gedoopt worden, maar het zitten aan mijn rechterzijde of linkerzijde, staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen, voor wie het bereid is.”

Ja, maar . . . , was hij het zelf niet die tegen de mensen zei: “ . . . je zonden zijn je vergeven . . . !”

Wat hij wilde zeggen is, dat door het feit dat jullie in het verleden gehandeld hebben tegen de wet van de liefde, niet voor eeuwig veroemd worden, maar dat jullie allemaal de gelegenheid hebben om dat recht te zetten en opnieuw te beginnen op het moment dat jullie dat willen, zonder dat er rekening gehouden wordt met wie jullie waren, noch met wat jullie deden.

Ja, maar . . . , waarom zei hij dat juist tegen de zieken nadat hij hen genezen had?

Als Jezus een zieke genas, reinigde hij zowel het fysieke als het astrale lichaam van de gifstoffen die de ziekte op fysiek niveau veroorzaakten. Deze gifstoffen waren het resultaat van de accumulatie van psychische gifstoffen als gevolg van gevoelens, gedachten en daden tegen de wet van de liefde, die door de geest in dit zelfde leven en uit vroegere levens uitgevoerd waren, die in die tijd “zonden” genoemd werden. Zie de genezing die Jezus via handoplegging verrichtte als een stofzuigbeurt van een vloerkleed (het lichaam) dat vuil is omdat men geen zorg besteed heeft aan het schoonhouden ervan. Wanneer na deze grondige schoonmaakbeurt de persoon zijn “vuile” gewoontes niet verandert, zal na korte tijd het vloerkleed weer net zo vuil zijn als ervoor. In feite waren er mensen die, nadat ze door Jezus genezen waren, niet geluisterd hadden naar de adviezen van de innerlijke hervorming en hun slechte spirituele gewoontes behielden, zodat ze opnieuw mentale psychische gifstoffen genereerden die bij het passeren van de astrale en fysieke niveaus opnieuw de ziekte veroorzaakten.

En waarom zei hij tegen de zieken wanneer ze hem bedankten voor de genezing: “ . . . je geloof heeft je gered . . . !

Omdat Jezus wist dat we voor de effectiviteit van de overdracht van genezende energie (of dit nu Reiki of anders genoemd wordt) niet alleen een goede 'zender', maar ook een goede 'ontvanger' nodig hebben, oftewel, dat degene die de energie ontvangt, bereid is om de energie via goed geopende chakra's te ontvangen. Om dit te bereiken moet de 'ontvanger' vertrouwen (=geloof) hebben in de 'zender', want als er geen vertrouwen is, blijven de chakra's gesloten en kan de energie niet doordringen en zijn therapeutisch

effect uitoefenen, hoe krachtig de 'zender' ook is.

Maar soms werd dit niet gezegd tegen degene die genezen was, die bewusteloos of te ziek was om te begrijpen dat ze hem probeerden te genezen, maar tegen één van zijn familieleden. Wat is de zin daarvan?

Net zoals Jezus het vermogen bezat om hoge frequentie-energie met een sterke genezingskracht over te dragen, daartoe gestimuleerd door zijn vermogen om lief te hebben en de wil om goed te doen, hebben die personen die daarop vertrouwen en hulpbehoevenden willen helpen, het vermogen om de energieoverdracht te versterken en zodoende als "steunzenders" van het originele signaal te fungeren. In dit geval worden zij zelf ook een 'doorgeefluik' van genezende energieën. Zo zijn er ook personen die in staat zijn de genezende energieoverdracht naar andere mensen uit hun omgeving te verstoren door hun psychische negativiteit of hun ongelooft. Het kwam heel vaak voor, dat er mensen waren die geen vertrouwen hadden in Jezus en in wat hij leerde. Op die plaatsten vonden, ondanks het feit dat hij als altijd de zieken zijn hand oplegde, weinig genezingen plaats. Deze situatie wordt beschreven in de evangeliën.

"En in zijn vaderstad gekomen, leerde Hij hen in de synagoge, zodat zij versteld stonden en zeiden: Vanwaar heeft Hij die wijsheid en die krachten? Is dit niet de zoon van de timmerman? Heet zijn moeder niet Maria en zijn broeders Jakobus en Jozef en Simon en Judas? En behoren zijn zusters niet allen bij ons? Vanwaar heeft Hij dan dit alles? En zij namen aanstoot aan Hem. Maar Jezus zeide tot hen: Een profeet is alleen in zijn vaderstad en in zijn huis ongeëerd. En Hij deed daar niet vele krachten wegens hun ongelooft."

(Mat., 13, 54-58)

Nu we daar toch zijn . . . , laten we over de Verrijzenis praten.

Oké! Ik zal proberen dit thema te verduidelijken, omdat er over dit punt een grote verwarring heerst. Veel van de dingen die men gezegd heeft over de verrijzenis zijn volledig onjuist.

Wanneer we de verrijzenis begrijpen als de overleving van de geest na de dood van het lichaam, dan is dat zeker juist. Maar dat na de dood het wezen blijft leven, is absoluut niets buitengewoons. De overleving van de geest begon niet met Jezus, maar is van alle tijden, omdat dit een Universele wet is en daar hebben we het al uitvoerig over gehad. Maar alle overtuigingen die zeggen dat de geest noodzakelijkerwijze aan een lichaam gebonden moet zijn om te kunnen leven en -in concreto- aan hetzelfde lichaam dat hij gebruikt heeft tijdens het fysieke leven, zijn niet juist.

Maar er zijn aftakkingen van sommige christelijke kerken, die geloven dat het leven alleen mogelijk is als men een fysiek lichaam heeft, dat wil

zeggen, ze erkennen het leven van de geest na de dood en los van het lichaam niet. Wat is jouw opinie daaromtrent?

Het is niet juist dat wanneer het lichaam sterft, de ziel in een soort onbepaalde slaaptoestand blijft tot hij weer terugkeert in hetzelfde lichaam dat hij verliet. Dit is één van de onjuiste opvattingen die er bestaan over de verrijzenis. Is het soms niet overduidelijk dat vanaf het moment dat de fysieke dood intreedt, het lichaam een ontbindingsproces ondergaat tot het ogenblik waarop er niets meer van over is? Hoe kan iemand dan geloven dat de mogelijkheid bestaat dat er een dag aanbreekt waarop men, om terug te keren naar de fysieke wereld, gebruik maakt van een lichaam dat al eeuwenlang niet meer bestaat? Is het soms niet makkelijker te verklaren dat de terugkeer van de overleden geesten naar het fysieke leven door middel van de reïncarnatie is, dat wil zeggen, dat de geest die gisteren op de Aarde leefde, vandaag terugkomt als het kind dat op het punt staat geboren te worden? Het geloof dat de doden zullen terugkeren in het fysieke leven via een magisch proces van het herstel van lichamen die al verdwenen zijn door het natuurlijke ontbindingsproces van de materie, is dus onjuist. Deze wezens komen voortdurend terug naar het materiële leven, maar zij doen dat via de geboorte van nieuwe kinderen, zonder de natuurwetten te schenden. Het is evenmin waar dat de ziel, of de geest, een lichaam nodig heeft om te leven. De zielen blijven niet in een onbepaalde slaaptoestand tot ze weer in de fysieke wereld incarneren, maar zij zetten, zoals ik al eerder gezegd heb, hun leven en hun evolutieproces voort in de spirituele wereld, los van de materie. Toen Jezus stierf en men zegt dat hij weer verrees, betekent dat niet dat zijn lichaam weer tot leven kwam, maar dat zijn geest bleef leven.

Maar een christen zou je zeggen dat Jezus, volgens de evangelies, “Lazarus opwekte uit de dood” en dat hij nog een tijd lang met zijn lichaam in leven bleef. Is dit niet een bewijs van de verrijzenis van het vlees?

Jezus wekte Lazarus niet op uit de dood, omdat hij in werkelijkheid nog niet dood was. Wat Jezus in feite deed was hem reanimeren en dat moeten jullie -aan de andere kant- niet als een wonder zien, daar de artsen tegenwoordig met cardiale reanimatietechnieken erin slagen mensen “uit de dood op te wekken” die klinisch dood verklaard waren. Hebben jullie nooit gehoord over buitengewone gevallen waarin dood gewaande mensen uren later plotseling wakker werden in een mortuarium en terugkeerden tot het leven?

Het is namelijk zo dat de scheiding van het fysieke lichaam niet direct plaats vindt wanneer iemand plotseling een hartstilstand krijgt, anders zou de reanimatie onmogelijk zijn. Het vereist een bepaalde tijd, soms wat langer, soms wat korter, afhankelijk van de aanhankelijkheid van de geest aan de materie, of van de vitaliteit van het eigen lichaam, wanneer het scheidingsproces begint, maar het kan minstens twee of drie dagen duren tot

het uitmond op de definitieve verbreking van het zilveren koord. Als Jezus Lazarus kon reanimeren met de kracht van zijn energie, dan kon dat eenvoudigweg, omdat Lazarus zijn desincarnatieproces nog niet voltooid had en die kon omkeren, net zoals de hedendaagse artsen dat doen.

Maar was het niet zo dat de volgelingen van Jezus op de derde dag na zijn dood naar zijn graf gingen en het lichaam niet konden vinden?

In het geval van Jezus gebeurde het volgende. Bij het loslaten van de laatste band die de geest met het lichaam verbond en door de enorme vibratiefrequentie van zijn astrale lichaam, werd bij het loskomen van het fysieke lichaam een onmiddellijke uiteenval teweeggebracht, dat voor jullie inderdaad buitengewoon is en dat in jullie geval niet plaatsvindt. Vandaar dat het lichaam van Jezus niet in het graf werd aangetroffen. Dit desintegratieproces liet wel zijn sporen na op de linnen doek waarin het lijk van Jezus gewikkeld was. Daarom wil het niet aantreffen van zijn lichaam in het graf niet zeggen dat Jezus verder leefde in het lichaam dat hij bij leven had.

De Lijkwade met het daarin aangetroffen beeld is dus echt?

Jazeker.

En waarom komt de datering van de toegepaste koolstof-14 tests niet overeen?

Het enige dat ik daarover zal zeggen is, dat er iets in het toegepaste dateringsproces zit, waardoor men iets voor zeker aanneemt dat niet zeker is en daarom kloppen de datums niet. Maar we dwalen af van het onderwerp, want of de Lijkwade nu wel of niet het linnen doek was waarin Jezus na zijn fysieke dood gewikkeld werd, is irrelevant voor ons onderwerp, evenals de vraag of het lichaam langzaam tot ontbinding overgaat zoals bij iedereen, of uiteenvalt. Dit alles doet er niet toe met betrekking tot de spirituele boodschap en dit geldt ook voor de opvatting of Maria maagd was of niet. Jullie blijven steken bij de gebeurtenissen die jullie buitengewoon lijken, maar irrelevant zijn vanuit spiritueel gezichtspunt en jullie hebben geen aandacht geschonken aan wat werkelijk belangrijk is: de boodschap die Jezus bracht.

Wanneer Jezus werkelijk na zijn dood aan de apostelen verscheen . . . , hoe verscheen hij dan?

De verschijningen na de dood van Jezus aan de apostelen en andere personen waarmee hij samenleefde werden niet veroorzaakt met het lichaam dat hij tijdens zijn leven had, maar verscheen in de vorm van zijn astrale lichaam, zoals veel mensen die overleden zijn aan het bed van hun geliefden verschijnen om afscheid te nemen, waarbij hun lichaam bewegingloos op de plaats ligt waar zij stierven, of in de kist. Het is namelijk zo dat een astraal lichaam zich onder bepaalde omstandigheden kan “verdichten” tot het bijna

het uiterlijk en de stevigheid aanneemt van een fysiek lichaam en dat geldt nog meer wanneer het een geest betreft met het vermogen van Jezus. Veel onderzoekers van zogenaamde “paranormale” verschijnselen kennen dit fenomeen.

Hebben profetische beweringen van het soort: “bij het eind der tijden zullen de doden verrijzen”, enige zin?

De geesten van de overledenen keren voortdurend naar de fysieke Aarde terug via de reïncarnatie. Dat wil zeggen, dat zij niet zullen wachten op een vermoedelijk tijdvak dat “eind der tijden” genoemd wordt om terug te keren. De reïncarnatie der geesten is een continu doorlopend proces zolang er een levende mensheid bestaat op een fysieke planeet. Het is wel waar, dat er momenteel, en als gevolg van de demografische explosie, een grotere hoeveelheid geesten tegelijkertijd incarneren dan in andere historische tijdvakken, samenvallend met het eind van een cyclus; dit gebeurt ook opdat deze geesten de gelegenheid krijgen om te incarneren op een ogenblik van grote evolutionaire betekenis. Het is de enige manier waarop men de zin: “bij het eind der tijden zullen de doden verrijzen”, kan verstaan.

En hoe zit het met het geloof in de erfzonde, dat wil zeggen, dat voor de zonde van de veronderstelde voorouders van de mensheid (Adam en Eva), de afstammelingen voor de gevolgen van hun handelingen moeten betalen?

Ik zal je hierover met een voorbeeld antwoorden. Stel je voor dat een man een bank overvalt en tijdens de vlucht met zijn auto een botsing veroorzaakt en sterft. Omdat de rechter onmogelijk die man kan veroordelen, besluit hij dat de zoon van de overvaller moet boeten voor de criminele daden van zijn vader en naar gevangenis moet, in plaats van zijn vader. Zouden jullie het rechtvaardig vinden wanneer een rechter zo'n beslissing neemt?

Natuurlijk niet! En ik geloof dat er in een beschaafd land geen enkele rechtbank is die tot zo'n besluit komt.

Wanneer jullie het op grond van de menselijke rechtvaardigheid absurd vinden om een zoon de schuld te geven van iets dat zijn vader gedaan heeft, waarom geloven jullie dan dat de goddelijke rechtvaardigheid slechter kan zijn dan de menselijke? In de spirituele wereld is iedereen verantwoordelijk voor zijn eigen daden, nooit voor de daden van anderen. Daarom is het geloof in de erfzonde, of van voorouders “geërfde” fouten, onjuist en ongegrond.

En waar kan dit geloof in 'erfzonde van de voorouders' dan vandaan komen?

Het is wel zo, dat iemand aansprakelijk is voor zijn eigen daden en die kunnen afkomstig zijn uit vorige levens, zodat het kan gebeuren dat wij zelf in

feite onze voorouders waren in een eerdere incarnatie. Dit is de enige juiste manier waarop dergelijke overtuiging kan worden geïnterpreteerd en alleen begrijpelijk als men het bestaan van de reïncarnatie erkent.

Je hebt ook gezegd, dat het geloof waar de seksualiteit iets zondigs is en dat de degene die zich van seksuele relaties onthoudt zuiverder en verhevener is dan de rest, niet juist is.

Ja, dat klopt. En ik zou graag willen weten waar ze deze bewering vandaan hebben, die gediend heeft om de kuisheidsgelofte voor religieuzen op te leggen, zij het priesters, nonnen of monniken.

Ik neem aan dat die gebaseerd is op het voorbeeld dat Jezus gaf.

Jullie kennen het intieme leven van Jezus niet om te beweren dat hij geen seksuele relaties had! Jezus heeft nooit publiekelijk gezegd dat de onthouding van seksuele relaties betekende dichter bij God te komen, of 'zuiverder' te zijn. Als dat zo was en alle mensen namen de beslissing om levenslang af te zien van seksuele relaties . . . , dan zou binnen 120 jaar het menselijke leven op de Aarde zijn uitgestorven! Lijkt jullie dat niet in tegenspraak met “ . . . gaat heen en vermenigvuldigt u!”? Vertellen jullie me maar of jullie een andere voortplantingswijze kennen dan door middel van de seksuele relatie. Want in het verleden konden ze geen beroep doen op de “reageerbuisbevruchting”!

Moet ik uit jouw woorden begrijpen dat de procreatie altijd het motief moet zijn voor de seksuele relatie?

Welnee! Daarover hebben we het al uitgebreid gehad. De seksuele relatie is voor de gevorderde geest een uiting van intieme liefde. Het is iets heel anders wanneer men allerlei misbruiken toepast om de seksuele verlangens te bevredigen en de wet van de vrije wil van de personen geweld aan te doen, vooral van de meest weerlozen, zoals vrouwen en kinderen die bestemd zijn voor de handel in seks (ik heb het hier over de prostitutie en pedofilie), of wanneer men op duizenden manieren manipuleert en bedriegt om seks te hebben, bijvoorbeeld als men zegt van iemand te houden terwijl dit niet waar is, wat heel vaak vóórkomt in jullie wereld. Dit veroordeelde Jezus wel degelijk. Houd er rekening mee dat in de tijd van Jezus de vrouw als weinig meer dan de slavin van de man beschouwd werd en wel in alle aspecten, ook in seksueel opzicht en dat zij praktisch geen enkel recht had. De mannen konden doen wat ze wilden, zonder dat iemand daar iets van zei en de vrouw moest de misbruiken van de man met de zegen van de religie verdragen. Bijvoorbeeld, wanneer men de vrouwen verstootte en tot de prostitutie veroordeelde, omdat zij anders niet konden overleven. Jezus heeft veel gevochten om de rechten van de vrouw te verdedigen, zodat men haar niet langer als een seksuele slavin zou zien. Ook door hen die de vrouwen de schuld gaven, terecht te wijzen, door hen te laten zien dat zij

verantwoordelijk waren voor de erbarmelijke situatie van de vrouwen. Maar de Kerk heeft dit allemaal getransformeerd tot een pleidooi tegen de seksualiteit.

De Kerk heeft deze relatie tussen zuiverheid en kuisheid hoog in het vaandel gesteld met het voorbeeld van de Maagd Maria, de moeder van Jezus.

De conceptie van Jezus even terzijde latend, Maria was maagd, net als de meeste vrouwen, tot zij een seksuele relatie begon met haar partner, Jozef, waaruit zij verschillende zonen en dochters kreeg, die de broers en zusters van Jezus waren. En het meest verbazingwekkende is, dat dit laatste in de evangeliën staat, die de christenen zeggen te volgen. De evangelisten zagen er geen enkel probleem in, net als de meeste mensen, dat Jezus broers en zusters had en ze deden geen enkele moeite dat te verbergen, zoals de Kerk dat momenteel probeert te doen. Dat Maria meer kinderen had en dat die een voor- en een achternaam hadden, staat in verschillende verzen van de evangeliën (Marcus, 6: 3, Mat., 13: 55, Mat., 12: 46-47, Marcus, 3: 31-35, Lucas, 8: 19-20. Ik citeer er een paar als voorbeeld:

“Terwijl hij nog tot de scharen sprak, zie, zijn moeder en broeders stonden buiten en trachtten Hem te spreken te krijgen. [En iemand zeide tot Hem: Zie Uw moeder en Uw broeders staan buiten en trachten U te spreken te krijgen.]”

“En zijn moeder en zijn broeders kwamen, en buiten staande zonden zij iemand tot Hem om Hem te roepen. En een schare zat rondom Hem en zij zeiden tot Hem: Zie, Uw moeder en Uw broeders en Uw zusters staan buiten en zoeken U . . . enz.”

“Zijn moeder en broeders kwamen tot Hem en zij konden Hem niet bereiken vanwege de schare”.

“Heet zijn moeder Maria en heten zijn broeders Jacobus, Jozef, Simon en Judas?”

“Zijn niet al zijn zusters hier? Anderen zeiden: Maar natuurlijk is het Jezus, de zoon van Jozef, de timmerman. Maria is zijn moeder en zijn broers zijn: Jacobus, Jozef, Simon en Judas.

Zijn zusters wonen hier ook. Hoe kan het dat Jezus zoveel weet en zulke wonderen kan doen?”

Als de evangelisten er geen enkel probleem mee hadden dat Jezus broers en zusters had en dit zonder enige schroom opnamen in hun geschriften, waarom hadden degenen die ná hem kwamen dat dan wel?

En wat ga je me vertellen over het geloof waarin, door wat we in dit leven doen, ons lot voor eeuwig wordt bepaald, met eeuwige straffen en de hel voor de slechte mensen en ongelovigen en dat alleen de christenen en de gelovigen gered worden en de eeuwige, gelukzaligheid

bereiken?

Daar hebben we al langdurig en uitgebreid over gesproken toen we de wet van de spirituele evolutie behandelden en toen we bespraken hoe de dingen functioneren in de spirituele wereld, maar ik zal dat nog eens uitleggen, voor het geval dat het nog niet helemaal duidelijk is. Volstrekt alle geesten zijn onsterfelijk en hun doel is het hoogst mogelijke te bereiken in de spirituele evolutie. Daarom is geen enkele mens uitgesloten van het evolutieschema, onafhankelijk van zijn religieuze- of politieke opvattingen, zijn ras, of andere redenen. Dat wil zeggen, of ze nou wel of niet in God, in Jezus of in die of deze Kerk geloven, en ook al zijn ze als mens een echte 'ramp' geweest, zullen ze nooit hun onsterfelijkheid verliezen, noch hun mogelijkheid om spiritueel beter te worden. Er bestaat dus voor niemand een dood, noch een eeuwige verdoemenis. Wanneer we voldoende ver terugkijken in het spirituele verleden van ons allemaal, dan zien we dat ieder van ons in één of ander vroeger leven een moordenaar, kannibaal of beide dingen tegelijk geweest is en wanneer we dit als een afwijking beschouwen en dat nu niet zijn, dan komt dat omdat we spiritueel gevorderd zijn en omdat we talloze gelegenheden gekregen hebben om de begane fouten goed te maken, op basis van herhaalde incarnaties om onze capaciteiten op de proef te stellen. Wanneer er geen gelegenheid was geweest om de zaken recht te zetten en men onze toekomst voor de eeuwigheid zou bepalen op grond van wat we gedaan zouden hebben in één enkel leven, dan verzeker ik jullie, dat er in "de hel" geen plaats meer zou zijn voor nieuwe 'gasten' en "de hemel" net zo uitgestorven zou zijn als de Sahara woestijn.

En het geloof dat het tonen van berouw op het sterfbed in aanwezigheid van een priester van de zonden verlost . . . ?

De bestemming van de geest na de desincarnatie hangt enkel en alleen af van de daden in zijn leven, waarbij hij altijd de gelegenheid behoudt zich te verbeteren, te evolueren en zich dus "te redden" vanaf het ogenblik dat hij de stappen daartoe wil nemen. Maar dat zal niet van de ene op de andere dag gebeuren, want dit impliceert in de geest een diepgaande verandering die een periode van bezinning, van bewustwording nodig maakt en een krachtsinspanning om de negatieve houdingen te veranderen. Bovendien, opdat men zich ontdoet van zijn spirituele schulden of daden die tegen de wet van de liefde ingingen, moet men de aangerichte schade herstellen en dit vereist veel wilskracht en beschikbare tijd om dat uit te voeren. Daaruit valt af te leiden, dat een absolutie door de priester in de laatste minuut van het leven, de bestemming van de geest na de dood van het fysieke lichaam in geen enkel opzicht verandert.

Neem me niet kwalijk dat ik aandring, maar was het niet Jezus zélf die met betrekking tot het geloof, dat alleen de christenen of gelovigen gered worden, aanleiding gaf te geloven dat zijn volgelingen gered

zullen worden toen hij zei: “Wie in mij gelooft, zal het eeuwige leven genieten.”?

Jezus kon niets met die betekenis zeggen. Wat Hij deed was de sleutel geven opdat iedereen zijn spirituele verandering activeert, zich bewust wordt van het feit dat het leven eeuwig is en dat iedereen schepper is van zijn eigen lot. In de huidige taal vertaald zou dat zoiets betekenen als: “Degene die gelooft in wat ik zeg en in de boodschap die ik breng, zal bewust zijn van zijn eeuwige leven en dat zijn "redding" (of evolutie) afhangt van hemzelf en dus zijn eigen lot bepaald”.

Waar komt dan het geloof vandaan, dat alleen de mensen die in Christus geloven van het eeuwige leven zullen genieten?

Van een verkeerde interpretatie van wat hij zei en van de manipulaties van de Kerk, die er bovendien aan toevoegde: “Er is geen 'redding' buiten de Kerk!” Het geloof dat alleen de christenen, in dit speciale geval, of de gelovigen van een bepaalde kerk, in het algemeen, gered worden, is opnieuw één van de ideeën van de gezagsdragers van de kerken en het is een extra lokmiddel dat gebruikt wordt om zich te verzekeren van de trouw van de gelovigen. Wil je meer data? Dit axioma: “Buiten de Kerk is geen verlossing”, in het Latijn: “Extra Ecclesiam nulla salus”, formuleerde de heilige Cipriano (Epist., 73, 21: PL 1.123AB) op het IV concilie van Letrán, dat gehouden werd in de jaren 1215-1216, dat wil zeggen méér dan duizend jaar ná Jezus verblijf op de Aarde.

Ik weet zeker dat veel Katholieke gelovigen ervan overtuigd zijn dat dit zo is. Dat wil zeggen, dat alleen degenen die in Christus geloven, het eeuwige leven zullen genieten en dat je om een goede christen te zijn en je te redden, moet leven volgens de normen van de Kerk.

Kijk, de Katholieke Kerk en vele andere religies hebben jullie laten geloven dat een goed mens, een onderdanig mens is. Bovenal onderdanig zijn voor wat de normen van de Kerk betreft, om zo de gelovigen naar goeddunken te kunnen overheersen. Maar goedheid en onderdanigheid zijn totaal verschillende dingen. Iemand kan onderdanig zijn aan bepaalde normen, ogenschijnlijk goedaardig voor de samenleving, maar totaal aan het egoïsme overgegeven zijn en als persoon een echte “duivel” zijn. Jezus zelf maakte dit soort gedrag duidelijk toen hij de farizeeërs, die zulke liefhebbers waren van de normen en rituelen en zo weinig op hadden met de naastenliefde, “witgekalkte graven” noemde. En omgekeerd . . . , er zijn veel goede mensen, die eerlijk zijn en niets moeten hebben van schijnheiligheid, die door de anderen met de nek worden aangekeken, omdat ze zich niet aanpassen aan de gebruikelijke normen. Ze kunnen zelfs beschouwd worden als gevaarlijke, verachtelijke mensen, omdat ze als eerlijke en integere mensen degenen die dat niet zijn aan de kaak stellen. Kijk naar het voorbeeld van Jezus. Jezus hield zich niet aan de voorschriften van de autoriteiten van de

Hebreeuwse kerk, maar hield moedig en consequent vast aan zijn spirituele overtuigingen, terwijl hij wist dat de publiekelijke prediking van zijn ideeën een massa problemen mee zou brengen en hij trotseerde daarmee degenen die hem het zwijgen wilden opleggen; hij deed dat niet met geweld, maar met de kracht van de waarheid en de liefde. Veel mensen hebben ditzelfde meegemaakt. De geschiedenisboeken staan vol met verhalen over gevallen van eerlijke en goede mensen, die -omdat ze niet "onderdanig" waren aan de gezagdragers- tot de dood gemarteld, door de leeuwen in het Romeins amfitheater verscheurd of voor ketterij of hekserij op de brandstapel verbrand werden. Toch kan men deze mensen als fortuinlijk beschouwen, omdat ze vrij waren en liefhadden. Voor de aangerichte schade die zij hebben moeten lijden van hun minder geëvolueerde broeders, zullen ze hun rechtvaardige compensatie gehad hebben. De situatie van degenen die zichzelf kwellen is veel triester, degenen die onderworpen zijn aan een aantal normen die hen tot slaven maken, hebben hun innerlijk, hun gevoeligheid onderdrukt en leven een nutteloos leven vol bitterheid en geloven ook nog dat het steriele lijden hen betere mensen maakt, omdat hun religie hen dat zo heeft laten geloven. Maar van binnen zijn zij jaloers op hen die vrij en werkelijk gelukkig zijn. Sommigen doen uit jaloezie al het mogelijke om het leven van de anderen te verknoeien, vooral door het schuldgevoel te hanteren, iets dat zij zo goed geleerd hebben, daar dit de methode is die de Kerk bij hen gebruikt heeft om hun wil uit te schakelen.

Wat wil je zeggen met . . . 'het schuldgevoel hanteren'?

Wel, dat zij anderen de schuld proberen te geven van hun eigen gevoel van onbehagen.

En wat kan men doen om zulke mensen te helpen?

Ten eerste moet zo iemand erkennen dat hij dit probleem heeft, dat wil zeggen, dat zijn wil en zijn gevoelens praktisch uitgeschakeld zijn door de dingen die hij gelooft. Dit zal op zich al een heel grote stap zijn, omdat deze mensen gewoonlijk denken dat ze beter zijn dan de anderen en niet bereid zijn te luisteren naar iemand die niet door hun Kerk is aangesteld. Ook al omdat die Kerk hen heeft laten geloven dat de mensen die de kerkelijke voorschriften niet in acht nemen, "zondaars" zijn, oftewel, slecht gezelschap dat je niet kunt vertrouwen. Daarna moeten zij met hun innerlijk aan het werk, te beginnen met zich bewust te worden van de dingen die ze echt gevoelsmatig doen of niet doen, omdat ze -hoewel ze zich gevoelsmatig ertoe aangetrokken voelen- weten dat ze verboden zijn door de normen, én welke de dingen zijn die zonder gevoel gedaan worden en deze doen, omdat ze zich door die normen daartoe verplicht voelen.

De volgende stap is te beginnen de eigen wil, de vrije wil, uit te oefenen, namelijk beginnen de dingen gevoelsmatig te doen, ook al moeten ze daarbij de vastgestelde normen trotseren.

Moet ik uit deze uitgebreide uiteenzetting concluderen dat alle godsdiensten een farce zijn en absoluut de wil van God niet representeren?

Nou ja, dat is wat overdreven. Het probleem van de godsdiensten is, hoewel ze een aantal boodschappen bijeengebracht hebben die in spiritueel opzicht geavanceerd zijn, dat ze van de gelovige vragen dat hij -als dogma, zonder dat te beredeneren- een partij leerstellingen en normen aanneemt, met als argument dat dit allemaal "het woord van God" is. Er bestaat geen vrijheid van gedachten, vrijheid om te kiezen wat iemand werkelijk ter harte gaat en af te wijzen wat onjuist of irrelevant blijkt te zijn, noch om uit te kiezen wat men wel of niet wil geloven. De gezaghebbers van de religies gebruiken al heel lang de spiritueel verheven boodschappen als aas om mensen aan te trekken die zich wel degelijk identificeren met de verhevenheid van de boodschap, zoals die van de naastenliefde, maar die zich niet aangetrokken voelen tot de rest van de absurde normen die ze langzaam eraan toegevoegd hebben en die de spirituele vooruitgang in de weg staan. Op die manier, wanneer deze persoon zich laat leiden door de stelregels van de zogenaamde "vertegenwoordigers van God, zonder durven te twifelen aan het "woord van God" uit angst voor de terechtwijzing van de kerkelijke autoriteiten, zal hij langzamerhand afstand doen van zijn vrije wil, om onder de dwingende voorschriften te leven van een aantal normen uit heel antieke boeken, die achterlopen om een verklaring en afdoende oplossing geven voor iemands eigen ervaringen en die de gelovige in zo'n strak korset persen, dat hij zich niet meer vrij kan uitdrukken. Wanneer iemand zijn vrije wil opgeeft, doet hij een stap in de richting van het fanatisme, omdat hij dan overgeleverd is aan de manipulatie van degenen die zichzelf benoemd hebben tot de vertolkers van het "woord van God".

In praktisch alle godsdiensten, filosofieën en ideologieën die bestaan, vinden we een mengeling van waarheden en onjuistheden. Ieder voor zich moet aan het werk om de waarheid, zijn waarheid, te vinden, door hier wat van dit en daar wat van dat te nemen, dat wat zijn innerlijk herkent als wáár en dat hem kan dienen om te evolueren.

Dit lijkt een weinig veilige weg als men niet vertrouwen kan op iemand die fysiek leeft, die een goede raad kan geven wanneer men een kritiek moment beleeft.

Er zijn onder jullie beslist mensen die jullie kunnen oriënteren en met betrekking tot de spiritualiteit raad kunnen geven, omdat zij over meer kennis van de spirituele werkelijkheid beschikken en over een beter ontwikkeld vermogen om lief te hebben, dat zij bereikt hebben op grond van vele levens en heel hard hebben gewerkt aan het verbeteren van hun innerlijk. Maar deze mensen treden niet opvallend op. Zij verheffen zichzelf niet tot bisschoppen of heiligen, of dragen bijzondere kleding, maar leiden schijnbaar

een normaal leven, echter met een groot verlangen innerlijk te vorderen en anderen te helpen. Zij handelen zonder ophef en vertoon, op een belangeloze manier en 'preken' met hun voorbeeld, terwijl ze daardoor de grootste beledigingen en kwaadsprekerij moeten verduren van degenen die, wanneer je ze met hen vergelijkt, 'in hun hemd' blijven staan, omdat ze niet op het morele peil staan van de rang die ze zeggen te vertegenwoordigen.

De invloed van de spirituele wereld is voelbaar in allen en in iedereen van jullie, of jullie nou atheïsten, agnostici, of gelovigen van deze of gene kerk zijn. Maar die invloed is heel subtiel aanwezig, opdat men zelf de beslissing neemt, primair luisterend naar de stem van zijn geweten. Dat is de beste gids die men kan hebben. Daarna kiest men de weg die men wil volgen.

HET AFSCHEID.

“Vandaag heb ik een verrassing voor je”, zei Isaiás, zodra hij me zag.

Ja? Waar gaat het over?

Tot nu toe was ik altijd alleen als je hierheen kwam om met me te praten. Dat hebben we zo georganiseerd omdat we dachten dat je je meer op je gemak, minder geïntimideerd zou voelen om vrijuit te vragen. Ik zou het niet prettig vinden wanneer je zou denken dat dit een eenzame plek is waar niemand woont. Nu je mij en onze wereld bent gaan vertrouwen, denk ik dat het tijd is je aan de anderen voor te stellen. Kom met me mee. Ik wil je de rest van de mensen laten zien en vooral even praten met een paar vrienden die je willen begroeten.

Ik weet niet hoe, maar we begonnen te vliegen boven die plek. Vanuit de hoogte kon ik een prachtig landschap overzien. Ik zag kleine, halfronde gebouwen verspreid liggen in een prachtig begroeid dal. “Dat zijn onze huizen.”, zei Isaiás zonder me de tijd te gunnen om de vraag die bij me opkwam te formuleren. In het centrum van het met huizen bebouwde gebied kon ik enkele grotere, piramidevormige gebouwen ontwaren, die van glas leken te zijn, waar een stralend wit licht uitkwam. “Daar komen we bij elkaar om te mediteren. We komen telepathisch in contact met hogere sferen, om spirituele lessen te krijgen en ook met lagere sferen om liefdesboodschappen over te dragen aan de hele mensheid.”, zei Isaiás.

Toen gingen we naar binnen en wierpen een blik door volledig doorzichtige muren. We zagen een groep van zo'n dertig personen die op een cirkelvormig podium zaten. Ze leken in een staat van diepe concentratie te verkeren. Een ieder leek een functie in dat spiritueel concentratiewerk te bekleden. Toen begonnen zich, midden in de groep, twee menselijke figuren te vormen, een man en een vrouw. Ze waren ontzettend mooi en waren omringt door een aureool van licht, dat een diep gevoel van vrede en welbehagen uitstraalde.

Deze twee wezens kwamen naar ons toe, nadat ze de aanwezigen uitbundig begroet hadden en even met hen gepraat hadden over iets dat ik niet kon begrijpen. Als ik jullie heb gezegd dat Isaiás een doordringende blik had en een diep gevoel van vrede en liefde uitstraalde, dan was de blik van deze twee wezens nog intenser, als dat mogelijk is. Ze leken wel twee engelen!

“Hallo, ik ben Vesta.”, zei de vrouw.

“Hallo, ik ben Juno.”, zei de man. We wilden je graag nog een keer zien.”

“Nog een keer? Maar ik ken hen toch niet! Wanneer ik hen eerder gezien zou

hebben, had ik dat nooit vergeten.”, dacht ik.

VESTA: Dat je je dat niet herinnert, wil niet zeggen dat we elkaar niet kennen.

ISAÏAS: Wilde je geen dingen weten over Jezus? Zij kennen hem heel goed. Vraag hun maar wat je wilt weten over hem. Gebruik de tijd goed, want ze blijven niet lang bij ons.

ISAÏAS: Vraag je niets? Vooruit, niet verlegen zijn! Je bent bij vrienden!

VESTA: Nu je het toch niet durft, zal ik je helpen om de vragen te stellen die je hebt. Je vraagt je af of Jezus een partner, een vrouw, zijn tweelingziel, had, waarmee hij alles deelde, ook de seksualiteit.

“Hoe . . . weet . . . je . . . dat?”, antwoordde ik blozend.

ISAÏAS: Heb je ondertussen nog niet gemerkt dat we op dit niveau elkaars gedachten lezen? Maar wees gerust! We zullen het tegen niemand zeggen! Ha, ha, ha!

VESTA: Ik zal je zelf antwoord geven. Dat antwoord is: ja! Jezus had wel degelijk een partner, een wederhelft, een vrouw die heel erg met hem verwant is, waarmee hij alle liefde en ook de seksualiteit deelt. En niet Jezus alleen. Er bestaan bewoonde werelden die geheel en al bewoond worden door mensen van zijn, of nog hoger niveau, waar men ook een partner, kinderen en seksuele relaties heeft. Heeft mijn antwoord bij jou de twijfel weggenomen over de vraag of het afzien van de liefde van een partner de spirituele groei bevordert?

Ja, je bent heel duidelijk geweest.

JUNO: Als Jezus op de Aarde geen partner vond om zijn leven mee te delen, kwam dat omdat zijn tweelingziel op dat moment niet samen met hem incarneerde, zij bevond zich op een andere planeet voor een soortgelijke missie als die van hem. Maar het was slechts een tijdelijke scheiding. Jezus kon geen relatie aangaan met een minder geëvolueerde vrouw, omdat zij het belang van zijn missie niet zou hebben ingezien en zij hem, door afhankelijkheid, bij zijn werk heel erg gehinderd zou hebben om deze goed uit te voeren. Bovendien zou zij erg geleden hebben, wanneer zij hem verloren had. Dit neemt niet weg dat hij haar wel zocht. Net als de meeste mensen, verlangde Jezus naar een vrouw om van te houden, met haar samen te wonen en kinderen te krijgen, omdat hij zich tijdens zijn jeugd nog niet bewust was van zijn missie.

ISAÏAS: Heb je nog een vraag, of kan ik ze zeggen dat ze kunnen vertrekken?

Oké. Ik ben altijd nieuwsgierig geweest naar de mening van Jezus over het christendom en over de kerk die men na zijn dood stichtte.

JUNO: Als Jezus hier zou zijn, zou hij tegen jullie zeggen: "Ik heb nooit de intentie gehad een kerk of een religie te stichten. En zeker geen religie op grond van de verering van mijn persoon, zoals men die gecreëerd heeft, daarbij gebruik makend van mijn naam, mijn woorden en daden tijdens mijn leven. Een religie die de gevoelens en de menselijke vrijheid zó onderdrukt heeft, dat zij niet verder van een voorbeeld van liefde verwijderd kan zijn dan dat zij al is.

Ik heb jullie nooit geleerd, noch gevraagd mij te aanbidden, noch te vereren. God wil evenmin vereerd worden. Hij wil alleen dat jullie elkaar liefhebben, zoals hij jullie liefheeft en dat jullie daardoor gelukkig zijn. Ik kwam alleen maar een liefdesboodschap brengen en hier werkelijkheid van maken met mijn leven onder jullie als voorbeeld, opdat jullie daaraan een voorbeeld zouden nemen en dat zouden toepassen en daardoor de weg naar het geluk zouden vinden. Deze boodschap komt niet van mij, maar van de spirituele wereld, het is een universele boodschap van God aan zijn kinderen. Het doet er niet toe dat ik de bringer ervan geweest ben. Iedere andere broeder die de liefde kent, had het geweest kunnen zijn en het zou even waardevol geweest zijn.

Hoeveel misbruikingen, moorden, martelingen en vernederingen heeft men de mensen niet aangedaan in mijn naam en in de naam van God! Heb ik soms niet duizend-en-één keer gezegd dat jullie elkaar en jullie vijanden moeten liefhebben?

In welk deel van het voorbeeld dat ik gaf, vonden degenen die zeiden mijn volgelingen zijn het excuus om zulke daden die tegen de wet van de liefde ingaan, te realiseren?

Degenen die waardig willen zijn om de liefdesboodschap in de wereld uit te dragen, laat hen uit hun knielende houding voor altaars, voor de kruisen en de religieuze relikwieën opstaan en stoppen met standbeelden te aanbidden en gebeden en nutteloze rituelen te herhalen, omdat daarin niets van liefde in zit. Laat ze de helpende hand reiken aan de lijdende broeder zonder hiervoor iets terug te verwachten, zonder opschepperij, zonder volgelingen te maken, altijd met nederigheid en dan kunnen ze leerlingen van de liefde genoemd worden.

Niemand, die de liefdesboodschap die Ik kwam brengen niet volgen, heeft het recht om mijn naam, noch de naam van God te gebruiken, noch zich een volgeling van mij of van God te noemen, omdat hij slechts zijn eigen egoïsme volgt".

En wat zou hij tegen de Mensheid zeggen als hij weer op de Aarde zou incarneren?

VESTA: Hetzelfde wat hij de laatste keer gezegd heeft en alle voorgaande keren dat hij kwam: "Heb lief, heb elkaar lief. Dit is de enige manier om gelukkig te zijn. Al het andere doet er niet toe!"

Ik voel me een bevoorrecht mens omdat ik de gelegenheid heb gekregen antwoord te krijgen op de diepe vraagtekens in mijn leven en dankzij deze antwoorden heb ik me kunnen openstellen voor de uitingen van mijn gevoelens, me kunnen bevrijden van het onderdrukken daarvan en van mijn harnas. Ik zou graag op de een of andere manier willen bedanken voor de hulp die van jullie heb gekregen.

ISAIAS: Je hoeft ons nergens dankbaar voor te zijn. Integendeel, we bedanken jou voor je tijd en de belangstelling die je getoond hebt om naar ons te luisteren. Wij zijn gelukkig om onze broeders, die daartoe bereid zijn, te helpen om in de liefde te vorderen.

Zelfs dan zou ik graag iets terug willen doen. Hebben jullie een suggestie?

VESTA: Vraag aan jezelf wat je graag zou willen doen.

Ik zou graag dat wat ik van jullie gekregen heb, doorgeven en delen met anderen en dan hoop ik dat zij er net zoveel aan hebben als ik eraan gehad heb.

ISAIAS: Dan heb je zelf je vraag beantwoord. Verzamel alles wat je hebt leren kennen, wat je beleefd en gevoeld hebt en deel dat met je broeders. Verspreid de boodschap van de onvoorwaardelijke liefde en de waarheid over de spirituele wereld onder je broeders.

Maar denken jullie dat iemand naar me zal luisteren?

JUNO: Alleen als je, wat je doet, vanuit je hart doet, zal het de moeite waard geweest zijn. Wanneer er onder de miljoenen mensen slechts één enkel mens naar deze boodschap luistert en dit hem van pas komt om zijn gevoelens wakker te maken, om zich open te stellen voor de ervaring van de liefde, dan zal het de moeite waard geweest zijn. Er zijn veel mensen op de aarde die niet alert zijn en vurig naar het ontwaken van hun spiritualiteit verlangen. Zij hebben alleen de bevestiging nodig dat wat zij innerlijk

aanvoelen geen oorzaak van hun fantasie is, maar een werkelijkheid, die ze in de buitenwereld nog niet gereflecteerd zien door de grote verwarring die nog steeds bestaat tussen waarheden en onjuistheden met betrekking tot de spiritualiteit in jullie wereld.

Maar zal ik in staat zijn dat te doen?

VESTA: Vraag jezelf niet af of je er geschikt voor bent. Er zijn heel veel mensen die het kunnen, omdat iedereen de capaciteit heeft om lief te hebben. Maar er zijn er maar weinig die dit willen doen, die bereid zijn om van hun comfort af te zien en de nadelen te aanvaarden die dit in hun dagelijkse leven met zich mee zou kunnen brengen. Je kunt je beter afvragen, of je het wel of niet wilt doen, want waar een wil is, is een weg. Maak je maar geen zorgen. Daar waar jij niet komen kan, zullen wij je helpen. We zullen altijd bij je zijn.

Nou je het ter sprake brengt . . . , zullen er geen mensen zijn die zich ongemakkelijk voelen door de inhoud van de boodschap en wraak op mij kunnen nemen?

ISAÏAS: Ja, dat is het risico wat je neemt. Niemand heeft gezegd dat het gemakkelijk zou zijn. Als iedereen het zelf ontdekt, dan zou het niet nodig zijn dat een ander zich op dit werk toeleigde. Daarom moet je nagaan wat sterker bij je aanwezig is, of het gevoel om te helpen, of de angst voor negatieve reacties van anderen. Je bent niet verplicht om iets te doen dat je niet wilt. Als je het doet, doe het dan voor jezelf, omdat je daar vrijwillig voor gekozen hebt en niet omdat je denkt dat je dit ons verschuldigd bent.

JUNO: Houd er rekening mee dat men vroeger degenen die de liefdesboodschap brachten verbrandden, of kruisigden. Dat zal je niet overkomen. Verheug je wanneer iemand zich ongemakkelijk voelt om wat je vertelt, omdat dit wil zeggen dat hetgeen je gezegd hebt, hem innerlijk getroffen heeft. Daarom is zijn egoïsme woedend geworden, omdat het niet wil dat de geest en de gevoelens ontwaken om met hem af te rekenen.

ISAÏAS: Zij moeten nu naar huis gaan en jij moet terug naar de wereld van de geïncarneerden.

JUNO EN VESTA: "Tot gauw, vrienden. Wij wensen jullie veel liefde toe."

Wij omhelsden ons allemaal in een zo'n intens gevoelde en beleefde knuffel, dat ik dat nooit zal vergeten.

ISAÏAS: Tot ziens, broertje. Ik hoop dat we elkaar gauw weer eens zien om

ons gesprek voort te zetten. Doe onze familie de groeten!

Welke familie bedoel je?

ISAÏAS: Welke denk je? Heel de mensheid.

EINDE

SLOTOVERWEGINGEN VAN DE AUTEURS.

Het is onze uitdrukkelijke wens dat de in dit boek kenbaar gemaakte boodschap iedereen volledig gratis en belangeloos kan bereiken, in overeenstemming met de filosofie van de onvoorwaardelijke liefde die we uiteengezet hebben, oftewel de liefde geven zonder daarvoor iets terug te verlangen.

Daarom staan we de vrije verspreiding toe en ondersteunen die, net als de totale, of partiële reproductie van dit boek door alle momenteel beschikbare media, onder voorwaarde dat dit gebeurt zonder winstbejag en zonder dat er iets veranderd wordt aan de inhoud.

Het is onze bedoeling dat dit boek, met de medewerking van allen, wordt uitgebreid.

Wanneer je vragen hebt omtrent het thema van dit boek, oftewel over de spiritualiteit en de liefde, ongeacht of deze vragen van persoonlijke of algemene aard zijn, voel je dan vrij om die vragen te stellen en stuur ze ons via e-mail toe, we zullen die heel graag behandelen en ze zo snel mogelijk proberen te beantwoorden.

We vragen ook de medewerking van geïnteresseerde mensen om dit boek belangeloos in andere talen te vertalen, opdat de boodschap zoveel mogelijk mensen kan bereiken.

Wanneer je erin geïnteresseerd bent dat wij naar je stad, of naar je dorp toe komen omdat er een voldoende aantal mensen geïnteresseerd is in het luisteren naar een lezing over het thema van dit boek, laat ons dat dan s.v.p. weten. Het doet er niet toe of je stad, of je dorp in een ander land, of in een ander continent ligt, we zullen -al naargelang van onze mogelijkheden- proberen aan je verzoek te voldoen. Het realiseren van de lezing zal voor de aanvragers geen kosten met zich meebrengen, daar we die lezing volledig gratis en belangeloos verzorgen en de kosten van de reis en het verblijf voor onze rekening nemen. De voorwaarde is, dat de entree altijd vrijwillig en gratis is voor alle belangstellenden.

Stuur je aanvraag naar: Vicent Guillem Primo
e-mailadres; lasleyes.espirituales@gmail.com

Op de website: <http://despirituelewetten.blogspot.com> kan je het boek gratis in elektronisch formaat downloaden, een kopie op papier opvragen en de agenda met lezingen over het boek kunnen raadplegen.

Met al onze liefde voor jou! Tot gauw.

Vicent Guillem Primo is Doctor in de Chemie aan de Universiteit van Valencia. Hij werkt momenteel als onderzoeker bij het vastleggen van de genetische predispositie van kanker. In zijn vrije tijd houdt hij zich bezig met de verspreiding van de spiritualiteit door middel van gratis en belangeloze lezingen.

De inhoud van dit boek is een liefdesboodschap voor heel de mensheid. Het doet er niet toe hoe die boodschap ontvangen werd, noch waar die vandaan komt. De inhoud van de boodschap, dáár komt het op aan. Je bent vrij om met die boodschap te doen wat je wilt; je kunt hem negeren, bekritisieren, censureren . . . , tot aan toepassen in je eigen leven toe. Het is een boodschap die opgeschreven is van hart tot hart, jouw hart! Mijn hoop is erop gericht dat die boodschap je dient om jezelf te leren kennen, om je gevoelens op te roepen, om je te bevrijden van je egoïstische deel, om het doel van je leven, van de dingen die je overkomen zijn en die je nog mee zult maken, te begrijpen. Opdat je hoopvol bent, opdat je de mensen beter begrijpt en er een dag komt, dat je van hen gaat houden; opdat je de wereld waarin je leeft, begrijpt, opdat je uit de grootste tegenslag, het grootste voordeel kunt trekken voor je ontwikkeling in de liefde. Kortom, opdat je jezelf bent, vrij, bewust, om de authentieke, onvoorwaardelijke liefde te ervaren en daarom gelukkiger zal zijn.

Met al mijn liefde voor jou!

DE SPIRITUELE WETTEN by [Vicent Guillem](#) is licensed under a [Creative Commons Reconocimiento-NoComercial-SinObraDerivada 3.0 Unported License](#).

Creado a partir de la obra en <http://lasleyesespirituales.blogspot.com>.